

Xứng Lúa Vừa Đôi

Contents

Xứng Lúa Vừa Đôi	2
1. Chương 1: Cha Để Bò Từ Trong Quan Tài Ra	2
2. Chương 2: “đạo Tặc” Uất Úc Nhất	5
3. Chương 3: Xảy Ra Đại Sự	8
4. Chương 4: Thiên Tuế Rất Bận	11
5. Chương 5: Ấn Đường Biến Thành Màu Đen	14
6. Chương 6: Đầu Trâu Mặt Ngựa Trên Thực Tế	17
7. Chương 7: Vương Gia, Ta Không Làm Được	20
8. Chương 8: Công Tử Như Ngọc	23
9. Chương 9: Lừa Cha	25
10. Chương 10: Siêu Độ Cho Người	28
11. Chương 11: Kỳ Phùng Dịch Thủ	30
12. Chương 12: So Ra Thì Bên Trên Không Đủ, Bên Dưới Cũng Chẳng Có	33
13. Chương 13: Phu Nhân Không Phải Ở Đó	35
14. Chương 14: Cái Gọi Là Coi Tiền Như Rác	38
15. Chương 15: Cô Dừng Chén Của Ta	40
16. Chương 16: Họa Vô Đơn Chí	43
17. Chương 17: Thẩm Đại Cô Nương Và Tô Tiểu Nương Tử	46
18. Chương 18: Ấn Tầm Tạm	48
19. Chương 19: Tổng Tiền	51
20. Chương 20: Sắc Đẹp Của Thẩm Cô Nương	54
21. Chương 21: Thê Không Bằng Thiếp	57
22. Chương 22: “các Con Cháu” Được Bảo Vệ	60
23. Chương 23: Ta Khách Khí Đây	62
24. Chương 24: Sắc Đẹp Của Tô Vạn Tuế	65
25. Chương 25: Tay Chân Luống Cuống Ôm Ôm Ấp Ấp	68
26. Chương 26: Cha Để Cũng Không Nhận Ra	71
27. Chương 27: Đi Dạo Một Vòng Trong Nhà Giam	74
28. Chương 28: Thăng Đường	78
29. Chương 29: Họa Mi Chi Thú	82
30. Chương 30: Hoa Tiền Nguyệt Hạ	85
31. Chương 31: Bé Gái Mệnh Thủy Ngự Ban	89
32. Chương 32: Đại Khí Chính Thất Phu Nhân	91
33. Chương 33: Tâm Tư Nữ Nhân	95
34. Chương 34: “vợ Cả” Giả Vờ	98
35. Chương 35: Bàn Luận Xem Mất Dựa Vào Giới Thiệu	101
36. Chương 36: Cái Gọi Là “người Trong Phòng”	104
37. Chương 37: Ngọc Cũng Có Khí Phách	107
38. Chương 38: Vương Gia Muốn “thỏ”	109
39. Chương 39: Cây Muốn Lặng, Gió Chẳng Ngừng	113
40. Chương 40: Vốn Chẳng Phải “thiện Nam Tín Nữ”	115

41. Chương 41: Từng Là Hai Đứa Trẻ Vô Tư	119
42. Chương 42: Phũ Thêm Giá Y	121
43. Chương 43: Nàng Là Phần Thưởng Hậu Hình Trời Ban	124
44. Chương 44: Ăn Cơm Rau Dưa	126
45. Chương 45: Ta Muốn Cưới Thắm Hành	129
46. Chương 46: Ném Thử Trước	131
47. Chương 47: Quế Viên Công Công Uy Vũ	134
48. Chương 48: Ngồi Trong Lòng Mà Vẫn Không Loạn?	137
49. Chương 49: Hoàng Hậu Nương Nương Giá Lâm	140
50. Chương 50: Cái Gọi Là Khuê Trung Mật Hữu	143
51. Chương 51: Gọi, Thì Sẽ Làm Sao?	146
52. Chương 52: Nói Tiếng Người	149
53. Chương 53: Vị Thuốc	152
54. Chương 54: Đâm Chối Nảy Lộ	154
55. Chương 55: Tiểu Nhân Nhiều Thị Phi	157

Xúng Lúa Vừa Đồi

Giới thiệu

Tên gốc: Nô tì, cử án kỳ môi Thể loại: cổ đại, hài hước Nguồn convert: tieukimthu Chuyển ngữ: Tặc Gia + Mèo lang tham

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xung-lua-vua-doi>

1. Chương 1: Cha Đẻ Bò Từ Trong Quan Tài Ra

Dưới chân núi Thái Sơn, trong Vũ Thành dịch quán.

Cờ trắng treo cao, bốn vách tường không một vết bẩn, nam tử hơn bốn mươi tuổi mặc triều phục màu xanh đen, nằm trong quan tài lạnh lẽo. Trong phòng, bốn gã tòi tở đứng cách đó không xa, xếp thành một hàng đang cúi đầu mặc niệm, bên chiếc bàn con cạnh giường, một nha hoàn mặc váy trắng thuần đang cắt từng chữ điện màu đen (– hay được dán trong đám tang).

Cách bố trí này đã được sắp xếp xong từ nửa canh giờ trước, tuy có hơi vội vàng nhưng cái gì cần cũng đều có cả. Nếu có thiếu thứ gì, chắc chỉ thiếu người trong quan tài chưa tắt thở mà thôi.

“Mọi người nhớ cho kĩ, lúc nhập liệm phải đổi quan tài thành loại gỗ trầm hương tốt nhất, chạm khắc hoa ngọc lan, mấy loại gỗ khác không được bàn tới đâu đấy”.

Người sắp chết nằm trong quan tài dặn dò tiếp: “Lúc đưa tang thì không nên làm nghi thức rườm rà, khoảng trăm người tham gia là được rồi. Đồ chôn cùng thì nhất định phải có tranh chữ của Trương Viễn Chí, bình sứ cao chân Nhữ Diêu, nghiên bút Lâm Chi...”

“Lão gia.” Rốt cục lão quản gia cũng không nhịn được lên tiếng: “Từ năm ngoái Lâm Chi đã không làm nghiên bút nữa rồi, đồ bên ngoài rao bán toàn là thứ vô giá cả, ngài xem...”

“Không làm nghiên bút nữa?” Người trong quan tài bỗng nhiên ngồi dậy: “Trong học thứ ba trên đầu giường của ta có một cái hán làm từ năm trước đó, ông lấy ra đây, là của Du quý phi đưa tới, chờ khi ta chết hán bà ấy cũng sẽ chăm sóc cho quý phủ chúng ta”.

Thấy người kia lo lắng như vậy, lão quản gia vội vã gật đầu.

Ông theo Thắm Quát đã nhiều năm, nhìn lão gia từ Điện nghi lục phẩm lên đến quan tứ phẩm, lễ vật được cho có khi bao đủ ba vòng ngoài thành. Bây giờ theo Đoan Thân vương đi bái tế Thái Sơn, vốn tưởng là

một việc béo bở dễ dàng phong quan tiến chức, ai ngờ lúc lão gia ở nhờ dịch quán thì tể sơn linh thạch trên đỉnh núi lại bỗng nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

Mất di vật của thánh tổ là tội rơi đầu, ông sợ tới mức không dám đi trình báo, đành phải lén lút chôn mình để được “toàn thân”.

Nhất thời, căn phòng càng trở nên lạnh lẽo, cánh cửa kéo kẹt vang lên.

Ánh chiều tà ửng đỏ xuyên qua khe hở rơi trên gương mặt nữ tử bước vào, xoa dịu chút âm u.

Trên mặt nàng không bôi son trát phấn, ngay cả búi tóc trên đầu cũng chỉ dùng một chiếc trâm bích thùy làm trang sức, khuôn mặt tươi cười sạch sẽ mà trong vắt. Mắt hạnh yêu kiều lại không hề phô trương, nhìn qua càng thêm phần thanh tú. Một bộ váy áo thủy sắc thêu điểm vài cánh hoa xanh nhạt, cánh hoa nhỏ xíu lung lay theo làn váy, vô cùng dễ chịu.

Thẩm Quát thấy nàng đi vào thì vùng tay vùng chân bò dậy, miệng nói ồn ào: “Hành Hành tới đây.”

Khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ cứng đờ trong phút chốc.

Dù sao, giữa ban ngày ban mặt mà nhìn thấy cha mình bò ra khỏi quan tài, không phải ai cũng có thể duy trì bình tĩnh.

Nhưng Thẩm Hành lại là một cô nương có khả năng thích ứng vô cùng mạnh mẽ, không đợi Thẩm Quát bước ra khỏi nửa chân, nàng đã tự nhiên đi tới, nhét ông về lại quan tài rồi dịu dàng nói: “Cha ở lại nằm một lúc đi, chạng vạng là phải mang trả quan tài rồi, di Hai chết còn đang chờ sáng mai chôn cất đấy.” Hiếm có ai “chưa chết mà đã mua quan tài” vậy đâu, cái bằng gỗ sam này thuê một ngày cũng mất ba mươi lượng bạc đó.

Thẩm Quát nghe vậy thì vội vàng nằm xuống, nắm lấy tấm ván quan tài cảm thán: “Vẫn là con hiếu thuận, chạy đi xa như vậy tìm quan tài cho cha, mấy người khác đâu có làm được thế”.

Thẩm Hành yên lặng gật đầu, chuyện đã nói đến mức này rồi, chắc tiền thuê quan tài cũng không thể đòi ông được.

Lấy khăn lau cái đầu đầy nhờn mấy ngày chưa gội của ông, nàng hỏi: “Tảng đá tể trên núi cha thả chỗ nào rồi, có khi nào thất lạc giữa đường rồi không?” Nàng chưa từng nhìn thấy vật này, chỉ biết cha mình ôm nó không khác gì bài vị tổ tông. Nếu không phải mất ở dịch quán thì chắc chắn trên đường vận chuyển xảy ra vấn đề.

“Không thể nào”. Thẩm Quát lắc đầu: “Lúc đưa linh thạch đến dịch quán thì vẫn còn. Trước khi mặt trời lặn ngày hôm đó, cha còn lau nó sạch sẽ một lúc mà, để trong viện nửa canh giờ mới không thấy tăm hơi. Bốn phía dịch quán được nghiêm phòng tử thủ, trong sân ngoài thị vệ tuần tra ra thì chỉ có người trong phủ chúng ta. Một nơi nhỏ như thế, nếu có thể tìm thì cũng tìm ra lâu rồi”.

Ông uất ức nói, không phát hiện lúc Thẩm Hành nghe đến bốn chữ trong viện dịch quán thì biểu hiện vô cùng kinh ngạc.

“Tảng đá tể đó hình dạng thế nào?”

“Là một khối đá to bằng lòng bàn tay, vuông vức, lâu rồi nên có màu xanh xanh. Ngoại trừ hoa văn đầu rồng ở phía trên thì không khác tảng đá đặt trên chum tương ở nông thôn là mấy. Thế nào, con đã từng thấy chưa?”

“Loảng xoảng!” Nha hoàn đứng cất giấy bên cạnh làm rơi cây kéo trên mặt đất, nhìn chăm chăm về phía Thẩm Hành.

“Chưa từng thấy.” Thẩm đại tiểu thư vẫn hết sức thản nhiên, còn đoan trang mỉm cười đáp lại: “Con thuận miệng hỏi chút thôi, không còn sớm nữa, con với Đạo Đạo đi xem xem thạch tín cha đặt đã tới chưa, nếu cha không ngủ được thì nói Phúc bá kể chuyện nghe cho dễ ngủ”.

Kéo nha hoàn đang đứng ngây ngốc bên cạnh đi ra ngoài, Thẩm Hành bước từng bước liên tục mà mềm mại, chỉ là nếu như người quen biết nhìn thấy, ai cũng sẽ nhận ra, những bước đi này cứng nhắc hơn so với bình thường.

Thẩm Quát nhìn chằm chằm bóng lưng nàng rồi đi rồi suy tư một lúc, sau đó ông nhỏ giọng dặn dò quản gia bên cạnh: “Hài của khuê nữ nhà ta hình như không vừa chân, ông đi mua đôi mới cho nó đi.”

Liều rủ phát phơ, Lạc Hà đục đục, cảnh sắc dịu dàng phơi phới khiến lòng người vui vẻ.

Thế nhưng, không phải tất cả mọi người đều có tâm tình thưởng thức nó, tỷ như Đạo Đạo vừa mới bước ra từ dịch quán kia.

“Tiểu thư à, tảng đá té mà lão gia nói đó có phải là tảng mà tiểu thư nhặt được không?”

Hôm đó ở Tương Bắc trời vẫn còn đổ mưa, nhưng đi đến Vũ Thành lại bắt đầu hửng nắng, Thẩm Hành buồn buồn nên quyết định xuống núi kiếm hạch đào để ăn, lúc đi ngang giữa đường lại nhặt được một tảng đá. Phía trên có khắc hoa văn kì lạ, giống y hệt lời miêu tả của lão gia vừa rồi.

“Tiểu thư ném nó vào núi rồi sao!!”

Thẩm Hành xoa xoa lỗ tai đau nhức vì chấn động, vô tội nói: “Không có, tảng đá kia dùng rất được, lúc đi xuống núi, ta có mang theo mà.”

“Sao tiểu thư không lấy nó ra đi?!” Lão gia gấp đến mức sắp “đưa tang” rồi kia.

“A.” Khuôn mặt trở nên nhăn nhó, nàng cúi đầu nhìn xuống đôi hài của mình nửa buổi mới từ từ há mồm nói: “Chỉ là giờ vật đó không có ở chỗ này, muốn lấy cũng phải chờ tới buổi tối.”

“Buổi tối...” Đột nhiên Đạo Đạo có một dự cảm rất là không tốt: “Tiểu thư vất nó ở đâu rồi?”

Nàng khe thở dài, chuyển tầm mắt về phía ánh tà dương cuối cùng ở chân trời: “Ta nhét vào lỗ chó ở tường viện nhà nọ rồi, em đừng nói gì hết, độ to nhỏ vô cùng vừa vặn.”

Khóe miệng Đạo Đạo co giật liên hồi.

Thẩm Hành có những đam mê vô cùng kì lạ, tỷ như hơn nửa đêm sẽ đi phá cửa miếu để dán lại cửa sổ bị rách, tỷ như hay sửa chữa vài viên ngói bể, hoặc là đánh ngắt ăn mày rồi may vá lại áo quần rách nát cho hắn.

Tuy rằng có lúc rất nhiều người bị hù dọa hết hồn, nhưng chắc chắn rằng, nàng là một cô nương muốn giúp đỡ người khác làm niềm vui. Cho nên khi nàng nói “lỗ chó ở tường viện nhà nọ” thì Đạo Đạo ngầm hiểu đó là sân tường của một ngôi nhà cũ nát.

Nhưng mà đến lúc tối đêm đứng ở ven đường chờ chủ tử, nhìn về phía gạch hồng ngói lục tường cao kia, nàng biết nàng đã sai rồi.

Nàng thực sự không nên nói với Thẩm Hành rằng, giúp người làm niềm vui thì không được phân biệt giàu nghèo, gia đình giàu có cũng cần giúp đỡ.

Phạm vi của Thẩm Hành đúng là đã mở rộng rồi, cực rộng luôn rồi. Bởi vì lần này lỗ chó mà nàng nhét, không phải nhà của viên ngoại, không phải nhà của địa chủ cường hào, mà là hành cung ngự dụng của Hoàng thượng ở Vũ Thành, Lăng Khôn Điện.

Nhìn Thẩm Hành nhảy vọt mấy bước nhanh nhẹn bay qua tường, nàng chỉ có thể chấp hai tay thành hình chữ thập, yên lặng cầu khẩn một lần thành công.

Nhà thủy tạ mái cao, ngọc thạch hình vòm.

Quả nhiên Thẩm đại tiểu thư không để cho nha hoàn thất vọng.

Bởi vì nàng không chỉ tìm được tảng đá kia mà còn đi dạo bên trong đó một vòng, nghỉ ngơi một hồi rồi thuận tiện lấy bùn trong ao đắp vào “lỗ chó”.

“Tốt xấu gì cũng là Thiên gia phủ đệ, phá nhiều lỗ thủng như thế sao không ai nhìn thấy chứ?” Đây là Hành cung ngự dụng của Hoàng gia mà, nàng không hiểu nổi sao cứ nửa mét lại xuất hiện một cái lỗ là vì cố gì.

“Dù có người nhìn thấy cũng không ai đi lấp mấy lỗ nước đó đâu.” Một giọng nam dịu dàng thình lình vang lên từ phía sau, giữa đêm khuya thanh tĩnh càng có phần đường đột. Tâm tư của Thẩm đại tiểu thư nào có ở nơi đây, nàng buột miệng hỏi tiếp:

“Lỗ nước? Đó là cái gì thế?”

“Tương Bắc nhiều mưa, trong Hành cung dễ bị nước đọng, cho nên tường vây bốn phía đều phải làm lỗ nước để thoát nước. Chứ như cô, lấp hết lại là định trời mưa vào đây nuôi cá à?”

Hỏi đáp xong, dù cho thần kinh của Thẩm Hành có thô to đến mức nào cũng nhận ra có gì không ổn.

Nàng thẳng lưng đáp: “Nuôi, nuôi cá thì trong chậu là đủ rồi. Nơi này là chỗ của thiên tử, ta đâu dám mượn dùng chứ.”

2. Chương 2: “đạo Tặc” Uất ức Nhất

“Không biết vị này ăn sinh lương hay thực lương mà quan tâm đến chuyện người khác vậy nhỉ, đúng là cực khổ.” Sinh lương và thực lương là tiếng lóng mà nàng học được của mấy người hành khất.

Sinh lương là chỉ đồ ăn của những người nghèo, người không có gạo, phải tìm “sinh gạo” về nấu.

Còn thực lương thì chỉ quan gia mới được ăn. Trong tiềm thức nàng hi vọng người “ngẫu nhiên gặp được” này là “đồng hành của mình”.

Thế nhưng đối phương nhanh chóng đánh bay ảo tưởng kia của nàng, bởi vì hắn là...

“Ăn công lương.”

“Tại hạ đến để trộm đồ.”

Đưa hai bàn tay đầy bùn nhão ra, Thẩm đại tiểu thư thừa nhận vô cùng thẳng thắn, lại còn thành khẩn bàn giao bao tải trong tay: “Trộm không thành công, đồ đều ở đây cả, chưa kịp chuyển đi. Nếu ngài thấy chướng mắt thì ta sẽ trả lại cho ngài ngay”.

Ở trong này là tảng đá tể núi và mấy cây nấm “cẩu niệu đài” mọc sau mưa, nhưng mà nàng chỉ đào ở góc tường của hoàng đế thôi, hắn không phải là chuyện gì lớn chứ.

Tuy hành động như vậy rất không có tiền đồ, nhưng phía sau bức tường này không phải là đường lớn, nếu có động thủ thì chắc chắn vẫn chịu nhiều thua thiệt.

Đúng lúc đó xương cổ tay tê rần, chiếc túi không lớn rơi xuống đất.

“Sao mấy người lại làm cái nghề này, túng quẫn đến mức đó à? Ta không ngờ, tảng đá trong cung bán cũng được tiền đấy.” Giọng nói của hắn rất êm tai, hơi trầm thấp, không nhanh không chậm.

Thẩm Hành nghe xong lại vô cùng hồ thẹn, không duyên không cớ tự nhiên vì mình mà thanh danh của đạo tặc lại bị bôi nhọ như vậy, cho nên nàng bèn nhắm mắt giải thích: “Có thể, có thể bán a. Đại nhân ở chốn thâm cung chắc không biết giá cả ngoài thị trường. Đồ vật trong cung ấy, cái gì cũng bán được giá hết. Tảng đá ở góc tường này, nó... nó hấp thu linh khí thiên địa trường kỳ, tinh hoa của nhật nguyệt, trăm năm luân hồi, dính cả long khí nữa. Mấy gia đình giàu có thích cung phụng dưới bài vị tổ tông, chính là vì hai chữ diêm lạnh đó”. Nói hết câu, nàng tự nhận khả năng ăn nói của mình khá là lưu loát, còn có phần cảnh đẹp ý vui.

“Giá thị trường của vật này bao nhiêu?”

“Hình như là ba trăm hai.” Nàng ước đoán, hình như ngọc tỷ cũng bằng giá đó.

Đối phương lại có vẻ không đồng ý: “Chỉ ba trăm? Hồi trước không phải ba ngàn sao?”

“Ba ngàn mua tảng đá?! Ta nói này, có người bị lừa đá mới mua ấy.” Nàng buột miệng cảm thán, đợi đến lúc giật mình ngẫm lại thì choáng váng cả người.

Lăng Khôn diện ngọc quý nhiều không đếm xuể, riêng viên cẩm thạch dưới chân cũng có giá một ngàn tám trăm lượng bạc rồi. Liều chết vào hành cung một chuyến, sao không vợ một món trên ngàn lượng ấy?

Nàng mới là đứa bị lừa dối.

Thật lâu sau không nghe tiếng hồi âm, cứ trầm mặc yên tĩnh như thế càng khiến Thẩm Hành chột dạ.

Nàng nghĩ, thôi thì cứ ra sao thì ra, đúng lúc đó hẳn lại ung dung thông thả trả lời.

“Hóa ra cô cũng biết tảng đá này không đáng giá. Về đọc thêm sách đi, đến lúc nói dối còn biết đường mà dùng tới”.

Nghe vậy, rốt cục Thẩm Hành cũng ngộ ra. Từ nãy đến giờ hẳn đã biết tảng đá này không đáng giá, thái độ thành khẩn chuyên chú đó chẳng qua là đùa nàng mà thôi.

Nhìn, hình như nàng thấy hơi uất ức rồi? Nàng suy nghĩ một chút, đúng, uất ức.

“Đa tạ Đại nhân chỉ dạy. Có điều, từ năm ba tuổi tiểu nữ đã thuộc lòng Tam tự kinh rồi.” Nàng vừa nói vừa rút kiếm ra khỏi vỏ, xoay người một cái quét ngang một chiếc lá đang rơi.

Cuộc nói chuyện vừa rồi chẳng qua để kiểm tra xem còn có người nào bên cạnh. Nếu chỉ có một mình hẳn thì đương nhiên là nàng sẽ đánh.

Cứ coi như được ăn cả ngã về không, lưỡi kiếm vung ra lóe lên ánh bạc.

Nhưng mà một đòn mau lẹ như thế lại chém trúng khoảng không, nửa mảnh áo của người ta cũng không đánh trúng.

Dưới ánh trăng trắng nhạt, trên mặt đất có vết bánh xe lướt qua.

Thẩm Hành sững sờ tại chỗ.

Dung mạo người ngồi ở xe lăn đối diện kia vô cùng sắc sảo. Đó là một công tử cực kì tuấn tú, sơ mục lãng mi, mặt mày thanh thoát. Thậm chí hẳn còn không vẩn tóc, mái tóc đen như mực xõa dài, vừa thanh nhàn vừa lười nhác. Một tay đưa lên chống cằm, ánh mắt nhìn về phía nàng cũng có mấy phần lười biếng, lại mang theo khí chất không màng thế sự, thanh liêm hững hờ.

Người có phong thái như thiên nhân như vậy lại là một người bị tật.

Trên mặt Thẩm Hành có vẻ bất ngờ, vừa cảm khái ông trời đổ kị “hồng nhan”, vừa cảm thấy bây giờ mình xấu quá.

Bởi vì hôm nay nàng cố ý chọn một tấm mặt nạ da người xấu nhất. Tấm mặt nạ của một người phụ nữ bốn mươi tuổi, tàn nhang che kín, nếp nhăn đầy mặt.

Nàng âm thầm thề thốt, chờ lát nữa dù là thắng hay bại, chuyện đầu tiên nàng phải làm khi ra ngoài là vứt cái “mặt” này đi.

Kiểm lướt nhẹ nhàng, tung người nhảy lên, ra tay không hề do dự.

Xâm nhập vào hành cung không phải là việc nhỏ, nàng không thể mang tính mạng của cha ra đùa giỡn.

Xoay người, vung kiếm, bộ Vân Kiếm pháp vũ chưa bao giờ được đánh tàn nhẫn đến vậy. Nhưng mà dù chiêu thức vô cùng xảo diệu, hẳn lại ứng phó như thể không tốn chút sức lực nào, thậm chí ngay cả ghế cũng không rời khỏi móng, có mấy lần mũi kiếm sát bên, hẳn chỉ đưa đầu ngón tay búng một cái, kiếm vắng xa.

Lâu rồi Thẩm Hành chưa từng gặp thất bại như thế, nhưng nàng cũng biết thực lực của mình và đối phương quá sức chênh lệch, không buồn nghĩ tới giang hồ diễn xuất các loại gì nữa, mỗi một chiêu trên tay đều cốt tấn công đến gần hẳn hơn. Bàn tay lướt qua, trong nháy mắt, bên trong ống tay trái phóng ra một lưỡi dao găm, lưỡi kiếm công kích hai bên khiến hẳn không thể không nhảy lên né tránh.

Thấy hẳn bay lên không, Thẩm Hành không theo sát mà trở tay đánh về phía xe đẩy.

Đối phương không đi đứng được, lúc rơi xuống đất tất nhiên phải tìm một nơi để chống, nàng muốn cầm chân hẳn thêm một lúc.

Lưỡi kiếm chém vào ghế gỗ, giữa đêm khuya yên tĩnh như tiếng rên rỉ vang lên. Chiếc xe đẩy vỡ nát tan tành. Quả thật làm việc này có vẻ hơi tiểu nhân, nhưng đa số những người làm việc lớn thỉnh thoảng đều phải tiểu nhân như vậy.

Sau khi vung một chiêu này ra, nàng không ham chiến nữa, vội nhún chân định nhảy lên bức tường. Nào ngờ chân mới bước được nửa bước, phần lưng bất ngờ bị điểm, mấy đại huyết đều bị đối phương phong kín.

“Tam tự kinh còn cần phải học à?” Hắc nói bên tai nàng như thế, phản ứng đầu tiên của Thẩm Hành chính là: hắc sỉ nhục trí thông minh của mình kia.

Nhìn người nào đó chậm rãi đi dạo đến trước mặt, Thẩm đại tiểu thư muốn điên rồi, nàng tức giận nói: “Ngài- không – bị – què – chân – à?!”

“Ta nói chân ta què lúc nào?” Hắc nghiêng đầu nhìn nàng.

Như thế việc Thẩm Hành bức mình hoàn toàn không liên quan gì tới mình cả.

“Vậy sao ngài lại ngồi xe đẩy?!” Đúng là hắc chưa từng nói, nhưng mà có ai đi lại linh hoạt lại ngồi xe đẩy không?

“Sân lớn quá, lười đi.”

Câu trả lời hết sức thản nhiên, hắc yên lặng chuyển mắt sang bộ hài cốt xe đẩy giờ đã vỡ nát tan bầy.

Sau đó, không vui.

“Dù có thẹn quá giận cũng không nên phá đồ bày bệ chứ.” Không có ghế, hắc phải đi lại rất xa đó.

Gió đêm vù vù thổi mái tóc dài của hắc rối tung, phác họa gò má tuấn tú không chút nào che giấu. Dung mạo sắc sảo gần trong gang tấc như thế, dù Thẩm Hành ít khi chú ý đến người khác cũng giật mình hoảng hốt.

Nàng thật sự rất muốn nói một câu: đáng đời.

Thế nhưng, ai bảo bây giờ nàng đang bị người ta khống chế? Bao nhiêu lời đến miệng lại thôi, cuối cùng mới rặn ra được câu khác:

“Người tập võ hoạt động gân cốt thường xuyên mới là chuyện tốt, buổi tối mỗi ngày ta đều đi ra ngoài tản bộ đó.”

Nếu như có thể, nàng cũng không muốn phải uất ức thế này, nhưng nàng càng không muốn để cha gánh chiếc quan tài vào thiên lao cùng mình nữa đâu.

Lông mày của hắc nhíu lại càng chặt, không hề trả lời câu nói của nàng mà chỉ vươn ngón tay chạm lên khuôn mặt “tàn nhan phủ kín” kia.

Đây là hành vi của một kẻ cực kì xấu xa, thế mà hắc lại làm tự nhiên đến vậy. Ngón tay man mát nhẹ lướt qua, như có như không chạm vào gò má, để lại một cảm giác tê dại khó quên.

“Nét mặt già nua” của Thẩm Hành ửng đỏ, tầm mắt nhìn hắc càng thêm mấy phần kính nể, cảm khái cho cái sự “bụng đói ăn quàng” của người này.

Lòng lại bắt giác nhảy lên nửa nhịp.

Người ta vẫn nói nam sắc mê người, mấy thoại bản mà các lão tổ tông để lại quả nhiên không hề dối gạt người ta.

Nàng cứ nghĩ, không đề phòng bàn tay của đối phương đã lướt theo “đường vân nhỏ” nơi khóe mắt kéo sang một bên, lướt qua cổ áo nửa mở rồi hướng về phía xương quai xanh.

Nàng sợ đến kinh hoàng, cơ thể cũng bắt giác run run. Không chỉ bởi vì sự ám muội khi cánh tay thon dài kia vuốt ve mà đa phần là vì, đó là nơi nàng gắn mặt nạ!!

“Đại, đại nhân. Tuy dung mạo của tiểu phụ nhân không được đẹp mắt, nhưng ta cũng có khí tiết nữ tử. Ngài đùa giỡn một nữ tử có chồng như vậy, tốt xấu gì cũng nên chọn chỗ rừng rậm âm u chứ?” Nàng cố ý trêu chọc, giọng nói cũng run rẩy theo.

Hắn thu tay lại: “Hóa ra là làm bằng da heo.”

Đó là chất liệu của chiếc mặt nạ này.

3. Chương 3: Xảy Ra Đại Sự

Thẩm Hành bị phần, trong số các mặt nạ mà nàng có, chỉ có tấm này làm bằng da heo thôi đó.

Biết thế có chết nàng cũng không chọn khuôn mặt này!!!

Thẩm tiểu thư đoan trang chìm đắm toàn bộ tâm tình trong “khuôn mặt” của chính mình, cũng mất hết hứng thú với động tĩnh từ bốn phía.

Cho tới khi tĩnh táo lại thì trước mắt chỉ còn một bóng lưng mờ ảo trong đêm.

Hắn không bắt mình sao? Nàng sưng sờ.

Rồi lại nhớ ra, hắn cũng không giải huyết cho mình!!

“Này, vị đại nhân kia, ngài đi gọi người bắt ta hay là về nghỉ ngơi thế, có thể thả ta ra trước được không?” Nàng thành khẩn hô to.

“Nhà chúng ta thực ra rất giàu có, hôm nay ngài thả ta ra, ngày khác tất có hậu tạ!!!”

“Ta sẽ cầu cho ngài một đời bình an, lập thêm mấy cái bài vị trường sinh nữa được không?”

“Đại nhân? Đại nhân!!!” Đệt! Đại nhân đi xa quá.

Thẩm Hành nhìn trời đến khi tảng sáng mới có thể tự mình bỏ ra khỏi tường vây, nghênh đón nàng ngoài ánh dương chói mắt còn có Đạo Đạo đang đói meo đến sắp tắt thở.

Nàng ta nói với nàng: “Tiểu thư, ngài có nhớ trước khi vào hành cung đã dặn nô tỳ không được ăn cơm tối, chờ sau khi đi ra sẽ đưa em đi ăn khuya không?”

Hai chân Thẩm Hành run rẩy đến mức phải vịn tường mà đứng: “Ta nghĩ dù sao trước hết em cũng nên quan tâm đến thân thể ta đã chứ”.

“Há, thân thể của tiểu thư bị sao?” Ai kia rất biết nghe lời hỏi thử.

“Em thấy thế nào?”

Nàng ta gãi gãi đầu, rất thẳng thắn nói: “Nô tỳ thấy, đi bộ đến sớm một chút, ăn hai vỉ bánh bao thịt chắc là không thành vấn đề.”

Thẩm Hành: “...”

Bên trong cửa hàng bánh bao Hồng Ký, Vũ Thành.

“Tiểu thư, tiểu thư đứng suốt một buổi tối mà không bị thị vệ phát hiện sao?” Đạo Đạo nhét một miếng đầy bánh bao ngòm ngòm hỏi.

Thẩm Hành vừa né tránh mấy miếng thịt do nàng ta phun ra, vừa lắc đầu: “Không có, trong viện kia rất yên tĩnh, đèn lồng cũng được vài chiếc thôi.”

Cái này cũng là nhờ nàng nhìn ngắm suốt một buổi đêm sương sa gió lạnh mới phát hiện ra. Lăng Khôn Điện được xây dựng từ rất lâu về trước, Vũ Thành nho nhỏ mà tòa cung điện này chiếm đến một phần ba thành trì. Rất khó tưởng tượng, cung điện nguy nga là thế lại là nơi hẻo lánh đến vậy.

“Trong hành cung không ai tuần tra? Đúng là chuyện lạ.” Đạo Đạo lắc đầu: “Nhưng mà nói tới chuyện không thấp đèn lồng.” Trên mặt nàng ấy đột nhiên chuyển sang vẻ kỳ quái: “Không phải là tiểu thư đi nhầm vào tiểu viện nào đó không sạch sẽ chứ?”

“Không sạch sẽ, tiểu viện?”

Nàng ấy thấp giọng nói: “Nô tỳ nghe nói, nơi thâm cung tường cao, những chuyện oan khuất cũng xảy ra không ít, có tiểu viện vì oán khí quá nặng mà không thể khóa cửa lại. Tiểu thư nói xem, vị công tử kia đi tới không hề có một tiếng động nào, hay là...” Nàng trợn trắng hai mắt rồi đuổi thẳng đầu lưỡi ra.

Thẩm Hành hiểu ý gạt đầu, vô cùng tán thưởng nữ tử mới mười chín tuổi đầu lại có biểu cảm ngây thơ đến vậy.

“Nghe nói ở hẻm nhỏ cạnh cổng Đông Trực trong kinh có một thư sinh viết thoai bản một năm kiếm lời hơn trăm lạng, Em có giác ngộ như vậy cho thấy từ lúc sinh ra đã có sẵn thiên phú rồi. Không bằng sau khi về nhà thì đến đó tìm hẩn thử, giúp việc lật vặt, coi như cũng có kế sinh nhai cho nửa đời sau”.

Khuôn mặt to tròn của Đạo Đạo run rẩy một hồi, nàng chùi khóe miệng bóng loáng dầu, nghiêm mặt nói: “Tiểu thư, nô tỳ đại triệt đại ngộ rồi, mấy chuyện thần quỷ này đúng là rất hoang đường, chờ lát nữa em giúp tiểu thư tìm xem bên cạnh đại nhân có ai võ công cao cường không. Tranh thủ để tiểu thư luyện tập, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng.”

Thẩm Hành nghe vậy thì tâm tình rất tốt, vội gạt gù, câu thành ngữ đại triệt đại ngộ này đúng là vi diệu.

Sau khi ăn đồ ăn sáng xong, nàng đi ngủ bù một lúc rồi dậy lục lọi dưới đáy hòm bình khí một lượt.

Do dự nhìn cây đại đao Cửu Hoàn gỉ rét, lần đầu tiên nàng bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc một việc, giá sắt vụn ở Vũ Thành thế nào nhỉ, có thấp hơn ở trên kinh nhiều không.

Hiếm khi suy nghĩ mấy “chuyện đứng đắn”, thế nhưng ông trời có vẻ không chịu nổi “chuyện chính sự” của nàng, đang lúc trầm tư suy nghĩ đột nhiên khuôn mặt giàn giụa nước mắt của cha chình ình trước mặt.

Thẩm Hành nhìn mấy hàng lệ rơi không ngừng kia thì sững sốt một lúc, lúc này mới nhớ tới chuyện cha nàng còn đang chờ “tắt thở”.

Nàng đau lòng vuốt đầu Thẩm Quát, hết lòng động viên: “Cha, ông chủ tiệm thuốc nói rồi, hiện nay thạch tín khan hàng, phải đến mùa đông mới có. Hôm qua con có đặt cho cha nửa cân thuốc chuột, còn đang chế, sốt ruột đến mấy cũng phải chờ hôm kia mới uống được”.

Thẩm Quát khóc càng lớn hơn, không nói hai lời cứ thế kéo nàng đi.

Thẩm Hành nhìn phương hướng, hình như đang đi về phía chợ, tâm trạng nhanh chóng chùng xuống, nàng vội vàng chặn lại: “Ông chủ quầy thuốc đã quá tám mươi rồi, cha mặc quan phục đi tới đó phá biển hiệu của họ không được đâu. Huống hồ, ông ấy còn là nhi tử của nhị thúc của dì ba của huyện lệnh Vũ Thành, cũng có quan hệ đó.”

“Con dọa cha.” Thẩm Quát nắm mắt trừng nàng: “Nhi tử của nhị thúc của dì ba mà tám mươi à? Con tưởng cha là kẻ ngu đấy hả.”

“Dì Ba tuổi cũng không nhỏ mà.” Nàng yếu ớt nói.

Thẩm Quát nhìn vẻ mệt mỏi của con gái, trong lòng cũng thấy đau đớn. Vì đỡ dành ông, khuê nữ đã dùng hết đầu óc rồi.

“Không phải đi tiệm thuốc.”

Ông kéo nàng xuyên qua một hẻm nhỏ giữa chợ, đi một vòng rồi rẽ vào đường lớn rộng rãi.

Thẩm Hành biết cha nàng quật cường đến mức mười con trâu cũng không kéo lại được, giờ thấy ông đi lướt qua tiệm thuốc nàng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi

Nhưng mà, khi nàng nhìn thấy cung tường quen thuộc kia, cộng thêm ba chữ Lăng Khôn điện uy nghi to lớn, nàng cảm thấy, nàng vẫn nên đưa ông tới đập bảng hiệu tiệm thuốc đi.

“Hành Hành, người ta nói cái chết có thể nhẹ tựa lông hồng, cũng có thể nặng tựa Thái Sơn, tuy cha không tính là kiên cường gì, nhưng cha muốn chọn về sau. Bởi vì mấy ngày qua ở Vũ Thành mưa dầm liên tục, cho nên có lẽ ngày mai nghi trượng sẽ khởi hành lên núi. Tuy cha không có tiền đồ gì, nhưng cũng không thể vì toàn thân mà liên lụy đến con, lần này cha đưa con đến tạ tội với Thụy Vương, cũng xin ngài khoan hồng cho chúng ta.”

Ông đứng trước tấm biển thiếp vàng nói vậy, trên mặt là vẻ nghiêm túc hiếm khi có được.

Quân muốn thần chết, thần không thể không chết, quân không cho chết, ai dám chết? Không giữ mặt mũi cho Hoàng đế, nghĩ cũng biết kết cục sẽ là gì.

Thẩm Hành không ngờ cha mình cũng có lúc nghĩa khí như vậy, bỗng chốc nàng cảm giác khóe mắt ông không còn nếp nhăn như trước.

Tiến lên một bước nắm chặt tay ông: “Con gái khâm phục khí phách của cha, nhưng mà dù sao cũng không phải đến mức không thể vãn hồi, viên linh thạch kia...”

“Vi phụ tâm ý đã quyết, không cần khuyên nữa”.Thẩm Quát vẫy vẫy ống tay áo, hào khí cam vân nói: “Đại trượng phu phải biết cảm tác cảm vi*, nếu làm hỏng việc, thì phải biết can đảm nhận tội, sao có thể sợ đầu sợ đuôi thế được.”

* dũng cảm.

Thẩm Hành nhìn cha mình chưa xót, tâm can tỳ phổi cũng sắp va hét vào nhau.

Linh thạch còn chưa tìm được, nếu Vương gia nổi giận, tổng hai cha con nhà họ vào thiên lao thì biết làm sao bây giờ.

“Cha!!” Thẩm Hành vội giậm chân. “Mình cha vào thôi nhé, nhờ đồ ăn trong thiên lao không ngon thì còn có con ở ngoài đưa cơm cho cha”.

Chuyện đến nước này nhưng vẫn không chịu nói ra sự thật, không phải nàng không muốn nhưng mà một khi nói ra, không khéo cha nàng còn chui đầu vào đó nhanh hơn.

Việc làm mất thánh vật so và việc nhét nó vào “lỗ chó” đều là tội chết. Tội đầu tiên có lẽ là chặt đầu, nhưng mà tội phía sau thì chắc phải phân thân.

“Không được, có thể không cần đưa cơm.” Thẩm Quát nắm chặt bàn tay run rẩy của nàng.”Nhưng mà con đi rồi, ai cho cha dũng khí.”

Thế mới biết hào khí vừa rồi là cố gắng tỏ vẻ mà thôi.

“Dũng khí cha phải vào miếu xin Bồ Tát chứ, con chưa từng khai quang, đi vào đó cũng không làm gì được”.

“Cha biết tổng lòng con rồi, đừng dồng dài nữa, nhanh theo cha đi vào.”

Cha và con gái chỉ lo kéo nhau xoay vòng vòng một chỗ, bất cẩn va vào người vừa từ trong phủ bước ra.

Người đến mặc một bộ triều phục ám kim cực kỳ phong lưu tuấn tú, sau khi bị va vào cũng không hề tỏ vẻ bất mãn gì, mặt mày còn toát lên ý cười nhàn nhạt.

“Thẩm đại nhân đứng đây ồn ào gì vậy, dưới mặt trời không sợ cảm nắng sao”.

Thẩm Hành không tiếp xúc nhiều với các cấp triều phục, nhưng nàng cũng biết, Kỳ lân bốn trảo trên y phục kia không phải chức quan gì cũng có.

Quả nhiên nàng thấy cha mình hành đại lễ, mặt mày sợ đến mức tái mét: “Hầu gia thứ tội, hạ quan nhất thời nóng ruột xông tới đây, xin ngài thứ tội cho.”

“Việc đại sự thì đương nhiên phải vậy.” Hần đưa tay kéo ông: “Thường ngày ông vẫn quan tâm nhất đến những lễ nghi phiền phức này mà, sao hôm nay lại hoang mang hoảng loạn đến vậy, không biết xảy ra đại sự gì?”

4. Chương 4: Thiên Tuế Rất Bận

Thẩm Quát nghe xong cả vành mắt cũng đỏ lên, vẻ mặt như nói, sao ngài hiểu ta quá vậy: “Hầu gia anh minh, hạ quan, đúng là đã phạm vào một sai lầm lớn không thể tha thứ. Lần này đến hành cung là muốn thỉnh tội với Thụy vương Thiên Tuế”.

Nói xong, như nghĩ tới điều gì, ông kéo ống tay áo hất vội vàng nói: “Không biết Thiên Tuế gia giờ có ở bên trong không, nếu cứ tùy tiện đi vào, không biết có quấy rầy ngài không.”

Vị Cố Tiểu Hầu gia này là nhi tử của Hộ quốc công Cố Yến, ngày thường có quan hệ tốt với Đoan Thân vương, hồi hân mới là đúng đắn.

Cố Duẩn Chi không để ý tới việc ông đã phạm vào sai lầm gì, ôn hòa nhìn chăm chăm ống tay áo đang bị người ta kéo chặt, nói:

“Thẩm đại nhân, chất liệu này mới được Cung kim cấm đưa lên, ông nhẹ nhẹ chút”.

Nhắc tới chuyện Thụy vương Thiên Tuế, hân lại thoáng bật cười: “Nguyệt Cẩm chắc đang bận chính sự. Có điều giờ ông vào cũng không phải không được, lúc hân bận rộn tâm tình đều không tệ”.

Thẩm Hành thấy hân dứt lời thì lườm một cái.

Động tác này của nàng ngụ ý rất đơn thuần, chính là ai thán vì nhân sinh xui xẻo đến cực điểm của mình mà thôi. Cái “liếc mắt nhìn sang” lại tình cờ chạm vào ánh mắt vô cùng “thân thiết” của hai người đàn ông nhìn lại.

Nàng nghe thấy cha mình ghét bỏ giới thiệu: “Khụ, đây, đây là tiểu nữ Thẩm Hành. Ngày thường hiếm khi ra phố, để đại nhân cười chê rồi.” Nói xong còn yên lặng cách xa nàng một chút.

Tình thân “mỏng như giấy” vậy đó, Thẩm Hành thấy lòng mình chua xót. Nhưng vẫn phải đoan trang cúi người, thành thật chào hỏi: “Thỉnh an Hầu gia, ngôi nhà không có mái che này có lẽ.”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, Thẩm Quát suýt chút nữa bị chọc cho bất tỉnh, ông co rúm khóe miệng nói: “Là ... là tự xưng của ông ngoại ta.”

Thẩm Hành ngượng ngừng...

Cũng may Cố Tiểu Hầu gia tốt tính, vô cùng nể tình cười nói: “Thẩm tiểu thư vui tính thật, Thẩm đại nhân rất biết dạy con gái đó. Hôm nay bản hầu còn có chuyện quan trọng, ngày khác có thời gian lại cùng nói chuyện với đại nhân.”

Lời nói này rất có hàm dưỡng, Thẩm Quát không thể không khách sáo một phen, Thẩm Hành lại nhú chặt mày.

Ngay khi vị Cố Hầu gia này và cha mình cùng nhau cáo biệt, nàng nhìn thấy khóe môi hân cong lên rõ ràng, và một câu nói không hề vang thành tiếng.

Ôn Uyển, đã lâu không gặp.

Đó là tên tự của nàng.

Hân biết nàng sao?

Khuôn mặt của Thẩm đại tiểu thư khá thông minh, nhưng đầu óc lại không được nhanh nhẹn cho lắm.

Đầu óc này cũng không phải quá ngốc, nhưng mà thuộc loại khá thẳng thắn, lúc nghĩ tới chuyện gì rồi là không thể chú ý đến những chuyện khác được.

Khi cha lặng lẽ kéo nàng vào hành cung, nàng còn đang nghĩ rốt cục mình đã gặp vị Cố tiểu Hầu gia kia ở chỗ nào.

Nàng không phải loại quan gia tiểu thư không hề bước chân ra khỏi cửa, ban ngày thường ở nhà giữ mặt mũi cho cha, hơn nửa đêm mới ra ngoài đi bộ.

Trước khi làm mất linh thạch, nàng hay đi dán mấy cửa sổ trong hẻm nhỏ. Ít khi tiếp xúc với mấy người “quyền quý”, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có hai lần.

Một lần là khi sư muội Hồng Diêu của nàng đến nhà, vì hành tẩu giang hồ không có lộ phí, cho nên mới tìm nàng cứu tế.

Lúc đó nàng lục tung từng phèo mới lượm được mấy lượng bạc, còn bị nàng ấy ghét bỏ gần chết.

“Sư tỷ đùa à? Dù sao cha tỷ cũng là quan kinh thành, sao tỷ lại thành như vậy?” Ba năm làm tri phủ cũng có mười vạn bạc trắng, bắt nạt nàng chưa từng đọc sách đầy chắc.

Thẩm Hành cau mày nhìn nàng, thật lòng phân tích: “Tham quan mới có bạc, cha ta không tham.” Rồi ném bạc vào tay người kia: “Muội có lấy không, không cần thì ta cầm mua đường đậu ăn.”

Năm đó nàng mười hai tuổi, Hồng Diêu mười một. Đều là những cô bé tâm tư đơn thuần, sư muội nàng nhiều lần ra phớ, cho nên kéo nàng đi cướp sạch nhà riêng của một vị tham quan.

Mỗi khi nhớ lại những câu chuyện cũ kia, Thẩm Hành đều thấy lòng kinh sợ, bởi vì lúc đó nàng không có nhiều kinh nghiệm lắm, sợ đến mức chân run lẩy bẩy.

Ngày đó nàng cố gắng khuyên nhủ vị thiếp thị bị bao dưỡng trong phủ nọ, rằng mình chỉ lấy một thỏi vàng rồi đi thôi, cuối cùng lại bị nàng ta gào khóc đến kinh thiên động địa.

Lúc gia đình cầm đèn đuốc ầm ầm xông tới, nàng còn đang sững sờ tại chỗ lau nước mắt cho tiểu thiếp kia, sư muội nàng lại tàn nhẫn bỏ chạy trước tiên.

Hai người bị truy đuổi đến mức không còn đường trốn, cuối cùng phải chui vào trong nhà riêng của một tên tôi tớ mới giữ được một mạng.

Nàng không nhớ rõ tướng mạo người kia, chỉ biết hắn có một đôi mắt rất dễ nhìn, óng a óng ánh, trong đêm tối lấp lánh như sao, nàng nghĩ, trên đời này cũng chỉ có đèn mới có thể sáng được như thế.

Hai mắt nàng đắm lệ, nói, đại ân này không lời nào cảm tạ hết được, chờ ta tích góp đủ bạc rồi sẽ đưa ca ra khỏi chỗ này.

Nhưng tiếc là không được mấy ngày, trong kinh thành có tin vị quan nhất phẩm kia tham ô hối lộ, bị trảm đầu, nhà riêng sung công.

Thẩm Hành cũng vì thế mà đau lòng thật lâu, hiếm khi có cơ hội được làm người tốt, thế mà ông trời lại không cho nàng làm.

Cổ Duẩn Chi là vị tiểu ca từng giúp đỡ nàng sao?

Nàng nghĩ vậy, nhưng cũng tự thấy ý tưởng này của mình quá mức kinh người.

Trước tiên không nói tới chuyện hắn là con của Hộ quốc công cao quý, dù là vì tra án cũng không thể vào trong nhà tôi tớ của tham quan để ở được.

Chuyện lúc đó tình thế lại khá cấp bách, đối phương không biết thân phận của nàng thì làm sao mà biết tên tự được chứ.

Lẽ nào là do nàng từng vá lỗ chó cho nhà Cổ Duẩn Chi?

Nàng lắc đầu, theo thói quen bước tới chân tường hai bước rồi dừng lại.

Chân tường? Hành cung!!

“Thẩm đại nhân, nô tài chỉ đưa ngài đến đây thôi, Vương gia đang ở bên trong, đi theo đường mòn vào trong rừng trúc là có thể nhìn thấy.”

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng nhắc nhở, người đang nói là một vị công công hàng thật giá thật.

Nhìn vị công công xinh đẹp rời đi, Thẩm Hành cứng ngắc, đến lúc này mới phát hiện ra mình đã bị cha kéo vào chung một đường.

Một mối xoa xoa huyết thái dương, hay là nàng cứ lăn đùng xuống đất cho rồi nhĩ.

Thẩm Quát nhìn thẳng nói: “Hành Hành, làm người không thể không coi trọng nghĩa khí, dù con có hôn mê, cha cũng kéo con theo vào.”

Nàng xúc động đến quay cuồng, tự mình cảm khái, đời này có thể có một vị cha để như người, thật là phụ phục vô cầu!!

Chủ điện cách cánh rừng một đoạn rất gần, đập vào mắt là một màu ngọc bích xanh biếc.

Đi trên con đường mòn ngọc thạch, hai người nhìn thấy mấy tên tôi tớ đứng sừng sững hai bên.

Lư hương to lớn khắc điêu thụ có đặt huân hương ở trong, từng làn khói xanh lượn lờ lan tỏa, từng tia từng tia như thế, vô cùng ý cảnh.

Thẩm Hành ngửi một hơi, không phải hoàng gia vẫn thường dùng Long Tiên Hương à, mùi này cũng không phải đàn hương lễ Phật, hình như là mộc hương của cây lan cây trúc thì phải, không quá nồng nặc, nhưng lại thấm ruột thấm gan.

Chiếc bàn hoa lê bằng đá khảm ngọc trai đặt một bên, phía trên là ẩm chè thơm chưa động đến.

Bên cạnh là rừng trúc um tùm, tuy tầng tầng rậm rạp nhưng chỉ cần chú ý một chút là có thể nhìn thấy một bóng người gầy gò trên mặt đất.

Hắn mặc một bộ cẩm bào nguyệt sắc thêu viền bằng chỉ bạc, ống tay áo rất rộng, cứ thế phủ trên mặt đất.

Mặt mày như họa hơi cúi xuống, chăm chú nhìn đồ vật trong tay.

Nếu đứng như Cố Tiểu Hầu gia đã nói, Thiên Tuế gia đúng là rất bận.

Bởi vì hắn đang rất chăm chú, gỡ một cây măng.

Nghe có tiếng người bước lại cũng không dừng lại động tác trên tay, chỉ hững hờ ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái.

Đôi mắt kia rất trong suốt, không có sự ngạo mạn lộ liễu của con cháu hoàng gia, nó sạch sẽ, mờ ảo như không dính chút khói bụi người trần.

Thẩm Hành bất giác cúi đầu, cả người như bị sét đánh.

Bởi vì Đoan Vương gia tuần tú tuyệt trần này chính là đại nhân “xe đẩy” đêm qua đã bắt nàng hứng một tối gió sương!!

Dưới chân cũng thoáng lùi về sau một bước, tránh né sau lưng cha mình. Thẩm Quát rầm một tiếng quỳ xuống đất, bắt đầu than thở rồi khóc lóc kêu gào.

“Vương gia, thần có tội a.”

Thẩm Hành nghe tiếng xương bánh chè va chạm trên mặt đất, nàng khẳng định chắc chắn một điều, quá nửa nước mắt của cha là do đau đớn mà ra.

Đoan Tiểu Thân vương “vô cùng bận bịu bên trong” liếc nhìn ông một cái, ân cần hỏi: “Khanh giết người à?”

“Hạ quan không dám”. Thẩm Quát sợ đến run lấy bẫy.

“Tham ô?”

“Hạ, hạ quan lại không dám.”

“Thế thì đứng lên nói chuyện đi.”

Thẩm Quát lúc này đúng là khóc thật: “Vương gia nhân từ, nhưng tội thần thực sự không còn mặt mũi để đối diện với ngài. Ngày đó Nghi trượng đến Vũ Thành, thần đã làm mất viên đá tế di vật của thánh tổ rồi.

Vật ấy tương truyền là đồ của Tường Thụy đã trăm năm, thần tự biết rõ mình nghiệp chướng nặng nề, cho nên mới đến đây thỉnh tội với Thiên Tuế gia, tùy ngài xử lý.”

5. Chương 5: Ấn Đường Biến Thành Màu Đen

Tô Nguyệt Cẩm đặt tay lên đùi nhìn ông, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng vẻ hờ hững nhìn qua đó mới khiến người ta cảm thấy uy nghiêm.

Tướng mạo của hắn có nét lạnh lùng, lúc không nói chuyện càng trở nên lạnh lẽo. Thẩm Quát không đoán được ý nghĩ của hắn, sợ hãi đến mức run thêm vài cái.

Mà trên thực tế, vị Thiên Tuế gia cao thâm khó dò này chỉ là đang suy tư mà thôi, đá tể núi rất cục là cái thứ gì nhỉ.

Sau một hồi lâu, hắn “Ồ” một tiếng: “Hóa ra là cái tảng đá dài mọc rêu kia à.”

Thẩm Quát suýt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, ông nhỏ giọng đáp: “Thiên Tuế, đó là màu sắc của linh thạch, không phải mọc rêu.”

“Ừm.” Hắn rất biết nghe lời, gật gật đầu: “Khanh làm mất tảng đá màu xanh lục đó.”

Sau đó không nói thêm gì nữa.

Thẩm Quát lên triều làm quan cũng đã được ba mươi năm có lẽ, tuy không có thành tựu gì đáng nói, nhưng tự nhận bản lĩnh nghe lời đoán ý của mình không hề tệ. Thế mà hôm nay ông lại không biết phải nói thế nào, phải làm gì tiếp theo, chỉ có thể cầu cứu nhìn về phía Thẩm Hành đang ngồi quỳ bên cạnh.

Khuê nữ này của ông tuy có phần hơi ngốc nghếch nhưng cũng được cái nhanh mồm. Không biết sao hôm nay nó lại quỳ đằng hoàng ở đó như người câm không biết.

Thẩm Quát cảm thấy hết sức thương tâm, ám hiệu hết lần này tới lần khác nó cũng không thèm đáp lại.

Cuối cùng ông cố lên, vì khuê nữ bất nhân, cha đẻ bất nghĩa buộc lòng phải nói trước:

“Hành Hành, không phải con có lời muốn nói với Vương gia sao? Nhanh nói đi, Thiên Tuế nhân hậu, sẽ không trách tội con.”

Người ta vẫn nói hổ dữ không ăn thịt con, khéo miệng Thẩm Hành co gật liên hồi, cha của nàng đúng là vô cùng sáng khoái rồi đó.

Tuy mình vẫn biết “tình thân thật là lạnh bạc”, nhưng mà đến mức này thì có phải quá mỏng manh không?

Nhìn vị Đoan Tiểu Thân vương quét mắt nhìn sang, toàn bộ da đầu của nàng đều mất hết cảm giác.

Sau khi hoảng loạn xong, nàng sắp xếp thành một câu không đầu không đuôi gì sất: “Vương gia à, đợt măng này ngài chọn không chuẩn rồi, màu xanh quá đậm, xào lên ăn cũng không ngon đâu.”

Lúc nói nàng đã cố gắng hạ thấp âm sắc của mình, cho nên nghe qua có phần dịu dàng lập dị, khiến cha đẻ cũng phải rùng mình.

Đoan Tiểu Thiên Tuế cũng không để ý lắm, sắc mặt như thường nói:

“Vậy cô tới chọn một đợt đi, rồi mang vào bếp xào qua, thêm ít dầu.”

Một câu nói của hắn khiến Thẩm Quát và Thẩm Hành cùng sửng sốt.

Nàng vốn chỉ nói lung tung, cũng tính trước là sẽ chọc cho người này bất mãn, nhiều nhất là chọn măng giúp hắn, không ngờ tới vị gia này còn muốn được ăn.

Thẩm Quát lét lét hai bước, vội vàng nói: “Vương gia, vạn lần không được. Tiểu nữ Thẩm Hành từ nhỏ đã ngu si, chuyện nấu nướng vô cùng kém cỏi, nào dám làm dơ miệng Thiên Tuế gia”.

Hiếu con gái không ai bằng cha, trù nghệ của Thẩm Hành thực sự rất không ra gì.

Tô Nguyệt Cẩm lại không nhìn ông, hần nghiêng đầu hỏi Thẩm Hành:

“Cơm cô làm rất khó ăn sao?”

Thẩm đại tiểu thư gật đầu như đảo tỏi.

Hần gật đầu, dáng vẻ vô cùng thông cảm: “Đi thử xem.”

Thẩm Hành bị hai tên hộ vệ mời tới nhà bếp nhỏ, một tên hỗ trợ rửa rau, một tên phụ trách cắt nhỏ, hưởng thụ đãi ngộ của đầu bếp hoàng gia.

Qua một phen điều chỉnh, tâm tình của nàng đã bình tĩnh lại rồi.

Nhưng khi cầm cái muối lớn đứng trước bếp lò, bình tĩnh vừa rồi cũng tự nhiên sụp đổ: cho dầu, đảo đảo, thêm nguyên liệu vô tội vạ, cuối cùng là đổ ra nồi.

Thành công chuẩn bị một bữa măng xào giòn tươi mới nhưng mùi vị thì hơi bị quá lửa.

Sau khi bày lên bàn xong, các nha hoàn lẳng lặng chờ một bên đều tái hết mặt mày, có lòng tốt ám chỉ với nàng nên xào lại mâm khác.

Nàng mạnh mẽ phát tay, lời ít mà ý nhiều nói: “Không cần.”

Xào lại cũng chỉ một kết quả, có khi còn không bằng mâm này nữa.

Lúc đĩa “măng xào giòn” được bưng ra, toàn bộ khu rừng đều phảng phất một mùi hương kì dị.

Hương thơm lộ liễu mà nồng nàn như thế còn át cả mùi khói huân hương.

Đồ ăn của vương tử được chú ý hết sức nghiêm ngặt, trước khi dùng phải được nô tài thử qua.

Vị công công cầm mâm bạc trong tay, tiếng hàm răng nhai kéo kẹt chấn động toàn thể mọi người.

Thẩm Hành thấy hần nhai, nghiền ngẫm rồi nuốt xuống, trong lòng đột nhiên thấy vui mừng làm sao, chỉ ít cơm nàng làm vẫn có thể ăn a.

Thế nhưng nàng nhanh chóng hiểu ra, ăn và có thể ăn là hai khái niệm hoàn toàn đối lập.

Bởi vì, vị công công kia ới hết.

Hần vọt tới một cây thanh trúc bên cạnh, cố gắng bịt miệng mình lại, khuôn mặt vặn vẹo như thể một giây sau sẽ cười hạc về tây.

Nàng choáng váng, nhìn hần xụi lơ trên đất nhưng vẫn không quên chức trách của mình, thì thào giải thích: “Nô tài không ăn được, nhưng không phải vì trúng độc, mà vì quá khó ăn... Món ăn này ngài không được ăn.”

Thẩm Quát đứng một bên cũng khóc lóc, “ấn đường biến thành màu đen”, vừa ai thán hôm nay mình ra ngoài sao không chịu xem hoàng lịch, vừa nói: “Tội thần không biết dạy con, làm ra món ăn này, mong Vương gia thứ tội.”

Thẩm Hành không thể không thừa nhận, hình ảnh đó quá sức thê lương, dù nàng có là loại người không có tâm can cũng không thể nào nhìn được.

Đoan Vương gia vẫn ngồi vững chãi như lúc trước, chăm chú lấy chiếc đũa đâm đâm vào cái thứ đen thùi lùì kia rồi nói với Thẩm Quát:

“Không sao, ta chỉ muốn xem xem, rốt cục có thể khó ăn đến mức nào.”

Công công bên cạnh co giật càng thêm nghiêm trọng.

Dù sao cũng là người của mình, Tô Nguyệt Cẩm nhìn đáng vẻ như bị “đâm thủng dạ dày” của hắn cũng thấy có chút không đành lòng.

Cuối cùng hắn thương cảm một câu: “Quế Viên, đừng diễn nữa, ông thích miếng ngọc bội bát bảo này thì thưởng cho ông là được”.

Quả nhiên, vị công công mập mạp một giây trước đó còn đang giãy giụa giờ đã nhanh chóng đứng lên, quỳ xuống đất vui vẻ nói: “Nô tài tạ ơn vương gia ban thưởng. Nhưng mà, cũng không phải là diễn đâu, trò nghệ của vị Thẩm cô nương này, đúng là...”

Người nào còn chưa miêu tả xong đã lao tới gốc trúc xanh ói tiếp.

Thẩm Hành vỗ về đau đớn trong lòng, chỉ muốn hỏi một câu: Vị công công này, ông có nghĩ tới cảm nhận của cây trúc đó không vậy?

Quả nhiên thủ hạ của Đoan Vương đều là kẻ có tài chịu đựng, trong rừng trúc lại trở về yên tĩnh như lúc đầu.

Thẩm Quát nhìn bầu không khí lặng lẽ trên, phỏng chừng bây giờ là muốn xử lý mình rồi đó, ông nghĩ muốn xin một lần ân điển, để khuê nữ đưa mình đưa đi thay bộ quần áo mới rồi đi.

Vừa mới mở miệng ra đã nghe tiếng Thiên Tuế gia ung dung thong thả nói:

“Tảng đá tể núi kia ta sẽ tìm giúp khanh, ân tình khanh nợ ta, dùng Thẩm Hành để trả”.

Thẩm Quát nằm mơ cũng không ngờ kết quả ngày hôm nay lại là như thế, miệng mồm cứ há hốc ra tại chỗ.

Đương nhiên Thẩm Hành còn khiếp sợ hơn cả ông.

Từ khi bắt đầu nhìn thấy vị Thiên Tuế gia này, nàng đã thấy bất an lo sợ rồi, lo hắn sẽ nhận ra mình.

Không phải chỉ lo vì lần thâm nhập hành cung đó, mà chủ yếu là do nữ quyền văn thần không được tập võ, nàng lại có một thân võ nghệ, chắc chắn sẽ gặp đại họa không ngờ.

Nhưng mà xem tư thế kia lại có vẻ không giống.

Thậm chí hắn còn chưa từng nhìn thẳng nàng, cũng không có thăm dò gì hết.

Rốt cục hắn muốn làm gì?

So với những gì nàng tính toán, ý nghĩ của Thẩm Quát đơn thuần hơn rất nhiều, bởi thế ông “mờ mịt” hỏi thẳng hỏi một câu: “Vương gia nói từ ‘dùng’, là chỉ ngoại thất, hay nội thất?”

“Nội thất?” Tô Nguyệt Cẩm mở to một đôi mắt đen trong suốt nhìn Thẩm Hành một cái rồi quả quyết lắc đầu: “Không cần.”

Điều này khiến cho nàng nghĩ đến một đoạn văn trong thoại bản.

Nếu như một nam một nữ cùng ở chung một phòng, dù có phát sinh chuyện gì hay không, đây vẫn là chuyện khiến nữ tử thấy nhục nhã, trước là xấu hổ, sau là hổ thẹn.

Cảm giác của nàng lúc này chính là như vậy.

“Tạ vương gia ân điển.” Cha nàng còn vui sướng tạ ân.

Tô Nguyệt Cẩm gạt đầu, từ từ đứng dậy: “Ta đói rồi, không giữ hai người ăn cơm.” Rồi trực tiếp rời khỏi.

Thẩm Hành nhìn bóng lưng kia vừa tiếp tục suy nghĩ, chẳng trách nàng chưa bao giờ nghĩ tới người đêm qua là Đoan Vương, bởi vì từ đầu đến cuối hắn đều tự xưng là “ta” mà không phải là “bản vương”.

Gió thổi dưới rừng trúc khô hanh, nàng đứng nhìn một vùng rậm rạp tươi xanh, nghĩ lui nghĩ tới cũng thấy đây là việc lớn.

“Cha.” Nàng nghiêm nghị nhìn Thẩm đại nhân đang tươi cười hớn hở, trịnh trọng nói: “Trả tiền thuê quan tài lần trước cho con.”

Vũ Thành bị giới nghiêm, Ngự lâm quân của hoàng gia phong tỏa thành trì, mọi người trong trấn nhỏ hẻo lánh không mấy phồn vinh nhanh chóng cảm thấy bất an.

Huyện lệnh Trương Thanh Hiền sợ đến mức không kịp mặc triều phục, vội vàng sai người dò hỏi rốt cục đã xảy ra chuyện đại sự gì.

Trong Hành cung không lộ ra chút tin tức nào, chỉ nghe nói là khẩu lệnh của Thiên Tuế gia, phong tỏa cửa thành, không cho ra ngoài.

Nhưng mà ròng rã ba ngày, trên đường phố cũng không thấy cảnh quan binh bắt người hay dán cáo thị, bầu không khí căng thẳng càng khiến người ta không tìm ra manh mối.

Thẩm Quát ngồi trong phòng cũng thấy xao động bất an, ông vẫn cho rằng viên đá tể núi kia bị thất lạc trong dịch quán. Lần trước ở rừng trúc, sau khi tỉ mỉ miêu tả lại quá trình làm mất, dù muốn tra án cũng nên bắt đầu từ dịch quán này chứ, đúng là không hiểu nổi vì sao Đoan Vương phải giống trống khua chiêng kinh động toàn thành như vậy.

6. Chương 6: Đầu Trâu Mặt Ngựa Trên Thực Tế

Ngồi ở một gian khác, Thẩm Hành cũng không hề nhàn rỗi, nàng vừa cắn hạt dưa vừa mài dao.

Ba ngày rồi, nàng đứng bên ngoài hành cung đến nửa cục gạch cũng không sờ được. Chỉ trong một đêm, Lăng Khôn điện như có tường vây, thay đổi dị thường.

Lẽ nào hần phát hiện ra cái gì? Thẩm Hành vốn không nghĩ vị Vương gia kia là người lương thiện, lần trước nàng đột nhập hành cung, sau đó cha nàng nhận tội, hai chuyện xen kẽ tự nhiên lại khiến người ta nghi ngờ.

Hay là hần cũng không biết người mặc áo đen ngày đó chính là nàng, nhưng từ túi đá kia cũng sinh ra nhiều dự đoán.

Vậy thì vì sao phải phong tỏa thành trì? Phô trương thanh thế? Biểu lộ hoàng quyền?

Trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh hần ngồi trên xe lăn ngày ấy, lạnh lùng tùy tiện.

Thẩm Hành cảm thấy, hần không phải loại người sẽ làm ra những chuyện vô duyên. Bởi vì một người mà ngay cả đi bộ cũng lười thì sao có thể đi “đường vòng” được.

“Tiểu thư, nếu như nô tỳ có phạm lỗi gì, tiểu thư sẽ đánh đuổi nô tỳ đi sao?”

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt béo ụ khổng lồ, cây đao trên tay Thẩm Hành suýt chút nữa rơi xuống trên đất.

Dù sao vừa mới liên tưởng đến một một người có phong thái thiên nhân, lại bị kéo về nhìn cái đầu trâu mặt ngựa ở hiện tại, quả không phải là chuyện dễ tiếp thu gì.

Xoa phần thái dương hơi đau nhức, nàng hỏi: “Em lại làm chuyện gì rồi?” Khổ nhục kế mỗi tháng diễn một lần, đúng là không có gì mới mẻ.

Đạo Đạo xoa đầu, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư nói trước đi đã, có đánh đuổi nô tì không?”

Thẩm Hành nhìn dáng vẻ tội nghiệp của nàng ta, thở dài: “Đạo Đạo, từ năm tám tuổi em đã bắt đầu ăn khẩu phần lương thực của ba người, được phát hai phần tiền công, mà chuyện được giao thì chỉ làm một nửa. Ta mà muốn đánh đuổi em đi thì không có nhà nào dám dùng em đâu. Nói đi, lần này làm vỡ chén trà hay là làm mất tranh chữ rồi.”

Nàng ấy lắc đầu: “Không có, nô tỳ, chỉ hơi lấm mồm chút thôi.”

Lấm mồm? Thẩm Hành cúi đầu tiếp tục mài dao: “Bình thường em ít mồm chắc? Đừng nghịch nữa, đi chơi đi. Ta còn có chuyện đứng đắn đây.”

Thế mà Đạo Đạo vẫn không chịu đi ra, nàng di chuyển về phía trước vài bước, nhát gan nói: “Lần này, chuyện có hơi nghiêm trọng. Bởi vì... Em kể chuyện tiểu thư lấy đá té núi đi lấp lỗ chó cho lão gia nghe rồi”.

Thật sự không phải nàng cố tình nói ra đâu, chỉ vì vừa nãy lúc tán gẫu, nàng vô tình buột miệng.

Cửu Hoàn đảo rơi bịch xuống đất, Thẩm đại tiểu thư sững sờ nhìn “phụ tá trung thành” trước mặt, gần từng chữ: “Cha ta giờ thế nào rồi?”

Đáp lời nàng là một tiếng gào thét thình lình giữa sân.

“Mau tới đây, lão gia thất cổ rồi!!”

Lúc Thẩm Hành chạy tới chính sảnh, Thẩm Quát đang cầm sợi dây thừng dung đưa trước cổ.

Sau khi thấy nàng, vẻ mặt ông kích động dị thường, rưng rưng hô hét: “Giờ cha không chết không xong rồi, thay ta chăm sóc cho mẹ con nhé.”

Dứt lời, ông nhảy lên tung dây qua xà nhà, đáng tiếc chiều cao có hạn, thử nhiều lần mà vẫn không thể thành công.

Thẩm Hành nhìn mấy người làm vận chuyển hết bàn ghế trong phòng ra ngoài không cho lão gia nhảy lên thì ra chiều tán thưởng, sau đó nàng ngồi xếp bằng dưới đất, chuyên tâm nhìn cha mình dần vật.

Nàng quá rõ tính ông rồi, gặp chuyện gì cũng náo động cho mọi người đều biết. Nói thẳng ra là thích làm màu.

Nhưng mà nàng không ngờ là, hôm nay Thẩm Quát lại vô cùng lợi hại.

Sau khi thấy mình không thất cổ được, ông quay người lại xông thẳng vào tường.

Thẩm Hành bị dọa cho phát hoảng, vội vàng nhảy tới ôm chặt cha lại, nhanh chóng khuyên can:

“Cha thật là, chuyện này đâu có sao, tối con lại tới hành cung đi bộ một chuyến là được mà”.

“Đâu có sao?!! Đó là đồ vật do thánh tổ để lại, là thánh vật con có hiểu không? Con còn cầm, cầm... Ai nha, cha chết quách đi cho rồi.”

Ông vừa nói vừa giãy giụa mạnh hơn, Thẩm Hành gọi vài tên tới cùng nhau ngăn cản.

Đang lúc náo loạn đến mức không thể tách ra, một giọng nói thông thả ung dung từ ngoài cửa vang lên. Âm thanh không phải là lớn, nghe qua lại như thể lằm bằm, nhưng cũng đủ khiến nhóm người trong phòng bình tĩnh lại.

“Hình như đến không phải lúc rồi.”

Hắn chưa vào cửa, chỉ nghiêng người dựa vào bên cạnh vén rèm nhìn xem. Dưới tấm màn trúc là gò má tỉnh xảo tuấn tú xuất trần, khiến cho nhóm tới bên trong đều bắn loạn.

Thẩm Quát nhìn thấy cũng phải ngẩn ra, sau một lúc mới vội vàng chạy ra mời người kia vào phòng: “Không biết Thiên Tuế đến đây, không nghênh đón được từ xa, mong ngài thứ tội.”

Nhưng sau khi đi vào ông cũng giật mình choáng váng.

Toàn bộ chính sảnh đến một cái ghế cũng không còn, phải mời người ta ngồi chỗ nào đây?

“Xin mời, xin mời Vương gia di giá tới thư phòng, chính sảnh, chính sảnh đang tu sửa, vì lẽ đó...”

Ồ nhờ dịch quán mấy hôm mà cũng giúp đỡ tu sửa dịch quán nữa à? Đúng là mới mẻ.

Tô Nguyệt Cẩm đánh giá bốn phía một lúc rồi nói: “Không phải đến tìm ông đâu.”

Ý là không đi thư phòng.

Câu tiếp theo là: “Thẩm Hành có ở đây không?”

Sau khi hắn vào cửa, Thẩm đại tiểu thư cũng đã lặng yên không tiếng động di chuyển về cửa sau, nghe đến câu nói kia thì lại càng bước đi nhanh chóng.

Lúc một chân đã bước ra khỏi cửa, nàng lại bị Đạo Đạo từ sau kéo lại.

“Tiểu thư, vị Vương gia tuần tú kia đến tìm tiểu thư đó. Hai người có gì gì đó phải không? Tốt quá rồi, nô tỳ có được làm nha hoàn hồi môn không?”.

Một câu nói kia như sấm sét đánh thẳng vào chính sảnh, đánh cho Thẩm Hành một thân cháy khét, mùi bay tứ phía.

Nàng cứng nhắc xoay người, nhỏ giọng nói với Đạo Đạo: “So với cửa hồi môn, em không nghĩ là em thích hợp mang đi chôn cùng hơn à?”

Sau đó nàng vô cùng đoan trang nhận lấy hàng loạt ánh mắt hâm mộ quay trở lại, ỏn ẻn nói: “Tham kiến Đoan Vương Thiên Tuế.”

Nàng cảm giác đôi mắt thanh thuần kia nhìn sang, ánh mắt đó không hẳn là đánh giá, chỉ nhìn qua một cái rồi nhả ra ba chữ:

“Quá nhọt nhọt rồi.”

Nhọt? Nàng cúi đầu liếc nhìn bộ váy màu lam nhạt thêu cây hoa mộc lan trên người, đẹp lắm mà.

Ngược lại cách ăn mặc của hần hôm nay mới khiến nàng có phần bất ngờ.

Sau hai lần gặp mặt, hần luôn mặc đồ khá tùy tiện. Áo bào buộc hờ, trường bào rộng rãi, như thể thêm một chuỗi ngọc bội thôi cũng cảm thấy trói buộc, hôm nay hần lại mặc một bộ hoa phục cấm tú, viền bằng chỉ bạc thêu quanh, lúc cất bước đi lại càng phong lưu quý khí.

Nàng thấy hần cau mày hỏi: “Phòng của cô ở đâu?”

Thẩm Hành biết khuê phòng của nữ tử chưa chồng đương nhiên không được để nam tử tùy tiện đi vào, ấy thế mà người cha kia lại tự mình mời người ta tới.

Nàng đứng trong góc nhỏ há mồm mấy lần muốn nói: “Chuyện này e là ảnh hưởng đến danh dự của con”.

Nhưng nàng lại nghĩ, hình như từ lâu mình đã không còn mấy thứ này nữa rồi, nên cũng ngại ngùng không thêm nhắc lại.

Nhìn nam tử ngồi trước bàn lựa đồ trang sức kia, nàng không thể không thừa nhận, cảnh tượng này sao lại mang đến một cảm giác bình thường không có gì sai trái hết.

Bởi vì trong nhận thức của nàng, dù có thấy vị Thiên Tuế gia này ngồi xếp bằng trước cửa hoàng cung ăn hạt dưa thì cũng là chuyện quá sức bình thường.

Trên thực tế, một ngày nào đó không lâu sau, nàng được chứng kiến tận mắt, hơn nữa người cung cấp hạt dưa kia lại chính là nàng.

Chuyện này đương nhiên là phải nói sau.

Hiện tại, trong lòng nàng tràn đầy suy nghĩ, làm sao có thể mời vị gia này ra ngoài được đây.

“Thẩm Hành, cô tới đây.”

Hình như tên này rất thích gọi tên họ nàng thì phải, không quá quen thuộc, lại có phần xa cách.

Nàng tò mò đi tới, đứng cách đó hơi xa, hần lại tiến lên một bước.

Thiên Tuế gia cao hơn nàng cả nửa cái đầu, khuôn mặt như tranh hơi cúi xuống, hơi thở trong trẻo phủ lên ngựa ngựa, khiến cho nàng nhớ tới đầu ngón tay tê dài vuốt ve mặt mình đêm kia.

Cảm giác đó khiến nàng không dễ chịu là bao, bất giác muốn lùi ra sau một bước, đột nhiên búi tóc trên đầu hơi chùng xuống.

Cây trầm lưu ly màu vàng đựng đĩa nhắc nhở nàng rằng, món đồ không rẻ lại cực kì tục tĩu mà trước đây không lâu cha nàng mới đưa đã được cấm trên đầu mình.

Không biết sao, đột nhiên nàng lại có dự cảm bất thường.

Quả nhiên, không lâu sau, tóc của nàng không chỉ chùng xuống, mà là biến đổi hoàn toàn, quá nặng.

Nhìn ánh mắt trong suốt như đang thưởng thức của Vương gia, nàng thật sự rất muốn hỏi một câu: Mỗi lần ngài chinh người ta đều nghiêm túc như vậy à?

Đương nhiên hắn không biết suy nghĩ trong lòng nàng lúc này, còn hết sức ân cần hỏi han: “Đầu của cô có nhắc nổi không?”

Nàng rưng rưng gạt đầu, nghe hắn nói khá là thoải mái: “Vậy chúng ta đi ra ngoài đi.”

7. Chương 7: Vương Gia, Ta Không Làm Được

Thẩm Hành mang một cái đầu đầy châu ngọc bóng loáng như thể đi ra phố, lúc xuyên qua đường lớn ngoài dịch quán, nàng nghe thấy mấy tên thị vệ ở bên thì thầm to nhỏ:

Thị vệ giáp: “Vừa nãy, hình như ta nhìn thấy một hộp trang sức đi qua”.

Thị vệ ất: “Ta cũng nhìn thấy, sáng loáng luôn, mắt ta sắp mù mất rồi.”

Thị vệ giáp: “Quý à?”

Thị vệ ất: “Chắc thế.”

Lúc đó nàng chỉ có thể yên lặng tự nhắc nhở mình, mày phải bình tĩnh, nếu không còn chưa tới phố lớn, mày sẽ không chịu nổi áp lực dư luận mà xấu hổ giận dữ tới chết đó.

Thế nhưng khi nàng nhìn thấy mấy ăn mày chen chúc xin đồ và đồng lời bình phẩm từ đầu tới chân của hàng xóm láng giềng trên phố, nàng vẫn kích động đến mức muốn bỏ chạy.

Nâng cái cổ lên giải thích với từng người một: “Nhà chúng ta rất nghèo, những đồ trang sức này đều là mạ vàng cả đấy.” Vẫn có nhiều người khinh thường không tin.

Hơn hai mươi năm qua nàng cũng chưa từng chịu uất ức như vậy, ánh mắt bất giác liếc kẻ đang đi phía trước kia.

Bóng người chi lan ngọc thụ phiêu phiêu dật dật này, khuôn mặt thư sinh tuấn tú sắc nét kia, xem mấy đại cô nương tập nập ngoái nhìn kia, ai mà biết được, bản chất hắn kinh khủng biết bao nhiêu!!!

“Tô Nguyệt Cẩm.” Nàng hung tợn trừng hắn, giọng điệu đã hết lòng khống chế nhưng vẫn cao hơn ngày thường mấy bậc.

Nàng nghĩ, vò đã mẻ thì cứ sút, giờ đang ở bên ngoài, dù không gọi là Tiểu Vương gia cũng không phải lỗi của nàng nhỉ.

Nhìn ánh mắt kia bình tĩnh nhìn sang, hắn đứng lại một chỗ không đi nữa.

Nàng thừa nhận, nàng muốn chọc giận hắn nên mới hờn dỗi một câu: “Ta không làm được đâu.” Sau đó quay đầu lại.

Tính tình của hắn tốt hơn so với nàng tưởng, tay lắc lắc cái bánh hoa lê rồi nói: “A Hành, cô ném thử xem, ăn ngon thật”.

Thời gian này hoa phù dung vừa nở, khuôn mặt anh tuấn lạc giữa vùng hoa, khóe mắt hơi cong mang theo ý cười, vô hại khiến cho người ta không đành lòng từ chối.

Hình ảnh đó quá đẹp mắt, mãi đến tận rất nhiều năm sau, trong hồi ức của Thẩm Hành vẫn tái hiện lại nó rất nhiều lần, ngày khuôn mặt tươi cười đó đột nhiên rơi vào tầm mắt, nhịp tim cũng bất giác tăng nhanh.

Thế nhưng ngày hôm đó, nàng lại không hiểu cảm giác đó là gì, chỉ thấy mình hơi khó chịu, vẩn vẩn góc áo, chậm rì rì nói:

“Bánh hoa lê có gì mà ngon, cung.. Trong nhà có mà”.

“Ngon hơn trong nhà làm.” Hấn nhận lấy phần điểm tâm được gói kĩ bằng giấy gói dầu mà cô bán hàng sững sờ đưa tới, vẩy tay với nàng: “Lại đây.”

Thắm Hành chếp miệng, đúng là nàng cũng hơi đói bụng.

“Làm gì thế?” Nàng đã cố gắng không chế giọng điệu rồi, nhưng mà vẫn có phần cứng nhắc.

Hấn rất bao dung nhìn nàng, rồi từ từ nhả chữ: “Đưa bạc.”

Nhìn bóng lưng kia thoải mái rời đi, trời mới biết nàng đã muốn xông lên trước gào vào mặt hấn bao nhiêu: “Lão nương không có tiền, ai ăn người đó trả.”

Đương nhiên chuyện này không thể thành hiện thực, và kết quả cuối cùng là, nàng gian khổ quay đầu lại, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Bà chủ, bao nhiêu tiền, có thể giảm chút được không?”

Không hề bất ngờ, thu hoạch thứ hai của nàng là bị lườm cho một cái.

Vũ Thành không phải trấn thành quá giàu có, trước khi xây hành cung hoàng gia ở đây, thậm chí có thể nói đó là một vùng cằn cỗi. Thổ phỉ trong núi hoành hành, bao nhiêu thương lữ đi qua đều phải gắng né sang đường vòng.

Bốn bề trấn thành toàn là núi, ngoại trừ nghề nung gốm sứ, đồ cổ để sống ra, có rất ít đất đai thích hợp cho người dân khai khẩn. Mấy năm gần đây, Khánh Nguyên triều càng ngày càng vững chắc, việc quản lý Vũ Thành cũng càng thêm coi trọng, sau khi phái binh tiêu diệt thổ phỉ chiếm núi, triều đình còn xây một con đường lớn, thuận lợi cho việc vận chuyển đồ gốm sứ sang các tỉnh bên ngoài.

Lâu dần, gốm sứ Vũ Thành trở thành thương hiệu nổi tiếng, phàm là người có thân phận địa vị đều muốn có vài món đồ sứ Vũ Thành làm vui.

Nhờ vào điều đó, bách tính ở đây giàu lên không ít. Nhưng một khi bắt đầu có lợi nhuận phong phú, số người lừa bịp cũng dần tăng lên.

Người dân bản xứ đều biết, Vũ Thành có một phố đồ cổ chuyên bán các món trân phẩm và đồ gốm sứ thượng đẳng. Hàng năm các lão gia quan lại ở kinh thành sẽ đến đây một lần, cũng dạo một vòng ở đây.

Nhưng trong số những trân phẩm này, cái nào là chính phẩm, e rằng chỉ có người trong ngành và người đem bán mới phân biệt được.

Thắm Hành không biết Tô Tiểu Vương gia am hiểu đồ gốm bao nhiêu, nàng chỉ biết là, cha nàng đã nói, cái nơi được gọi là phố đồ cổ đó còn có một tên gọi khác là ngư long hỗn tạp. Thậm chí rất nhiều thổ phỉ “hoàn lương” cũng đều ở đó.

Nàng cũng không lo lắng Tô Nguyệt Cẩm sẽ xảy ra chuyện gì nguy hiểm, chỉ đơn thuần hi vọng mình đừng bị cướp trắng mà thôi. Tiếng mấy cây trầm đung đưa leng keng trên đầu buộc nàng phải mạnh dạn khuyên bảo: “Ngài không thấy ta đeo như vậy tới chỗ này quá chói mắt rồi sao? Ta nhớ ở phố đông bắc cũng có một cửa hàng ẩm thực nổi tiếng, không bằng đi sang chỗ đó dạo đi”.

Hấn chăm chú nhìn nàng một phen: “Cô vốn đã không gầy, ăn nhiều như thế có chịu nổi không?”

Nói xong, không đợi nàng phát tác, hấn đã bước chân vào một cửa hàng đồ cổ.

Gần đây toàn thành giới nghiêm, chuyện làm ăn ở cả con đường này đều tiêu điều không ít. Trên quầy, ông chủ cửa hàng còn đang ngủ gà ngủ gật, đột nhiên nhìn thấy hai miếng “thịt mỡ” đi tới cửa, vui mừng đến mức không nhìn thấy mặt trời, ông cúi đầu khom lưng chào mấy người mới tới.

“Sáng nay nhìn thấy phía đông nam mặt trời sáng loáng, hóa ra là có quý nhân tới cửa, hai vị nhanh vào trong đi nào, trời hè nóng bức, uống ly trà lạnh giải nóng nhé.”

Ông ta nhanh chóng tự tay bưng một ấm trà ngon ra.

Thắm Hành nhìn ngắm về phía đông nam, trên đó treo một cái gương đồng bát bảo chiêu tài, vừa vặn phải chiếu chiếu ổ đầu giường châu ngọc của nàng vào trong, quả nhiên sáng loáng.

Vị Vương chưởng quỹ này làm ăn đã nhiều năm, vừa nhìn thấy hai người bước vào đã biết thuộc loại không tầm thường. Chỉ là vị công tử lạnh lùng kia có vẻ không dễ gì lường gạt cho nên ông xoay người nói với Thẩm Hành: “Không biết hai vị quý nhân muốn mua gì, đồ cổ, tranh chữ, gốm sứ, đồ dùng cái gì cũng có. Không phải lão khoác lác đâu, toàn bộ số này đều là sứ hạng, vô cùng quý hiếm.”

Thẩm đại tiểu thư cúi đầu nhấp một ngụm trà, sao cứ có cảm giác mình như đứa ngốc bị đưa tới đây làm thịt vậy nhỉ.

Liếc nhìn Tô Nguyệt Cẩm một bên, nàng hắng giọng: “Dem mấy đồ sứ ngọc thạch quý hiếm ra đây, không cần câu nệ, chỉ cần đồ thật là được”.

Từ lúc đi ra khỏi dịch quán, nàng đã suy nghĩ dụng ý của người kia, cũng biết mục đích chuyến đi lần này của Tô Nguyệt Cẩm không phải chỉ là dạo phố đơn thuần như vậy, nếu hấn bắt nàng phải mặc đồ như kiểu nhà giàu mới nổi, chắc chắn phải có lý do của hấn.

Làm chủ quán đã quen, Vương chưởng quỹ nhanh chóng bưng mấy đồ thượng đẳng ra, chỉ vào một miếng ngọc bội rồi nói với Thẩm Hành.

“Cô nương nhìn xem, phía trên là hình phượng gáy kỳ sơn điêu khắc giống y như thật, đích thị là tay nghề của đại sư thời Ngụy Tấn, những người khác làm sao có bản lĩnh đến vậy. Ngọc thạch này cũng là loại thượng đẳng, nghìn vàng khó có. Nếu không phải thấy ngài có duyên ta sẽ không tùy tiện lấy ra đâu.”

Thẩm Hành chớp mắt, có duyên? Chắc là một đầu vàng ròng của nàng có duyên với hấn nhỉ.

Nàng chưa từng mua đồ cổ nhưng cũng có nghe Thẩm Quát nhắc qua. Người ở cửa hàng đồ cổ đều ruột gan méo mó, lúc đầu bưng lên cái gì, đều là đồ nửa thật nửa giả. Người trong nghề gọi là treo đầu dê bán thịt chó, miệng lưỡi công phu chẳng qua là để thăm dò đối phương có hiểu giá thị trường hay không.

Nếu như nhìn ra, hấn sẽ lấy các đồ giấu kĩ mang tới, còn nếu không... Vậy thì chờ bị làm thịt đi.

Thẩm Hành liếc mắt nhìn miếng ngọc bội kia một chút, cười nói: “Nhà mới xây qua tay người còn có thể thành cũ kĩ, huống hồ là ngọc thạch.”

Câu này cũng là cách nói của người trong nghề, nhưng dù là người thiếu hiểu biết cũng có thể tùy tiện nói hai câu.

Chỉ là trên mặt Thẩm đại tiểu thư như cười như không đoán đo nhìn lại, Vương chưởng quỹ có phần không hiểu rõ.

Ông nghiêm mặt nói: “Tiểu lão thừa nhận trong cửa hàng có mấy món đã được làm cũ đi, nhưng mấy lỗ hàng đó sao lấy ra cho quý nhân xem được. Nếu quý nhân thấy ngọc bội này là đồ mới vậy không ngại phân tích thử cho lão mở mang tầm mắt”.

Người lâu lâu mới gạt đưng phải người lừa gạt ngày ngày. Thẩm Hành tự nhận trình độ của mình đúng là không đến nơi đến chốn.

“Là một khối ngọc cổ.”

Một giọng nói ôn hòa thỉnh thoảng vang lên giải vây cho nàng.

Tô Nguyệt Cẩm đưa tay cầm khối ngọc bội kia, nhìn xuyên qua ánh sáng le lói từ ô cửa nửa mở: “Phẩm chất đồng nhất, đánh bóng trơn láng, đúng là thượng đẳng hiếm thấy”.

Vương chưởng quỹ vừa nghe xong đã kích động hấn lên: “Công tử đúng là người biết nhìn hàng, vật này tìm khắp Vũ Thành cũng khó lòng có được”.

Hấn gạt đầu: “Hàng nhái tinh tế như vậy đúng là hiếm thấy.”

8. Chương 8: Công Tử Như Ngọc

Chương quỹ ban đầu còn vui vẻ ra mặt đáp lời, nghe thấy câu kia xong liền đổi ngay sắc mặt: “Công tử nói lời này là sao, tiểu lão cả đời bán ngọc thạch đồ cổ, lấy hai chữ uy tín làm đầu, sao có thể bán đồ nhái để đập đổ bằng hiệu của mình được chứ. Ngài cẩn thận nhìn xem, tính chất và cảm giác của ngọc thạch này đều là thượng đẳng”.

Vương chương quỹ nói chắc như đinh đóng cột, Tô tiểu Thiên Tuế cũng tùy tiện thưởng thức đồ vật trong tay một lúc rồi nói: “Tính chất của dương chi bạch ngọc khác với điền ngọc, kết cấu không chặt bằng, khi cầm cũng nhẹ hơn, độ trong suốt không như bích tỳ, cảm giác lúc chạm vào lại vô cùng mềm mại, đồng không lạnh, hạ không khô, đó mới là ngọc trung thượng phẩm”.

Thời Ngụy Tấn cảm thạch rất thịnh hành, nhiều văn nhân mặc khách đều lấy ngọc là vui thú, nhưng ít người biết được, thời đó “dương chi bạch ngọc” không hề trong suốt như ngọc bích thời nay. Bởi vì thuở đó kỹ xảo chưa phát triển, ngọc thạch không được đánh bóng sáng loáng như bây giờ, cho nên đồ cổ được lưu truyền, dù không thô ráp nhưng chắc chắn không thể trơn bóng như miếng ngọc bội này được”.

Hắn nhấp một ngụm trà, một tay đặt trên bàn rồi nói: “Dù khối cẩm thạch này được tạo hình hơi quá nhưng cũng xem như món đồ hiếm có, một vạn tám ngàn lượng bạc cũng không ngoa. Người ta vẫn nói, ngọc không mài không đẹp, nhưng mài quá mức lại không còn ý vị, có khi ngọc thô chưa giũa còn thu hút hơn nhiều”.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Hành nghe hắn đường hoàng nói về một điều gì đó, vẻ mặt vẫn biếng nhác như ngày thường, người hơi nghiêng tựa vào ghế gỗ, giọng điệu bất cần như một tên công tử bột. Tuy là hờ hững nhưng thái độ bình phẩm lại hết sức chân thành, có thể thấy đây cũng là một người yêu ngọc. Vốn đã quen với một tên Vương gia tùy tính khó chiều, nhìn hắn lúc này đây nàng lại thấy gần gũi hơn bình thường biết bao.

Vương chương quỹ bên cạnh cũng bị khiếp sợ không nhỏ.

Ông cứ tưởng mấy công tử thời nay làm sao biết cái gì là ngọc thạch bích tỳ. Bất trức bất nhã, bất ngọc bất nhuận, đa số đều là học đòi văn vẻ cả.

Người biết ngọc chưa chắc đã bình phẩm được. Người bình phẩm cũng không chắc hiểu được bao nhiêu. Ngọc cổ đáng giá ở chỗ không chỉ là năm tháng nó đã đi qua, mà bởi vì những điển cố gắn liền với nó. Người có thể hiểu rõ thấu triệt như vị công tử trước mặt này đúng là hiếm thấy. Ông cũng không muốn lừa dối nữa, chấp tay nói thẳng: “Là tiểu lão vụng về, không phân biệt được ngọc thật ngọc giả. Vừa rồi nếu có lời nào đắc tội, mong công tử rộng lòng tha thứ”.

Tô tiểu Vương gia cũng hào phóng nhận lời, vô cùng thông cảm nhìn Vương chương quỹ một cái: “Chuyên gia cũng có lúc nhìn nhầm, mắt ông vừa dài lại nhỏ, nhìn nhầm cũng là chuyện không trách được”.

Thẩm Hành vẫn biết Tô Nguyệt Cẩm là hài tử uống “hạc đỉnh hồng” lớn lên, nói chuyện từ tốn nhỏ nhẹ nhưng từng chữ lại ý ngọc lời ngà. Mấy lời vừa nói quả nhiên rất hợp lòng nàng.

Ở Vũ Thành thương nhân qua lại không hề ít, nghĩ cũng biết những người không am hiểu đã bị ông chủ tâm địa đen tối này lừa gạt biết bao là bạc.

Ông chủ không muốn mất mối làm ăn lần này, khuôn mặt vẫn cười tươi roi rói dò hỏi: “Nếu công tử đã đến đây rồi thì chắc đang cần tìm vật chi, nếu không ngại thì cứ nói lão nghe, dù quán nhỏ không có nhưng cũng có thể giúp công tử tìm kiếm thử. Tuy cửa hàng ở Vũ Thành rất nhiều nhưng cứ tìm từng nhà một rồi cũng ra, không bằng để tiểu nhân chạy giúp”.

Đây là một kẻ hết sức già đời, một câu nói lại mang hai tầng ý nghĩa, vừa nhận làm giúp, lại bán ân tình.

Tô Nguyệt Cẩm hơi nghiêng đầu qua, hỏi thử: “Lưu Thần Phương Nghiễn thạch ông có không?”

Gương mặt tươi cười của ông chủ quán cứng đờ. Không phải vì vật này không đáng giá, mà quan trọng là số người biết đến nó vô cùng ít. Nghiễn Thạch không thể so với ngọc thạch, tìm được đã khó mà bán đi lại càng khó hơn, giả sử có người mua thì cũng không ai đến một trấn hẻo lánh này để bán.

Mở miệng ra đã đòi một món trân phẩm như vậy... Con mắt lão đảo quanh: “Vật mà công tử muốn là đồ cổ từ thời Minh Yến. Chúng ta đều biết, mấy món đồ từ sau Đại Yến đều rất khó tìm ra. Dù có cũng sợ không phải là chính phẩm.”

Ông chà xát hai tay: “Hiếm khi công tử gia đến quán, tiểu lão đương nhiên phải cố gắng đi tìm, chỉ là nếu như không tìm được, ngài xem...”

Tìm không được cũng muốn đòi tiền? Thắm Hành cúi đầu vuốt ve mấy bông hoa trên ống tay áo, không buồn nhìn người kia một chút.

Tô Nguyệt Cẩm tiện tay rút trên đầu nàng bốn năm cây trâm rồi ném lên bàn.

“Đây là tiền đặt cọc, sau khi chuyện thành công sẽ trả thêm gấp ba. Nếu không tìm được cũng xem như là tiền ông vất vả.”

Thắm Hành không biết tảng đá đó trị giá bao nhiêu, nàng chỉ biết, mấy cây trâm trên bàn chỉ ít cũng ba ngàn lượng.

Ba ngàn lượng đổi lấy tin tức của tảng đá? Nàng sững sờ, trong đầu nhớ tới đoạn đối thoại với Tô Nguyệt Cẩm trong hành cung đêm đó, lại suy tư.

Lúc trở về trăng đã lên đến đỉnh đầu, Thắm Hành ngẩng cổ, cả người vô cùng uể oải. Bởi vì bây giờ trên hai tay là hai chiếc bình sứ cao chân được mua bằng mấy chiếc trâm vàng khác, Tô Tiểu Thiên Tuế nói, hai chiếc lọ này đều là của hắn.

“Ta rất vinh hạnh có thể đưa Vương gia đi chơi một ngày, bánh hoa lê xem như là hiếu kính ngài đi, số bạc còn lại, không tính số lẻ là hơn năm ngàn lượng bạc, Vương gia rảnh rồi thì nói người mang tới trả cho ta. Gia phụ còn đang cần bạc để sửa phòng và may đồ mới, gia đình không hề dư dả gì đâu”.

Là hoàng tử được sủng ái nhất triều Khánh Nguyên, nàng cũng biết số bạc kia hắn không nhìn vào mắt, nhưng nàng đâu thể ngậm bồ hòn làm ngọt được.

Những đồ trang sức kia hơn một nửa là đồ cưới của nàng, tuy có món không thích nhưng vẫn phải giữ lại lấy chồng.

Khuôn mặt tuần tú của Tô Nguyệt Cẩm thoáng nét suy tư, sau một hồi lâu hắn mới sáng khoái gật đầu: “Là 5,870 lượng bạc, cứ tính là sáu ngàn lượng bạc đi.”

Không ngờ hắn lại hào phóng như thế, Thắm Hành ngại ngần xua tay: “Tuy Thắm gia không phải nhà giàu, nhưng cũng không thể đòi Vương gia nhiều bạc thế được, chỉ cần 5000 lượng bạc là được rồi.”

“Năm ngàn sao?” Hắn nhìn nàng: “Vậy cô còn nợ ta 17600 lượng nữa, ta cũng không vội đòi, chờ nhà mấy người sửa xong thì trả cũng được”.

“Ta nợ ngài bạc?!” Thắm Hành mở to hai mắt, thậm chí ngay cả dáng vẻ kịch cỡm cũng quên chỉnh đốn.”Ta, ta nợ ngài lúc nào?”

Dưới ánh trăng, người nào đó cau mày nhìn: “Lần trước cô đánh nát xe đẩy bằng gỗ lim khảm vàng của ta, là tay nghề của Mục Thanh Hà đó, phía trên còn được Phu Mộc khắc phù dung, làm lại cái khác cũng không phải bằng giá đó đâu”.

Thắm Hành không lường trước được chuyện này, gương mặt trở nên trắng bệch: “Ta, không hiểu ý của Thiên Tuế gia.”

Dường như hắn có vẻ hiểu được hoàn cảnh khó khăn của nàng, cho nên rẽ sang hướng dịch quán rồi đi tiếp: “Ta tìm cha cô đòi cũng được”.

Thắm Hành choáng váng hoàn toàn, trong đầu lại mường tượng ra hình ảnh cha mình vất dây thừng lên xà nhà, vừa la vừa hét, Vương gia, đúng là chuyện này đã xảy ra rồi.

Nàng bỏ hết mấy câu trả lời qua loa lấy lệ kia, chạy nhanh tới trước rồi nói: “Ngài, ngài biết từ lúc nào?”

Đêm đó, rõ ràng nàng có mang mặt nạ, lẽ nào hắn chỉ cần vuốt qua là đoán được dáng dấp phía sau lớp mặt nạ là gì?

Nàng nhìn hẩn xoay người lại, đôi mắt thoáng ý cười: “Hóa ra đúng là cô.” Vốn còn đang nghĩ phải kiểm ai đền tiền xe đẩy nữa kia.

Thẩm Hành: “...”

Chợ cách dịch quán không xa, Thẩm Hành lại bước đi cực kì chậm rãi. Trong khoảng thời gian này, mấy lần nàng muốn nói, lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Sau khi thân phận bị vạch trần, Tô tiểu Thân vương cũng không có biểu hiện gì kì lạ, thậm chí còn không hỏi một thiên kim tiểu thư vì sao lại biết võ, vẻ mặt vẫn như thường đi về phía trước.

Nhưng mà càng trầm mặc yên tĩnh như thế, trong lòng nàng lại càng hoang mang. Cũng giống như một tên trộm, sau khi bị bắt ngay tại chỗ lại không bị nhốt vào đại lao mà cùng quan sai đi dạo trên đường.

Gõ vào đầu một phát, Thẩm Hành ép mình khoan để cập đến chuyện nợ bạc, dẫn đo một lúc rồi nói: “Vương gia à, nếu như ngài đã biết đó là ta thì cũng có thể đoán được ngày đó ta đi hành cung để tìm viên đá tể núi. Thực sự không dám giấu giếm ngài, viên linh thạch đó là cái ta mang nhét vào lỗ nước. Ta cũng biết hành vi này là khinh nhờn linh thạch, Thẩm Hành cam nguyện linh tội, chỉ hy vọng không liên lụy đến gia phụ của mình, từ đầu đến cuối ông đều không biết chút gì cả.”

Nàng không dám nhắc đến hai chữ lỗ chó, cố gắng giảm nhẹ tội ác của mình, hẩn nghe xong thì thông thả nói: “Với thân thể của Thẩm Quát đúng là không thể bò qua tường được”.

9. Chương 9: Lừa Cha

Tư duy người này nằm ở một quỹ đạo không hề giống người bình thường chút nào, Thẩm Hành oán thầm, nhưng vẫn phải cẩn thận từng li từng tí một, hỏi.

“Gần đây hành cung không giống như trước kia. Không biết có phải Vương gia đang phái người tìm không, đã có kết quả chưa?”

Hẩn không trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng, mà còn hỏi ngược lại: “Cô có biết trong hành cung có bao nhiêu lỗ nước không?”

Nàng lắc lắc đầu.

“Tính cả tường ngoài tổng cộng có hơn một ngàn sáu trăm bốn mươi lỗ, mỗi khi trời mưa to còn có nô tài chuyên phụ trách kiểm tra có thoát nước hay không”. Ý tứ câu này là, cô tìm nơi vất đá hay ghê nhỉ.

Mấu chốt nhất chính là: “Trong điện đều là nô tài từ kinh thành mang tới, số người còn lại là quan nô ở Vũ Thành. Giờ không biết tung tích của linh thạch, cô thấy, khả năng nào là lớn nhất?”

Thẩm Hành sửng sốt, linh thạch bị người ta lấy đi rồi!!

Người trong cung mang ra chắc chắn đều rất có chừng mực, đồ trân phẩm đến đâu cũng đã thấy rất nhiều lần, huống chi nếu được chủ nhân khen thưởng còn có thể nhận thêm nửa tháng bổng lộc, cho nên họ không thể lén lút lấy một tảng đá được. Mà quan nô thì không như thế, họ quét tước ngoài hành cung một thời gian dài, cũng sẽ là những người đầu tiên thấy viên đá tể núi kia, họ không biết giá thị trường, nhưng đồ trong cung thì thể nào cũng đổi được bạc, đây là chuyện rất có khả năng xảy ra.

Trộm di vật của thánh tổ là tội lớn, dù bán đi hay cất ở nhà đều không tránh được. Nếu giống trống khua chiêng hỏi từng người, chỉ sợ dù cẩn rằng liệu chết cũng không ai dám giao vật đó ra.

Hành cung giới nghiêm là để những cung nhân này không thể bán linh thạch đi. Phong tỏa cửa thành là để đảm bảo linh thạch vẫn nằm trong phạm vi tìm kiếm trong thành.

Vũ Thành không lớn, nơi có thể buôn bán đồ trong cung cũng không nhiều. Tầng đá tể núi chỉ to bằng bàn tay, màu xanh lục, vừa nhìn đã biết là đồ cổ trăm năm, khả năng lớn nhất chính là bán cho các thương gia đồ cổ.

Mà hiệu buôn Lưu Phương cư là tiệm có sức ảnh hưởng lớn nhất, hôm nay đến đó một lần, Vương chương quỹ kia sẽ dò hỏi mấy nơi, dù không tìm được cũng sẽ đánh tiếng cho nhiều người biết là đang có một người ra giá cao mua bích tiên nghiêng thạch.

Lưu Thần Phương là thợ thủ công ngự dụng dưới triều Minh Yên, nghiêng thạch ông làm chủ yếu sử dụng hoa văn Bàn Long là chính, hình thức cũng gần giống với tảng đá tể núi kia.

“Đây gọi là tiền đẩy người đi, dù không tìm được tung tích của nó cũng sẽ có người mang mấy tảng tương tự đến thử vận may. Nghe nói Vũ Thành còn có một chợ đêm đồ cổ, chỉ có người trong nghề mới biết nơi mở chợ, mấy tên chuyên đầu cơ cũng đến tìm đồ ở đây. Mà linh thạch này rất có khả năng đang trộn lẫn ở đó”.

Thẩm Hành nói xong thì âm thầm tắc lưỡi, chiêu ‘dẫn xà xuất động’ này đúng là tâm tư kín đáo.

Tô Tiểu Thiên Tuế nhìn nàng một cách khá là tán thưởng: “Chưa ngóc đến mức không có thuốc chữa. Chỉ là có điểm cô đoán sai rồi”.

“Sai cái gì?” Nàng khiêm tốn muốn nghe thỉnh giáo, hấn lại phiền muộn thở dài một hơi: “Ta thật sự muốn tìm khối nghiêng thạch của Lưu Thần Phương.”

Không biết ông lão dần độn kia có giúp hấn tìm ra không nữa.

Thẩm Hành: “...”

Tin Vũ Thành xuất hiện một tên nhà giàu mới nổi đang được đồn thổi đến mức mọi người ai ai cũng biết, ngoài một vị công tử chi lan ngọc thụ ra giá cực cao để mua nghiêng thạch của Lưu Thần Phương, còn có một cô nương kì dị trên đầu đầy châu ngọc, câu chuyện này đã trở thành đề tài lúc trà dư tửu hậu của mọi người. Rất nhiều người suy đoán, nữ tử này có khả năng là thiên kim của một ông chủ tiệm vàng hoặc một vị đại nhân nào đó. Mà vị đại nhân này không chỉ là quan lớn mà còn phải quyền khuynh triều chính, tiền vào như nước.

Lúc Thẩm Hành nghe được tin đồn này, ‘cha đẻ phú khả địch quốc*’ trong truyền thuyết đang mặc một bộ nho bào cũ nát chạy tới trước mặt cô lau nước mắt.

*giàu ngang cả nước

Ông vừa xoa mấy nếp nhăn trên mặt vừa hỏi nàng: “Đoan Vương gia có phát hiện ra cái gì hay có ý định chặt đầu chúng ta không. Nếu không cứ đưa thêm chút lễ, được chết toàn thân cũng tốt”.

Nàng nhìn dòng nước mũi chưa lau sạch kia, bên tai như vang vọng tiếng nường mình vẫn hay cường điệu: “Cha con lúc còn trẻ rất đẹp, một thiếu niên tóc nước hoa râm, nho nhã bông bênh.” Đáng tiếc năm tháng sắc bén như con dao mổ lợn, so với mấy chuyện đồn đại trên phố còn nhắm nhí hơn nhiều lần.

Sau khi lừa gạt dụ dỗ lừa ông đi, Đạo Đạo đứng bên cạnh nàng chần chờ một chút rồi nói: “Tiểu thư, thực sự nó thì không hiểu nổi phu nhân coi trọng lão gia ở điểm nào?”

Nàng chớp mắt, rất có học vấn đáp trả: “Chắc là khí chất nhĩ. Những thứ bên trong ấy, người bên ngoài không nhìn thấy được.”

Đạo Đạo sùng bái ngợi khen: “Tiểu thư suy nghĩ thật thoáng.”

Nàng cười cười, mang theo một vẻ hồ hững siêu thoát ngoài trần thế.

Nàng chỉ không muốn nói rằng, rất nhiều năm về trước, nàng cũng từng hỏi nường mình một vấn đề như vậy. Có điều cách nói vô cùng trực tiếp: “Nường, nường mù à?”

Khi đó nàng chỉ mới chín tuổi, lần đầu tiên theo nường rời khỏi Văn Hà Trang tìm cha.

Nường nàng là trang chủ Văn Hà trang, mười lăm tuổi đã xông xáo giang hồ, mười bảy tuổi nổi danh khắp chốn, một thanh kiếm hai lưỡi và một bộ áo quần đồ rực, không ai không biết. Bà có một đôi mắt tuyệt

trần, khoe mắt lông mày đều mang nét phong tình xuất chúng. Khi đó nàng vẫn nghĩ, nam tử xứng với mẫu thân, chắc phải là một nhân vật oai hùng nhất thế gian.

Nhưng mà, ngay khi nhìn thấy Thẩm Quát, ảo tưởng niên thiếu của nàng đều bị vỡ nát tan tành. Ông gầy yếu như thế, cầm thêm một cây quạt giấy đứng giữa trời đông vẫn còn đang phẩy phẩy, gió lạnh vù vù khiến Thẩm Hành muốn rút đoản kiếm bên hông ra đâm chết.

Nhưng nương nói, đây là cha của nàng, dù nàng có thích hay không, sau này họ vẫn phải ở cùng nhau.

Mẫu thân thả nàng xuống rồi bỏ đi. Nàng nhảy vọt mấy bước lên xà nhà, từ trên cao nhìn xuống nhìn nam tử kia, trong lòng vẫn âm thầm hi vọng, ông có thể là một đại hiệp thâm tàng bất lộ sẽ nhún chân bay lên hiên đưa mình xuống.

Quả thật ông đã tới, nhưng mà là bò tới, trước ngực còn ôm chặt một cây thang to chắc, run rẩy nói: “Hành Nhi, xuống với cha đi, chỗ này cao quá, cha sợ”.

Ông đúng là nam nhân nhất gan nhất mà nàng biết, lúc đó nàng còn lén lút treo ông vào dây thừng rồi buộc lên xà nhà.

Đó cũng là nam nhân tốt tính nhất trong số những người nàng đã gặp, bởi vì dù có phạm sai lầm gì, ông cũng có thể mỉm cười đầy bao dung.

Còn nhớ lúc mới tới kinh thành, nàng gây ra không ít tai họa. Nghiêm trọng nhất là lần nọ đánh đập một nhi tử của vị quan to trong triều, lúc đó cha vừa vuốt đầu nàng vừa nói, đừng lo, chuyện gì cũng sẽ có cha.

Nhưng sau khi nàng ngủ, ông lại tự mình mang một đồng lớn quà cáp đến nhà người ta thỉnh tội.

Lúc đó nàng không hề biết chuyện, chỉ biết mỗi lần ông về nhà trên mặt đều đầy thương tích.

Khi nàng hỏi có chuyện gì, ông chỉ nhe răng nhếch miệng nói, lúc vào triều không nhìn đường, nên mới rơi xuống hố.

Ngày đó Thẩm Hành cũng không nói gì, ngày kế tiếp nàng lại lặng lẽ đi theo sau ông, nhìn bóng lưng thẳng tắp quỳ xuống bồi tội với vị đại nhân kia.

Khi đó ông chỉ là một lục phẩm điện nghị, trong hoàng thành to lớn mình chỉ là một người nhỏ bé, nhưng vẫn có thứ kiêu ngạo ít ỏi của một người đọc sách cả đời.

Ấy vậy mà vì đứa con gái bất hiếu này, ông phải quỳ gối hết lần này đến lần khác.

Khi đó nàng không hề xông lên, chỉ cố gắng che miệng mình thật chặt, không để mình khóc lên thành tiếng. Lúc ấy nàng đã nói, phải nhớ, đó là cha nàng, là người phải chịu nhục vì nàng, bảo vệ nàng hết lòng hết sức, cũng vì nàng mà bỏ hết tôn nghiêm của nam nhân. Ông không mạnh mẽ, nhưng dù có nhỏ bé cũng vẫn vô cùng vĩ đại.

Cũng bắt đầu từ khi ấy, Thẩm Hành bắt đầu học đoan trang, học ngoan ngoãn, học cách dỗ dành ông.

Hồi ức đó khiến cả người trở nên nhẹ nhõm, nàng nói với Đạo Đạo rằng, “Ta thấy, tính tình của mình đúng là càng ngày càng điềm đạm, dịu dàng hiền lành, lại hiếm khi nổi giận.” Thành linh một tiếng gào thét kinh hoàng vang lên.

“Thẩm Hành! Đồ nữ nhân xấu xa không biết liêm sỉ mau lăn ra đây cho ta.”

Đạo Đạo nhìn kiêu nữ đang chống nạnh đứng sừng sững giữa sân, cau mày nói: “Tiểu thư, là thiên kim của Hộ bộ Thị Lang, phỏng chừng nghe nói tiểu thư đi chơi với Đoan Vương gia nên mới chạy tới gây chuyện đó”.

Thẩm đại tiểu thư cong môi mỉm cười, sau đó từ tốn nhả ra bốn chữ: “Con bà nó chứ.”

10. Chương 10: Siêu Độ Cho Người

Nói đến Thảm Hành và vị thiên kim nhà Hộ bộ Thị Lang này đúng là một mối thù vô cùng sâu nặng. Một người chưa từng chịu thiệt thòi, một người lại không muốn chịu thiệt thòi, cho nên hai người mới không thể cùng hòa bình tồn tại.

Lần đầu tiên gặp Lưu Nhã Quân là trong tiệc mừng thọ của lão mẫu Đô Ngự Sử, lão phu nhân xuất thân từ tướng môn cho nên không để ý quá nhiều tới danh môn dòng dõi, gặp ai cũng có thể ngồi bắt chuyện. Lúc đó Lưu Nhã Quân ngồi bên cạnh nàng, vừa mới gặp đã thay phiên lườm nguýt. Nguyên nhân là vì chức quan của cha nàng quá nhỏ, ngồi chung một bàn Lưu thiên kim cảm thấy rất bất người.

Khi đó Thảm đại tiểu thư mới học được đoan trang, vô cùng hào phóng tùy người kia chiếm hơn một ghế, cứ mặc kệ vui đầu ăn cơm. Nhưng mà có người trời sinh đã kiêu căng thành tính, vừa xem thường hừ lạnh vừa giáo dục nha hoàn của mình: “Ngày thường ta vẫn nói người tướng ăn không tốt, phải chỉnh sửa nếu không ra ngoài đường lại làm ta mất mặt. Giờ người nhìn mà xem điệu bộ của mấy đứa tiểu môn tiểu hộ này, thấy ta nói đã đúng chưa”.

Lúc Lưu Nhã Quân nói mấy lời này cũng không buồn nhỏ giọng, không riêng gì Thảm Hành, mà ngay cả mấy quan gia tiểu thư ngồi bên cũng xì xào bàn tán.

Khuê môn tụ hội vốn là nơi tụ tập một đồng cô nương con ông to bà lớn. Người trên phố vẫn nói, có chút quyền thế là mắt đã cao hơn đầu, có khi mấy gia quyến dưới ‘lầu son’ kia đều là mắt trời cả đấy.

Trước mũi miện lông công, sau quần là áo lượt, cái gọi là nhân phẩm đức hạnh dù nàng có có người ta cũng chẳng buồn quan tâm.

Đạo Đạo đứng một bên tức đến mức vành mắt đỏ ửng, Thảm Hành vẫn ngoảnh mặt làm ngơ như cũ. Hành xử khiêm nhường này lại bị Lưu thiên kim phán là do sợ quá, nàng ta mới xoay mặt đi thảo luận chuyện son phấn với mấy người ngoài kia.

Yến hội quá nửa, lão phu nhân bảo tôn nữ nhà mình đi xuống chiêu đãi khách quan, Lưu Nhã Quân tươi cười với thiên kim Đô Ngự Sử, nói: “Trước đây không lâu có nghe tỷ tỷ mới sinh được một vị thiên kim, sao hôm nay lại không mang tới, không biết khi nào định làm đầy tháng nhỉ, để muội muội đến xin chút không khí vui mừng.”

Vốn là đang nịnh bợ, không ngờ đối phương vẫn lạnh mặt như tiền, không mảy may không nhát đáp: “Lưu gia cô nương còn chưa thành hôn mà, gì mà không khí vui mừng chứ, không lẽ chưa gả đã mong dính thai khí sao?” Sau đó nàng xoay người đi thẳng.

Muội muội Trương Đô Úy cạnh bên vội vã kéo Lưu Nhã Quân một cái, nhỏ giọng nói: “Sao lại nói chuyện không biết nặng nhẹ thế, vị thiên kim Ngự Sử này vì sinh con gái cho nên nhà chồng mới không mấy hài lòng, người biết chuyện không ai dám nhắc tới, cho nên lần sau đừng nói như vậy nữa”.

Lưu Nhã Quân nghe xong thì mặt mày trắng bệch, không những không nhận lại còn há mồm mắng trả: “Cô biết sao không nói với ta, vô duyên vô cớ bị bêu riếu làm xấu mặt, chứng tỏ cô cũng không phải loại tốt lành gì”.

Muội muội của Trương Đô Úy ngày thường vẫn dịu dàng hiền hậu, có lòng nhắc nhở còn bị người ta mắng mỏ, mặt mày cũng tức đến đỏ bừng. Người kia còn muốn lao thẳng tới đẩy nàng, suýt chút nữa thì đụng phải góc bàn, may mà có người kéo lại vững vàng. Nàng ngược mắt nhìn, là một khuôn mặt thanh tú tươi cười.

Lưu Nhã Quân không nghĩ tới Thảm Hành lại dám giúp nàng ta, tức giận cứ thế bùng phát mạnh hơn.

“Họ Thảm kia, ta giáo huấn người khác liên can gì tới cô mà chạy đi quản bậy hả, coi chừng ta điên lên thì cô cũng chịu chết luôn đi”.

Thảm Hành lại không buồn nhìn nàng ta, vừa nhét mấy quả trái cây vào tay Đạo Đạo vừa thật lòng nói: “Ta hay nói với em đó, lúc ăn được thì mau ăn đi, ở bên ngoài thì ít nói chuyện gây gổ với người khác, bây giờ thì đã hiểu ý chưa”.

Giọng điệu cũng không phải quá lớn, nhưng lại dễ lọt tai người, mọi người yên lặng cười trộm.

Chuyện đến đây đã chính thức mở màn cuộc chiến ‘trạch đấu’ giữa hai người trong mười năm qua. Thực ra theo suy nghĩ của Thẩm Hành, việc này cũng chẳng có gì to tát, chỉ là một hai câu nói qua lại mà thôi. Nhưng mà trí nhớ của Lưu thiên kim lại vô cùng tốt, lúc gặp nhau là cứ muốn nhảy vào gây phiền phức.

Lúc mới bắt đầu, Thẩm đại tiểu thư luôn ở trong tâm thế bao dung từ ái với chúng sinh, đoán rằng vị kia gặp khó thì sẽ từ bỏ thôi.

Cho nên lúc trò chuyện sẽ cố gắng hài hòa đi một chút.

“Sáng nay nhìn thấy chim khách đầu cành líu ra líu ríu, ta còn nghĩ không biết có chuyện gì tốt đây, hóa ra thiên kim Lưu đại nhân tới nhà, cũng xem như chuyện vui, mời tiểu thư nhanh vào nhà ngồi chơi”. Thẩm Hành mặt mày hớn hở vui vẻ ra ngoài tiếp đón, lời nói đầy vẻ thân ái dịu dàng.

Lưu Nhã Quân đứng giữa sân mặt càng lúc càng đen.

Nàng đứng ở đây đã mấy khắc trôi qua, gọi đến khô hơi rất cổ mới thấy Thẩm Hành tứ tốn đi ra, đây rõ ràng là cố ý hong nàng.

Lưu Nhã Quân nói: “Cô không cần xài chiêu này với ta, bốn cô nương đứng dưới mặt trời bao lâu rồi mà không thấy cô ra. Ta không thêm cái cớ với đồ khẩu xà tâm Phật như cô, ta chỉ hỏi một câu, vì sao ta chưa cho phép mà cô dám lén tới cấm đồ Đoan Vương Thiên Tuế”.

Lúc vừa nghe được tin này, nàng tức đến gần chết, thực sự không hiểu nổi vì sao con gái nhà tứ phẩm điển nghi lại dám chiếm tiên cơ.

Mọi người đều biết, đây là vị Vương tước hoàng tử trẻ tuổi nhất Khánh Nguyên triều mười sáu năm qua. Bao nhiêu tiểu thư quan gia muốn tìm cơ hội nịnh bợ mà không có, nhân chuyến hành trình đến Thái sơn này, cha nàng phải gắng gãi gây mất cá chân mới có lý do danh chính ngôn thuận đưa nàng cùng đi.

Quan nhị phẩm trở nên sẽ được ở lại hành cung, nàng đi bộ trong cung đến rồi cả chân lại không thể ‘ngẫu nhiên gặp gỡ’ vị Vương gia này. Nào biết được không bao lâu sau trên phố có tin đồn Thiên Tuế gia đi cùng con gái của Thẩm Quát, làm sao nàng nuốt trôi cơn giận này được.

Bên này nàng đang lửa giận bùng bùng, bên kia Thẩm Hành cũng tìm một nơi mát mẻ để ngồi xuống, vừa uống nước mơ vừa vẩy tay với mình.

“Cẩn thận cảm nắng, lại đây ngồi đi.”

Cảm giác đánh vào cục bông còn uất ức hơn bị đánh gấp nhiều lần, Lưu Nhã Quân nổi điên lên la hét: “Ta nhất định phải làm tiểu thiếp của Vương gia, thân phận của cô như thế mà muốn trèo cao à, đừng tưởng Vương gia đưa cô ra ngoài một lần đã nghĩ mình ghê gớm, có khi ngài lấy cô ra làm trò đấy. Đại gia khuê tú ở kinh thành biết bao nhiêu, cô không có thủ đoạn mà muốn lay động Vương gia chắc”.

Giữa trời hè uống nước ô mai đúng là cách giải khát tốt nhất, Thẩm Hành mím mím khóe môi, lại uống thêm một hớp.

Lưu Nhã Quân bị mặt trời hong khô, nhưng vẫn kiên quyết không muốn đứng cùng bóng râm với Thẩm Hành, giờ nhìn thấy nàng thanh thoi bên đó thì trừng lớn mắt giận dữ: “Làm sao, thủ đoạn mê hoặc không có nên mới không có mặt mũi trả lời sao? Nhắc cũng phải, gia phong nhà cô thì làm sao mà dạy dỗ con gái được, toàn làm mấy chuyện hạ lưu trộm gà bắt chó là được thôi”.

“Mấy chuyện mê hoặc như thế đúng là ta không đủ tư cách. Như mà người như Lưu thiên kim cũng tham gia vào mấy loại chuyện này, đúng là hiếm thấy”. Thẩm Hành thay đổi một tư thế thoải mái hơn, tựa người vào chiếc ghế tre bên cây nho rồi nói.

“Nghe nói trước đó vài ngày cô mặc một bộ lụa mỏng ngồi lắc lư bên bờ hồ chốn hành cung, bị thị vệ tưởng là ma nữ nên sai người bắt. Lúc Lưu đại nhân chạy tới đại lao, đạo sĩ còn đang làm phép siêu độ cho cô nữa mà. Ta nghe xong lại thấy vô cùng kính nể, nhiều lần muốn đi hành cung thăm cô, nhưng nghĩ rồi lại thôi, sợ cô tưởng ta muốn học trộm ‘độc môn tài nghệ’ thì biết làm sao bây giờ. Bây giờ xem ra, chuyện như vậy vẫn nên thẳng thắn thì tốt hơn, vì Lưu thiên kim quá thanh cao nên mới mất danh dự như vậy đó.”

Từ trước đến nay Thẩm đại tiểu thư vẫn nghĩ, bị bôi đen không bằng tự mình làm đen. Dù sao cũng phải chịu oan ức, không hôm nay thì ngày mai cũng có khác gì nhau.

Mỗi lần Lưu Nhã Quân tìm Thẩm Hành cãi vã đều luôn luôn bại trận. Cô nói chuyện nghiêm chỉnh, nàng ta còn nghiêm chỉnh hơn, cô nói chuyện thấp hèn, nàng ta lại càng thấp hèn hơn. So da mặt thì nàng ta không có, so trình tiết thì phải so kiểu gì?

Người ta vẫn nói quan lớn hơn một cấp cũng có thể đè chết người ta, thế mà sao nàng không ép được. Từ sau khi trở mặt với Thẩm Hành, nàng vẫn luôn nói cha phải tìm cơ hội chỉnh tên Thẩm Quát kia. Thế nhưng hẳn một không nịnh văn thần, hai không sợ võ tướng, ba không thu hối lộ, bốn không dám tham ô, cho nên không tìm ra chỗ nào mà chỉnh.

Lưu Nhã Quân tức giận giậm chân, há mồm la hét: “Cô đừng quên thân phận của mình là gì, chưa nói tới chức quan của cha cô, ngay cả làm thị thiếp cho Đoan Vương cũng không đến lượt cô đâu. Không chỉ chuyện năm đó bị từ hôn, bị người ta trả về đã vốn không phải điều bí mật. Sao không nhìn dòng dõi của mình lại thử, con trai trưởng của thừa tướng mà cô cũng dám nói ngớ ngẩn?”

11. Chương 11: Kỳ Phùng Định Thủ

Đã ba năm rồi chưa từng có ai dám nhắc tới chuyện này. Không phải là để ý mặt mũi của Thẩm gia mà là quan tâm tới mặt mày Thừa tướng. Thanh danh của một cô gái, nói cho cùng cũng không bằng quyền thế hiển hách.

Thẩm Hành cười cười, nàng ngẩng đầu đối diện với Lưu Nhã Quân nói: “Cô không nhắc ta còn quên mất chuyện năm mình mười lăm tuổi còn được gả đi đó. Dù kết quả có ra sao cũng coi như đã từng được ngồi kiệu tám người khiêng. Ta thấy cô cũng không nên kén chọn quá làm gì, còn khỏe mạnh mà cửa chính không vào lại cứ muốn leo lên làm tiểu thiếp”.

Lưu Nhã Quân không ngờ Thẩm Hành lại có thể nhìn thoáng như thế, nhất thời không biết nói lại làm sao, liếc thấy nàng ta nói xong còn định đi, nàng vội kéo ống tay áo người kia lại nói:

“Ta đi vào bằng cửa nào có liên quan gì tới cô, có khi cô nằm mơ còn không vào được nữa là. Còn có chuyện chắc cô không biết, thê tử của Lâm Hi Hòa vừa cưới đã nhanh chóng mang thai rồi, lúc trước còn nói cái gì mà thanh mai trúc mã, người ngoài cuộc không thể nào hiểu được, có thể thấy trong lòng Lâm đại công tử cũng chưa từng có cô.”

Bàn tay nắm ống tay áo kia đột nhiên đau nhức, khi Lưu Nhã Quân phản ứng lại, thì Thẩm Hành đã vượt vọt y phục nhảu nheo.

“Lưu Nhã Quân.” Nàng ung dung nói, trên mặt là vẻ nghiêm nghị hiếm khi thấy được.

So với vẻ tươi cười thì kiểu lạnh lùng này còn khiến người ta cảm thấy sợ hãi hơn, nàng bắt giắc lùi về sau một bước: “Làm, làm cái gì?”

“Không có gì.” Nàng liếc nhìn nàng ta: “Ta chỉ muốn nói cho cô biết, nốt ruồi đen trên khóe miệng cô sao giống với miếng gỏi mũi mới moi ra quá, hôm nay lại càng đen hơn”.

“Cô – nói – cái – gì?!!” Lưu Nhã Quân không thể tin nổi vào tai mình.

Thẩm đại tiểu thư không lập lại thêm lần nào nữa, nghiêng người tiếp tục đi về phía trước. Nàng thừa nhận, cái tên đó đã lâu không xuất hiện, đột nhiên lại khiến mình cảm thấy hơi phiền lòng, cho nên cũng không còn hứng thú đi trên chóc người khác nữa.

Lưu thiên kim tức giận, gương nanh múa vượt định nhào tới.

“Thẩm Hành! Cô đứng lại đó cho ta, nói rõ ràng lại ta xem.”

Bên cạnh cũng có mang theo hai bà tử đến để gây sự, thấy thế cũng cùng nhau lao về phía trước.

Tình huống còn ác liệt hơn so với những gì mình tưởng. Thẩm Hành nhìn mấy cánh tay đang quần lấy nàng thì có phần hối hận. Bởi vì từ phí chần trệ cho một người lại thành ba, nàng đâu có nhiều bạc như thế, mấu chốt nhất vẫn là, nàng còn nợ Tô Nguyệt Cẩm tiền ‘xe đẩy’ chưa trả xong nữa đây này.

Nên đánh mấy người này một trận, hay là để họ đánh mình đây?

Thẩm Hành chăm chú suy nghĩ, đột nhiên lại thấy một người từ cổng lớn bước vào.

Hắn mặc trường sam màu tím nhạt thêu hoa văn hình đám mây, trên đỉnh đầu là kim ngọc quan, rực rỡ chói mắt hơn cả những lần gặp trước đó.

Thấy bên này đang náo loạn thành một đồng, người này vẫn cười dịu dàng ôn hòa như ngày trước.

“Sao lại náo nhiệt vậy, đang làm gì đây?”

Lúc trước Lưu Nhã Quân còn đang làm tư thế vọt tới, nghe thấy tiếng người kia thì bước chân lặng lẽ quẹo nhanh sang bên cạnh.

Cúi người hành lễ nói: “Hầu gia vạn an, đã lâu không gặp, ngài vẫn phong thần tuấn lãng như xưa.”

Thẩm Hành ngạc nhiên nhìn người kia, ‘thân thủ’ gọn gàng như thế mà không tập võ thì quả là đáng tiếc.

“Hóa ra là thiên kim nhà Đình Viễn, đã lâu không gặp, đúng là càng ngày càng đoan trang.”

Cố Duẫn Chi thuận miệng đáp lại một câu đầy khách khí, khuôn mặt của Lưu Nhã Quân cũng nhanh chóng ửng hồng lên, vừa mới định e thẹn một phen đã thấy Cố Hầu gia đi tới bên cạnh Thẩm Hành.

“Thời gian này khá bề bộn, đã đồng ý tìm cô chơi cờ rồi lại không rảnh rang chút nào, hôm nay ta tự mình tới bồi tội, không biết bây giờ có thể chơi hai ván được không?”

Thẩm Hành chớp mắt, tuy có hơi dờ dẫm, nhưng cũng hiểu được đối phương muốn giải vây giúp mình, nàng vội nói: “Không ngờ ngài vẫn còn nhớ, nếu hôm nay Hầu gia có hứng thú, đương nhiên ta sẽ đồng ý tiếp đón.”

Đôi mắt đào hoa của Cố Duẫn Chi hơi cong lên, hắn xoay người nói với Lưu thiên kim: “Đã dùng ngọc thiện chưa?” Một câu nói không đầu không đuôi, ý mời rõ rệt.

Lưu Nhã Quân vẫn hay nghe nói vị Tiểu Hầu gia này cực kì phong lưu, tuy mình không muốn ngồi chung với Thẩm Hành nhưng cũng không thể bỏ qua cơ hội giao lưu với Cố Duẫn Chi được, cho nên nàng ta xấu hổ cười: “Ta chưa dùng, Hầu gia cũng chưa ăn sao?”

Đáng tiếc lại là: “Lúc bữa Hầu vừa đến đã ăn rồi, nếu Lưu cô nương còn chưa dùng cơm trưa thì nhanh về ăn đi, cẩn thận bị đói.”

Dứt lời, hắn trực tiếp lôi thẳng Thẩm Hành đi chơi cờ.

Lần này, một cơ hội giao lưu cũng không có cửa.

Bà tử bên cạnh ngơ ngẩn nói với Lưu Nhã Quân: “Tiểu thư, không phải tiểu thư đã dùng cơm xong rồi mà, sao lại bỏ qua một cơ hội tốt như vậy chứ.”

Đôi mắt Lưu thiên kim mở to như chảy ra hai dòng máu đỏ: “Bà không nhìn thấy à, ta ăn no rửng mỡ đây.”

Thẩm Hành và Cố Duẫn Chi cũng không tính là quen thuộc, trong ấn tượng của nàng, nàng và cha cũng ít khi lui tới gì với hắn. Từ lần gặp vội vã lúc trước, ngoại trừ một câu nói không hề vang lên thành tiếng kia: Ôn Uyển đã lâu không gặp. Thì nàng có gắng cũng không nhớ được hai người đã gặp nhau khi nào.

Cố Duẫn Chi nho nhã nhẹ nhàng, tuy rằng không giống với vẻ đẹp không dính chút bụi trần của Tô Nguyệt Cẩm, nhưng chắc chắn không phải ai gặp cũng có thể bỏ qua. Nhìn khắp triều Khánh Nguyên này, dung mạo đó cũng xem như số một số hai.

Mặc dù trong lòng nàng đầy nghi hoặc, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười thản nhiên, nàng rót một chén trà thơm định khách sáo một phen.

Không ngờ sau khi vào chính sảnh, hắn còn nói nha hoàn cầm một bộ cờ vây vào, dịu dàng nhã nhặn nói:

“Tiểu thư cầm quân đen nhé?”

Thẩm Hành thoáng sững sờ nhìn bàn cờ trước mặt: “Hầu gia tìm ta chơi cờ thật sao?”

“Không thế thì sao?” Hắc cười hết sức ôn hòa ôn hòa, đẩy lọ cờ màu đen tới: “Bắt đầu đi.”

Thẩm Hành vốn nổi danh là người chơi cờ dở tệ, từ xưa đến nay không dám nói mình biết chơi cờ, nhìn thấy thịnh tình của đối phương khó lòng từ chối, nàng càng thêm chột dạ.

Chỉ là Cố Hầu gia vừa mới giúp nàng giải vây, giờ phải giữ mặt mũi cho người ta nữa chứ, nàng bèn xoa xoa tay ngồi xuống.

“Người ta vẫn nói cầm kỳ thư họa chú trọng nhất chính là hứng thú, lúc chơi cờ ta cũng luôn tâm niệm như thế, chữ ‘hứng’ thì đúng là không hiểu được bao nhiêu, còn chữ ‘thú’ thì khiến Hầu gia vui cười là được”.

Cố Duẫn Chi cầm một quân trắng trong tay, nghe nàng nói vậy thì khẽ cười, ngược mắt lên nhìn Thẩm Hành nói: “Lúc tiểu thư xưng ta lại khiến ta nhớ tới ngày đó nàng ngây ngô trước cửa hành cung”.

Vốn dung mạo hắc đã cực kì tuấn tú, lúc nói mấy lời này đôi mắt đỏ lại hiện lên vẻ dâm tà như trêu đùa nàng vậy, không tính là ngả ngớn, nhưng chính xác là một loại phong lưu.

Thẩm Hành cúi đầu nhìn bàn cờ trước mặt, mình ‘cao tuổi’ như vậy mà còn được nhận hai chữ ngây ngô, đúng là sự đáng mừng.

Cách chơi cờ vậy nàng không am hiểu nhiều, ưu điểm lớn nhất là biết đường giấu dốt, chỉ thủ chứ không công. Phải chăm chú bảo vệ mấy đường ra, đối phương để trống thì nhanh chân theo sát.

Đây là kĩ xảo mà sư phụ cờ vậy nàng từng theo học truyền dạy, nhớ lúc đó ông lão kia còn rung đùi đắc ý: Tuy con ngu dốt, nhưng bản lĩnh thì vẫn có, thắng thì không sao, nhưng thua cũng không đến mức quá tệ.

Bây giờ nghĩ lại, nàng mới thấy cực kì lợi hại, nhưng mà bây giờ nhìn bàn cờ nàng lại thấy chỗ trống đối phương để lại có hơi nhiều.

Sau khi ăn mấy quân trắng đi, nàng lén lút liếc nhìn Cố Duẫn Chi một cái, muốn nói, ngài đừng nhường ta, tuy rằng chơi cờ thì ta rất tệ, nhưng mà phẩm cờ lại khá lắm đó

Ấy mà đối phương vẫn tiếp tục chăm chú quan sát thế cuộc trên bàn cờ, đôi mày dài hơi nhíu lại, yên yên tĩnh tĩnh, dáng vẻ cao thâm đó khiến người ta không sao hiểu nổi.

Không cần phải chăm chú đến vậy chứ? Thẩm Hành ngẫm nghĩ, nhưng mà xét về mối quan hệ của hắc và vị Thiên Tuế gia kia, nàng lại thấy có thể giải thích được, có lẽ là cùng chung một ham mê kì quặc nào đó.

Chỉ là, sau ba ván cờ, nàng nghi hoặc.

Theo như lời giải thích của sư phụ nhà nàng, người có bản lĩnh chơi cờ, cũng sẽ có khả năng giấu nước. Cách chơi của mỗi người thì không giống nhau, thế cuộc cũng biến đổi khôn lường. Thế nhưng nước cờ của vị tiểu Hầu gia này có vẻ rõ ràng quá thể, cho nên đến một người mù mờ như Thẩm Hành cũng đoán được bước tiếp theo.

“Hầu gia, nếu mà đặt xuống đó, ta không có mặt mũi mà thắng ngài đâu”. Nàng có thể hiểu được hắc muốn khiêm nhường, nhưng mà không hiểu nổi vẻ tán thưởng trong mắt hắc là chi.

Khuôn mặt Cố Duẫn Chi ửng đỏ, thành thật nói: “Vẫn biết kĩ nghệ của mình không cao, không ngờ hôm nay lại gặp cao thủ. Tiểu thư chớ chê cười, chúng ta chơi tiếp một ván nữa đi”.

Người này, là do Tô Nguyệt Cẩm gọi tới trêu chọc nàng sao?

12. Chương 12: So Ra Thì Bên Trên Không Đủ, Bên Dưới Cũng Chẳng Có

Nhìn khuôn mặt tuần tú đầy áy náy trước mắt, Thẩm Hành hoang mang triệt để, nàng thăm dò hỏi: “Bình thường Hầu gia chơi cờ với ai?”

Hắn mỉm cười nói “Thường ngày chỉ đấu với Nguyệt Cẩm thôi, đa số vẫn là thế hoà, không ngờ hôm nay gặp tiểu thư lại thua thảm hại như thế.”

Ý là không phân cao thấp sao? Nghĩa là đối phương nói kỳ nghệ của Tô Tiểu vương gia còn thấp hơn cả nàng sao?

“Ngài chưa từng đánh với ai khác sao?”

“Nguyệt Cẩm nói, nước cờ của ta quá chuyển lẹch, chơi cùng người khác sẽ không thấy thú vị. Cho nên từ khi biết chơi cờ ta cũng chỉ chơi với hắn.”

Hắn đang bảo vệ ngài đó.

Thẩm Hành lệ nóng dâng trào, nhưng lại nghĩ có phải Cố Hầu gia lấy nàng ra làm trò cười không, đảo miệng một vòng lại đổi thành câu: “Nếu không, chúng ta chơi thêm hai ván nữa đi.”

Cố Duẫn Chi trở thành khách quen trong dịch quán, mấy ngày liên tục đều chạy tới chơi cờ cùng với Thẩm Hành, điều này khiến cho rất nhiều người cảm thấy khó mà tin nổi, bởi vì ngoại trừ Tô tiểu Thân vương ra, vị Tiểu Hầu Gia này chưa từng chơi cờ với người nào khác.

Càng khó hiểu là, trong lòng mọi người, Cố Duẫn Chi và Tô Nguyệt Cẩm chơi cờ với nhau chứng tỏ hai người này là kì phùng địch thủ hiếm có khó tìm. Mà giờ Cố tiểu Hầu gia lại chịu tìm Thẩm Hành chơi cờ, cho thấy kì nghệ của Thẩm gia Đại tiểu thư cũng phải vô cùng tinh xảo, nếu không sẽ phụ sự kì vọng của Hầu gia.

Trên thực tế, Thẩm Hành đúng là có phần thích thú, người hơn mình thì không kể hết, người dưới mình lại chẳng có ai, chớp mắt lại có thêm người nữa. Mà người này lại được người ngoài xưng tụng như châu như ngọc, nghĩ sao cũng thấy đầy kiêu ngạo.

Lúc chơi cờ, cha nàng có đến xem qua mấy lần, ánh mắt từ nghi hoặc chuyển thành ngạc nhiên, vẻ mặt từ ngạc nhiên biến thành ngơ ngẩn, cuối cùng là yên lặng tựa vào chân tường đi ra.

Nếu nói còn một người đáng được nhắc tới nữa chính là Lưu gia thiên kim Lưu Nhã Quân. Từ khi phát hiện nàng không chỉ ‘quyến rũ’ Đoan vương mà còn tiện thể ‘trêu chọc’ Cố Duẫn Chi nữa, ánh mắt nàng ta nhìn nàng từ căm ghét nâng lên thành cực kì tức giận.

Nhưng lần này nàng ta lại khá là ngoan, bởi vì nàng ấy phát hiện ra, phong cách áo quần mà Thẩm Hành vẫn mặc khá là mộc mạc. Trước kia nàng gọi đó là keo kiệt, nhưng giờ nàng lại thấy, đây chính là một thủ đoạn quyến rũ không ngờ tới.

Nhìn khắp kinh thành mà xem, tiểu thư quan gia nào mà chẳng mặc đồ sắc sỡ, mang đồ vàng bạc, nàng ta lại cứ ngược mặt lên trời, giản dị khác biệt như thế, chứng tỏ trong chuyện này cực kì thâm sâu.

Vì lẽ đó, nàng cũng bắt đầu mộc mạc, bắt đầu thanh lịch, nàng cũng... ngược mặt lên trời thì nàng không dám. Thôi thì cứ cố gắng mang áo quần màu nhạt là được rồi. Phàm là khi Cố tiểu Hầu gia ở đây, nàng nhất định phải khoác một bộ trắng thuần tới tham gia trò vui, dù phải ngượng ngùng lên tiếng chào hỏi trước cũng được.

Thẩm Hành không ngờ con mắt của ai kia lại nhìn xa tới vậy, giăng lưới đầy trời, phàm là kim quy thì không bỏ sót. Hai ngày trước còn nói mình đoạt Thiên Tuế gia, hai ngày sau đã đổi thành mình đoạt tiểu Hầu gia, không khéo thanh niên anh tuấn hai triệu văn vô đều của nhà nàng hết, động tới ai cũng đau như lột da rút gân vậy.

Một bộ trường y trắng muốt, hôm nay thêm điểm vài bông lúa nhỏ, ngày mai đổi thành dây leo, không biết đạo này thay đổi phong cách gì, còn lấy chỉ đen thêm thành một bài thơ dài trên váy.

Thẩm Hành vừa nhìn thấy nàng ta đã sợ hết hồn: “Nhã Quân, cha cô mất rồi à? Sao không nghe phát tang?” Đối phương suýt chút nữa đã tính liều mạng với nàng.

Mùa hè ở Vũ Thành cực kì khô nóng, nhưng may nhờ địa thế dựa núi, cạnh sông, sau giờ Ngọ mỗi ngày khí trời cũng trở nên thoải mái hơn nhiều.

Cổ tiểu Hưu gia tới giờ lại đến, trong tay cầm một quyển kỳ phổ hôm qua Thẩm Hành đưa, mặt mày vui cười hớn hở. Sau khi khiêm tốn dò hỏi về xuất xứ của ‘Bản đơn lẻ’ này, Thẩm Hành cũng không ngại nói, quyển này trên chợ sách bán một lượng ba quyển, còn tặng kèm lá trúc làm phiếu đề tên, chẳng qua thấy vui nên mua về, xong rồi cũng quên.

Mấy ngày nay ở cạnh nàng cũng phát hiện ra, Cổ Duẩn Chi đúng là một người vô cùng tốt, không có tật vênh vào hung hăng như con cháu vương hầu, cũng không phải chú ý nhiều thứ. Có lúc tới giờ cơm, dù không phải sơn hào hải vị hẳn cũng có thể ăn uống ngon lành.

“Hôm qua nghe Đạo Đạo nói, thường ngày cô hay đi quán trà nghe chuyện hả, tuy Vũ Thành không sánh được với chốn kinh thành phồn hoa, nhưng có mấy tiên sinh kể chuyện cũng rất hay. Trà lâu Nghiêm Lăng hiên được lắm, người kể chuyện ở đó có khiếu hài hước, dùng từ thú vị, nếu tiểu thư thích náo nhiệt thì lát nữa chúng ta cùng đi nghe”. Hắn vừa đặt một quân trắng xuống vừa nói.

Bây giờ lúc hai người gặp mặt, trong tay không thể không có quân cờ, nhưng nam nữ ngồi cùng một phòng lại không hợp lễ, cho nên mới đem bàn cờ ra dưới giàn nho mát mẻ ngoài sân.

Thẩm Hành cầm một quân cờ trong tay: “Kể chuyện? Xưa giờ ta cũng hay nghe, nhưng mà hơi thiếu khiên nhẫn nghe mấy điển tịch cổ, chuyện bịa đặt là được nhất”.

Vừa dứt lời, một tiếng hừ lạnh vang lên: “Chuyện bịa đặt chẳng qua là nói xằng nói bậy, chính sử đã sử mới nên nghe nhiều, Thẩm cô nương dù sao cũng là tiểu thư quan gia, sao lại thích mấy chuyện tầm phào như thế”.

Thẩm Hành nhìn người trắng toàn thân bên cạnh một cái, mỉm cười nói: “Cái gọi là bịa đặt, đều là do người viết truyện viết lại. Chính sử mà chúng ta xem, phần nhiều cũng từ tay ngự sử mà ra. Ta không phủ nhận trong chính sử đa số đều là chuyện thật, nhưng cũng có nhiều việc hẳn chưa từng chứng kiến, hoặc là truyện miệng, hoặc là tự mình phỏng đoán, nếu nói chính sử không có nửa phần bịa đặt thì ta cũng không tin.”

“Dù có là bịa đặt cũng tốt hơn nhiều mấy chuyện không đâu kia, Toàn chuyện tình trong chốn khuê các, nào có cô nương đài các nào lại vui vẻ nghe mấy thứ chuyện đó”.

Thẩm Hành từ từ đặt một quân cờ xuống, đầy hứng thú nhìn đám trắng thuần kia.

“Tại sao cô biết đã sử đều là chuyện tình yêu?”

Lưu Nhã Quân vốn định chế nhạo Thẩm Hành trước mặt Cổ Duẩn Chi, không ngờ lại bị nàng ta quật lại, gương mặt đỏ bừng tại chỗ: “Đương nhiên, đương nhiên là đoán được. Mấy tên khua môi múa mép phường chợ búa này còn mảnh lối nào hơn nữa chứ”.

Thẩm Hành và Cổ Duẩn Chi nghe xong thì cùng cười mỉm, không nói nữa.

Sau giờ Ngọ gió thổi man mát, quét hết khô nóng trong người, thấy ván cờ trước mặt đã được đối phương không chế, nàng sáng khoái đặt thêm một quân đen xuống, nghiêm mặt nói: “Hưu gia quả nhiên tiến bộ thần tốc, ván này là ta thua.”

Cổ Duẩn Chi ngược mắt nhìn nữ tử tươi cười trước mặt, thoáng thất thần. Không thể nghi ngờ, Thẩm Hành là một cô nương cực kì xinh đẹp, nhưng đẹp dễ mà lại không hề kiêu căng, đôi mắt sáng nhìn qua, mắt hạnh như hoa. Trong mắt lại không hề pha trộn mà đơn thuần trong vắt, trong nữ tử ở kinh thành bấy giờ, người như nàng đúng là cực kì hiếm có.

Lần đầu gặp gỡ, đôi mắt đó cũng trong suốt như thế, loáng một cái vài năm trôi qua, nó cũng chưa bao giờ thay đổi.

“Tiểu thư lại nhường rồi.” Một lúc lâu, hắn mới nhẹ giọng nói, có phần rầu rĩ, một chút khó chịu.

Nàng không nhớ hẳn.

Thẩm Hành không rõ, chỉ nghĩ tính hẳn khá trẻ con, nên bật cười nhìn nam tử nho nhã như ngọc ngồi đối diện.

“Nào có nhường, là tài nghệ không bằng ngài thật.”

Lời này đúng là thật, nàng không hề nhường hẳn, mặc dù biết tài đánh cờ của hẳn thật sự không bằng mình, nhưng nàng cũng chưa từng có ý nghĩ như thế. Lúc chơi cờ thái độ của hẳn rất chăm chút, nếu nhường hẳn thật, đó lại là làm nhục hẳn.

Cổ Duẫn Chi nghe xong, trên mặt thoáng ý cười, như có một chút đắc ý lướt qua, hẳn nghiêng đầu hỏi: “Buổi tối cùng đi nghe kể chuyện nhé?”

Thẩm Hành trờng mắt, tuy nàng không giống như những nữ tử khuê các khác, nhưng ra ngoài với nam tử cũng không phải là chuyện nên làm, vừa định mở miệng từ chối đã thấy cánh cửa trong sân bị mở ra.

Cha nàng mặc một nhu bào màu tím, tóc còn chưa kịp buộc đã xông thẳng vào đây, đủ để thấy ông cũng hốt hoảng thế nào, người có thể ‘làm bừa’ đến vậy, Thẩm Hành chỉ có thể nghĩ đến người kia.

Trường bào dài rộng, dây buộc thêu chỉ bạc, nam tử như ‘trích tiên’ đi vào phía sau, không phải Tô Nguyệt Cẩm, Tô Tiểu Thiên Tuế thì còn có thể là ai được nữa?

13. Chương 13: Phu Nhân Không Phải Ở Đó

Cổ Duẫn Chi nhìn thấy vẻ tùy ý của hẳn cũng khá sững sờ, ánh mắt lướt nhìn chén trà trên tay người kia cũng hơi sững lại, rồi mới cười nói: “Đúng là hiếm khi thấy huynh đồng ý ra ngoài, hôm nay không ‘bận bịu’ gì sao?”

“Ừm.” Hẳn thuận miệng đáp lời, nhấp một hớp trà: “Huynh đang làm gì thế?”

“Chơi cờ. Kỳ nghệ của Ôn Uyển rất tốt, mấy ngày gần đây ta đều tới đây lĩnh giáo.” Trước giờ hẳn không hề gọi tên tự của nàng, hôm nay đột nhiên lại nói càng khiến Thẩm Hành cảm thấy có phần lúng túng.

“Hầu gia quá khen.”

Tô Tiểu Thiên Tuế nắm chặt cái chén trong tay, ánh mắt đầy phức tạp liếc nhìn Thẩm Hành một cái: “Cô chơi cờ với Duẫn Chi ai thắng?”

Nghĩ đến kỳ nghệ của hai người này, Thẩm Hành ngoan ngoãn cúi đầu: “Vâng, ngang ngang thôi.”

Tô Nguyệt Cẩm hiểu ra, cũng không truy hỏi tiếp, hẳn quay mặt sang hỏi nàng: “Ta muốn đi tiệm đồ sứ, cô có đi không?”

Có tin tức của linh thạch rồi?!! Thẩm Hành vội vàng đứng lên, bước được hai bước lại dừng: “Giờ đi liền sao, có cần ta vào nhà mang thêm trang sức không?”

Bình thường chỉ quanh quẩn trong dịch quán, cho nên bình thường trang phục của nàng khá đơn giản, trên đầu cũng chỉ dùng một cây trâm ngân thùy.

Tô Nguyệt Cẩm nghe vậy thì đánh giá nàng một cách vô cùng kì quái: “Không cần, hôm nay ta mang theo bạc rồi.” Ý tứ là, lần trước cẩm đầy đầu trang sức cho nàng không phải để khoa trương mà chỉ là lúc ra đường quên mang tiền mà thôi.

Thẩm Hành lặng lẽ, quyết định buổi tối trở về phải thắp thêm mấy cây hương trên bàn thờ tổ tông, cầu khẩn thành tâm một chút, có thể ‘xách’ Tô Nguyệt Cẩm đi đi cho rồi.

Từ đầu tới cuối, Cổ Duẫn Chi chỉ vuốt nhẹ quân cờ trong tay, nhếch miệng lên, nhưng ý cười trong đáy mắt thì không được bao nhiêu. Người ta vẫn nói duyệt kỹ giả dung, trước mặt hẳn, Thẩm Hành chưa bao giờ

chú trọng tới những thứ này. Lưu Nhã Quân bên cạnh lại cuống hết cả lên, vội vàng chạy tới chỗ hai người: “Ta cũng rất thích đồ cổ và châu ngọc, nếu Vương gia và Thẩm tỷ tỷ đi, không biết có thể đưa nô tì đi cùng không?”

Tô tiểu Thân vương không thèm nhìn sang nửa con mắt, nhanh chóng dịch người về phía trước rồi đi.

Lưu thiên kim hiếm khi mới gặp được vị này, đó lại là nhân vật tuần tú đến mức nào, sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này vậy được, nàng không buồn quan tâm mặt mũi gì gì đó nữa, kéo Thẩm Hành cầu khẩn nói: “Tỷ tỷ nói với Vương gia đi, cho ta cùng đi với, thường ngày muội muội không hiểu chuyện, có đặc tội địa với tỷ tỷ thì cho muội xin lỗi nhé.”

Nếu là bình thường nhất định Thẩm Hành sẽ sẵn sàng đồng ý, dù cho Tô Nguyệt Cẩm có không đồng ý đi nữa, thì nàng cũng sẽ nói một hai câu cho hai bên vừa lòng.

Chỉ là chuyện về viên đá tể núi bị thất lạc này không thể để nhiều người biết được, đây là chuyện liên quan đến tính mạng cha mình, cho nên nàng chỉ có thể xin lỗi mà thôi: “Nhã Quân, việc này ta không làm được, ý của Vương gia làm sao ta dám chi phối chứ.”

Lưu Nhã Quân vừa nghe xong liền đổi mặt, nhưng vẫn cố kìm nén trả lời: “Cô không nói thì sao biết Vương gia không cho ta đi cùng. Tỷ tỷ tốt, cô giúp ta lần này đi mà, có được không?”

Tô Nguyệt Cẩm phía trước đã đi được một đoạn xa, thấy nàng không bước tới bèn dừng lại chờ đợi. Có điều khuôn mặt nhú chặt kia như đang bực bội nói: “Trời nóng, cô còn dài dòng nữa thì tự mà đi đi”.

“Lần này không được thật, lần sau Thiên Tuế có tới lại, ta sẽ xin mang cô theo cùng”.

Nàng nói xong thì ba chân bốn cẳng chạy qua.

Lần đầu tiên Lưu Nhã Quân bị ăn quả đắng đến thế, hơn nữa người cho mình ăn lại là người nàng cực kì không ưa. Rõ ràng Thẩm Hành sợ nàng đoạt mất danh tiếng, cho nên mới cố ý không chịu đưa theo cùng.

Thế là ai kia cố ý cất cao âm điệu nói: “Thẩm tỷ tỷ thật có bản lĩnh xem thơ phẩm ngọc nhỉ, bởi thế ngày trước mới được Lâm Hi Hòa Lâm đại công tử ưu ái, nếu không phải bị hủy hôn, có khi bây giờ cũng đã con đàn cháu đống rồi, đúng là tiếc thật!” Nàng muốn cho Đoan Vương Thiên Thuế biết, Thẩm Hành là một nữ nhân đã từng gả đi rồi, lại còn lên kiệu mà không gả được cho người nữa.

Bước chân Thẩm Hành hơi ngừng lại, khuôn mặt thoáng trầm hơn.

Lưu Nhã Quân cứ liên tục cắn không nhả điểm này, là bài học mà nàng dùng hơn nửa thanh xuân của mình đổi lấy, vết sẹo đó nàng vẫn giấu chặt trong lòng, giờ đã kết vảy không còn chảy máu, nhưng giờ lại bị người ta giày xéo nó ra, máu thịt đầm đìa. Nàng không thích chê trách gì ai, không có nghĩa là nàng chịu để cho người ta cười nhạo hết lần này đến lần khác.

“A Hành.”

Lúc nàng chuẩn bị xoay người thì nghe thấy tiếng Tô Nguyệt Cẩm gọi lại, giữa hai lông mày không bộc lộ chút tâm tình nào, chỉ nói thẳng với nàng: “Lần sau chọn tỷ nữ thì đừng tìm mấy người ồn ào như thế, nghe phiền quá.”

“Ta là trưởng nữ của Lưu Đình Viễn, không phải...” Lưu Nhã Quân xám xịt mặt mày đứng đờ tại chỗ, Tô Tiểu Thiên Tuế vẫn chỉ liếc mắt nhìn Thẩm Hành mà thôi.

Đây là cách giải vây của hần sao? Nàng nhìn đôi mắt có phần lạnh lẽo, rất biết nghe lời mỉm cười đáp lại:

“Ừm, về ta sẽ đổi.” Tâm tình tự nhiên chuyển biến rồi.

Tiệm đồ sứ cách dịch quán không xa, hai người đi bộ không bao lâu đã đến Lưu Phương cư, chưởng quỹ thấy họ vào thì vội vàng chiêu đãi một bình trà ngon như ngày trước. Chỉ là khi Thẩm Hành không còn một đầu châu ngọc nữa, Vương chưởng quỹ lại không hề nhận ra, ông châm trà cho Tô Nguyệt Cẩm rồi hỏi: “Sao hôm nay không thấy phu nhân?”

Người dân dưới thời Khánh Nguyên khá cởi mở, nhưng nữ tử chưa kết hôn khi ra đường mà không mang khăn che mặt cũng là hiếm có. Lần trước Vương chưởng quỹ xưng là cô nương, vì không biết rõ thân phận

của đối phương, sau đó ông thấy Tô Nguyệt Cẩm giúp nàng vuốt tóc, cho nên mới đoán đây hẳn là nội thất của người kia.

Ông nào biết được, Tô Tiểu Thiên Tuế vuốt tóc là để xem mấy cái trâm của Thẩm Hành cái nào tốt hơn, nên dùng cái nào.

Thẩm đại tiểu thư không biết suy nghĩ trong lòng Vương chương quý, vừa đi vào đã đến xem mấy hạt ngọc lưu ly trên gương đồng bát bảo, bàn chân nhón lên đếm đếm, có nét trẻ con.

Tô Nguyệt Cẩm nghiêng đầu nhìn một lúc, chỉ về phía Thẩm Hành rồi nói: “Không phải phu nhân đang đứng đó đó sao, hôm nay thay đổi phong cách thôi mà. Mang nghiêng thạch ra đây, ta xem một chút”.

Về mặt Vương chương quý thoáng cứng đờ, ông cúi đầu khom lưng trả lời một tiếng rồi xoay người đi về phía quầy hàng lấy đồ mang sang.

Bên trong chiếc hộp gấm bằng gỗ đàn hương là một nghiêng mực có dấu ấn nhỏ của thời hậu Minh Yến. Đây đúng là một món đồ cổ, màu hơi ngả về sắc xanh, màu xanh trên đá chính là vết tích của năm tháng mài mòn, có thể tìm được đúng là đã bỏ ra nhiều công sức.

Chỉ tiếc là không phải do Lưu Thần Phương làm ra, cũng không thấy linh thạch họ muốn tìm.

“Đồ Tô gia muốn tìm đúng là quá khó, lão đã tìm khắp thị trường đồ cổ ở thành mà chỉ được mấy món này. Nghiên mực màu xanh này tuy không phải là tay nghề của Lưu Thần Phương nhưng người thợ điêu khắc cũng vô cùng khéo léo, ngài nhìn xem, có thấy được không?”

Tô Nguyệt Cẩm ngẩng nhìn hai khối đá rồi tiện tay đặt xuống: “Chỉ nhiều đây thôi?”

Vương chương quý lên nhìn về mặt của hắn rồi cẩn thận hỏi: “Nghiên thạch vốn đã khó tìm, đồ lưu truyền tới nay đã ít lại càng ít hơn.”

“Ừm.” Hắn gật đầu, tỏ ý đã hiểu nhưng lại định nhắc chân đi thẳng, Vương chương quý vội vàng xông tới giữ người: “Công tử chờ chút, nếu muốn thì cũng không phải không có cách, chỉ là không biết công tử có thể đưa thêm bạc hay không?”

Tô tiểu gia đang chờ câu này đấy.

Thẩm Hành nghe xong thì hừ lạnh: “Gấp ba giá tiền còn chê không đủ, khẩu vị của Vương chương quý đúng là khá lớn đấy.”

“Phu nhân đừng giận, đây không phải là lão nói, mà là...” Ông nhìn quanh bốn phía: “Là ý của Ngũ gia trong chợ đêm nói, mấy ngày trước tiểu nhân có tìm tới hỏi, hắn nói có người vừa đào được một viên, chỉ là với giá này họ muốn tăng gấp đôi”.

Khẩu khí thật là lớn! Thẩm Hành tức giận bất bình, cho nên cũng quên để ý đến xưng hô của người đó với nàng.

Vương chương quý thấy nàng không thích, bèn cười vội làm lành nói: “Tiểu nhân chỉ truyền lời mà thôi, mua hay không mua đều tùy ngài cả, vật đó đúng là hiếm thấy, giờ bỏ qua chỉ sợ khi cần cũng không có được”.

Chỉ truyền lời? Rất nhiều cửa hàng đồ cổ đều tới làm ăn ở chợ đêm này, người mua không tìm được đồ họ cần nên mới nhờ họ làm trung gian, giá tiền chênh lệch này cũng chỉ có họ mới biết.

Sau khi đi ra khỏi Lưu Phương, ánh tà dương phía chân trời còn chưa buông xuống, Thẩm Hành đứng nhìn một vùng trời hoa phù dung đỏ rực, không biết vì sao hôm nay nàng lại thấy, giữa mùi hoa lại nồng nàn thêm mùi ngân phiêu.

14. Chương 14: Cái Gọi Là Coi Tiền Như Rác

Như thế giá tiền đã tăng lên gấp sáu, tức là 54 ngàn lượng bạc, bọn họ thấy mình có tiền mới dám giở công phu sư tử ngoạn như thế.

Cái này không gọi là coi tiền như rác thì còn cái gì nữa?

“Ta muốn tới Bích Hải Nhã các mua điểm tâm”. Tên ‘coi tiền như rác’ bên cạnh thành linh mở miệng. Gò má tuần tú nhìn thẳng về phía lầu các cách đó không xa, dáng vẻ như lòng không hề loạn.

Khóe miệng Thẩm Hành giật giật, đột nhiên nàng lại thấy lòng của người này không phải lớn bình thường thôi đâu.

Hơn nữa, ngài khí chất như thế mà lại thích ăn đồ ngọt, xem có được mắt không? Trong lòng nàng tiếp tục oán thầm, nhưng vẫn phải ngoan ngoãn đi theo.

Bích Hải Nhã các là tòa nhà đã xây nhiều năm, trúc lâu cao ba tầng, lại không phải đứng ngay bên đường lớn. Sau khi đi qua chợ thì còn phải xuyên qua mấy hẻm nhỏ, người dân sống trong hẻm rất đông, lúc chàng vạng đều thích cầm quạt hương bồ ra cổng hóng mát, làm cho con hẻm vốn đã không rộng lớn lại càng trở nên chật hẹp.

Ổng tay bị vỗ nhẹ, Thẩm Hành tưởng là người phía sau sốt ruột quá nên chỉ hơi nghiêng người qua. Nào ngờ người kia nhân lúc nàng không đề phòng thì giật túi tiền bên hông rồi cầm đầu chạy.

Sống hơn hai mươi năm qua, tuy rằng cuộc đời không quá nhiều yên ổn nhưng Thẩm đại tiểu thư dám khẳng định, mình chưa bao giờ để mất bạc ngoài đường chứ đừng nói là bị cướp.

Sau phút sững sờ, nàng nhắc váy lên đuổi theo.

“Tưởng cô nãi nãi này ngồi không chắc?!!”

Đối phương hiển nhiên rất quen thuộc các con hẻm này, rẽ trái lượn phải làm nàng không xác định được phương hướng. Thẩm Hành kích động hẳn lên, vừa vào nơi không có ai, thì lập tức tung người nhảy lên trên mái hiên.

Câu chân ngón ở trên cao nhìn thấy xa trước giờ luôn luôn đứng, sau khi bước lên vài viên ngói nàng đã thấy bóng đen lẩn trốn trong hẻm nhỏ đằng kia.

Trên túi tiền có thêu mấy đóa hoa đào xiêu vẹo, là tay nghề của Đạo Đạo nhà nàng, Thẩm Hành thấy người kia ghét bỏ ném đi thì càng thêm nổi máu.

“Đồ của ta không phải dễ cầm như thế đâu.” Nhún chân, nàng nhảy xuống, tự nhận là tướng rơi xuống đất của mình vô cùng phiêu dật.

Đối phương bị dọa đến mức sợ run bần bật.

“Vị tiểu ca này, ta có bóng mà.” Có thể dừng dừng ánh mắt như nhìn thấy ma để nhìn nàng được không?

Chỗ này là ngõ cụt, bức tường cũ nát vốn là chỗ ẩn thân bí mật, giờ lại thành cản trở đường lui.

Nghe thấy tiếng nàng, phản ứng đầu tiên của đối phương là chăm chú nắm lấy mấy đồng bạc vụn trong tay.

“Cô, cô đừng tới đây. Đồ bên trong ta chưa động tới, có đưa đi quan phủ cũng không được gì đâu.” Không ngờ tiếng run rẩy kia lại là giọng trẻ con, vẫn còn vẻ ngây ngô non nớt.

Thẩm Hành cau mày bước lại, đưa tay giật miếng vải đen trên mặt hắn ra thì thất thần.

Là con nít đấy.

Vừa nãy lúc đuổi theo thì không chú ý, bây giờ nhìn lại, gầy yếu như vậy, vóc người chỉ mới bảy, tám tuổi, xương gò má rõ rệt càng khiến người ta đau lòng.

“Sao lại làm chuyện này, người lớn trong nhà đâu?” Nàng vuốt đầu cậu, nhẹ giọng hỏi.

Cậu bé quật cường hất tay nàng ra: “Đều chết hết rồi, xưa nay vẫn là trời nuôi, không phiền mấy người có tiền như cô làm bộ làm tịch giả từ bi.”

Lần đầu được gọi là ‘người có tiền’, Thẩm Hành trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vô cùng khiêm tốn hỏi: “Sao cậu biết ta có tiền?”

Đứa bé nghe xong thì hừ lạnh: “Trong túi mà không có một vạn tám ngàn lượng bạc, sao dám ra vào Lưu Phương cư chứ? Lúc mấy người đi ra ta đã thấy rồi, còn được Vương chương quỹ đưa đi. Tên đó mắt vẫn cao hơn đầu, không phải người có tiền, thì làm sao nhìn thấy được đỉnh đầu của hần.”

Thẩm Hành chăm chú gật đầu, càng nghi hoặc hơn: “Sao không cướp túi của vị công tử ấy mà lại cướp của ta? Lẽ nào nàng nhìn có tiền hơn hần à?”

“Ta không có thói quen mang theo túi tiền.” Một giọng nói ôn hòa đã giải quyết câu hỏi của nàng.

Thẩm Hành nhìn Tô tiểu công tử đang từ từ tốn tốn đi tới, mặt mày co giật. Vốn đang định giải thích: ‘Ta đâu có nói cậu ta cướp của ngài đâu’. Nhưng nhìn thấy miếng bánh điểm tâm trong tay hần, thì chuyển thành:

“Ngài vừa mới đi tới Bích Hải Nhã các à?” Ngay lúc nàng truy bắt ‘trộm’?

“Ừm.” Hần gật đầu, trên mặt không có gì mất tự nhiên, còn hào phóng chia đôi miếng bánh cho hai người đã gần như hóa đá.

Nhìn tình hình trước mặt, không cần giải thích cũng biết là có chuyện gì, Thẩm Hành nhìn thấy Tô Nguyệt Cẩm đi tới bên cạnh đứa bé kia, thoáng cúi người, tầm mắt vừa lúc nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Cậu có muốn làm việc cho ta không?” Nói vô cùng trực tiếp, không hề có thái độ bề trên.

Mái tóc dài bị gió thổi tung, có sợi rơi lên khoe môi của hần, hờ hững, lại thêm mấy phần tuần tú.

Cậu bé chưa từng thấy một công tử nào xinh đẹp mà hiền lành như vậy, nhất thời dờ dẩn một lúc.

Trầm mặc một hồi cậu ta mới nơm nớp lo sợ hỏi: “Ý của ngài là muốn dùng ta?”

Trong nhận thức của cậu, những thiếu gia có tiền như vậy luôn thích đánh người, cũng cực kì khinh ghét những người như cậu. Có thể ném cho mấy đồng tiền, như kiểu ban ơn làm phúc. Vậy mà người đối diện này, lại muốn cho cậu một bát cơm no.

“Tại sao không muốn?” Hần gơ tay, dùng ống tay áo trắng như tuyết nhẹ nhàng lau chùi vết lem luốc trên mặt cậu: “Cậu có bằng lòng không? Thực ra ta cũng không phải khó hầu hạ lắm đâu.”

Thẩm Hành nhìn hần nói câu cuối cùng thì không nhịn được bật cười.

Hóa ra người nào đó cũng biết tính tình của mình kì quặc đó.

Cậu bé bên cạnh nước mắt đầy mặt, vừa gật đầu vừa nghẹn ngào nói: “Công tử cho phép tất nhiên là phải đồng ý chứ. Tiểu Nhị là đứa trẻ bị bỏ rơi, từ lúc sinh ra đến nay còn chưa được nhìn thấy cha mẹ lần nào. Tuy rằng Tiểu Nhị thấp hèn nhưng chưa bao giờ thiệt tình quỳ lạy một vị quý nhân nào cả, có lẽ đầu gối này không hề đáng giá nhưng ta thành tâm lạy ngài”.

Cậu nói xong liền muốn quỳ xuống ngay, lại bị Tô Nguyệt Cẩm đưa tay kéo lại.

“Mạng của ta không tốt, cậu đừng quỳ mà làm hỏng phúc khí của ta.”

Thẩm Hành nhìn dáng vẻ đàng hoàng trịnh trọng của người kia, muốn khóc cũng không khóc được. Mệnh của hoàng tử Khánh Nguyên triều mà lại không tốt, lời này cũng chỉ có hần mới nghĩ ra.

Nhưng người ta vẫn nói, vô tình nhất chính là đế vương, sinh ra trong hoàng thất có khi cũng không phải là phúc phận.

“Tiểu Nhị là tên của một vị ân công đã cứu ta, tuy không hay nhưng lại có ý nghĩa đặc biệt, không biết công tử có thể để Tiểu Nhị giữ tên này được không?”

Tô Nguyệt Cẩm trầm ngâm: “Nhị là số chẵn, phạm là chuyện tốt đều là thành đôi, cái tên này rất tốt, thêm một cái họ nữa là được.”

Thẩm Hành thấy hần liếc mắt nhìn sang, tâm hồn đang mềm mại hần ra lại thành linh nhảy lên một cái, quả nhiên, người nào đó ung dung thông thả nói: “Gọi là Thẩm Tiểu Nhị đi, nghe cũng thuận miệng.”

Quyết định vô cùng dứt khoát, hai bên đều mỉm cười thoả mãn.

Còn lại một mình Thẩm Hành đứng chờ tại chỗ, gió thu tiêu điều cuốn theo mấy chiếc lá vàng bay bay, nàng vẫn đứng sờ trong gió.

Thẩm Tiểu Nhị nhìn còn khá nhỏ con những đã quá mười hai, sở dĩ vóc người không cao là vì ăn không được mấy bữa no. Lúc cậu biết người trước mặt mình là hoàng tử đương triều, khỏi phải nói Tiểu Nhị đã sợ tới mức nào.

Cũng may Quế Viên công công trong hành cung rất thích pha trò, có khi thì làm mặt quỷ, lúc thì lại giả trang làm Quan công, cũng chưa từng la mắng cậu.

Thẩm Hành đứng xem cũng thấy kính phục không ngớt, quả nhiên, những người bên cạnh Tô Tiểu Thiên Tuế đều rất giỏi, dù có chán cũng có thể làm xiếc mưu sinh.

Tiểu Nhị là người lớn lên ở Vũ Thành, tuy rằng tuổi không lớn nhưng góc gác ngõ hẻm nào ở Vũ Thành cậu biết không hề ít.

Hần nói cho họ biết, chợ đêm là hang ổ của những kẻ ăn thịt người, rất nhiều tên xuất thân là thổ phỉ. Lúc triều đình diệt cướp, người chạy thì cứ chạy, người chết thì cứ chết, số còn lại lén lút ẩn náu trên núi, sau thời gian đó mới lục đục mò ra.

Huyện lệnh Trương Thanh Hiền chỉ biết bo bo giữ mình, mặc dù chuyện xảy ra dưới mắt nhưng cũng lười dính vào thị phi. Hơn nữa hàng năm Trương Ngũ đều đưa thêm “tiền hiếu kính”, chỉ cần không quá ồn ào, hần đều mở một mắt, nhắm một mắt cho qua.

Chợ đêm là một nơi vô cùng bí mật, chỉ có những người trong nghề mới biết, trong đó có Vương chủởng quý Lưu Phương cư và mấy người ông ta hay lui tới mật thiết, vì lẽ đó nếu ngày mai xuất phát thì nhất định phải cẩn thận đề phòng.

15. Chương 15: Cô Dừng Chén Của Ta

Tiểu Nhị nói xong, vành mắt lại đỏ ạch cả lên.

“Vương gia, nhiều người chạy việc bán trong chợ đêm đều là những đứa trẻ không có cơm ăn trong thành, họ và Tiểu Nhị không cha không mẹ, vì phải sống mới giúp việc Trương Ngũ làm mấy chuyện trộm gà trộm chó như thế. Van cầu Vương gia khai ân, cho họ một con đường sống.”

Khuôn mặt thẳng bé vẫn còn non nớt, mặc bộ đồ nhỏ lên người nhưng cũng rộng thùng thình. Thân thể gầy đến trơ xương, như thể chỉ dư lại một miếng da phủ trên xương cốt, còn bao nhiêu đứa bé cũng như cậu nữa, phải chịu khổ sở đến thế.

Thẩm Hành bắt giác nắm chặt chén trà trong tay.

Chợ đồ cổ tên là Đào Lăng, là nơi tìm kiếm những mặt hàng đáng giá để giao dịch. Người muốn đến chợ đêm Đào Lăng này đều là người tiền dất đầy đai. Nếu âm thầm móc được thì tất nhiên là tuyệt, nhưng nếu đụng phải ai lợi hại, dù bị đánh cho tàn phế cũng là chuyện bình thường.

Bọn họ nhẫn tâm thế nào mà lại bắt nạt những đứa bé không cha không mẹ như thế!

Người cửa son rượu thịt, người đông lạnh bên đường.

Dù vương triều có mạnh mẽ đến đâu cũng không thể xóa hết mọi dơ bẩn trong cuộc sống.

Luôn có những người như vậy, là tầng lớp thấp nhất trên thế giới này, bọn họ mò mẫm trong những góc nhỏ tối tăm chật hẹp nhất, thậm chí chỉ cần ăn một bữa cơm no cũng là hạnh phúc lắm rồi. Sống thấp kém như thế, cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

Nàng cúi đầu nhìn chiếc chén trà thanh hoa đế trắng, giai cấp luôn là thứ khó vượt qua nhất trên thế gian này.

Chén trà trong tay đột nhiên bị một bàn tay rõ từng khớp xương cầm đi, nàng nghe Tô Nguyệt Cẩm đứng bên cạnh nói: “Có bao nhiêu người thì nuôi bấy nhiêu, mấy triệu quan chết đói cũng phải để cho dân chúng ăn no”.

Thẩm Hành ngơ ngàng nhìn hấn, gò má vẫn tuấn tú hững hờ như ngày đó giữa rừng xanh trúc rậm, nhưng trong mắt lại là sự kiên định nàng chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Hấn quay qua nhìn nàng, từ tốn nói ra từng chữ: “A Hành, cô đang dùng cái chén của ta đấy.”

Những gì không thấy được lúc trời sáng thì sẽ được thực hiện vào ban đêm, buổi gặp gỡ Vương chương quý tiếp theo cũng được sắp xếp vào buổi tối.

Lúc hai người đi tới Lưu Phương cư, ngay cả chó hoang trên đường cũng ngủ hết.

Thẩm Hành ngáp dài nhìn ông già tinh thần phấn chấn đằng kia, nàng nghĩ có lẽ ông ta nên suy nghĩ tới nghề ‘đánh mõ cầm canh’ mới phải, so với nghề lừa bịp thì thích hợp với lão biết bao nhiêu.

“Thật khổ cho hai vị quý nhân quá, chúng ta giờ phải đi xuống mật đạo này, không xa lắm đâu, nói chuyện một lúc sẽ tới”. Vương chương quý đẩy đồng cỏ đại chồng chất trước tấm bia mộ rồi nói.

Ở nơi này, không riêng gì cổ vật mà những “người có nghề” còn đem bán cả những thành phẩm đã được “đánh bóng” thành đồ cũ, nơi thuận lợi nhất chính là khu vực sau mấy tấm bia mộ này đây.

Sự thực chứng minh, suy đoán này vô cùng chính xác.

Nhưng mà bọn họ không ngờ rằng, tấm bia mộ kia chỉ là lối vào, còn chợ đêm thực sự lại ở phía ngoài thành.

Thẩm Hành vuốt mắt, thích ứng với vẻ mờ lung trước mặt.

“Chỉ đi mua một khối nguyền thạch, người không biết còn tưởng chúng ta đang đi tìm bảo tàng gì nữa”. Nàng thuận miệng nói, nhưng thực ra là để nhìn rõ xem trên tấm bia đá kia khắc tên người nào.

Trên đường đi, bọn họ bị một miếng vải đen dày bịt mắt. Nếu không tranh thủ nhớ một số đặc điểm lúc này, chỉ sợ nếu có tới tìm lại cũng sẽ gặp khó khăn.

Vương chương quý tất nhiên không phải dạng vừa, ông vừa bước vừa cười nói: “Đây là quy định của chợ đêm, nếu có đắc tội với hai vị cũng mong được hai người tha thứ”. Nếu không thể loại bỏ nghi ngờ thì ông phải tìm ra lý do lấp liếm.

“Cái gì mà quy với định, giờ hơn nửa đêm rồi Diêm vương cũng không thèm quản chỗ này, vậy mà nhiều người lại kiêng kị thế nhỉ”. Nàng nói tiếp. “Ta thấy chỗ này hình như là mồ mới, nếu mà có người đi qua thì ai cũng phải cúi đầu bái lạy mà”.

“Ngài không sống ở Vũ Thành nên không biết được quy củ của nơi này đâu.” Ông lão cười cười, lần thứ hai đứng che phía trước nàng, “Nếu là mồ mới không được người ta bái tế thì sẽ ngủ không yên. Còn nếu mồ yên mà đẹp, chỉ đi ngang qua thì lại không nên kinh động mới đúng, ngài nói phải không?”

Thẩm Hành không muốn khiến hấn nghi ngờ, nàng hơi dừng bước rồi cười nói: “Cái miệng của Vương chương quý sao mà nói hay thế”.

Người này tên là Vương Đức Thắng, trên phố còn có một biệt hiệu khác là Tiểu Diện Hồ, có quan hệ thân thiết với Trương Ngũ gia ở chợ đêm, có người nói con gái của ông là Vương Tuệ Vân được gả cho cháu trai của Trương Ngũ.

Bây giờ ông chỉ mới quá năm mươi, cả nhà già trẻ chưa từng xuất hiện ở Vũ Thành, nếu có ai hỏi thì chỉ nói quê ở Lộc Thành mà thôi.

Lộc Thành cách nơi này hơn hai đường núi dài, mỗi khi tết nhất, thê tử con cái của ông sẽ có mặt nhưng không lại không hề mệt mỏi vì quãng đường xa. Điều này có thấy, gia quyến của ông ta có thể đang sống trong chợ đêm này.

Bắt ông ta lại không bằng tìm hiểu nguồn gốc, nếu Vương Đức Thắng vào đại lao rồi lại không chịu dẫn đường tìm chợ có khi lại phí công một hồi.

Đường mật đạo có vẻ rất rộng, đã qua nhiều năm, tuy lối vào chật hẹp nhưng vẫn cho thấy dấu vết ra vào rất nhiều lần. Đây lại là nơi hẻo lánh, ẩn giấu bí mật, nhìn từ xa thì chẳng thể tìm ra dấu vết gì.

“Mấy người phía trước kia, làm gì thế?!”

Giữa mùi đất bùn nồng nặc, vừa ra khỏi cửa hầm đột nhiên có tiếng người gọi lại.

Một nhóm người cầm đuốc từ từ đi tới, có lẽ là thủ vệ tuần tra ban đêm.

Vương chương quỹ thầm than một tiếng, vội vàng che giấu cửa mật đạo, vừa nhanh chóng lôi họ sang hướng khác. Ba người chạy rất nhanh, nhưng cổ đại dưới chân lại làm chậm tốc độ đi không ít, cuối cùng vẫn bị nhóm người kia bắt lại.

“Tối rồi không ngủ còn ra đây làm gì?” Một tham tướng mang đao lớn đến gần, áo bào màu lam đen, là trang phục của Ngự lâm quân.

Thẩm Hành lén lút liếc nhìn Tô tiểu Vương gia cạnh bên, dùng ánh mắt ra hiệu, sao ngài không nói họ đêm nay đừng đi tuần chỗ này chứ? Lần này không dễ xử lý rồi.

Lính tuần tra ngoại vi tuy nằm trong tam quân nhưng lại không phải biên chế của đại nội, cho nên chưa từng nhìn thấy chủ nhân của mình cũng là điều dễ hiểu. Thẩm Hành không sợ điều này, chỉ lo tên Vương Đức Thắng bị dọa sợ mất mật, lần sau không dám dẫn họ tới nữa thôi.

Trả lời nàng vẫn là một ánh mắt cực kì bình thản của người nào đó.

Hắn quên.

Vương Đức Thắng bị dọa đến mức mồ hôi lạnh đầy người, nét mặt già nua trắng bệnh cười nói: “Không, không làm gì hết, ta nhớ cha nên mới cùng người nhà đi thăm mộ ông một lúc”.

“Nhớ cha?” Tham tướng hừ lạnh, cầm cây đuốc rọi sang tấm bia mộ gần nhất: “Cha ông tên là Lưu Xuân Hoa à?” Đây rõ là mộ của một cô gái.

Vương chương quỹ ở Vũ Thành đã nhiều năm, nhưng gặp phải lính tuần đêm thì đây đúng là lần đầu tiên, bên thái dương rỉ ra từng giọt mồ hôi lớn: “Tiểu nhân đến thăm rồi, giờ tiện đường sang xem nương ta”.

Vừa mới nói xong, khóe mắt liếc sang mấy chữ màu đen chói mắt trên tấm bia mộ. Đây rõ ràng là mồ mới của một nữ tử chưa cập kê, mới hai mươi lăm tuổi, ‘nhỉ tử’ như ông làm sao đã ra đời. Làm trộm gặp qua, khéo đưa khéo đẩy cũng có lúc sai lầm, huống chi lần này lại là cấm vệ hoàng gia.

“Đây là mẹ kế, chưa kịp xuất giá đã tắt thở rồi.”

Tô tiểu vương gia đứng bên cạnh thông thả giải thích, qua loa mà lại vô cùng thành khẩn.

Có lẽ là chưa từng thấy ai dám lừa gạt thị vệ hoàng gia như thế, người vây bốn phía đều cứng đờ ra. Hắn nghênh ngang đi về phía trước, ‘thức thời’ nhét vào tay tham tướng ngân phiếu một trăm lượng.

“Cầm uống rượu.”

Hối lộ thì có thể lén lút một chút được không?

Tên tham tướng kia đứng đờ tại chỗ, mắt trừng càng lúc càng to, Thẩm Hành thấy thế thì vội kéo ống tay áo của Tô Nguyệt Cẩm lại.

Hắn có vẻ không vui, nhưng lại rất biết nghe lời rút ra thêm hai tờ nữa.

“Cho nhiều đó thôi, số bạc còn lại ta còn muốn mua đồ.”

Phản ứng của tham tướng kia cũng hết sức gọn gàng.

“Người chết đã chết rồi, người sống còn có thể tận hiếu đến vậy đúng là không dễ.” Nói xong, hắn cắt ngân phiếu vào rồi trực tiếp mang người đi, bước chân lão đảo, nhưng biến đi lại cực kì nhanh chóng.

Thẩm Hành và Vương Đức Thắng liếc mắt nhìn nhau, hai người đều cảm thấy, quả nhiên có tiền có thể sai ma gọi quỷ, câu châm ngôn này lúc nào cũng là đạo lí.

Trong nhóm người vừa rời đi.

Một tiểu thị vệ chính trực lo lắng nói: “Đại nhân, vừa rồi nam tử kia nói bậy mà, chúng ta phải bảo ông lão đó dẫn tới mộ phần của cha hắn mới đúng”.

Tham tướng nghe vậy cũng không hề dừng bước chân, hắn gõ lên đầu tên này một cái: “Xem mộ phần cha người ấy! Đi nhanh lên.”

Nam tử như mây như gió vừa rồi chính là Thiên Tuế gia đó, Thiên Tuế nói đó là mẹ kế của ông lão kia, chứ có nói là mẹ ruột thì cũng đúng là mẹ ruột.

Yên lặng giữ chặt ngân phiếu trong tay, trong mắt hắn ngập tràn nước mắt: Vương gia a, ngài lớn như vậy rồi còn dọa người của mình lúc nửa đêm, sao mà nhìn cho được?

16. Chương 16: Họa Vô Đơn Chí

Ngự lâm quân đi rồi, Vương Đức Thắng càng cẩn thận hơn, ông dẫn họ đi vòng quanh mấy vòng rồi mới chuyển tới một chỗ khác trong rừng rậm.

Thẩm Hành nhìn mặt đạo bí mật kia, không khỏi than thở về trình độ đào hầm độc đáo của họ.

Vừa đi ra khỏi đó là cả một vùng đèn đuốc sáng choang, một tên hán tử ở trần, dáng người cao lớn vạm vỡ đi lên phía trước, chấp tay nói: “Khiến quý khách đợi đã lâu, mau mời vào trong”.

Vương chương quỹ bên cạnh cũng tha thiết giới thiệu: “Đây chính là Trương Ngũ gia ở chợ đêm”.

Thẩm Hành cười cười không chút biến sắc, trong lòng lại thầm than thở, nơi này còn chặt chẽ hơn tưởng tượng của nàng, dễ thủ khó công.

Sau khi ngồi xuống, Trương Ngũ sai người mang lên hai tách chè xanh, tuy không phải loại trà cụ thượng đẳng gì nhưng cũng là loại nổi danh, tâm tư bỏ ra không hề ít.

“Chỗ của chúng tôi tuy hẻo lánh, trên đường đi tới không tránh khỏi khô nóng, trước mời hai vị uống ngụm giải khát đi.”

Thẩm Hành đưa chén trà lên ngửi một hơi, thuốc mê trong này không đúng liều rồi.

“Vẫn nghe người ta nói, đi đường có đen ăn đen, Trương Ngũ gia mang trà quý ra như vậy đúng là khách khí quá”.

Nàng nói rồi đẩy chén trà sang một bên.

“Pha đặc quá.”

Làm nghề buôn bán này, có lúc so với giết người cướp cũng không khác là bao, Trương Ngũ muốn thăm dò hai vị này, cho nên mới đưa chén trà này lên thử.

Giờ nghe thấy Thẩm Hành nói vậy, cũng không biết là do nàng quá mức cẩn thận hay đã nhận ra điều gì, trên mặt hắn vẫn tươi cười vui vẻ nói:

“Trương Ngũ là kẻ thô lỗ, người làm cũng không biết đường hầu hạ. Nếu quý nhân không quen dùng trà này thì sẽ đổi cho ngài ly khác nhạt hơn.”

Thẩm Hành tiếp tục khước từ: “Trà thì miễn, nếu là đến để nói chuyện làm ăn thì nên đem nghiến thạch ra đi”.

Ánh mắt Trương Ngũ lóe lên vẻ gian tà, hần cười mở lời: “Quý nhân nói rất có lý.”

Long văn điêu sức, thanh tiễn thạch văn, tuy không thích kiểu diễn xuất ở chợ đêm này là mấy nhưng hàng này đúng là đồ thật hàng thật.

Tô Tiểu Thiên Tuế ngồi trên ghế, một tay thưởng thức đồ vật trong tay, tuy không lên tiếng, nhưng tâm tình quả nhiên rất tốt.

“Biết quý nhân thích loại đồ này, đây tớ của ta còn tìm thêm hai cái, ngài nhìn xem có ưng ý không, giá tiền có thể thương lượng lại”.

Trương Ngũ nói rồi cầm hai khối nữa tới.

Thẩm Hành nhìn thấy mỏm đá đầu rồng trong số đó, suýt chút nữa là rơi lệ.

“Ta muốn khối này.” Nàng xoa xoa tảng đá đầu rồng run run nói.

Đá tể núi quả nhiên là ở đây, cha nàng rốt cục cũng không cần mua quan tài nữa rồi.

Trương Ngũ không ngờ ‘hàng tạp nham’ mới thu được mấy ngày trước đó lại vừa ý người này, hần liền nhìn Vương Đức Thắng đối diện một lúc.

“Quý nhân yêu thích là mừng rồi, vật này cũng đã nhiều năm, tuy không quý giá như nghiến thạch của Lưu Thần Phương nhưng dù sao cũng là đồ cổ. Buôn bán quan trọng nhất là khách hàng quen, ngài chỉ đưa 15,000 lượng bạc là được rồi.”

Không ngờ nói xong một lúc cũng không thấy ai nói tiếp, mỗi người đều lo nhìn ngắm đồ vật đang cầm trên tay

Trương Ngũ cho là đối phương chê đắt, liền xuống thêm một bước nói: “Tặng đá này 10 ngàn lượng bạc là được rồi, coi như cùng hai vị kết giao bằng hữu.”

“Mấy chuyện này tới nói với gia nhà ta đi, ta mặc kệ.” Thẩm đại tiểu thư nhanh chóng đáp lại.

Mà “Gia” của nàng đến mí mắt cũng không thèm nhắc lên một cái.

Tuy Trương Ngũ ở suốt trong chợ đêm, nhưng người bên ngoài ai ai cũng phải nhìn mặt hần mà nói chuyện, giờ lại bị thất lễ như thế, hần liền lạnh mặt.

“Chợ đêm có quy củ của chợ đêm, ta nghĩ hai vị trước khi đến đây cũng đã biết, từ trước tới nay đều phải có bạc mới nói chuyện, nếu hai vị đùa thì đừng trách Trương Ngũ này làm theo quy củ”.

Hần nói xong đã gác một con dao lên cổ Thẩm Hành.

“Nói thiệt cho các người biết, vào chợ đêm này của ta này rồi không có mấy người có thể bình an ra ngoài. Lão tử thấy bạc sẽ vui, nhưng nếu là há mồm chờ sung rụng, thì tới mà nhật xác con mụ này đi”.

Câu này của hần dĩ nhiên là nói với Tô Nguyệt Cẩm, chỉ là đối phương vẫn ngồi yên không mẫn không nhật như trước, không hề bị ‘uy hiếp’ nửa phần.

“Thực ra đâu phải tới tay không.” Một lúc lâu sau, Tô vương gia mới trả lời một câu “Khi đến đây ta còn mang theo hơn một ngàn lượng bạc.”

Chỉ có điều giờ chỉ còn bảy trăm, ba trăm đã dùng để ‘Hối lộ’ người mình rồi.

Trương Ngũ nghe xong thì giận tím mặt, đao trong tay bắt giác siết chặt hơn, thỉnh linh bên sườn ngực bị khuỷu tay người nào đó đánh vào, sau lúc đau nhức thấu xương, một vết kiếm sáng vệt qua.

Trương Ngũ không đề phòng nữ tử trước mặt lại là người luyện võ, suýt chút nữa bị lưỡi kiếm của nàng cắt ngang qua cổ.

“Rốt cục các người là ai?!” Hần sợ hãi hét lên.

Thẩm đại tiểu thư không có hứng thú với những gì tên kia xả ra, chân trước quét qua, xoay người lại tung tiếp thêm đòn khác.

Vương Đức Thắng bên cạnh đã sớm sợ đến vỡ mật, vội vàng gọi người tới hỗ trợ, vừa dáo dác tìm chỗ trốn mình.

Người ở chợ đêm đa số đều sống qua gươm đao, tuy Trương Ngũ không phải học từ danh sư nào nhưng lưu vong nhiều năm cũng không thể bị một đòn mà ngã gục, bây giờ thấy người của mình chạy tới, đao kiếm càng múa nhanh hơn.

Kỳ thực theo Thẩm Hành tính toán, nàng cũng không nghĩ là sẽ động thủ vào lúc này. Dù sao nơi này cũng là địa bàn của họ, dù muốn vây quét, cũng chỉ hại tới mình mà thôi.

Ai mà ngờ Tô Nguyệt Cẩm lại không có ý định đưa bạc cho người ta?!!

Thẩm đại tiểu thư hai quyền khó địch bốn tay, vừa vung kiếm chống trả vừa nhìn sang tên Thiên Tuế nào đó đang hứng thú nhìn đồ cổ, tức đến mức muốn nổ phổi: “Còn không sang giúp đỡ đi, chờ ta chết ở đây chắc?”

Vừa mới nói xong, nàng nghe được một tiếng cười khê: “Hắn biết ta ở đây, cho nên mới yên tâm thế đấy”.

Thẩm Hành nhìn Cố Duẩn Chi đột nhiên từ đâu xuất hiện, phía sau là một đồng cầm vệ hoàng gia được ngụy trang đầy người.

“A Hành thích la hét thế thôi, chứ thực ra nàng có thể tự vệ được mà.”

Tô tiểu vương gia chậm rãi đứng lên: “Nơi này giao cho huynh, tìm mấy hài tử kia rồi đưa tới hành cung trước, ta đi xem vị Trương huyện lệnh kia thử.” Người mặc một thân quan phục như hắn, có lẽ đã ‘cướp đoạt’ được không ít mỡ nhĩ.

Người nào đó ra vẻ công vụ bận bịu, cứ thế lôi kéo Thẩm Hành cùng đi.

Tiếng đao kiếm va nhau vẫn còn ở phía sau, mãi đến khi Thẩm đại tiểu thư chui vào trong mật đạo vẫn không hiểu rõ ràng, sao Cố Duẩn Chi tìm được bọn họ chứ.

“Lẽ nào Cố Hầu gia vẫn bám theo chúng ta à?” Tại sao nàng không hề nhận ra nội tức của đối phương.

Tô Nguyệt Cẩm không trả lời nàng mà đưa ống tay áo lên hỏi lại: “Cô có thấy thơm không?”

Thẩm Hành cứng ngắc, tuy nam tử cũng sẽ huân hương, nhưng hỏi người khác mình thơm không như thế đúng là chuyện lần đầu tiên gặp được.

Thấy đối phương “thịnh tình không thể chối từ”, nàng cũng cúi đầu gửi một cái, chỉ là...

“Hương này không giống với mùi hăng ngày ngài vẫn dùng.” Mùi này hơi ngọt, như là vị của hoa long trạch.

“Ừ.” Hắn gật đầu, phẩy phẩy xiêm y của mình như ghét bỏ: “Duẩn Chi có một con rắn hương ba, chỉ nhận ra mùi hoa long trạch.”

Hóa ra là con rắn kia dẫn người tới!!

Thẩm Hành lại hiểu biết về Cố tiểu Hầu gia thêm một chút.

Tô tiểu vương gia bên cạnh có vẻ rất phiền chán về mùi hương đó, thỉnh thoảng lại dùng tay phất phất góc áo một cái.

Thẩm Hành cực kỳ bất đắc dĩ, nàng cười nhìn hắn bảo: “Về nhà ngài xông hương lại là được rồi mà”. Hương hoa long trạch vốn cực kỳ nhạt mùi đó.

Tô Nguyệt Cẩm nghe xong lại kỳ quái nhìn nàng một cái, hắn nghiêm mặt: “Trên người ta là mùi thơm cơ thể, không phải dùng huân hương.”

Thẩm Hành: “...”

Châm ngôn có nói, phúc không cùng đến, họa lại vô đơn chí. Hai người vừa đi vừa tâm tình, không ngờ rằng một đội quân áo đen thành linh từ đâu nhảy ra bao quanh. Thảm Hành không buồn nói mấy câu dạo đầu, trực tiếp rút đao ra đối mặt với Tô Nguyệt Cẩm: “Gần đây ngài đắc tội với người nào thế hả?”

Tô tiểu vương gia bấm ngón tay tính toán một lúc: “Quá nhiều, không nhớ rõ.”

“...”

17. Chương 17: Thảm Đại Cô Nương Và Tô Tiểu Vương Tử

Đường kiếm của đối phương rất lệch, chiêu nào chiêu nấy chí mạng, nhưng mỗi chiêu vẫn cực kì nhuần nhuyễn. Một nhóm nhỏ người ngựa gồm khoảng ba mươi người, sắp xếp bố trí chặt chẽ như vậy, có thể thấy, họ đã biết được tin, nên mới chuẩn bị mai phục ở đây từ sớm.

Mặc dù Thảm Hành rất ít khi tham gia vào chuyện trong giang hồ, nhưng nàng cũng có thể nhận ra môn phái, nếu không nhầm, những người này là của Điểm Mặc Thủy các.

Điểm Mặc Thủy các không tính là môn phái lớn trong giang hồ nhưng cũng có một nhóm sát thủ cực kì tinh luyện, người trong này chỉ cần tiền là bàn chuyện, nếu giá tiền nâng lên, dù đạo nghĩa giang hồ cũng sẽ làm theo yêu cầu cổ chủ.

Nhưng chỉ trong một lần mà xuất hiện nhiều cao thủ như vậy cũng là chuyện hiếm khi nhìn thấy, Thảm Hành lách người tránh được một kiếm, nàng quay đầu thì thầm với Tô Nguyệt Cẩm: “Nếu đến thêm nhóm nữa ngài có đánh thắng được không?”

Nàng đã nghe thấy tiếng bước chân từ phía lùm lá cây cách đó không xa rồi. Tô Nguyệt Cẩm vung tay giải quyết thêm một tên bên cạnh, nói thẳng: “Đánh không lại”. Công phu dù có tốt thế nào thì một thời gian sau rồi cũng mệt.

“Vậy ngài nhanh nghĩ biện pháp triệu tập người của ngài lại đây đi.” Người có thân phận như hần, trên người lúc nào cũng phải mang theo mấy thứ đạn hiệu cái loại chứ.

A? Ánh sáng màu đỏ lóe lên, vệ binh sẽ biết đường mà đến.

Tô tiểu vương gia tranh thủ liếc nàng một cái “A Hành, cô xem quá nhiều thoại bản rồi đó.”

Mấy thứ pháo hiệu kia mà mang theo bên người được? Rất nguy hiểm đấy.

“Vậy- làm- sao- bây- giờ?” Khóe miệng Thảm Hành run rẩy, nhìn đám người xông tới càng lúc càng như thủy triều. “Vậy chạy đi”.

“.....”

Thảm Hành cảm thấy, Lão thiên tuế quả là một hào kiệt hết sức thức thời. Với tư cách là một hoàng tử, hần lại có thể thản nhiên đối mặt với hai chuyện “đánh không lại” và “chúng ta chạy trốn đi” như thế, còn vô cùng thuận lý thành chương, không hề có nửa phần dằn vặt, khiến cho nàng từng lần tưởng anh hùng đều sẽ cần rằng liều chết chống cự tới cùng cũng có phần xấu hổ.

Tình thế không hề lạc quan, nhóm người phía sau còn khó chơi hơn nhóm trước, mặc dù Tô vương gia không có đạn hiệu, nhưng cũng mang theo một ít độc phấn, tay áo vung lên, cuối cùng cũng kéo dài được thêm khoảng cách.

Nhưng mà...trước mắt là vách núi sừng sững, Thảm Hành hoang mang: “Ta nhớ đường này là ngài dẫn đi mà?”

Bãi tha ma trống trải, bao nhiêu ngã ba đường rẽ, cả đoạn đường vừa rồi đều do Tô công tử chỉ huy. Nhưng mà ai nói cho nàng biết được không, vì sao cuối cùng lại là đường chết?

Tô tiểu vương gia đưa mắt nhìn về phía ngọn núi xa xa, cực kì nghiêm túc nói: “A Hành, làm người ai cũng sẽ phạm sai lầm, cô đừng quá ỷ lại vào ta.”

“Ta ỷ lại sao?” Rõ ràng là hần bình tĩnh nói với, chúng ta đi về hướng đông nam, nơi đó có vẻ nhiều điềm tốt. Nhưng mà bây giờ điềm tốt nó ở đâu? Thấm Hành nhắm mắt, nàng cũng biết bây giờ không phải là lúc so đo chuyện này, nhóm hắc y nhân phía sau đuổi theo càng sát, nàng chỉ còn cách thăm dò khu vực phía trước mà thôi.

Giữa bóng đêm dày đặc, phía trước lơ mờ là một vách núi cheo leo. Nàng nhặt một hòn đá lên ném thử, quả nhiên có tiếng rơi xuống đất vọng lên. Cũng may, tình hình không quá tệ, họ đang đứng giữa hai vách đá, tuy đánh bậy đánh bạ nhưng cuối cùng cũng có một chỗ để dừng chân.

“Bay qua đi”. Mặc dù khoảng cách khá xa, nhưng với khả năng của hần có lẽ sẽ không thành vấn đề. Nàng vừa nói xong thì đưa tay kéo hần nhún người nhảy qua. Khi tung người lên, bên tai nàng loáng thoáng nghe thấy đối phương còn nói gì đó nữa, nhưng tình hình quá cấp bách, nàng cũng không chăm chú nghe rõ ràng.

Mãi đến khi cơ thể đang bay giữa không trung đột nhiên sà xuống, nàng mới hiểu câu nói kia của Tô Nguyệt Cẩm quan trọng đến thế nào. Hần nói: “Không qua được, ta không biết khinh công”.

Người biết võ mà không biết khinh công là cái loại gì? Cái này giống như làm đầu bếp mà không biết nêm, bán tranh chữ mà không rành mài mực, làm huyện thái gia mà không biết mấy chữ vậy đó, không cách nào tưởng tượng nổi.

Thân thủ của Tô Nguyệt Cẩm nàng đã từng thử qua, không chỉ trong triều đình, cho dù sánh với giang hồ cũng là số một số hai. Người như vậy mà không biết khinh công? Chuyện này sao có thể? Nhưng đôi khi sự thật lại là vậy đó.

Bưng chén thuốc đã sắc xong vào phòng, nàng hỏi người nào đó đang nằm trên giường loay hoay với cái nghiên mực kia: “Hôm nay thấy sao?”

“Cũng được” Thấy chén thuốc trong tay nàng, hần kéo rèm che lên.

“Để xuống trước đi, lạnh rồi uống”.

Lạnh rồi thì để tưới hoa chắc? Tiếp xúc với hần một thời gian dài, Thấm Hành càng phát hiện ra đây là một người tùy hứng bốc đồng thế nào, cảm xúc cũng tùy tính như thế.

Nhìn chậu cây thủy tiên cách đó không xa đã không còn sức sống, nàng chân thành nói: “Ngài không thấy mấy bông hoa này nở ra cũng có mùi vị thuốc bắc à?”. Dù sao thì trong phòng cũng chỉ có một chậu hoa duy nhất này, đừng chà đạp nó như vậy chứ.

Tô tiểu vương gia không nói gì, hần im lặng kéo chăn lên một chút, đáng vẻ cực kì không phối hợp.

“Hôm nay không cho nhiều Hoàng Liên, không đắng lắm đâu”. Thấm Hành tận tình khuyên bảo. Mặt hần có vẻ ngại ngùng, lạnh lùng nói: “Ta không sợ uống thuốc, chẳng qua là không thích hình dạng cái chén đó thôi”.

“Chén nào mà chẳng tròn như vậy.” Trầm Hành im lặng lấy một cái chén sứ men xanh trong người ra, san đầy sang rồi nói:

“Có thể uống rồi.”

Đôi khi, “đa tài đa nghệ” cũng là bị ép ra như thế đó. Nhìn căn nhà gỗ có phần chật hẹp, người ta vẫn nói gặp được đường sống trong cũi chết, nếu như không có thôn trang này và mấy cây cổ thụ che trời dưới vách đá núi kia, có lẽ họ sẽ không sống đến được bây giờ.

Vách núi rất cao, dù không đến vạn trượng nhưng cũng không kém cạnh bao nhiêu.

Tô tiểu thiên tuế té gãy chân, tuy rằng Thấm Hành một mực không hề muốn thừa nhận rằng đó là do mình đề lên, nhưng rõ ràng khi tỉnh lại đúng là hần đã che chắn hết cho nàng.

Nhớ lúc đó nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch của hần, nàng sợ tới mức nước mắt cứ tuôn ra, nằm trên người hần cuống quýt hỏi: “Có phải ngài sắp chết rồi không?”

Hắn đưa tay vuốt đầu nàng rồi nhẹ giọng trấn an: “Đã bảo cô ăn ít một chút rồi mà không chịu nghe.”

Thầy thuốc trong thôn là một vị lão nhân cao tuổi, dáng vẻ không được tốt lắm nhưng cũng may y thuật lại không tồi. Tô thiên tuế hôn mê suốt ba ngày ba đêm, nhờ từng bát từng bát thuốc đó mà cứu được. Tuy đã nổi được xương nhưng dù gì cũng bị tổn thương gân cốt, hơn nữa khắp người đều bị trầy da, phải tính đường thêm một thời gian dài.

Không biết người ngoài kia lo lắng đến mức nào rồi.

“Tô gia nương tử, chúng tôi đi thu hoạch bắp đây, nàng muốn đi chung không?”

Tiếng gọi thỉnh linh vang lên ngoài cánh cửa đã cắt đứt suy nghĩ của nàng, có điều một tiếng Tô gia nương tử kia cũng đủ khiến mặt nàng đỏ rực.

Vừa mới vào thôn, “kẻ gây họa” Tô Nguyệt Cẩm này đã trêu chọc không biết bao nhiêu cô nương và tiểu tức phụ, lúc mới đầu là vì lo lắng cho sức khỏe của hắn, cho nên cũng không thấy có gì không tiện.

Nhưng mà dần dần, số người cầu hôn lại càng ngày càng nhiều, mỗi ngày đều phải đối phó với bảy cô tám thím nhiệt tình hết mức như vậy cũng vô cùng mệt mỏi. Cuối cùng cãi nhau khiến cho Tô vương gia phiền chán, hắn thẳng thừng nói: “Tô mỗ đã có hiền thê ở đây, làm phiền các vị hao tâm tổn trí rồi.” Cứ thế đuổi đi.

Nhưng từ đó, Thẩm Hành từ Thẩm đại cô nương đã biến thành Tô gia nương tử.

“A Hành, các nàng gọi cô đấy”. Bàn tay đặt trên chân bị vỗ nhẹ.

“Thẩm đại cô nương” hít sâu một hơi, trên mặt người nào đó đã hiện rõ mấy chữ “vui đùa độc ác” rồi kìa. Thôn làng này tên là Bắc Cổ thôn, mặc dù không ai biết vì sao nó lại có một cái tên tao nhã lịch thiệp như thế, nhưng quả thực người trong thôn đều biết đọc biết viết.

Hai ba phần người trong thôn đều mang họ Vu.

Đây cũng không phải là thế gia vọng tộc, ở triều Khánh Nguyên, nàng cũng từng gặp mấy người mang họ này. Thẩm Hành cũng từng hỏi họ có phải thị tộc trong nhà phát hiện ra nơi này rồi chuyển tới không. Câu trả lời nhận được chỉ là sự lập lờ, có vẻ không muốn đáp.

Khác với Vũ thành trên vách núi kia, tuy rằng nơi này núi non vây quanh, nhưng lại là vùng đất thích hợp để trồng trọt, thôn dân bên trong đều có thể tự cung tự cấp.

“Nhìn da dẻ của Tô gia nương tử mềm mại như vậy nhưng mà làm việc nhà nông cũng rất nhanh nhẹn đó.”

Một đại tỷ đứng bên cạnh Thẩm Hành đang hái bắp ngô cười vui nói.

Thẩm Hành thân thiện vừa cười vừa nói: “Ở nhà cha muội cũng thường xuyên làm mấy việc này, cho nên muội cũng có biết một chút.”

Lời này là thật, chẳng qua nguyên nhân mà cha nàng làm việc là do nô tài trong thôn trang nhà nàng chê tiền công quá ít nên bỏ đi hết rồi, bổng lộc của ông mỗi tháng lại phải đi tặng quà, cuối cùng mình phải tự ôm đồm hết thảy.

“Người ta vẫn nói tuần lang lấy hiền thê, đại cô nương hiền lành như vậy, chắc chắn là một người có phúc đấy”.

Thẩm Hành then thùng, trong lòng lại đem “tuần lang” của mình ra mắng chửi mười phần.

18. Chương 18: Ăn Tầm Tạm

“Chúng ta ở thôn trên, ở đây không có người ngoài ra ngoài à?” Nàng như vô tình hỏi.

“Không có. Bốn phía quanh đây đều là núi lớn, từ thời tổ tiên chúng ta đã cắm rễ ở đây rồi, không ai từng đi ra ngoài cả. Nếu Tô tiểu vương tử đã đến đây rồi, không bằng cứ an tâm ở lại nơi đây, Bác Cổ thôn chúng ta tuy không phồn hoa như bên ngoài, nhưng ăn mặc chi phí trước nay không phải lo toan gì cả.”

Thẩm Hành nghe thế thì hơi gật đầu, tâm trạng nghi ngờ càng nặng hơn.

Quả thật người ở đây rất tốt, đêm không cần đóng cửa, ruộng đất cùng chung, nhà ai già cả lớn tuổi thì khỏi phải nói, mấy tráng hán trẻ tuổi sẽ tới nhà giúp đỡ.

Chỉ là, nếu nói ở đây không ai đi ra ngoài cả, nàng không tin.

Trước đây không lâu nàng đã nhìn thấy tấm vải gấm sa tanh thêu trên người thê tử của một gia đình nọ, tuy trang phục đó đã lưu hành ở bên ngoài khoảng năm năm trước, nhưng điều này cũng đủ để chứng minh hai vấn đề.

Hoặc là, trong thôn này sau một quãng thời gian sẽ có người ra ngoài mua vài món đồ cần thiết. Hoặc là, ở đây thỉnh thoảng cũng sẽ có người như bọn họ, không biết vì sao lại rớt vào đây.

Nàng và Tô Nguyệt Cẩm đều là người có công phu, cho nên dù có rơi từ vách núi xuống chỉ cần điều dưỡng một thời gian là ổn. Nếu là thôn dân bình thường, té từ trên kia xuống mà lông tóc không tổn hại thì đúng là không thể, chứ chưa nói đến chuyện không phải ai cũng có thể ngã trúng cây cổ thụ che trời đó.

Nói cách khác, trong thôn Bác Cổ này tất nhiên sẽ có người ra ngoài được, hoặc là nói, có con đường thông từ ngoài vào đây.

Sau khi hái bắp trở về, bầu trời đỏ rực ánh tà dương. Khói bếp bay lên từ ngôi nhà gỗ khắp bốn phía, mùi cơm phảng phất. Thẩm Hành hít mũi một cái, mùi vị củi lửa bếp núc này sống ở kinh thành đã lâu nàng chưa từng ngửi được.

Suốt một con đường đi qua, nàng cố tình thả chậm lại bước chân.

Người ta vẫn nói ngửi khói dầu nhiều có thể lấp đầy bụng, nàng định ăn trước ‘lưng dạ’ đã, rồi trở về làm cơm nhà mình.

Mỗi khi đến giờ cơm cũng là lúc nàng và Tô Nguyệt Cẩm khốn khổ nhất. Một người không chịu làm cơm, một người lại không biết làm cơm, cho nên hai người rất hay ngồi quanh bàn cơm mắt to trừng mắt nhỏ.

“Ta về rồi.” Nàng vừa vào cửa đã lên tiếng chào hỏi, xoay mặt sang lại bắt đầu tính toán chuyện nấu cơm hôm nay.

Vừa rồi ra ruộng, nàng hái được mấy quả ngô, đậu nành, và cải bắp, trên xà nhà còn ít thịt khô Nhị tẩu tới đưa. Nàng suy nghĩ thật kỹ, nhiều đây có làm được bốn món xào không nhỉ.

“Ngô hầm cải trắng, hay là đậu nành hầm cải trắng đây?”

Tô tiểu vương gia chống gậy đi ra, vừa lúc nghe thấy nàng lầm bầm như thế.

Hắn cúi đầu nhìn sang nguyên liệu rồi đưa cho nàng gợi ý: “Ngô hầm cải trắng được à? Cô phải luộc đậu nành với ngô, hai món này phải ăn như thế.”

Thẩm Hành lúc trước còn có chút nghi ngờ, nhưng sau nàng lại nghĩ, vị gia trước mặt đây mỗi ngày ăn không biết bao nhiêu cao lương mỹ vị, chủ ý của hắn đương nhiên là sẽ chuẩn.

Rồi, quyết định thế.

Dựa trên ‘ý chỉ’ của Tô vương gia và sự sáng tạo của mình, canh đậu nành ngô, cải bắp xào thịt khô được ra lò.

“Ném thử không?”

Sau khi bày món ăn lên, Thẩm Hành cẩn thận nhìn hán.

Tô tiểu vương gia rất biết nghe lời phải cầm đũa lên đâm hai cái, kiên định lắc đầu “Có vẻ không ăn được.”

Có món gì mà không ăn được chứ, quen là được hết thôi.

“Ăn trước thử xem, không được thì nhỏ.” Nàng dụ dỗ.

“Vậy cô ăn trước đi.” Hấn đưa tay nâng đầu, nhất quyết không chịu ‘làm gương cho binh sĩ’.

Hai người cứ giằng co trên bàn cơm như thế, cuối cùng vẫn là Thẩm đại tiểu thư xung phong cầm thìa.

“Thôi đi.”

Cái thìa lại bị thả vào nồi nước.

Nàng thừa nhận, nàng không có dũng khí để ngày nào cũng thử nghiệm một đồng thứ buồn nôn như thế.

Lúc đầu Tô Nguyệt Cẩm còn bệnh thì mỗi ngày nàng đều có thể ăn cơm no, bởi vì hàng xóm nhiệt tình đưa ít cơm ít nước.

Nhưng rồi ăn mãi của người ta cũng không tiện lắm, mà dù mình không biết gì, cũng phải bắt tay đi vào bếp.

“Chúng ta ăn tạm đi.” Sau một lúc lâu, nàng ngưng ngừng đề nghị.

Ba ngày rồi, ngoại trừ đôi bụng vợ khan hai chén cơm trắng, và hai quả dưa chuột ra, trong bụng gần như trống tuếch.

Tô Tiểu Thiên Tuế nghiêng đầu nhìn nàng một lúc, ghét bỏ nói: “Có thể ăn, cũng có thể tạm.”

Ý nghĩa là, cái này không ăn được, mà cũng không có cách nào ăn tạm.

“Không ăn thì thôi.”

Bình thường hai người cũng sẽ đấu võ mồm, nhưng hôm nay Thẩm Hành đúng là lên máu.

Người trong thôn không ít lần chăm sóc bọn họ, cho ít đồ trang sức lại thấy mình không phải phép, cho nên mỗi ngày nàng đều đi ra ruộng giúp người ta.

Lúc về nhà đến bữa cơm cũng không ăn nổi, đã khổ cực làm cơm rồi còn bị hấn chế nhạo như thế, đương nhiên nàng sẽ không thoải mái.

“Canh hôm nay không ăn được còn không phải vì phối nguyên liệu à?” Nếu như hầm ngô với cải trắng, nhất định sẽ ngon hơn cái này.

“Như nhau thôi, người khác nấu mới khác được.” Tô vương gia nhất quyết không thừa nhận “chiến lược” trên của mình là sai lầm.

“Thế ngài đi nấu đi.”

Người ta vẫn nói giận là vì tức tối dồn nén, ác là từ trong lòng sinh ra. Hôm nay Thẩm Hành hiếm khi xả hết một lần, nói xong còn trừng Tô Vạn một lúc.

“A Hành, giận dữ không phải là thói quen tốt đâu.” Hấn nói xong thì chậm rãi chống gậy đi ra ngoài.

Thẩm Hành rất ít khi bộc lộ như thế, giờ nhìn thấy hấn khập khểnh ra ngoài, trong lòng nàng lại thấy cực kỳ khó chịu.

Chân của hấn gãy cũng vì nàng, tuy giờ đã khá hơn một chút, nhưng gần đây còn chẳng ăn được vài miếng cơm.

Tốt xấu gì cũng là hoàng tử, bây giờ chán nản đến mức suốt ngày ăn mấy thứ ngô không ra ngô, khoai không ra khoai, oán giận hai câu đương nhiên cũng khó tránh khỏi.

Nàng ngồi trước bàn thờ dài, quyết định thôi cứ tìm người về rồi hẵng nói.

Không ngờ rằng vừa mới đẩy cửa ra, nàng đã nhìn thấy bóng hấn đằng xa.

“Tam nương, tay nương tử nhà ta bị bỏng nước sôi nên không làm được cơm, nhà bà có còn gì không, cho chúng ta một ít là được rồi.”

Hấn đứng trước hàng mộc lan cách đó hai nhà, áy náy hỏi người kia.

Vu tam nương vốn đang thu dọn đồ lặt vặt trong sân mình, nghe thấy hấn gọi thì tươi cười ra mở cửa.

“Tô tướng công nói gì vậy, chỗ chúng ta cái khác không có, chứ nhiều nhất là đồ ăn mà, chờ một chút nhé, ta vào nhà lấy cho.”

“Đa tạ bà.”

Lúc hấn nói lời này, hai gò má có phần nhợt nhạt, mặc dù cách đó không phải quá gần, Thẩm Hành vẫn có thể cảm nhận được, khi nói như vậy hấn không dễ chịu chút nào.

Có lẽ đây là lần đầu tiên hấn phải mở miệng cầu xin người khác.

Là vì để hai người có một bữa cơm no.

Lúc Tô Nguyệt Cẩm ôm hộp cơm trở về, Thẩm Hành vẫn tựa cửa ngáy giấc nhìn sang, cả vành mắt đều ửng hồng như thỏ.

Hấn cũng không giục nàng vào, mà cứ tùy tiện kéo nàng cùng ngồi xuống bậc cửa.

“Cơm nhà Tam nương rất thơm.”

Nàng im lặng gật đầu.

“Ngon hơn cơm cô làm.”

Nàng lại tiếp tục gật đầu, trong lòng vẫn còn tự trách.

“Chút nữa nhớ làm bỏng tay mình nặng vào, chúng ta có thể ăn nhờ thêm mấy ngày đấy.”

Nàng sững sờ, trở mắt ngoác mồm nhìn hấn, trông cực kì ngốc nghếch.

Tô Nguyệt Cẩm khẽ cười, đưa ngón tay nhéo mũi nàng một cái: “Sao lại ngốc thế.”

Dưới ánh hoàng hôn, khuôn mặt tuần tú kia vẫn đẹp đẽ như ngày trước, trong đáy mắt là vẻ chiều chuộng không nói thành lời. Đầu ngón tay man mát lướt qua, lạnh lạnh như ngày đầu hai người gặp gỡ, cũng không biết vì sao, nó lại khiến Thẩm Hành đỏ mặt.

19. Chương 19: Tổng Tiền

Triều Khánh Nguyên xưa nay vẫn có tập tục “Tổng tiền”, mỗi khi hạ đi thu đến, vào ngày lập thu khắp nơi sẽ lại diễn ra hoạt động này.

Thuở ban đầu, tập tục là do Thánh tổ Vũ Thành đề ra.

Khi đó triều Khánh Nguyên vẫn chưa được sung túc thịnh vượng như bây giờ, hạn hán xảy ra liên miên, ruộng vườn hầu như không thu hoạch được chút gì, các nông hộ phải trải qua những tháng ngày hết sức gian nan.

Vị đế vương này thực sự rất có bản lĩnh, ông thấy bách tính không có gạo bỏ nồi thì đập bàn soạn ngay một tập chiếu thư.

Vào ngày lập thu đó, hết thảy bách tính có thể mang theo vợ con già trẻ đến nhà quan lại tổng tiền, mà nhất định phải bảo đảm được ăn no.

Ai ngốc đến đâu cũng hiểu ra rằng, quốc khổ của Vũ Thành để lúc bấy giờ đang trong tình trạng trống rỗng, cho nên ngài mới phải nghĩ ra hạ sách đó. Hành động này của ngài rất cuộc cũng yên ổn được lòng dân, thời kì đầu lập quốc đã có rất nhiều bách tính đồng lòng ủng hộ.

Bởi vậy mới nói, các hoàng tử hoàng tôn của triều Khánh Nguyên từ khi lập quốc đến nay vẫn làm theo những điều từ thời tổ tông để lại.

Mà tập tục tổng tiền này được xem như diễn cố tiếp tục kéo dài đến tận bây giờ.

Cho đến ngày nay, cuộc sống của bách tính Khánh Nguyên đã đầy đủ hơn ngày trước, ngoại trừ một số ít môn hộ không đủ cơm ăn mới chạy tới nhà quan chiếm chút gì. Còn phần lớn dân chúng chỉ muốn được tham gia náo nhiệt, mỗi khi vào tiết lập thu, họ sẽ cùng nhau nấu cơm nấu nước, trên phố vẫn có câu đùa: Ngày tổng tiền, giúp nhau càng thêm giàu có.

Thôn Bác Cổ tuy chỉ có một góc rất nhỏ, nhưng tập tục này vẫn là ngày quan trọng ở đây, đến ngày hôm đó khói bếp từng nhà bay lên từ rất sớm, trời mới rạng bắt đầu bận rộn, cũng là cái thú lắng giềng gần gũi nhau.

Nhưng châm ngôn cũng có một câu thế này, dù là ngày lễ hay ngày tết, luôn có nhà buồn nhà vui, thời xưa là vì không có gạo nhét vào nồi, còn bây giờ người ta sầu là vì có gạo mà không biết nấu làm sao.

“A Hành, không có thiên phú thì không cần phải miễn cưỡng đâu.” Tô tiểu vương gia nghiêng người dựa vào kệ bếp nhàn nhã nói.

Đã ròng rã hai canh giờ, ngoài cái mâm cháy đen một đồng kia ra, hắn chưa thấy thứ gì có thể ăn được cả.

“Quân tử xa nhà bếp, ngài vào trong phòng đi.” Tay Thấm Hành nắm chặt cây muối lớn, nhìn có vẻ như định xào nấu thêm cái gì.

Nàng không tin, với ngộ tính của mình mà một món cũng không xào được chắc?

Tô Nguyệt Cẩm gơ tay áo bào lên phẩy phẩy làn khói đen.

“Trong phòng cũng không ở nổi, thôi ta ra sân ngồi một lúc.”

Căn nhà gỗ này vốn không lớn, nhà bếp và phòng trong cũng chỉ cách nhau một cánh cửa gỗ, đi tới đâu cũng ngửi thấy một mùi hương kì dị.

Thấm Hành nghe vậy thì bàn tay mới định vung muối lên đã uể oải hơn vài phần: “Sắp tới trưa rồi, nếu có người đến nhà mình ăn cơm thì sao mà chiêu đãi họ được.”

Trước khi đến thôn Bác Cổ, nàng chưa từng cảm thấy chuyện không biết làm cơm lại là một việc thua kém người ta đến thế. Trong giới tiểu thư quan gia mười ngón tay không được dính nước kia, ‘tài nghệ’ này chẳng qua có thể sánh với “thông đồng làm bậy”.

Nhưng bây giờ nó lại trở thành “chỗ đau” khó mở miệng nhất của nàng.

Tô tiểu vương gia nhìn dáng vẻ chẳng có chút tiền đồ nào của ai kia, ngấm một lúc lại không đành lòng.

“Việc này thực ra cũng không khó như thế.” Hắn nói xong thì quay lại vẫy tay gọi nàng.

“Cô đi theo ta.”

Buổi trưa ở Bác cổ thôn cực kì náo nhiệt, điểm tâm là trái cây, mấy món xào nóng, mùi hương phảng phất và tình thân nhiệt thành càng khiến người ta thêm yêu mến.

Thấm Hành ngồi trong đám người, cúi đầu nhìn hai cái “bánh bao” tròn tròn trên tay, không nhịn được muốn oán thầm tay nghề của Tô Vạn tuế gia một phen.

Dù có muốn ngụy trang nàng bị bỏng nước sôi cũng không cần thiết phải băng bó một cục y như cụt tay vậy chứ.

“Có lúc mặt mũi và bụng dạ phải ném đi một cái, làm người không được quá tham lam.”

Đây là kết luận của Tô tiểu vương gia sau khi ngấm nhìn thành quả của bản thân mình. Thế nhưng với thói quen đâm thọc của hắn thường ngày, Thấm Hành vẫn muốn tin tưởng đây là một trong những lạc thú cực kì tẻ nhạt của hắn.

“Tô gia nương tử, ném thử xem canh xương sườn của ta đi.” Vu tam nương nhiệt tình đi tới bên cạnh nàng, vừa gấp lấy một miếng sườn non đặt vào bát nàng vừa nói: “Thật tội nghiệp cho cô bé này quá, ngày nắng to như vậy mà liên tục hai lần chịu tội, lần sau nấu nước phải chú ý một chút. Có đi gấp đại phu chưa?”

“Gặp, gặp rồi. Không có gì đáng ngại cả, đắp thảo dược thêm mấy ngày là ổn, chỉ là mấy ngày qua khó phiền tam nương phải để lại nhiều thức ăn, đúng là ngại quá.” Nàng nói như vậy xong, cả khuôn mặt cũng đỏ ửng hân lên.

Lần này “bị phỏng” cách lần trước mới được hai ngày, sao có thể ăn uống chùa như này mãi được.

“Sao mà khách sao thế. Nàng và Tô tướng công vừa tới, có nhiều chuyện chắc chắn sẽ không quen. Hai nhà láng giềng với nhau, dù sao cũng nên quan tâm đôi chút, chứ mấy bữa cơm này có tính là gì, dù có chạy tới nhà ta ăn hằng ngày ta cũng giang tay chào đón ấy”.

Nghe con dâu Vu gia nói vậy, Thẩm Hành càng thấy hổ thẹn về hành vi tiểu nhân của mình, chỉ biết xoa xoa “bàn tay to mọng” mà cười đáp.

Vừa nhắc mắt lên, nàng thấy người này đang mặc một chiếc quần dài màu lam thêu hoa nhỏ.

“Bộ đồ này của tam tẩu đẹp thật, sao ngày thường không thấy tẩu mặc bao giờ?”

Vu tam nương không nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Thẩm Hành, bà lấp lửng đáp: “Cao tuổi rồi, mặc cái gì cũng không đẹp, nhưng mà thấy hôm nay náo nhiệt như vậy, ta mới mặc bữa”.

Nàng nói xong cũng nhìn Thẩm Hành một lượt, thấy nàng vẫn mặc bộ đồ vải thô hôm đó mình đưa cho, đột nhiên giật mình vỗ tay một cái.

“Đúng là ta sơ sẩy, đồ trên người cô nương cũng nên thay rồi. Người trong thôn chúng ta quen thấy gì mặc nấy, mặc quần áo cũng không để ý nhiều, Phùng cô nương ở phía đông có kiến thức lắm, trong hòm quần áo chắc còn hai ba bộ đấy, không bằng chờ lát nữa nương tử sang nhà nàng hỏi thử”.

“Phùng cô nương ở phía đông à?” Thẩm Hành nhìn Vu tam nương “Là vị tiểu thư ở cùng huynh trưởng kia sao?”

“Đúng là nàng đấy. Tính tình nàng ấy hơi lạ nhưng cũng khá ôn hòa. Quần áo của ta và tước phụ Vương gia thôn tây cũng là nàng cho cả.” Vu tam nương nói xong thì như nghĩ đến điều gì, đột nhiên ngừng nói: “Nhưng mà nếu nương tử không thích người này thì không mặc cũng được, nàng xinh như thế mặc cái gì cũng đẹp hết.”

Thấy bà nói xong thì tiếp tục khách sáo vài câu, sau đó lại đi bắt chuyện với mấy khách mời khác, để Thẩm Hành tiếp tục suy tư.

Thẩm Hành nhìn bà đã đi xa, trong lòng lại thấy buồn cười.

Người đó là cô nương đầu tiên nàng quen biết từ lúc vừa đến thôn. Hai người ở chung mới một khoảng thời gian, nhưng vì vị Phùng đại cô nương này vừa ý Tô tiểu vương gia của chúng ta, sau khi nghe nói Thẩm Hành là ‘thê’ của hắn thì nhìn nàng kiêu gì cũng thấy không vừa mắt, mỗi khi gặp lại khinh thường dè bĩu, thỉnh thoảng còn tỏ ý chê cười.

Làm Thẩm đại tiểu thư không ít lần muốn hỏi thử, đối phương có phải là biểu muội thất lạc nhiều năm của Lưu Nhã Quân không, sao cứ chỉ diễn xuất gì cũng giống nhau đến vậy.

Trong thôn này vải vóc kiểu đó cũng khá là hiếm thấy, đa số mọi người vẫn mặc áo quần loại bình thường, cho nên từ lúc mới đến nàng vẫn thử tìm hiểu xuất xứ của những món đồ kia.

Không ngờ rằng, nó lại từ tay của vị tiểu thư ‘khinh thường’ nọ, đột nhiên nàng lại thấy đau đầu làm sao, cũng không biết phải mở miệng hỏi thế nào.

“Xương sườn này không tệ đâu, cô không ném thử à?” Tô Nguyệt Cẩm bên cạnh xoay mặt sang hỏi nàng.

Hai người cách nhau gần như vậy, mùi hương nhàn nhạt trên người hân thoang thoang bay sang nàng đều ngửi được rõ ràng.

Thẩm Hành nghe thế thì khẽ gật đầu, cũng thấy đói bụng thật. Nhưng mà đĩa vừa cầm đến tay mới phát hiện cả bàn tay đã được bao viên chắc chắn, bây giờ cũng không cầm nổi vật gì được nữa.

Đói bụng mà không thể ăn, và có ăn mà không ăn được đúng là hai khái niệm bất đồng.

Tha thiết mong chờ nhìn món ăn trước mặt, nàng nuốt một ngụm nước miếng: “Lúc ngài bằng bó cho ta đã định chờ tới lúc ta ăn cơm sẽ cười có phải không?”

Tô Nguyệt Cẩm mở to đôi mắt thanh thuần nhìn nàng: “Cô nghĩ ta là người như vậy sao?”

Đương nhiên là thế!!!

Thẩm Hành yên lặng quay đầu sang chỗ khác, cố gắng không nhìn tới đĩa thức ăn trước mặt. Nhưng mà hương vị kia cứ như mọc chân dài ra vậy, cố gắng chui tọt vào mũi nàng.

Mấy ngón tay lắc lư định thử vài lần mà không được, nàng từ bỏ.

“Há mồm ra.”

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một miếng thịt mềm bóng.

Thẩm Hành thoáng sửng sốt nhìn sang nam tử thu phong tế nguyệt bên cạnh.

“Không ăn sao?” Tô Nguyệt Cẩm thấy nàng bất động thì lại nhích nhích đôi đũa tới bên mép nàng.

20. Chương 20: Sắc Đẹp Của Thẩm Cô Nương

Tuy thường ngày Thẩm Hành không quá để ý đến cách biệt nam nữ, nhưng dù gì vẫn là một khuê nữ cô nương, nàng đỏ mặt khước từ: “Không, không cần đâu, chờ mang về rồi chút nữa ăn cũng được.”

“Tiệc tùng này tan muộn lắm mà?” Trên mặt hắn vẫn hết sức thản nhiên, không có chút nào nhăn nhó.

Thẩm Hành đưa mắt nhìn miếng thịt mềm mọng ngon lành rồi đành mím miệng: “Không sao, ta chờ một chút cũng được, cũng không phải quá đói.”

Vừa mới nói xong đã thấy Vu tam nương bưng một bầu rượu tới đây. Bà nhìn dáng vẻ của “hai vợ chồng son” thì bật cười vui vẻ.

“Tô gia nương tử thẹn thùng gì thế, đều là người một nhà cả mà, nếu tay bị thương không tiện, thì để phu quân nàng dứt, có gì mà e lệ.”

Giọng Tam nương vốn rất lớn, giờ vừa nói xong tất cả thôn dân đang uống rượu gần bên đều đặt đũa xuống nhìn sang.

“Người trong thôn chúng ta không để ý nhiều thế đâu, lúc phu nhân ta không thoải mái ta cũng dứt cho mà, tiểu nương tử không cần ngại làm gì.”

“Đúng thế, chỉ dứt cơm thôi mà, toàn người nông thôn cả, không ai cười nàng đâu.”

Tứ phụ Vu Thiên Viễn cũng đứng lên gào to: “Hay là muốn chúng ta xoay mặt qua chỗ khác nương tử mới bằng lòng ăn nhỉ?”

Vừa nói xong cả thôn đều cười lớn.

Thẩm Hành vừa “e thẹn” nghiêng đầu, vừa rất muốn đáp lại một câu: Các hương thân à, lão nương không phải người lập dị thế đâu.

Nhưng đã ầm ỹ như vậy rồi, nếu nàng vẫn không ăn thì cũng không hợp lẽ.

Một tay khác của Tô Tiểu Thiên Tuế chống dưới cằm, nghiêm nghị nói: “A Hành, tay ta mỏi.”

Ý là, nếu nàng không ăn, ta không hầu hạ nữa.

“Ăn.” Nội tâm Thẩm Hành chảy ra hai dòng lệ, nàng há mồm cắn một miếng thịt ngon.

Đáy mắt Tô Nguyệt Cẩm ánh lên nét cười, lại gấp một miếng củ sen nện cho nàng.

Rụt rề ấy mà, có lúc lại như mây cuối chân trời, sau khi bị gió thổi đi rồi, thì không biết lúc nào mới bay trở lại.

Thẩm đại tiểu thư ăn cực kì ngon miệng, thỉnh thoảng còn đưa bàn tay bánh bao trắng toát vung vẩy: “Ta muốn ăn thịt vụn.”

Hôm nay hấn có vẻ cực kì dễ nói chuyện, mấy đĩa thức ăn trước mặt phần lớn đều chui vào bụng Thẩm Hành hết, thỉnh thoảng mới tự mình ăn vài miếng.

“Ngài cũng ăn chút đi.” Cái bụng lấp đầy hơn phân nửa, rụt rề đã bay xa của Thẩm tiểu thư mới chậm rãi bò về, nàng ngưng ngưng nói.

Không nói thì thôi, ngày thường vị này vẫn được người ta hầu hạ, thế mà giờ mức cơm cho nàng cũng thành thạo đến thế, hay là khi thánh thượng ốm đau hấn từng hầu hạ người nhĩ?

Như muốn trả lời nghi vấn của nàng, hấn uống một hớp rượu hoa đào rồi tán thưởng:

“Cô còn ăn nhiều hơn cả Bạch Thánh Huyền, cũng không kén ăn nữa.”

Thẩm Hành sững sốt một lúc rồi khiêm tốn thỉnh giáo: “Không biết vị này là tôn giá trong triều sao?”

Nghe tục danh này thì có lẽ không phải dòng họ hoàng gia nhĩ. Nhưng có thể được Thiên Tuế gia này hầu hạ, thân phận chắc chắn không hề thấp.

Hình như hấn rất ngạc nhiên khi nàng dùng từ “Tôn giá” này, nhìn nàng bằng một ánh mắt cực kì quái dị: “Bạch Thánh Huyền là con chồn tuyết mất đồ ta nuôi, ngày thường chỉ thích ăn thịt, chưa bao giờ ăn rau hết.” Ngay cả lúc hấn tự mình cho ăn cũng rất khó khăn.

Thẩm Hành cứng ngắc cả người, vậy là vừa rồi Tô Nguyệt Cẩm cho nàng ăn như nuôi con vật đó.

Nhưng mà, chỉ là một con sủng vật thôi cũng được đặt tên à?! Nó biết là đang gọi nó chắc?

Cái nàng không ngờ tới là, vị Bạch Thánh Huyền không chỉ biết tên nó mà còn biết phân biệt đối xử nữa.

Chẳng hạn như người mới vừa gặp sẽ phải gọi hấn là Bạch đại nhân, hơi quen thì phải gọi là Bạch tiểu chủ, quen thuộc rồi mới được gọi nó Thánh Huyền, hoặc là Huyền Huyền.

Lần đầu tiên gặp mặt Thẩm Hành đã bị nó khinh bỉ, cũng bởi vì khi đó nàng gọi một tiếng: “A Bạch.”

Tiểu tử kia lập tức trở mặt, suýt chút nữa còn nhào lên cắn chết nàng.

Đương nhiên chuyện này cũng là chuyện về sau.

Lúc tiệc tùng tan cuộc thì trăng đã lên giữa trời, hai người chậm rãi đi bộ về nhà, nhưng rồi cũng không vội vào nhà mà lại chuyển cái bàn ra sân ngồi ngắm sao trăng.

Không biết có phải ở nơi đây rồi xa náo nhiệt, đêm đen trong thôn núi cũng sạch sẽ hơn nhiều.

Nếu như có thể, cả đời ở lại thôn nhỏ này cũng không gì không tốt.

Nàng nhìn ánh trăng mờ ảo phía xa xăm, nhẹ giọng nói: “Tam nương nói vài vốc trên người là do Phùng Tư Trân đưa, ta định ngày mai sẽ tới hỏi một chút. Có điều nàng ấy vốn không thích ta, nếu lúc về có bị đánh, bực gọi đại phu phải trừ nợ đấy nhé.”

Sớm muộn cũng phải rời đi, nhưng mà không tìm được nàng bao lâu, không biết cha có đi mua bài vị đặt vào từ đường tổ tông chưa nữa.

Hấn nghe xong thì nhìn nàng một cái, có vẻ không hiểu: “Vì sao nàng ấy lại muốn đánh cô?”

Thẩm Hành thiếu chút nữa đã thốt lên, còn không phải vì ngài họa thủy à. Lời chưa kịp ra khỏi miệng đã thấy mình không có cái gan tày trời ấy, đành phải uể uải chuyển đáp lời: “Phùng cô nương vẫn để ý ngài. Cho nên nàng ấy không thích nhìn ta, ca ca của nàng thì không hề tệ, mỗi khi gặp đều tới đánh tiếng bắt chuyện đấy.”

Nàng nói như xong bỗng nhiên lại ngộ ra.

Cần gì phải đi lấy lòng Phùng Tư Trân, việc này có thể đi hỏi đại ca nhà Phùng gia mà.

Hai người là anh em ruột, chắc chắn họ phải cùng nhau tới đó, Phùng Tư Trân biết chuyện, thì ca ca của nàng cũng biết.

“Nếu không ta hi sinh sắc đẹp, làm quen với anh trai nàng ta đi.” Nàng mặt mày hớn hỏ nói, nhìn kỹ còn có mấy phần đắc ý.

Tô thiên tuế vốn đã trôi hồn vào cõi thần tiên, một lúc lâu mới định thần.

“Cô mới nói, cái gì mà sắc đấy?”

“Tư – sắc!!” Tuy nàng chẳng có tài hoa, nhưng tướng mạo vẫn tính là xem được.

Nhưng về không tín nhiệm trong đáy mắt đối phương lại đả kích nàng ghê gớm, nàng thoáng cúi đầu đáp:

“Thực ra, ta cũng không xấu đến thế mà.”

Hắn nghiêng đầu sang thật thà nói: “Ngẩng đầu lên ta xem thử.”

Thăm đại tiểu thư cũng lười so đo với thói quen dè xồm của gã này.

Nàng giương nanh múa vuốt về phía hắn rồi cười đáp: “Ta vốn không xấu mà.”

Hắn khẽ cười: “Ừ, không xấu.”

Tiếng hừ nhẹ kia còn có vẻ khàn khàn, không giống như lưỡi biếng, Thẩm Hành nghe xong lại thấy có mùi trêu tức mình hơn.

Hắn đẹp như thế thì sao mà thấy nàng đẹp được chứ.

Thẩm Hành tự mình an ủi xong thì xoay mặt kéo lớp vải trắng trên tay ra. Bọc rỗng rã một buổi chiều, không chừng đã mọc nấm lên rồi.

“Có muốn ta giúp không?”

Hắn hơi hướng sang bên cạnh, hào phóng hỏi thăm.

Thẩm Hành vốn muốn nói là, vậy ngài có thể giúp sao.

Nhưng vừa mới ngẩng đầu đã đối diện với đôi mắt trong suốt như nước đó.

Hôm nay hắn có uống chút rượu, hô hấp còn phảng phất hương rượu nhẹ.

Nàng bắt giác lui về sau một chút: “Ta, tự ta có thể làm được.” Chỉ sợ hắn nghe được nhịp tim của mình tăng nhanh.

Hình như Tô Nguyệt Cẩm cũng không nghe thấy, hắn đưa tay qua giúp nàng gỡ ra.

Hai người ngồi rất gần nhau, gần đến mức gió thổi làm tóc hắn quấn quanh tóc nàng cùng một chỗ.

Thẩm Hành nhìn hai sợi tóc quấn quýt bên nhau kia, thấp giọng: “Tóc của ngài, chăm sóc tốt thật.”

Nếu không phá hủy bầu không khí này đi, nàng thật sự sợ mình sẽ bị mỹ nam này mê hoặc mất.

Tô Nguyệt Cẩm nghe vậy thì vuốt mái tóc dài của nàng một lúc, ôn hòa nói: “So với cô thì đúng là tốt hơn nhiều”.

Nửa cân đối đầu tám lạng, cảm giác ám muội quét một cái sạch sành sanh, sao có thể phá hủy không khí đến mức này kia chứ?!

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Hành dậy thật sớm, tuy không phải trang điểm lộng lẫy như trước, nhưng cũng cần chỉnh chu một chút.

Quét nhẹ qua mi, búi tóc buộc lên, giữa tóc mai còn cài thêm mấy chiếc trâm, nàng tự nhận là nhìn cũng khá.

Tô Tiểu Thiên Tuế vẫn ngồi bên cạnh ngắm nhìn, mãi đến khi nàng ra cửa mới rì rầm một câu:

“A Hành, cô đi vụng trộm đấy hả?”

Hắn nói cực kỳ tự nhiên, ánh mắt còn có vài phần u oán, Thẩm Hành suýt nữa đã té ngã ngay trước cửa nhà mình, cứng đờ nhìn hắn nói: “Trộm, vụng trộm mà đi ban ngày chắc?”

Vừa mới dứt lời lại cảm thấy có gì không đúng.

Nàng là một cô nương chưa gả mà, dù có gặp gã nam tử cũng có làm sao... Nói thế không phải tự mình thừa nhận nàng và Tô Nguyệt Cẩm là phu thê à?

Mặt nàng ửng ửng nét hồng, Tô tiểu vương gia có vẻ cực kỳ hưởng thụ, tâm tình vui vẻ xua tay: “Lúc về nhớ tới nhà Tam nương xin cơm đấy.”

Thẩm Hành gật đầu, chạy trốn chết.

21. Chương 21: Thê Không Bằng Thiếp

Nhà của Phùng Tư Trân ở thôn Bác Cổ nằm khuất trong một vùng sơn nước, số hộ gia đình bên đó cũng không nhiều, nhưng Thẩm Hành chỉ cần phóng tầm mắt tới đã có thể nhìn thấy nhà nàng ngay.

Bởi vì nằm giữa một khu dân cư mộc mạc, chỉ có nhà người này tường viện mọc đầy hoa đăng tử, sắc hoa đỏ hồng, cùng với những chiếc lá mơn mớn xanh non, đúng là danh ngôn phong nhã.

Dọc theo hàng rào gỗ đi vào trong viện, còn chưa kịp vào đến cửa đã nghe tiếng cãi vã trong phòng.

“Huynh có đi không hả? Sao ta lại có một ca ca như vậy chứ, ở lì trong cái nơi chim không thềm ị này, hành hạ ta vất vả thì thôi đi, chẳng lẽ còn muốn để ta cô độc suốt đời nữa chắc?”

Đúng vào lúc này là thời gian thôn dân ra ruộng làm đồng, Phùng gia đại ca chân đi không tiện, cho nên Thẩm Hành cứ nghĩ lúc này chỉ có mình hắn ở nhà mà thôi, không ngờ Phùng Tư Trân cũng có mặt, giờ lại không tiện đi vào.

“Huynh nói xem, rốt cục có chịu đi không?”

Phùng Dụ Lăng thở dài một tiếng: “Làm sao mà đi được? Tô công tử cũng là người đã có vợ rồi, tội gì muội cứ muốn làm mấy chuyện không đâu như thế. Bây giờ ở thôn trên cũng không làm thế được, tuy ca ca không có tài cán gì, không thể đưa muội ra khỏi nơi này được, nhưng cũng không thể để muội làm thiếp cho người khác.”

Hắn nói thẳng thắn như vậy, Phùng Tư Trân cũng không thể phản đối, nàng nổi giận dùm dùm nói: “Cái gì mà thiếp với không thiếp, chỉ cần có thể ở cùng Tô công tử, ta chết cũng cam lòng. Huống hồ Thẩm Hành kia nhìn mặt mũi khác chồng như thế, đâu có xứng với người trượng phu thần tiên vậy được.”

Thẩm đại tiểu thư vốn không muốn nghe chuyện ở góc tường nhà người ta, đang nhấc chân chuẩn bị đi. Nhưng rồi lại thấy đối phương đánh giá mình như vậy, bàn tay bất giác cầm lấy chiếc gương đồng bên hông soi soi.

Vàng trán cao đầy thế này mà, khắc chỗ nào chứ.

Hiếm khi thấy Phùng gia đại ca giảng giải đạo lý: “Tuy tướng mạo của Thẩm tiểu thư không sánh bằng Tô công tử, nhưng mà nàng ấy cũng là người rất hiền lành. Sau lưng người khác mà nói thế không phải là điều mà một tiểu thư nên làm đâu”.

“Cái gì hiền lành với không hiền lành hả, đó chỉ là giả bộ bề ngoài thôi. Nếu Tô công tử mà thích nàng thật thì sao hai người đó đến giờ vẫn chưa có con cái gì. Nếu ta gả sang, sinh ra một nam một nữ, vị trí chính thất kia còn ai ngồi vào được nữa.” Phùng Tư Trân vừa nói vừa đưa tay lôi kéo ống tay áo của hắn ra ngoài cửa.

“Huynh giúp ta đi hỏi ý của Tô công tử đi, có khi mọi chuyện dễ giải quyết lắm đấy.”

Nam nhân mà, có mới nói cũ là chuyện thường tình, nàng không tin mình không thắng nổi Thẩm Hành kia.

“Tư Trân! Sao muội lại hồ đồ vậy chứ. Hôm qua ăn tiệc muội còn chưa thấy à, tay Tô cô nương bị phỏng thì tướng công nàng còn tự giác dứt cơm, thường ngày tuy hai người họ ít ra ngoài cửa nhưng đa số thời gian vẫn như hình với bóng, tình cảm tốt là thế. Dòng dõi chỉ là chuyện sớm hay muộn, muội sao cứ phải chen ngang làm gì?”

“Huynh thì biết cái gì, người ta vẫn nói thê không bằng thiếp, giờ hẳn thích nàng, nhưng lâu dài thì sẽ chán. Ta trẻ hơn Thẩm Hành, chờ tới khi nàng hoa tàn ít bướm, còn sợ Tô công tử không thích ta sao?”

Thẩm Hành đứng đưa chân trên đồng đất, Phùng tiểu thư này có vẻ hiểu rõ từ ‘Thiếp thị’ nhỉ, một “Chính thất” như nàng đúng là không theo kịp.

Cần nhắc xong, dưới chân cũng bước thêm một bước, Phùng Tư Trân kéo đại ca của nàng nhanh chân lao ra cửa, hai bên trùng hợp bốn mắt nhìn nhau.

Quả là lúng túng.

Thẩm đại tiểu thư theo bản năng ngược mắt lên nhìn trời, đưa tay lên ôm ngực cảm thán: “Hôm nay trời đẹp quá a.” Nói xong thì quay người sang bên tiếp tục tản bộ.

Theo như nàng thấy, tâm sự lần này của Phùng Tư Trân vốn chỉ muốn nói cho mình huynh trưởng mà thôi, cửa còn đóng kín. Bây giờ tình hình bất gặp đương sự của “Gia quyến” ở đây, tất nhiên sẽ thấy không thoải mái.

Cho nên nàng mới hiểu ý rồi đi.

Chỉ là nàng đã nguyện ý giả ngu như thế, không có nghĩa người khác cũng muốn làm vậy theo.

Sau khi Phùng Tư Trân nhìn thấy Thẩm Hành, không những nàng ta không tiết chế lại mà còn hát hàm lên sai khiến: “Họ Thẩm kia, cô đứng lại đó cho ta.”

Quen với việc mọi người gọi mình là Tô gia nương tử rồi, đột nhiên lại bị hét tên họ Thẩm, ít nhiều cũng khiến Thẩm Hành bốt u rầu.

Nàng đoan trang mỉm cười: “Phùng tiểu thư gọi ta có chuyện gì không?”

“Ta gọi cô thì có thể có chuyện gì chứ?” Nàng chống nạnh hừ lạnh: “Cô khỏi cần giả ngu, mấy lời vừa rồi chắc cô đã nghe hết cả, ta cũng không sợ cô biết chuyện. Ta nói thẳng với cô, ta phải gả cho Tô công tử, dù cô không đồng ý cũng thế thôi.”

Thật là khí phách a.

Thẩm Hành nghe lời gật đầu: “Đúng rồi, đây là chuyện của cô, không cần phải nói trước với ta đâu.”

Ý của nàng là, mỗi người đều có quyền theo đuổi tình yêu, còn đuổi được không, thì đâu phải chỉ một hai câu mà thay đổi được

Nhưng về bình thần này trong mắt Phùng Tư Trân chính là sự khiêu khích của người “Chính thất”, nàng ta tức giận hết:

“Ta báo cho cô á? Cần sao? Cô chẳng qua chỉ là cộng hành thôi, cô không thấy từ khi Tô tướng công nhìn thấy ta rồi lúc nào cũng có mấy phần quan tâm sao, chắc chắn chàng không hề vô ý với ta.”

Đó là bởi vì mỗi lần cô nhìn thấy hắn đều cố tình chớp mắt, làm hắn tưởng cô bị thương tật gì.

Thẩm Hành lắc đầu, thực sự không muốn chấp nhận với người kia, nàng thành khẩn đáp:

“Đây là chuyện của hắn, nếu Phùng tiểu thư đã tự tin như vậy thì có thể đi tìm hắn nói chuyện thử xem”.

Việc hôm nay chắc không hỏi được nữa rồi, nàng xua xua tay rồi quay người đi thẳng, không ngờ vẫn bị đối phương chạy tới cản đường.

“Thẩm đại tỷ lớn hơn ta cũng ba tuổi ấy nhỉ, bây giờ nhìn thì đẹp, chỉ sợ đến khi năm tháng thoi đưa, không bằng bây giờ tác thành chuyện của ta và Tô công tử. Sau này hấn có chán tỷ, ta cũng có thể giúp nói thêm vài lời tốt.”

Thẩm Hành nhìn Phùng Tư Trân trang điểm lòe loẹt trước mặt, đúng là một tiểu cô nương còn tươi roi rói, mặt trắng trẻo, miệng anh đào, là đóa hoa sen dù trong nước bùn cũng không hề hôi tanh, đây chính là tuổi trẻ. Nhưng mà cái tính điêu ngoa tùy hứng này, thật không tốt một chút nào.

“Nếu Phùng tiểu thư muốn cãi nhau thì e đã tìm nhầm người rồi.”

Nàng tự thấy mình không phải người nóng tính, người bên ngoài nhường nàng một thước, nàng sẽ nhường người ta một trượng, nhưng sao nàng ta cứ tới bắt nạt trên đầu nàng vậy chứ.

Không được.

“Làm sao? Cô tính làm gì?”

Phùng Tư Trân nghe nói nàng biết võ nhưng lại chưa từng thấy bao giờ, thứ hai là vì lần nào gặp mặt Thẩm Hành vẫn rất hiền lành dễ nói, cho nên lá gan mới lớn lên như thế.

“Tư Trân, muội làm cái gì vậy hả, mau mau tránh ra để Tô nương tử đi.”

Phùng Dụ Lăng bên cạnh đứng là không nhìn nổi, hấn kéo cái chân bệnh khó khăn bước tới, lại bị nàng hất tay ra.

“Làm gì à, nếu đại gia không chịu mở lời thì ta phải tự nói rõ. Hôm nay cô tới làm gì, đâu thể vô duyên vô cớ mà chạy tới đây? Tất nhiên là vì thái độ của Tô công tử với ta khác lạ, nàng lo lắng, cho nên mới chạy tới thị uy.”

Phùng Dụ Lăng thấy nàng lại muốn tiến lên phía trước, chỉ còn cách ôm chặt cánh tay nàng lại: “Muội đừng nghịch nữa được không, mau đi về với ta.”

Phùng Tư Trân thấy thế thì đột ngột đẩy hấn ra: “Đồ người què, huynh đau lòng cho cô ta ả, giúp người ngoài ức hiếp ta, hay là giữa hai người có chuyện gì rồi?”

Nàng ta càng lúc càng nổi loạn, không tránh được thì định giẫm mạnh lên cái chân đau của hấn. Chân vừa nhấc lên còn chưa đạp xuống đã bị một ngoại lực hất văng ngã xuống đất.

“Cô phá đủ chưa, gia giáo ăn xong đi ngoài hết rồi à?”

Thẩm Hành lạnh lùng nhìn nàng.

Người trong thôn đều biết, chân của Phùng Dụ Lăng là vì Phùng Tư Trân dùng sai thuốc nên mới bị tật như vậy. Hấn chưa từng oán nàng thì thôi đi, nàng ta còn nhẫn tâm chọc vào nỗi đau của ca ca mình như thế.

Phùng Tư Trân không ngờ rằng Thẩm Hành thật dám động thủ, lúc phản ứng lại thì định lao lên khóc lóc om sòm.

Nhưng rồi thấy mấy hương dân đi làm về cách đó không xa, nàng ta vội vàng ngừng lại, xoay mặt khóc ròng: “Mau tới giúp ta với, Tô gia nương tử đánh người.”

Thẩm Hành thoáng sững sờ, không ngờ người vừa rồi còn đang hùng hùng hổ hổ, xoay mặt lại đã giả vờ hiền lương.

Tam tẩu Vu gia và mấy người quen biết cũng vội vàng xông tới, hét lên: “Có chuyện gì vậy?”

Thẩm Hành còn chưa kịp há mồm, đã thấy Phùng Tư Trân gào khóc thảm thương: “Tam nương, Tô nương tử đánh ta.”

22. Chương 22: “các Con Cháu” Được Bảo Vệ

Phùng Tư Trân nằm thẳng trên đất không chịu đứng lên, còn tỏ vẻ đáng thương kéo tay Vu gia nữa.

“Vừa rồi Tô nương tử lại đây nói muội quyền rũ Tô tướng công nhà nàng, còn giơ tay đánh muội không cho ai giải thích nữa. Mấy tỷ cũng biết thân thủ của nàng mà, làm sao mà tay muội chống nổi, ca ca muội vội vã từ trong nhà chạy ra giúp đỡ, cuối cùng cũng bị nàng ta đẩy ngã, tam nương cứu muội a.”

Mấy người phía sau cũng lục tục đi tới, thấy tiểu cô nương kia khóc khàn cả giọng, họ quay sang chất vấn Thẩm Hành: “Tô gia nương tử làm cái gì thế, đều là người nông thôn cả, tội gì lại gây tổn thương hòa khí như thế, dù thế nào cũng không nên ra tay đánh người vậy được.”

Trong lúc Tô Nguyệt Cẩm hôn mê, được liệu trên ngọn núi cao bên cạnh đều do Thẩm Hành nhảy lên hái xuống, cho nên không ít người được chứng kiến khả năng.

Hơn nữa Phùng Tư Trân có ý với Tô tướng công là chuyện ai ai cũng đều ngầm hiểu. Cứ suy bụng ta ra bụng người thì biết, nào có vợ nhà ai đồng ý cho người khác thương nhớ tướng công nhà mình, bởi vậy có khi là do nàng làm thật.

Một bên động viên Phùng Tư Trân vừa ‘bị bắt nạt’, một bên mềm nắn miệng cười nói: “Tô nương tử đáng là quá đáng, nhìn cứ tưởng nàng là người hiểu biết chữ nghĩa, sao lại chấp nhặt với tiểu cô nương như vậy?”

“Đúng đấy, Tư Trân tuy có hơi tùy hứng nhưng bản chất cũng khá tốt, có chuyện gì thì cùng ngồi xuống chuyện trò, hà tất phải làm đến tình trạng này.”

Lần đầu tiên trong đời Thẩm Hành được nếm trải cảm giác dù có trăm cái miệng cũng không cách nào bào chữa được cho mình, nhất thời cũng không biết phải nói gì thêm, sau khi Phùng Tư Trân nhận được sự đồng tình ủng hộ của mọi người, nàng lại âm thầm tính kế. Người đang nằm bẹp đột nhiên bò dậy lao vào hồ nước, miệng lại la to: “Chuyện nào động này giờ ai ai cũng biết, sau này sao ta lập gia đình nổi, không bằng chết quách đi cho rồi.”

Mọi người không ngờ tính của nàng lại ‘mạnh bạo’ đến vậy, vội vàng chạy tới động viên.

Thẩm Hành lạnh lùng nhìn nàng một cái, cũng lười phải xem thêm, Vu tam nương đứng bên đẩy đẩy nàng, tận tình khuyên nhủ khuyên: “Tốt xấu gì cũng là do cô động tay trước, giờ chuyện đã vậy, cô cũng nên đến kéo nàng ấy lên đi, không nên cứng nhắc như thế.”

Kéo cái gì mà kéo, hồ nước kia còn chưa đến cổ nàng đâu.

Thẩm Hành hít sâu một hơi, rốt cuộc vẫn phải đi tới trước kéo người kia, nhỏ giọng nói: “Trình diễn như thế là được rồi đấy, còn chờ thế nào nữa?”

Phùng Tư Trân liếc nàng một cái rồi lại quấy đạp kinh dị hơn xưa.

Vu Vượng gia vốn đã không thích cách làm người của Phùng Tư Trân, bà bực bội xoay mặt sang hỏi Phùng Dụ Lăng: “Là Tô nương tử động tay trước sao?”

Bà có tiếp xúc với nàng ấy vài lần, con người này hiền lành là vậy, ngày thường vẫn luôn tươi cười vui vẻ với người khác, sao có thể đánh người không kể đúng sai thế được.

Thẩm Hành nghe thế cũng xoay mặt nhìn về phía nam tử trong sân, tất nhiên nàng cũng hi vọng người kia sẽ nói lời phải trái.

Tầm mắt của Phùng Dụ Lăng liếc về phía muội muội của mình và Thẩm Hành, sau một thoáng bồi hồi giây dựa trong đáy mắt, hần thở dài một hơi.

“Giống như chư vị đã thấy thôi, là Tô gia nương tử động tay trước, chỉ là Phùng mẫu cũng không trách nàng, chỉ hận mình không thể quản giáo muội muội tốt hơn.”

Một câu nói hết sức đường hoàng, vừa chính nghĩa vừa nghiêm nghị, còn góp phần bù đắp lại mặt mũi của Phùng gia.

Thẩm Hành mím môi.

Quả thật, ca ca nào mà chẳng bảo vệ em mình. Bọn họ được cha mẹ sinh ra, lớn lên vũng vàng trong cánh chim bảo bọc của các bậc tiền bối, nhưng xưa nay nàng vẫn không ngờ rằng, nuông chiều đến vậy có thật là vì muốn tốt cho con em mình hay không.

Với những người vừa đáng thương vừa đáng hận đến vậy, nàng chỉ muốn nói bốn chữ, đi chết quách đi.

Nàng giúp hân ra mặt đúng là phí công phí sức mà.

Lời nói của Phùng Dự Lăng như thể một liều thuốc an thần cho muối muối của mình, Phùng Tư Trân quấy đập càng thêm khí thế, nàng cao giọng hét: “Trời đất chứng giám a, Phùng Tư Trân ta có ý với Tô công tử, nhưng vẫn luôn lặng lẽ giấu kín trong lòng. Bây giờ lại bị mẹ đàn bà hung hãn này chà đạp như thế, ta biết sống sao đây? Còn nam tử nhà ai dám cưới ta nữa, ta chết cho rồi”.

Lý do này hay thật, muốn nhân cơ hội này gả cho người chắc.

Mặt Thẩm Hành vẫn cực kì bình tĩnh, nàng ghé sát vào tai nàng ta, nhỏ nhẹ nói: “Ta hiểu ý của cô rồi. Chỉ là nếu Phùng tiểu thư đã gọi ta một tiếng đại tỷ, người trưởng bối này cũng không thể không dạy dỗ lại cô được. Nằm mộng ban ngày như thế thì vui thật, nhưng mà hiện thực nghiệt ngã, nếu không tỉnh ngộ e lại càng nguy hiểm.”

Phùng Tư Trân trừng nàng: “Cô có ý gì?”

“Vô vị.” Nàng mỉm cười: “Ý là trời nóng quá, ta đưa cô xuống nước cho thanh tỉnh đầu óc.”

Dứt lời, cổ tay khẽ chuyển, nàng đẩy thẳng nàng ta về phía lòng sông.

Làm người tốt thì nàng không biết cách. Nhưng mà làm người ác thì lại dễ vô cùng. Tưởng nàng dễ ức hiếp chắc?

Tất cả thôn dân ở đây đều không ngờ Thẩm Hành lại ném Phùng Tư Trân xuống sông giữa mắt bàn dân thiên hạ như thế, lúc phản ứng lại thì mọi người vội vàng xông tới cứu.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng gào khóc thanh, tiếng la hét ầm ĩ, náo nhiệt hơn cả chợ.

Giữa lúc ầm ĩ, cũng không biết ai rảnh rỗi chê chuyện còn chưa đủ lớn, chạy đi gọi trưởng thôn Bác Cổ tới xem.

Vị này tuy già nhưng vẫn còn rất linh hoạt, uy tín trong thôn cũng cực cao, ông cầm cái gậy gỗ trầm gỗ rậm rậm trên mặt đất, mọi người nín im thín thít.

Ông nhìn Thẩm Hành, rồi nói từng chữ một: “Tô gia nương tử đánh người trước, ý đồ làm hại tính mạng người ta, đưa nàng đến từ đường hỏi tội.”

Lúc ông nói câu này, có một cục đờm nghẹn cứng trong cổ họng, không lên không xuống, Thẩm Hành nghe mà cũng thấy đè nén theo.

Nhưng mà lời nói này còn uy tín hơn cả lời của Huyện thái gia. Ông vừa nói xong đã có người tiến tới lôi cổ nàng đi.

Thẩm đại tiểu thư lần đầu tiên phạm phải sai lầm, nhưng lại quỳ ở một từ đường không phải là từ đường tổ tông nhà mình.

Tuy không bắt nàng quỳ, nhưng bốn phía lại không lấy có một cái ghế, chẳng khác giam cầm là bao.

Căn phòng nhỏ tối thui, phòng ốc cũ nát đã nhiều năm, quay sang là một đồng bài vị tổ tông không quen không biết, nàng cũng chẳng biết làm sao mà chào hỏi với mấy thứ kia.

Sau khi ông lão nọ ném nàng ở đây thì lại run run rẩy rẩy quay trở lại. Bước đi lay qua lay lại khiến cho nàng lấy làm hổ thẹn, chỉ sợ ông nửa đường đoạn khí mà thôi.

Việc ngày hôm nay đúng là uất ức. Nếu nàng không tự bước vào đây, những người bên ngoài sao mà ép được. Chỉ là nàng và Tô Nguyệt Cẩm xui rủi mà tới đây, tất cả đều là nhờ các hương thân giúp đỡ, giờ ra tay với họ, nàng cũng thấy có lỗi với lương tâm của mình.

Khi trăng lên giữa trời, cửa bị đẩy ra, mùi cơm cũng theo đó phảng phất vào phòng.

Thẩm Hành nhú mắt, vốn cứ nghĩ sẽ nhìn thấy khuôn mặt tuần túi kia, nhưng hóa ra người đi vào lại không phải là Tô Nguyệt Cẩm.

“Tam nương?” Nàng nhìn bà chờ đợi.

Vu tam nương và nàng là láng giềng quen thuộc, tuy không ủng hộ cách hành xử của nàng hôm nay, nhưng bà vẫn quan tâm tới nàng hơn. Bà thở dài một tiếng rồi lấy hộp thức ăn ra.

“Đói bụng không?”

Viễn mắt Thẩm Hành ửng đỏ, dù không quá oan ức, nhưng ánh mắt của tam nương lại khiến nàng tủ thân khinh khỉnh.

Đói bụng cả ngày giờ lại có người quan tâm, lòng nàng ấm áp hẳn lên.

Vò vò góc áo một lúc, nàng lại cười: “Nghe bà nói là thấy đói bụng rồi”.

“Thôn Bác Cổ chúng ta không có nhiều quy củ như những nơi khác, lần này trưởng thôn hơi nặng tay với cô, cô cũng đừng trách ông. Cuộc sống của chúng ta hòa bình vui vẻ như thế cũng là nhờ có ông ấy duy trì, giờ cô bị phạt ở đây ba ngày cũng là nhẹ lắm.”

Thẩm Hành nhai cơm, không muốn giải thích thêm làm gì, chỉ yên lặng gật gật đầu.

Tam nương đi rồi, trong phòng lại yên tĩnh như trước, nàng ngược mắt nhìn lên ánh trăng mờ ảo bên ngoài, không biết vì sao trong lòng lại thấy cô đơn.

Đêm đó, nàng không hề ngủ, khó chịu nằm trong góc tường suốt một buổi tối.

Mấy bữa ăn tiếp theo đều do tam nương đưa đến, Thẩm Hành chọc chọc chiếc đũa vào hộp thức ăn, không nhận được hỏi: “Người nhà của ta đang bận à?”

23. Chương 23: Ta Khách Khí Đây

Thực ra nàng muốn hỏi là, Tô Nguyệt Cẩm chết giẫm ở đâu rồi? Tốt xấu gì cũng là đồng bọn cùng chung hoạn nạn, sự tình nào động đến mức ấy, về tình về lý đáng lẽ hẳn cũng nên đến từ đường thăm hỏi nàng một chút chứ.

Nàng nghĩ có lẽ nguyên nhân khiến lòng mình không thoải mái là đây. Châu châu trên cùng một sợi dây thừng, một con bị què chân rồi, con kia cũng còn biết cùng chăm sóc. Thế mà khi nàng bị nhốt lại ở đây, thậm chí ngay cả cơm hán cũng lười đưa sang.

Dường như tam nương cũng biết nàng sẽ hỏi điều này, khuôn mặt bà hiện ra vẻ lúng túng, ấp úng nói: “Tô tướng công bận thì cũng không hẳn là bận, chỉ là vết thương ở chân hẳn chưa lành hẳn, không tiện đi đường xa, cho nên mới làm phiền ta đưa đến.”

Từ từ đường đến nơi nàng nơi sống chỉ cách một đoạn đường, cái lý do qua loa lấy lệ này đúng là gượng ép quá.

Nàng cười cười, rất thông minh gật đầu: “Cũng đúng, chân của hẳn đã lành hẳn đâu.”

Dù Thẩm Hành không hỏi nữa nhưng Vu tam nương lại thấy bất bình thay cho nàng.

Hơn nữa vốn bà đã là người không thể giấu diếm được chuyện gì, không đành lòng mở miệng khuyên: “Tô nương tử phải nghĩ thoáng lên đi, có một số việc nữ nhân chúng ta không thể chỉ phối được. Nam nhân mà, ai mà không vậy?”

Thẩm Hành không hiểu rõ ý của bà, nàng ngạc nhiên hỏi: “Từ trước đến nay tam nương vẫn luôn nói chuyện lưu loát, sao hôm nay lại ấp a ấp úng thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Có thể xảy ra chuyện gì chứ?” Vu tam nương nhìn đáng vẻ ngốc nghếch của nàng, bất giác thở dài.

“Sau khi cô bị giam xong, Phùng Tư Trân trực tiếp kéo ca ca của nàng đi tìm Tô tướng công, gào khóc nói muốn hẳn phải nạp nàng làm thiếp, náo động đến cả thôn. Lúc đó ta không để ý, cô và Tô công tử kiêm điệp tình thâm, tất nhiên hẳn sẽ không đồng tình, cho nên không thấy chuyện này có gì to tát. Có điều hai ngày nay, hẳn hẳn ta đưa cơm cho cô, còn mình lại sáng tối ở cùng với nàng ta. Tối hôm qua ta còn trông thấy phòng cô sáng đèn, cũng không biết hai người hàn huyên chuyện gì mà lúc Phùng đại cô nương đi ra mặt mày cứ cười tươi như hoa, xem ra đã giải quyết xong rồi. Ta nói ra cô đừng tức giận, Tô công tử khôi ngô tuấn tú, sau khi chuyện này xảy ra, hẳn cũng biết thời biết thế, dẫu sao cô cũng là chính thất, nàng ta dù có vào cửa nhưng vẫn phải gọi cô một tiếng chủ mẫu.”

Vu tam nương nói xong đã lâu mà vẫn không nghe thấy Thẩm Hành đáp lời, bà đang chuẩn bị ngẩng đầu thì bỗng nghe thấy tiếng bát sứ vỡ vụn vang lên.

Thẩm Hành nhìn những mảnh vỡ trên nền đất, vô cùng dịu dàng nói:

“Hóa ra là như vậy, được lắm, được lắm.”

Nam nhân tam thê tứ thiếp vốn là chuyện bình thường. Thôn Bác Cổ dù cách xa trần thế nhưng trong thôn số nhà có thiếp thị cũng không hề ít.

Cùng là nữ nhân, vu tam nương có thể cảm nhận được sự uất ức của Thẩm Hành, dù sao nàng cũng vì người này mới phải đến đây hối lỗi, dù có muốn cưới ai đó vào cửa thì cũng không nên cưới vào lúc này.

Nghĩ như vậy, mỗi lần đưa cơm bà đều dồn hết tấm lòng, ngoài bữa ăn chính còn làm thêm vài món điểm tâm nho nhỏ.

Làm hại mỗi lần Thẩm Hành nhìn bà đều phải trưng ra dáng vẻ khuê phòng oán phụ, vẻ mặt ai oán, nếu không sao dám hưởng thụ đãi ngộ đó được.

Kỳ thực nàng cũng không thấy thoải mái lắm. Chỉ có điều suy nghĩ đó khác hẳn với ý nghĩ của Vu tam nương.

Từ cách nói chuyện của huynh muội họ Phùng, không khó để nhận ra hai người này chắc chắn không phải người của thôn Bác Cổ mà là đi lạc vào thôn, nhất định phải có cách để đi vào.

Lần trước nàng chưa kịp “khoe khoang sắc đẹp” đã bị giam vào tù đường, Tô Nguyệt Cẩm đương nhiên sẽ nghĩ biện pháp kế tiếp để điều tra.

Phùng Tư Trân chủ động tới cửa, vốn đã gãi đúng chỗ ngứa, hơn nữa với tâm tư của nàng ta đối với Tô Vạn tuế gia, khả năng moi được tin tức chắc chắn sẽ dễ hơn so với nàng.

Nàng hiểu ý hẳn.

Có điều vừa nghĩ tới hình ảnh nữ nhân xảo quyệt kia ngồi bên cạnh Tô Nguyệt Cẩm, nàng đã thấy trong lòng khó chịu lắm rồi.

Nếu đổi nàng ta thành người khác, chắn chắn nàng sẽ không như vậy.

Nàng cực ghét Phùng Tư Trân.

Thẩm đại tiểu thư trầm ngâm suy tư, ấy thế mà chẳng thông suốt được chuyện gì, vẫn một mùi bết tắc khó chịu.

Dù có phải dụ dỗ mưu đồ bà chanh chua kia thì cũng nên tới thăm nàng một chút chứ, đây lại không thèm quan tâm, thật không nghĩa khí.

Vào lần đưa cơm cuối cùng, Tam nương tận tình khuyên nhủ nàng thêm lần nữa: “Tiểu Hành à, ngày mai cô được thả ra chớ nên đi gây sự nữa, không tốt với cô đâu. Nếu còn bị bắt lại, e chừng phải bị giam tới cả năm lận đấy.”

Trưởng thôn vẫn xử lý theo nguyên tắc, sai lầm nhỏ trị nhỏ, sai lầm lớn trị lớn. Với tính cách của Tô nương tử, khó tránh khỏi lại phải chịu thiệt thòi.

Thẩm Hành không biết vì sao tam nương nhất định phải dùng từ ‘Thả ra’, động từ như vậy rất dễ gây tranh cãi, nhưng nói chung suy nghĩ đó cũng giống với dự tính của nàng.

Thẩm Hành đành hoảng đáp lời: “Thả ra rồi ta sẽ không đánh nàng nữa.”

Sau khi Vu tam nương đi, Thẩm Hành mới sờ soạng trên nền từ đường. Nàng cũng không biết mục đích của hành động này là gì, chỉ biết có âm thanh nào đó trong lòng đang thúc giục nàng làm vậy.

Nếu Phùng Tư Trân nhất định phải vào cửa làm thiếp mới bằng lòng tiết lộ vị trí kia thì nhất định nàng sẽ đánh nàng ta.

Trong căn phòng đen thui lụi, ánh trăng dừng trên khung cửa sổ, nàng nằm trên mặt đất ẩm ướt, tứ chi mất hình tượng giang ra thành hình chữ ‘Đại’ thật lớn.

Tay chân trên dưới run run, tưởng tượng mình như một con ếch uống nhầm thuốc.

Nếu mà có ai tới thật, nàng sẽ lý giải là vì ăn no rửng mỡ.

Đúng lúc này, Tô Tiểu Thiên tuế đẩy cửa ra.

Sau khi nhìn thấy hình dạng “vô cùng thê thảm” này của nàng, trong đôi mắt ai đó hiện ra sự sững sờ hiếm thấy. Hắn cẩn thận cúi thấp đầu quan sát, xác nhận được “đồ vật” trước mắt này đúng là Thẩm Hành thì người kia mới bằng lòng nhắc chân đi tới.

Thân thể Thẩm đại tiểu thư đột nhiên cứng ngắc, nàng từ từ ngồi dậy, cố gắng lấy một dáng vẻ hết sức tự nhiên ngồi xổm xuống góc tường, rồi vùi đầu vào trầm tư.

Trong lòng buồn phiền sục sôi chỉ muốn khóc thét lên thôi.

Tư thế mà nàng vừa mới bày ra kia sao mà không có lỗi của cha nàng được!!

Tốt xấu gì cũng phải gõ cửa cái chứ?

Căn phòng im ắng, trong không khí lan tỏa mùi xạ hương thoang thoảng, nàng biết chỗ hắn đứng cách nàng không xa.

Mũi khẽ hít một hơi, không có hương hoa loa kèn nồng nặc chết người của Phùng Tư Trân. Tâm tình phức tạp mới hơi thả lỏng hơn một chút, nhưng lại không biết phải mở miệng nói gì, cho nên cứ thế quay lưng ra ngồi nghịch đất.

“A Hành.”

Một lúc lâu, nàng nghe tiếng hắn gọi mình, ngữ điệu ấm áp như kéo theo cả vẻ lầy lòng.

Thẩm Hành không xoay người, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Thực ra nàng muốn nói là, nếu như ngài muốn giải thích với ta thì nói đi, ta biết ngài tiếp xúc với Phùng Tư Trân là vì muốn tìm ra tin tức mà.

Nhưng rồi nàng lại thấy lời này cực kì quái dị, cho nên bèn ngừng lại.

Nhưng rất nhanh sau đó nàng phát hiện mình đã đoán sai rồi, bởi vì nguyên nhân đối phương muốn lấy lòng nàng là vì chuyện khác.

“Ta muốn ăn hộp điểm tâm của cô.”

Thẩm Hành bất giác quay đầu, thấy hắn đang nhìn hộp điểm tâm trên bàn hoa quế, đúng là cái đồ không tìm không phổi mà.

Vứt nàng ở từ đường ba ngày, đến một câu an ủi tối thiểu cũng không có, vừa gặp mặt đã muốn ăn điểm tâm của nàng?

“Vương gia muốn ăn gì thì ăn, cần gì phải trưng cầu sự đồng ý của ta.”

Nàng trừng mắt nói vô cùng khách khí, nhưng trong lòng lại hận không thể nhào tới cắn hắn một cái.

Tô thiên tuế đúng là kẻ vô tâm, nghe nàng nói thế thì hắn cũng gật đầu, coi như là thật, bắt đầu cầm điểm tâm lên ăn.

Ăn đến viên cuối cùng, hần cắn nửa cái, hình như rớt cục cũng nhớ ra trong phòng còn có một người sống đang tồn tại.

Thế là ai kia “hào phóng” hỏi nàng: “Cô muốn ăn không?”

Thẩm Hành nghiêng răng nghiêng lợi mỉm cười, vốn đang định nói: “Ta không ăn, lão nhân gia ngài thích thì ăn hết đi.”

Nhưng rồi lại không ưa cái tính kiêu ngạo của người nào đó, nàng bèn sửa lời: “Ta ăn.”

Có lẽ hần cũng không nghĩ tới nàng sẽ đói bụng ăn quàng như vậy, trong mắt Tô Tiểu Thiên tuế hiện ra thoáng do dự lúng túng, nhanh chóng thu tay lại: “Ta khách sáo hỏi thôi.”

Nửa viên còn lại, cũng tiến vào bụng hần.

Có thể giết hần không? Có thể không hả trời?!!

Nước mắt Thẩm Hành sắp dâng lên, nàng không muốn tiếp tục để ý người này nữa đâu.

Có điều hần cứ như người không liên quan, bước lên phía trước kéo nàng.

“Ta tìm được lối ra thôn rồi, cô đi theo ta.”

24. Chương 24: Sắc Đẹp Của Tô Vạn Tuế

Nếu không phải nàng lo cha mình ở ngoài kia vội vàng tự sát, chắc chắn nàng sẽ không đi cùng hần.

Nếu không phải nàng lo sau khi hần đi rồi không có nhà nào chịu dùng nàng, nàng cũng là sẽ không đi cùng hần đâu.

Nếu không phải...

Trong lòng Thẩm đại tiểu thư thao thao bất tuyệt một chuỗi “Nếu không phải là”, bằng không nàng sẽ rất khó thuyết phục bản thân khi không phân rõ giới hạn với hần.

Ngay khi trước ra ngoài, hần lại công khai kéo góc tay áo của nàng, vẻ mặt đầy chấp nhận.

Rốt cục hần có biết hai chữ “trình tiết” viết thế nào không thế?

Nàng oán thăm, cũng không nhớ đã liếc sau lưng hần bao nhiêu cái.

Người kia vẫn chậm rãi bước đi, thỉnh thoảng quay lại nói: “A Hành, đừng học cái bộ dạng ngốc nghếch của Phùng Tư Trân nữa, nhìn xấu lắm.”

Người này có mắt sau lưng hả?

Chỉ là nhắc tới Phùng Tư Trân, nàng bất giác lại lờm thêm cái nữa, nhỏ giọng lầm bầm: “Ngài nhớ kĩ cái tên này nhỉ.”

Nàng nhớ ngay cả tiểu ca bưng trà dâng nước bên cạnh hần sáu năm, mỗi lần gặp gỡ hần vẫn hỏi lại một lần: “Cậu mới tới đây hả? Tên là gì.”

Ngay sau đó mỗi lần tiểu thị vệ nhìn thấy hần đều phải nói một câu: “Vương gia, nô tài tên là Phượng Trúc.”

Quả nhiên nam nhân chỉ trọng nam khinh nữ trong vấn đề con nối dõi, còn những chuyện khác thì hoàn toàn là ngược lại.

“Ta thích nhìn vẻ dở khóc dở cười của Phượng Trúc thôi.”

Như thể biết nàng đang suy nghĩ điều gì, đột nhiên Tô Nguyệt Cẩm lại trả lời một câu như vậy.

Dáng vẻ bưng chén trà ngậy ngốc đó rất đáng yêu a.

Thẩm Hành bái phục.

Nàng vâng vâng góc áo rồi từ tốn nói: “Ngài thích trêu chọc người khác vậy à. Phùng Tư Trân cũng khá ngốc, chắc mấy ngày qua ngài thấy thú vị lắm nhỉ.”

Tô tiểu vương gia nghe xong cũng suy nghĩ một hồi, gật đầu chắc nịch: “Cũng có chút chút, nàng ta còn biết khóc lóc om sòm hơn cô đấy.”

Hắn ở kinh thành đã lâu, trong các nữ tử đã gặp thì một người đánh đá như thế quả là mới mẻ.

Thẩm Hành vốn chẳng vui vẻ gì, hơn nữa giọng điệu hắn còn có phần “tán thưởng”, nàng nhắc hàm lên đáp: “Sao ta dám so với Phùng đại tiểu thư chứ, người ta vẫn nói tinh như xử nữ, động như thả chim. Thẩm Hành tự thấy, bản lĩnh bậc này phải học đến một vạn tám ngàn năm đấy.”

Nàng nói xong lại rầu rĩ cúi đầu.

Bọn họ vốn đâu phải phu thê chân chính, mấy lời oán giận như thế sao mà nói được. Nhưng trong lòng nàng lại thấy lạ lùng, không dễ chịu chút nào.

Tiếng bước chân phía trước ngừng lại, hắn nhìn nàng, như cười như không nói: “A Hành, cô ăn giấm chua đấy hả?”

Thẩm Hành đỏ mặt, tự nhiên lại bị ghen lời.

“Ta chỉ hàn huyên với nàng ta vài câu, những ngày gần đây toàn bận rộn tìm đường ra cả đấy.” Hắn đưa tay vuốt ve mái tóc dài của nàng, nhẹ nhàng như dỗ.

Từ đường lạnh lẽo như thế đúng là làm khó cho nàng.

Câu này... là giải thích?

Nàng thoáng dịch đầu ra, lấp ba lấp bắp nói: “Không thể nào, chẳng qua là vì ta không thích Phùng Tư Trân thôi.”

Hình như là không vui vì nàng né tránh, Tô Tiểu Thiên tuế thoáng cau mày, có phần bất mãn. Khuôn mặt đó thực sự quá đẹp, dù như thế vẫn chỉ như giận dỗi mà thôi.

Thẩm Hành không thể không thừa nhận, sắc đẹp này chắc chắn là đáng ngắm hơn cả mình.

Thấy hắn tiến gần mình hơn một chút, tâm trạng nàng lại bối rối hơn.

Cũng may hắn tới gần chỉ để kéo sợi tóc dài ra, còn thật lòng đề nghị:

“Tóc này nên sớm gội đầu đi.”

Chẳng thơm chút nào, quan hệ hai người khá tốt hắn mới nhắc nhở nàng đấy.

Rốt cục Thẩm đại tiểu thư hiểu ra rồi.

Nàng run rẩy nắm chặt quả đấm, không biết có phải kiếp trước nàng tội ác tày trời đi trêu ghẹo khuê tú của Tô Nguyệt Cẩm hay không. Nếu không sao ông trời lại không chịu mở mắt ra như thế, kiếp này lại phải hắn đến chinh nàng.

Chỗ Phùng Tư Trân nói một nơi rừng cây um tùm lá, đan xen là mấy cành cây già chẳng chặt và cỏ dại rậm rạp, nhìn rất hoang vu.

Lúc Thẩm Hành đi hái thuốc đã từng qua nơi này, chỉ là lúc đó nàng quá sức vội vàng, người bên ngoài kiểm tra cũng gấp nên nàng không chú ý.

Bây giờ đang là cuối thu, là thời điểm lá rụng khắp bề, nhưng lá cây ở đây lại khô héo như trời rét đậm.

Nàng nhặt một chiếc lá lên nhìn, vừa định nói với Tô Nguyệt Cẩm: “Sao lá này kì lạ vậy.” Thì lại ngửi được một mùi thơm phảng phất.

Hương thơm kia rất nhạt, như mùi hương hỏa cúng bái trên bàn thờ, nhưng thoảng qua như thể càng thêm kì lạ.

Nàng nín thở theo bản năng, định lấy tay bịt mũi nhưng vẫn chậm hơn một bước.

Cảnh tượng trước mắt dần trở nên mơ hồ, cành cây khô héo như đột nhiên lại dài ra nhanh chóng.

Mấy rễ cây chôn sâu ở đất như nhấc lên cao, lao tới phía nàng.

Không còn suy tư thêm được nữa.

Nàng rút ra cây trường kiếm bên hông chống xuống, nhưng nhánh cây kia như làm bằng đá vậy, chặt sao cũng không chịu đứt.

Nàng cực kì buồn bực, động tác xuất kiếm cũng hỗn độn hơn xưa.

Bốn phía mờ mịt u ám, nàng không tìm được vị trí của Tô Nguyệt Cẩm, chỉ còn một đường tránh né về phía sau.

“Chạy về hướng bắc.” Trong đầu đột nhiên vang lên tiếng động, nàng không biết đó là ai, nhưng trực giác lại tin là thật.

Bước chân quẹo thật nhanh, nàng thấy khu rừng rậm phía bắc có một điểm sáng.

Là nơi đó!!

Cành khô, cây mây, cả khu rừng rậm phảng phất mùi mục nát. Chưa bao giờ Thẩm Hành gặp tình cảnh như vậy, chỉ có thể nghe theo âm thanh trong lòng, chạy về phía ánh sáng kia. Lúc sắp lao được đến nơi kia, đột nhiên cả người nàng lại bị ôm ngang lấy.

Nàng cố sức giãy giụa, nhưng rồi lại nghe thấy tiếng Tô Nguyệt Cẩm nhẹ nhàng động viên.

“A Hành, là ta.”

Mùi thơm như lan như xạ dịu dàng quen thuộc, nàng lo lắng kéo hần nói: “Nhanh đi theo ta.” Nhưng đã muộn mất rồi, mấy cây mây phía sau vừa đuổi tới.

Hần vẫn không động đậy, lấy từ trong tay áo một chiếc lá lục thảo ra, nhóm lửa. Thứ này dùng để tỉnh thần, trên người hần vẫn mang theo một ít.

Đầu óc hỗn độn dần tỉnh táo, Thẩm Hành sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt, sau lưng nàng làm gì có cây mây nào đâu, rõ ràng vẫn như lúc đầu họ đến, cắm sâu dưới đất, không hề di chuyển.

Nơi bị mấy cây mây đánh vào người cũng không một vết thương, thậm chí ngay cả vải áo cũng không hề gợn ngang một chút.

Nàng lại nhìn về phía ánh sáng kia, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nơi đó, là vực thẳm! Mà nàng chỉ cần bước nửa bước nữa thôi là bước đến bờ vực. Nếu không phải Tô Nguyệt Cẩm kéo nàng đúng lúc, chỉ sợ nàng đã té xuống rồi.

“Rốt cục chuyện này là sao?” Nàng khiếp sợ nhìn hần. Ở trong khu rừng có yêu vật hay sao chứ?

“Là đằng tảo.” Hần khẽ vượt lưng nàng, chỉ vào mấy chiếc lá rụng cách đó không xa: “Đây là một hương liệu cổ, dù không cần đốt lên cũng sẽ toả mùi thơm. Người ngửi được sẽ cực kì nóng vội, nảy sinh ảo giác. Mấy nhánh mây sẽ chỉ dẫn nơi có mùi hương mạnh nhất, vì thế người đó sẽ bất giác chạy tới hướng này.”

Thẩm Hành nhìn một đồng lá khô trên vách đá cheo leo, lá xếp chỉnh tề, ngay ngắn bày ra ở đó, chắc chắn là do có người cố ý đặt lên!

Nếu suy luận không sai, vách núi ở đầu kia chính là lối ra.

Nhưng mà: “Vừa rồi ngài không ngửi được sao?”

Tại sao chỉ có mình nàng nảy sinh ảo giác?

Hần vuốt vuốt mấy chiếc lá cây: “Ta không sợ cái này, từ lúc còn bé Mẫn quý phi đã cho ngửi hơi nhiều”.

Không chỉ hương liệu này mà còn đủ loại độc thảo khác, chỉ cần không ăn nhiều sẽ không chuyện gì xảy ra. Hấn nói rất tùy ý, nhưng Thẩm Hành nghe xong một lúc vẫn chưa thể hoàn hồn.

Hấn nói về chuyện năm đó đã kinh động khắp Khánh Nguyên triều sao.

Sức khỏe Hoàng hậu nương nương không tốt, sau khi sinh ra Tô vương gia đã nằm liệt trên giường bệnh. Thánh thượng đau lòng cho nương nương, nên tự mình đưa nàng đi Phụng Vu sơn bái phỏng thần y.

Tô Nguyệt Cẩm lúc đó mới vừa tròn một tuổi, không tiện mang theo nên ông giao lại cho nương nương Ngụy Mẫn chăm sóc.

Mẫn phi hiểu biết về hương liệu, tính tình lại dịu dàng hòa nhuần, nhưng vì muốn để con trai mình lên ngôi nên đã ra tay về hấn. Huân hương trong điện đều bị động chân tay, đến lúc có người phát hiện, Tô Nguyệt Cẩm đã nằm thoi thóp, tuy sau đó cứu được mạng về nhưng thân thể không khỏe mạnh như ngày trước.

Nội tức của hấn như có như không, cũng không có cách nào vận khinh công là vì vậy.

Hậu cung hỗn loạn, làm con của Thiên từ, từ nhỏ đã không dễ dàng.

25. Chương 25: Tay Chân Luống Cuống Ôm Ôm Ấp Ấp

“Ngài chờ chút nhé, ta bay qua lấy dây thừng buộc chặt cầu treo đã.”

Mỗi người khi sinh ra đã có những con đường khác nhau, nàng sẽ không trách trời vì sao thương người này không thương người khác, chỉ cần thấy đường trước mắt là đi thôi.

Khoảng cách giữa hai bờ không quá lớn, một đầu vách núi bên kia vắt vẻo chiếc cầu treo cũ nát. Chỗ buộc đã bị búa rìu chặt đứt, cô lẽ là do sau khi huynh muội Phùng gia đi lạc vào đây, người ở thôn Bắc Cổ đã đề phòng, cho nên mới chặt đứt chỗ nối đó.

Tô Nguyệt Cẩm ngẩng đầu nhìn một lúc rồi thản nhiên nói:

“Không cần phiền phức vậy đâu, cô ôm ta bay qua là được.”

Ngài đã không để ý đến trình tiết thì thôi đi, sao chuyện giữa nam và nữ ngài cũng hững hờ vậy chứ?

Mặt nàng cứng đờ, cố gắng thức tỉnh ai kia:

“Ngài không nhìn thấy ta là nữ tử à?”

Tô Tiểu Thiên tuế thật thà nhìn nàng: “A Hành à, nếu chỉ nhìn thôi thì khó phân biệt được lắm”.

Cái đồ xấu xa!!

Không nhìn thì còn làm gì nữa hả?

Nàng không ngờ là, vào một ngày xa xôi nào đó, cuối cùng nàng cũng hiểu rõ câu nói này không chỉ có ý đùa giỡn mà thôi, mà còn...

Chuyện sau này tạm thời không nhắc tới.

Nói chung...

Không ưa ngài, lại không đánh chết được ngài, câu nói danh ngôn kinh điển này đã khắc họa chân thật nhất nội tâm của nàng lúc này đây.

Hít sâu một hơi, nàng nói: “Tuy khinh công của ta cũng được, nhưng từ trước đến giờ ta chưa thử làm thế bao giờ, thôi thì cứ nối cầu treo lên đi.”

Nàng vẫn sợ nhờ có sơ xuất xảy ra, cây cầu này đã có nhiều năm, móc trung gian là xích sắt. Dù Tô Nguyệt Cẩm không biết kinh công, nhưng khả năng phi hoa đạp điệp* lại vô cùng tốt, mượn lực đạp qua là phương pháp toàn vẹn nhất.

*phi hoa đạp điệp: bay hoa đạp lá, nói chung là khả năng bước nhẹ nhàng mượn lực.

Nhưng mà Tô Tiểu Thiên tuế lại không tán thành với suy nghĩ này, hắn chỉ vào nàng rồi nói.

“Không phải cô có dây thừng thắt cổ à? Quấn vào cây cổ thụ đối diện, lúc nhảy lên thì tay kéo lại.” Đây mới là cách không có chút sơ hở nào.

Thẩm Hành nghe xong cả khuôn mặt đều đen thui, rốt cuộc còn muốn nàng cường điệu bao nhiêu lần nữa?

“Cái đó là ngàn sắc bạch lăng!!”

Từ lần trước khi hắn nhìn thấy nàng dùng nó để thắt chết một con lợn rừng lúc đang hái thuốc, hắn liền gọi cái đó là dây thừng thắt cổ.

Mà hắn lại hoàn toàn quên mất một điều, hành động đó của nàng chẳng qua chỉ là kết quả của việc ai kia lăm nhăm liên hồi: “Thật muốn ăn canh giò quá”.

Phất tằm vải tơ lụa trắng như tuyết trong tay, nàng nhả từng chữ: “Nó được làm từ mười hai sợi rẽ kim tằm, ba mươi chín sợi rẽ trầu ti tạo thành dây, sắc bén đến mức có thể siết cổ họng, lại nhẹ nhàng như thể lụa múa tung bay, không thể so với mấy thứ trong cung của ngài được.”

Lúc mua nàng bỏ ra nhiều tiền lắm đó, biết chưa?!

“Ừ.” Hắn hồ hững gật đầu “Năm mươi một sợi rẽ cây lại quấn thành một dải màu trắng, buộc qua đi.”

Trong khổ phòng nhà hắn vẫn dùng thứ này đưa cho người ta thắt cổ đấy.

Hắn lại dùng cái từ “buộc” kia!!

Thẩm đại tiểu thư nắm chặt tay thành nắm, nhưng cũng biết cãi cộ hoài chẳng thay đổi được gì. Đành cắn giận vung tay tung về phía vách núi đối diện.

Dải lụa uốn quanh như rắn, vòng thắt lại trên cây mây đối diện.

Dùng tay thử kéo một cái, nàng ngượng ngùng duỗi cánh tay ra: “Lát nữa, ngài phải ôm chặt chút đó.” Tội làm hoàng tử ngạc chết còn kinh khủng hơn tội làm mất linh thạch thánh tổ gấp nhiều lần.

Cả người đột nhiên rơi vào một vòng ôm ấm áp, lạ lùng đến mức khiến cho hai người luống cuống cả tay chân.

Tuy rằng trước kia cũng từng ôm ấp một lần, nhưng khi đó tình huống nguy cấp, đâu có thời gian mà để ý tới chuyện khác. Còn như lúc này, trong lòng nàng không suy nghĩ được bất cứ chuyện gì ngoài sự gần kề đó, vô cùng thân mật.

Thẩm Hành mím môi, lo hắn sẽ nghe được nhịp tim đột nhiên tăng mạnh của mình, nhưng lại cảm giác nội tức của hắn không ôn hòa như xưa.

Mùi hương lạnh lùng thoang thoảng ngập tràn khoang mũi, nàng thoáng nghiêng đầu, không ngờ trên gương mặt ai kia lại ửng hồng nhè nhẹ.

Hóa ra, hắn cũng đang lo.

Thả người nhảy lên, bóng dáng hai người như lướt qua áng mây hồng, gọn gàng lưu loát.

Đúng như Thẩm đại tiểu thư nói, sợi dây thừng thắt cổ tên là ngàn sắc bạch lăng này cực kì dẻo dai, không phí chút sức lực nào đã đứng yên được ở bên bờ đối diện.

Chỉ là chân vừa dừng xuống đất, phía bên đối diện đã vội vã lập lòe vài ngọn đuốc.

Chúng thôn dân giơ cước đao dồn dập chạy tới, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì có vẻ thoáng kinh hoảng.

Trường thôn run run rẩy rẩy được người ta dìu đỡ, một tay vừa che miệng, một bên thì thở dốc.

Cách một khe núi sâu hoắm, hai bên đối diện nhìn nhau, đột nhiên lại không biết phải mở miệng thế nào.

Thẩm Hành biết những dân ở nơi đây đều là người lương thiện, dù chặt đứt cây cầu treo này cũng chỉ là vì giữ cho dân làng yên ổn mà thôi.

Nhìn hàng xóm láng giềng bên kia, nàng trịnh trọng cúi chào, mạng của nàng và Tô Nguyệt Cẩm là nhờ họ cứu, nàng thật lòng cảm kích sự quan tâm chăm sóc của họ trong suốt thời gian này.

Dừng lại một lúc lâu, nàng nhẹ giọng nói:

“Xin cứ yên tâm.”

Không cần quá nhiều lời, nhưng đúng là lời hứa hẹn tốt nhất dành cho họ.

Nàng nhìn thấy Vu tam nương nở nụ cười, những thôn dân hồn hậu ngây ngốc nhìn nàng, cuối cùng mọi người đều phát tay đưa tiễn.

Người ta cũng ra được rồi, dù có lo lắng, họ cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng vào nàng.

Trong đám người đột nhiên vang lên một tiếng gọi chói tai như xé tan chân trời, là Phùng Tư Trân.

Dáng vẻ của nàng có lẽ là do tới gấp mà chưa kịp rửa mặt chải đầu, nàng ta hoảng loạn đẩy đám người kia ra, cao giọng hét: “Tô tướng công, dẫn ta đi theo với!!”

Thẩm Hành đầy hứng thú nhìn về phía Tô Nguyệt Cẩm, nghe hẳn thật thà vô tội đáp: “Ta không biết khinh công mà.”

Việc này, đúng là ở đâu cũng phát huy tác dụng. Tuy đó chỉ là cái cớ, nhưng cũng là một cách để bảo vệ bản thân nàng.

Có thể vài năm nữa nàng ta sẽ hiểu, thế giới bên ngoài kia hỗn loạn không sao tả xiết, trong sơn thôn nhỏ bé yên yên ổn ổn sống đến hết đời mới là hạnh phúc mà bao người ước mong.

Nơi này là thế ngoại đào nguyên mà bao nhiêu người thiết tha chờ đợi.

Sau khi từ trong núi đi ra, Thẩm Hành lén lút liếc nhìn vẻ mặt của Tô Nguyệt Cẩm, áp ứng hỏi:

“Ngài định xử lý như thế nào?”

Đằng tảo có độc, mà lại không dễ dàng mọc lên, những người không hiểu biết về dược liệu rất gây thương tổn chính mình. Ở thôn Bác Cổ xuất hiện cả rừng đằng tảo như vậy không phải là chuyện ngẫu nhiên, chắc chắn là do có người độc lòng trông nom chăm sóc.

“Năm đó cung nhân cung cấp hương liệu cho Mẫn phi tên là Vu Thiện. Nếu như ta đoán không nhầm, hẳn là người nhà họ Vu, đây chính là dòng dõi của hắn.”

Cha nàng nói, đêm trước khi chuyện đó xảy ra người kia đã biến mất, thánh thượng cũng vì thế mà tức giận hồi lâu. Không ngờ khi ấy hắn lại mang theo một nhà già trẻ trốn tới đây.

Mưu hại hoàng tự là trọng tội, tuy đối phương không phải là kẻ chủ mưu, nhưng rốt cuộc vẫn tiếp tay cho Mẫn phi phạm tội.

Nàng nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Dù hắn còn sống đi nữa cũng đã là người tuổi xế chiều. Người ta vẫn nói tội hết ba đời, người thôn Bác Cổ...”

“Ngày ấy ông già cứu chữa cho ta chính là Vu Thiện.” Hắn từng thấy mảnh vá trên góc áo của ông, là chất liệu trong cung sử dụng hai mươi năm về trước.

Hóa ra là ông ấy! Thẩm Hành ngạc nhiên.

Có lẽ chính Vu Thiện cũng không nghĩ rằng, đứa bé mà ông ta mưu hại hai mươi năm sau lại được ông cứu chữa.

Nhân quả luân hồi. Cuộc gặp gỡ bất ngờ như vậy, có khi là nhờ ông trời ban cho ông để lấy công chuộc tội.

“Cô sốt sáng cái gì thế?” Tô Nguyệt Cẩm xoay mặt nhìn nàng, đáy mắt dịu dàng trong suốt.

“Ta...”

Hắn mỉm cười, đưa tay đánh lên ngọn núi đá.

Từng viên đá to to nhỏ nhỏ rơi xuống bịt kín con đường nhỏ duy nhất vào thôn.

Từ giờ trở đi không ai có thể vào đây được nữa.

“Đã là nơi thế ngoại thì không nên bị người ngoài quấy rối.”

Xuân lai biến thị đào hoa thủy, bất biện tiên nguyên hà xử tằm*.

*Xuân về nước mệnh mộng mưa đổ. Tìm nguồn Tiên biết rõ nơi đâu [Đào nguyên hành – Vương Duy]

Thẩm Hành nhìn khuôn mặt anh tuấn đó, một nam tử khiến người người ngưỡng mộ, không phải vì quyền khuynh hậu thế, mà là vì khí phách hải nạp bách xuyên*. Hắn đã chịu tổn thương quá nhiều, nhưng chưa bao giờ khắc ghi mối thù này mà oán giận trong lòng, thật sự quá hiền lành.

*Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại” (Tạm dịch: Biển có thể thu nạp trăm sông, dung chứa được nên mới thành ra to lớn). Trong bài ý chỉ rất bao dung.

Kết quả như thế cũng là điều tốt nhất cho thôn dân Bác Cổ.

26. Chương 26: Cha Đẻ Cũng Không Nhận Ra

Trong lòng hai người đều hiểu, thôn Bác Cổ sống ở đây đã lâu đời, đường ra cũng cực kì hẻo lánh. Đường hẹp quanh co chẳng khác gì hoang sơn dã lĩnh*. Mặc dù đã chuẩn bị đầy đủ cho một chuyến lặn lội đường xa, nhưng nàng cũng không ngờ lần phiêu bạt này lại ròng rã bảy ngày bảy đêm như thế.

*núi rừng hoang vu

Trong hoàn cảnh đó, ‘dây thắt cổ’ của Thẩm đại tiểu thư lại cho thấy tác dụng vô cùng quan trọng của mình trong việc săn mỗi miếng ăn, tuy mùi vị sau khi chế biến vẫn không mấy ngon lành như trước, nhưng đối đến mức hai mắt xanh lè rồi, ai còn quan tâm xoi mói gì nữa chứ.

Màn trời chiếu đất suốt mấy ngày, rốt cục hai người cũng nhìn thấy đường lớn rộng thênh thang, cảm giác như mẹ hiền xuất hiện.

Tô tiểu vương gia cầm khăn lau mặt, tốt xấu gì cũng phải duy trì một chút hình tượng bản thân, ít nhất đừng dọa sợ người nhà là được.

Thẩm Hành bên cạnh không mặn không nhạt nói: “Vương gia, lau rồi cũng không dễ nhận ra đâu.”

Y phục của hai người đã không nhìn ra màu sắc ban đầu nữa, không khác hơn rồi bù bao nhiêu. Ngày hôm qua tránh mưa trong sơn động, nàng nhìn mái tóc dài của hắn bị gió thổi tung hỗn độn thì nghĩ, cái bộ dạng này cầm thêm cái bát là có thể đứng ở kinh thành xin cơm được rồi, chắc chẳng mấy người có thể nhận ra nổi.

Gió thổi nắng phơi đến tảng đá cũng mình đầy loang lổ, hướng hồ hai người họ còn phải trèo non lội suối lâu đến thế.

Tô Nguyệt Cẩm đưa tay, phẩy phẩy giúp nàng con ruồi bu ở đỉnh đầu, chân thành nói:

“Dáng vẻ của cô càng khó nhận ra được đấy.”

Đó là vì ta ở từ đường nhiều hơn ngài ba ngày thôi!!

Thẩm đại tiểu thư nhe răng, vò loạn mái tóc dài của hắn.

Đang lúc chơi đùa phấn khởi thì đột nhiên nghe được tiếng vó ngựa dồn dập trên đường lớn, cát bụi mù trời như bão.

Thẩm Hành nhón chân nhìn ngó, là cấm vệ hoàng gia!

Vị quan áo lam cười ngựa dẫn đầu mặt mày lo lắng đang nói chuyện với một công công bên cạnh, chính là Thẩm Quát và Quế Viên công công.

Thẩm Hành kéo Tô Vạn tuế gia một cái, kích động nói: “Ra đứng phía trước đi, là cha ta đó.”

Sự thật có thể chứng minh, đứng hay không thì kết quả vẫn giống nhau thôi.

Bởi vì lúc đoàn lính đi ngang qua hai người họ, chẳng có ai rảnh rỗi chú ý xem hai vị ‘bách tính’ mặt mày nhộp nhúa này là ai.

Trong khoảnh khắc ngang qua nhau đó, nàng còn cảm giác được tầm mắt của Thẩm Quát dừng lại trên khuôn mặt mình, sau đó ông buồn bực thở dài: “Sao còn trẻ tuổi mà lại làm ăn mày vậy, đúng là lười biếng.”

Nàng phát tay theo bản năng, cao giọng hô: “Cha ơi cha nhìn rõ lại đi, con là Thẩm Hành mà.”

Giọng nói thì to thật to, nhưng ngoại trừ một họng đầy bùn cát hắt vào, một nửa ánh mắt chú ý cũng không thu về được.

Tô Nguyệt Cẩm kéo nàng lại, chỉ đội ngũ đang nghênh ngang rời đi nói: “Đi xa rồi.”

Nàng biết là đi xa mà!!

Nếu không phải do nàng đói bụng quá lâu không nhắc mình lên nổi, nàng đã bay lên kéo mặt cha mình rồi.

“Quế Viên công công không phải là người hầu hạ bên cạnh ngài sao? Đến chủ nhân của mình mà cũng không nhận ra nữa?”

Quá vô căn cứ đi? Tốt xấu gì cũng hầu hạ hần nhiều năm, mắt mũi vắt đi đâu hết.

Tô Tiểu Thiên tuế suy nghĩ sâu sắc một hồi, thật lòng thật dạ đáp: “Người vừa rồi là Thẩm Quát chứ nhì.”

Lần này chẳng ai buồn cười ai, Thẩm Hành cũng lưu lạc đến mức cha đẻ không nhận ra mình, có gì hay mà tranh luận với người ta.

Nhìn theo đám bụi mịt mù trên đường lớn, sự lựa chọn duy nhất hai người cũng chỉ có thể là tay làm hàm nhai.

Chỉ là lần này Thẩm đại tiểu thư ngoan ngoãn hơn hẳn, nàng xé hai mảnh vải bên góc váy buộc trên tay, nếu cho người cười ngựa đi qua phát lên cũng dễ thấy hơn một chút.

Đáng thương hơn là, trời cao lại không cho người ta cơ hội mà chuẩn bị, ngoài đội ngũ lo lắng lao qua vừa rồi, họ không gặp thêm bất kỳ “người quen” nào nữa.

Đến khi mặt trời sắp xuống núi, hai người mới đi tới được cửa thành.

Nhìn con sư tử bằng đá trang nghiêm đập chân lên quả cầu màu đỏ, Thẩm Hành thật sự rất muốn quỳ xuống quỳ bái như thần thú.

Cánh cửa thành đóng chặt, nàng nhìn thị vệ trên thành rồi hét to: “Mau mau mở cửa ra, Vương gia trở về rồi.”

Anh trai tuần tra thoát nhìn tuổi còn khá trẻ, nhưng lỗ tai thì có vẻ không được thính cho lắm, hô liên tục mấy lần hần mới cả lơ phát phơ liếc mắt nhìn xuống dưới.

“Ồn ào cái gì đây? Vương gia hạ lệnh không cho mở cửa thành, muốn xin cơm thì chỗ khác mà xin, không ai rảnh rỗi tán chuyện đâu.”

Cái người kia, mấy người có biết chủ nhân là ai không đó?

Thẩm Hành hít sâu một hơi, từ từ nói tiếp: “Ta nói đúng mà, giờ Vương gia đang ở ngoài thành, người mở cửa thành cho chúng ta vào đi.”

“Vương gia?” Anh trai thị vệ cười to “Vương gia ở đâu? Cô chỉ ta xem.”

Hắn ta còn cúi người xuống nhìn thử, bộ quan phục lam văn lộ ra ngoài.

Hóa ra là huyện nha trong Vũ Thành.

Thẩm Hành uể oải chỉ vào Tô Nguyệt Cẩm: “Người không có kiến thức ta sẽ không trách tội, ăn nói cẩn thận đi, nói lung tung là phải chịu tội đấy.”

Vừa mới nói xong, đối phương đã cười to chẳng coi ai ra gì: “Đồ nhà quê quê mùa cục mịch mà còn bày đặt so kiến thức với ông.”

Ánh mắt hắn lướt qua người Tô Nguyệt Cẩm rồi phán tiếp: “Cô nói tên ăn mày bên cạnh là Vương gia hả, cô điên rồi phải không. Chưa nói tới chuyện vương gia lúc đi ra ăn mặc thế nào, dù có về thật cũng không thể trở thành như thế được.”

Tưởng hắn ngốc chắc? Cái bộ trường sam kia không đáng một xu, có Vương gia nào mà lại mặc như thế ra ngoài?

Lúc hắn nói câu này, Tô tiểu vương gia đang ngồi chồm hổm trên đất chuyên tâm nhìn kiến dọn nhà, nghe xong cũng bất giác tự mình đánh giá một phen, tự nhiên lại thấy người kia phân tích cũng có mấy phần đạo lý.

Từ trước đến giờ khi đi ra cửa hắn vẫn thích mặc đồ có thể diện chút.

Thẩm Hành sắp tức đến thổ huyết rồi.

Bảy ngày rồi nàng chưa được ăn một hạt cơm, ăn gió nằm sương lâu như vậy, vất vả lắm mới trở về nhà, thế mà còn bị tên giữ cửa cười nhạo một phen.

Nàng tiện tay nhặt một tảng đá ném lên, nhắm ngay thẳng đỉnh đầu đối phương.

“Đồ mắt mù kia, mau mở cửa ra, không đừng trách ta không khách khí.”

Chờ nàng có sức nàng sẽ bay lên đánh hắn.

Người trên thành bị đánh vào đầu, trên mặt đã sưng lên một cục.

Nghe thấy tiếng mấy quan binh đồng loạt chạy sang, nổi giận nói: “Sơn dã thôn phụ kia từ đâu tới đấy, chán sống rồi phải không?”

Ai chán sống còn chưa biết đâu, Thẩm đại tiểu thư đặt tay lên chuôi kiếm: “Không phục thì xuống đây.”

Xuống một tên nàng chém một tên.

Vóc dáng Thẩm Hành không cao, nhưng khí thế thì không kém người hành tẩu giang hồ, mấy thị vệ đang la hét hung hăng cũng giật mình lùi bước.

Người ta vẫn nói thấy người dễ chọc mới chọc, gặp người có công phu thì sẽ chạy nhanh hơn ai khác.

“Ai về chỗ đó đi, bọn ông không có thời gian cãi nhau với cô.”

Bọn họ không muốn trêu chọc thị phi, nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, Thường ngày Huyện thái gia vẫn chỉ dạy như thế.

Những người này sao lại xui xẻo thế chứ!!

Thẩm Hành nhìn thấy mấy người này nói xong thì bỏ đi, nàng bực bội nói tiếp: “Các người không quen biết thì thôi đi, gọi người quen biết ra đây. Có Hầu gia có trong thành không, gọi hắn đến.”

Thường ngày Tô Nguyệt Cẩm ít khi lộ mặt ra ngoài, ngay cả Huyện lệnh Vũ Thành cũng chưa từng thấy mặt hắn, nếu nói quen thì chỉ có Cố Duân Chi.

Không ngờ là đối phương cũng không biết suy nghĩ làm sao, sau khi hai mặt nhìn nhau, hắn tùy tiện nói: “Định gọi tên mấy người tai to mặt lớn để hù dọa chúng ta à? Nói cho cô biết, người trong cung đã ra khỏi thành hết rồi, dù cô có vào thành cũng không gặp được, bọn ta không quan tâm đâu, đừng nói nữa”.

Gần đây thời vận của Thẩm Hành vẫn xấu, nhưng nàng không ngờ hôm nay nó lại xấu đến vậy.

Không còn ai để ý đến họ nữa. Ở trên thành cao mọi người cùng nhau trò chuyện, nàng lại thấy buồn bực chưa bao giờ trải qua.

Đúng lúc đang định lao lên lần nữa, ông tay áo có người nhẹ nhàng kéo xuống.

Tô thiên tuế không biết đã ngồi dưới đất từ lúc nào, chống tay nâng cằm rồi hỏi nàng: “Nếu có một ngụm đàn bà chanh chua chửi đồng cô thì sao nhỉ?”

“... Hả?” Nàng ngạc nhiên, không hiểu được ý của hắn.

Hắn chậm rãi nói tiếp:

“Mắng Trương Thanh Hiền đi, càng khó nghe càng tốt.”

Chuyện mắng người như vậy, Thẩm Hành chưa bao giờ làm thử. Thứ nhất là vì “thực nữ”, thứ hai, sống ở kinh thành suốt những tháng ngày dài, nàng cũng chẳng có cơ hội mà thể hiện. Thế nhưng từ trước đến nay Tô Nguyệt Cẩm chưa bao giờ làm chuyện gì vô ích, hắn đã nói như vậy, tất có đạo lý của hắn.

Chỉ là...

“Nếu ta mắng rồi thì có gả được nữa không.” Nàng đoán, vẫn còn rất lẩn tránh về vẻ đoan trang mấy năm nay mình dày công xây dựng.

Hắn nhìn nàng đầy kỳ lạ: “Cô không mắng thì cũng không gả được đâu.”

Sau đó, Thẩm Hành thông suốt rồi, nàng ngẩng cổ lên cao rống rú:

“Trương Thanh Hiền, cái đồ mất tâm mất phổi khốn kiếp nhà ông, lăn ra đây cho lão nương!!!”

27. Chương 27: Đi Đạo Một Vòng Trong Nhà Giam

Một ngụm đàn bà chanh chua đứng chửi đồng thì từ động tác tới ngôn ngữ phải song hành cùng nhau, từ thăm hỏi các đời tổ tông tới kết hợp với một đồng va chạm kịch liệt.

Động tác cần phải gọn gàng nhanh chóng, một tay chống nạnh, người nghiêng về phía trước, đảm bảo khí ở đan điền có thể thuận lợi vận hành hết ba mươi sáu vòng tròn lớn, khi ấy lúc chửi bậy âm thanh phát ra mới hùng hồn mạnh mẽ.

Câu nói phát ra phải lưu loát trôi chảy, trên chộc đùa giỡn để người nghe có thể thay đổi thái độ, theo tình tiết trong câu chuyện mà cùng mình phấn chấn.

Đương nhiên, điểm này phải tùy theo từng người, dựa trên cách thức và trình độ thăm hỏi mà mang lại các hiệu quả khác biệt nhau.

Thẩm Hành làm “một ngụm đàn bà chanh chua bán lộ xuất gia”, chửi làm sao cho bay được lên cổng thành cao chót vót. Nhưng cũng may Thẩm đại tiểu thư tập võ từ ngày nhỏ, khí ở đan điền phải nói là cực kì sung túc.

Hai tay nàng chống nạnh, thế như chẻ tre rống lên một tiếng.

“Tên Trương Thanh Hiền đáng chém ngàn đao kia, một tổ nhà ông bốc khói xanh mới cho ông lên thẩu vị trí đó để ngồi, sao không làm cho tròn chức tròn danh. Lúc dân chúng đói bụng tước cổ tước cây, mí mắt ông sao không nhắc lên một chút, vậy mà xứng là Phương tri huyện à.”

“Ra khỏi nhà thì bốn người nhắc kiệu, ba người quạt, bóc lột tiền bạc người ta mà yên tâm thoải mái được à? Ngẩng đầu ba thước có thần minh, ngày mà ông bị sét đánh ấy, ta bảo đảm già trẻ lớn bé Vũ Thành sẽ đứng xếp hàng mà hắt ốt vào mặt ông.”

Bách tính trong thành có thể không biết được quan kinh thành tên tuổi ra sao, tục danh của Vương gia xưng gọi thế nào, nhưng tên của Huyện lệnh Trương Thanh Hiền thì không ai không rõ.

Tai nghe thấy từng tiếng chửi bậy càng lúc càng cao, mọi người dần dần tụ tập tới trước cửa thành quan sát.

Cách một cách cửa lớn sơn son, Thẩm Hành không nhìn thấy tình hình bên trong, nhưng tiếng bàn luận to to nhỏ nhỏ vẫn lọt qua khe cửa vắng vắng vào tai.

“Cô nương bên ngoài kia mắng hăng hái quá, nghe mới sảng khoái làm sao.”

“Ai bảo tên kia cả đời chưa làm được chuyện gì tốt, bây giờ bị người ta chửi một trận như thế đúng là lần đầu tiên.”

“Quả là can đảm.”

Đám thị vệ trên tòa thành thấy cảnh tượng này nhất thời cũng không biết phải xử lý ra sao. Xưa nay ở Vũ Thành chưa bao giờ có tiền lệ như thế cả, Trương Thanh Hiền như một tòa thành trì vững chắc, mặc dù tiếng dân chúng oán than dậy đất đã nhiều năm, nhưng cũng không ai dám mắng mỏ thành lời như thế.

Bắt lại thì lo nhờ lão gia không hài lòng, chém họ hay tra tấn thì sao chịu nổi.

Còn không bắt, cứ để mặc nàng ta mắng thế? Lỡ mà người trong cung trở về đúng lúc đó gặp được, có thể tưởng tượng được ảnh hưởng lớn mức nào.

Mấy người vây quanh bàn bạc một hồi, cuối cùng họ quyết định cứ tóm hai người bên ngoài lại cái đã. Dù sao cũng chỉ có một nữ tử và tên thư sinh yếu đuối, bọn họ thì lại chừng hai mươi người, không chế phục được chắc?

Nghĩ như thế rồi họ vội vàng hạ cổng lớn xuống.

Trong nháy mắt cửa thành mở ra, Thẩm Hành nắm chặt cây trường kiếm đã tước vỏ trong tay, ánh kiếm lóe lên, gác trên cổ của một người thị vệ.

“Rốt cục cũng chịu hạ xuống rồi?” Nàng hét tới mức cổ họng sắp bốc khói rồi đó.

Thị vệ kia vừa nhìn đã biết chưa từng trải sự đời, không chờ Thẩm Hành nói gì thêm, hắn đã run lập cập nói với đám huynh đệ phía sau: “Thả bình khí mau, chớ làm loạn.”

Cái này cũng nhanh quá đi?

Thẩm Hành nhướn mày liếc hắn một cái, siết kiếm chặt thêm mấy phần, hài lòng nhìn biểu cảm “Hoa dung thất sắc” của đối phương.

Tô tiểu vương gia bên cạnh rõ ràng ‘có lẽ’ hơn nàng nhiều, hắn vui vẻ đi tới hỏi chúng nhân gia.

“Mọi người muốn bắt chúng ta à?”

“Không có, tiểu nhân nào dám bắt ngài a, chỉ là, chỉ là hạ cửa xuống ra chào hỏi với ngài thôi.”

Thanh trường kiếm kia sắc bén vô cùng, hắn chỉ hơi dịch chuyển một chút đã rách cả da, nào còn dám bắt bớ gì ai nữa.

Nhưng mà đáp án này lại khiến người kia không hài lòng

“Vì sao không bắt?” Nhục mạ mệnh quan triều đình không phải tội lớn lắm sao? Hay là do mắng chưa khó nghe nữa hả?

Tiểu thị vệ bị “Bắt cóc” đã sắp khóc luôn rồi, mặt mày hắn đưa đám run rẩy nói:

“Ngài làm vậy không tính là mắng đâu, mấy câu đó chẳng qua là đùa giỡn thôi mà, nói hai câu vẫn bỏ qua được.”

Cho cả một cái thang to để hai người đi xuống, thế nhưng Tô tiểu thiên tuế vẫn không có ý định đặt chân.

“Cái này không phải nói đùa đâu.”

Về mặt đó của ngài có thể đường hoàng hơn chút nữa không?

Anh trai thị vệ cảm thấy cả đời mình chưa từng gặp chuyện nào kinh người đến vậy, hai chân run run nhìn về phía mấy người đã thả binh khí xuống: “Ý ngài là muốn ta phải bắt sao?”

Trong đại lao Vũ Thành.

Vách tường trơn trượt, rào chắn mục nát, cộng thêm một cái khóa bằng xích sắt to tồng ngồùng.

Mãi đến khi Thẩm Hành ngồi trên đồng rơm rạ trong nhà lao nàng vẫn không sao hiểu nổi, đang yên đang lành tự nhiên chui vào đây làm gì.

Đến giờ nàng vẫn còn nhớ được, anh trai kia sợ đến bước bước chân xiêu xiêu vẹo vẹo run rẩy mở cửa lao ngơ ngẩn nhìn họ tiến vào trong.

Dù sao, chuyện bắt người như vậy hẳn đã làm rất nhiều lần, nhưng cái loại muốn được ngồi tù đó thì nhìn sao cũng thấy đầy kinh hãi.

Ăn bát cơm tù khá đầy đủ, nàng xoay mặt nhìn về phía Tô Nguyệt Cẩm cạnh bên: “Tới chỗ này để điều tra cái gì à?”

Dù người trong cung chưa trở về, nhưng bọn họ cũng không hà tất phải ở lại đây. Có lẽ tên Trương Thanh Hiền này có bản lãnh thông thiên gì đó, khiến hắn phải tự mình chạy tới nơi này xem một chuyến.

“Lẽ nào ở đây là nơi tàng trữ bạc?”

Nàng đánh giá xung quanh một lượt.

Thủ đoạn của mỗi tên tham quan chẳng giống gì nhau, nhưng bản chất ham tiền thì tên nào như tên nấy. Lúc vừa tới dịch quán, nàng và Thẩm Quát có tới quý phủ của Trương huyện lệnh ăn bữa cơm, nhìn mái nhà mà mỗi viên ngồi một “miếng vá” kia, thật đơn sơ hơn cả nhà dân thường.

Lúc đó nàng còn nghĩ, hiếm khi thấy cha nàng có thể tìm được một tri kỷ thanh liêm đến vậy, nào biết được, căn hộ cũ nát kia vốn chỉ dùng để chiêu đãi các quan kinh thành, thực ra đó không phải là nơi mà ông ta ở.

Tiểu nhị nói, tên này phải tiền nhiều thì mới cứu.

Nếu như gỡ bỏ quan phục của Trương Thanh Hiền, có lẽ hắn thà rằng để bạc theo mình xuống mồ cũng không chịu dễ dàng lấy ra.

Tô Nguyệt Cẩm cố ý tới nhà lao ngồi thử, có lẽ là vì chuyện này chẳng.

“Ngài nghĩ là ở chỗ này à?”

Nàng gõ lên nền đất gạch, nghiêng tai nghe thử âm thanh.

Không có mà.

Nếu như dưới đây có giấu vật gì, tiếng vang của gạch sẽ không rắn chắc như thế.

Tô Tiểu Thiên tuế vẫn ngồi xếp bằng nhìn nàng ở cách đó không xa, mãi đến khi Thẩm Hành tự dẫn vật một hồi, đầu đầy mồ hôi ngồi trở lại, hắn mới ung dung thông thả nói:

“Ta đói bụng quá, nên đến ăn một bữa cơm thôi.”

Tại sao lại nghĩ chuyện phức tạp thế chứ? Trên đời này nào có nhiều cơ quan ngầm đến vậy, tên Trương Thanh Hiền cũng đâu phải người không đầu óc.

Muốn lấy bạc từ tay hắn cũng không cần phải phiền phức vậy đâu.

Thẩm Hành cứng đờ nhìn sang, hoàn toàn không tin nổi người này bảo nàng hú hét trước cửa thành suốt nửa ngày, còn buộc quan sai đem nhốt họ vào đây, chỉ là để ăn cơm!!

“Vậy tại sao ngài phải đòi ở nhà tù hướng mặt về phía nam.” Nàng vẫn không chịu tin sự thật phũ phàng đó, chẳng lẽ gian nhà này khác những nhà tù kia sao?

Tô Nguyệt Cẩm xoa xoa đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ.

“Nhà phía nam có nắng, không quá ẩm thấp, lót thêm rơm rạ thì ngủ sẽ thoải mái hơn.”

Hắn cũng hơi mệt rồi, sau khi nói xong thì miễn cưỡng nằm vật xuống nền rơm: “A Hành, ngủ thôi.”

Có trời mới biết lúc này đây Thẩm Hành muốn xông tới kéo người này đến mức nào, nhưng mà nhìn thấy phần bông mắt thâm đen kia, cuối cùng nàng vẫn đành nhịn xuống.

Nhiều ngày bôn ba, sức khỏe của hắn...

Nàng hít sâu một hơi, lấy chiếc khăn tay trong người ra đắp lên mặt hắn.

Bây giờ nàng chẳng muốn thấy người này chút nào!!!

Huyện thái gia công khai thẩm án vốn là chuyện quá sức bình thường, chỉ có điều chuyện này xảy ra ở Vũ Thành thì đến đứa con nít lên năm cũng phải giật mình kinh ngạc.

Bởi vì người được gọi là thanh thiên Đại lão gia kia, ngoại trừ hai vụ án giải quyết qua loa từ thời tiền nhiệm, ròng rã ba năm nay hắn vẫn chưa làm được chuyện gì.

Trống kêu oan đã phủ lớp bụi dày, không ngờ lần này ở Vũ Thành vắng lặng nhiều năm lại đột nhiên nổi trống lần hai.

“Mọi người nghe chuyện gì chưa? Trương lột da muốn thẩm án đấy.” Một thiếu niên mặc áo lam bắt chuyện với người bên cạnh.

“Thẩm án?” Ông lão kẻ bên hừ lạnh “Không biết lại thu bạc nhà ai, định chụp đầu dân chúng nữa chứ gì”.

Chuyện như vậy trước kia hắn đã làm không ít, chỉ là không bày ra ngoài sáng mà thôi, cứ khép cho một tội rồi đuối thẳng ra khỏi thành là chủ yếu.

“Lần này không giống trước.” Tiểu ca bước đến bên cạnh thì thầm.”Lần này thẩm án hai người trẻ tuổi mắng Trương Thanh Hiền ở ngoài thành đợt trước đấy.”

Ông lão ngạc nhiên: “Đi xem thử nào.”

Người ta vẫn nói công đường là nơi trang trọng và nghiêm túc, bởi vì nó không chỉ tượng trưng cho uy vọng triều đình mà còn cả công lý và chính nghĩa.

Khi Thẩm Hành và Tô Nguyệt Cẩm được đẩy vào, điều đầu tiên họ thấy là hai hàng nha dịch buồn thiu buồn thiu và Huyện thái gia đang gấp dài gấp ngắn, đến bách tính vây quanh cửa còn có tinh thần tốt hơn bọn họ.

Trên tấm ngự tứ cao cao, bốn chữ thanh chính liêm minh đúng là sự trào phúng không kể đâu cho hết.

“Người dưới kia ở phương nào, vì sao thấy bản quan mà không quỳ xuống?”

Lúc hắn nói mấy lời này, khóe mắt nhếch lên phía trên, làm ra vẻ cao cao tại thượng.

Thẩm Hành nghe thế thì phì cười, vui vẻ hỏi hắn: “Ngài hỏi ai thế?”

Nàng rất tình nguyện được chụp lên đầu hắn cái mũ “đại bất kính” này đây.

“Đương nhiên là với hai người các ngươi!” Trương Thanh Hiền thẳng người: “Công khai coi rở triều đình, ngày hôm qua còn dám nhục mạ bản quan, hai người gan lớn quá nhỉ?”

Khi nghe được mấy chuyện này, hắn đã vô cùng tức giận, thừa lúc mấy vị ở kinh thành kia còn chưa trở lại, nhất định phải chỉnh đốn lại “uy danh” của mình lần nữa.

Gia quyền quan lại kinh thành tuy không có cấp bậc nhưng trước mặt Huyện lệnh thất phẩm cũng phải chấp tay kính nể vài phần.

Thẩm Hành lại không thấy người này có gì phải nể trọng, cho nên chỉ gạt đầu một cái.

Còn Tô vương gia thì căn bản không nhìn người, hắn đi thẳng tới ngồi xuống chiếc ghế để bên.

Trương Thanh Hiền này làm quan chả ra sao, nhưng tốt xấu gì cũng hoành hành ở Vũ Thành hơn hai mươi năm, thấy cảnh này thì đánh bàn âm âm liên tục.

“Điều dân từ đâu tới, thật là to gan, bắt lại cho ta, bắt!”

28. Chương 28: Thăng Đường

Bắt? Ai bắt?

Nha dịch bên trong đã từng nhìn thấy công phu của Thẩm Hành, cảm giác lạnh lạnh của cây kiếm sắc lém hóm qua còn lưu luyến trên cần cổ, ai dám trêu chọc bà cô kia nữa chứ.

Thế rồi ta đẩy người, người đẩy ta, chẳng ai muốn ra tay vào trước.

Trương Thanh Hiền nhìn mà tức đến run run ria mép, hấn chỉ vào một đồng người kia, quát: “Còn không mau đi đi?!”

Chuyện vậy bắt Trương Ngũ ngày trước trong lòng hấn giờ vẫn còn nơm nớp sợ lo. Những chuyện hấn đã làm người trong thành ai ai cũng biết, chẳng qua là chỉ giết gà dọa khỉ mà thôi, để bách tính trong thành hiểu rõ, ở Vũ Thành này thăng chột sẽ làm vua xứ mù.

Không ngờ đụng phải việc hôm qua, đương nhiên cũng là lần kinh hoàng nhất.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Hai mươi mấy nha dịch các người ăn cơm trắng hết hả? Đánh cho ta!”

Đến một tên “Điều dân” mà cũng không thu thập được, sau này hấn còn hoành hành ở Vũ Thành sao nổi nữa?

Quan sai nhận được mệnh lệnh, dù không muốn cũng phải nhắm mắt lao tới khoa tay, mũi đao hươ tung tóe, nhưng không ai dám nhích tới quá gần.

Thẩm Hành nhìn tên nhai dịch nào đó đang loay quay trước mặt mình, nàng rút dải thủy sắc bạch lăng ra hất hấn vang luôn ra ngoài cửa.

Nhìn nhiều chóng mặt.

Mấy quan sai thấy bạn mình bị hất tung, tâm trạng cũng chìm hơn phân nửa, nào có dám nhảy sang bên này nữa.

Tất cả chuyển hết mục tiêu sang Tô Nguyệt Cẩm đang yên lặng ngồi cạnh bên.

Lúc đó Tô Tiểu Thiên tuế đang nghiền cứu một bình độc dược trong tay, thấy bọn họ tập hợp lại chỗ mình cũng ngẩn ra một lúc.

Hấn nhìn nhãn dán trên chiếc lọ không biết đã lạc đi phương nào, giờ không phân biệt được thuốc này là thuốc gì nữa.

Ổng tay áo vung lên, tiện tay phất sang đó hơn nửa lọ.

Bột phấn trong suốt nhưng lại làm cho mặt mũi từng người đen thui thúi lủi, hấn quan sát tỉ mỉ từng người rồi gật đầu nói: “Hóa ra là Ngũ hư tán.”

Không phải độc trí mạng, nhưng sẽ khiến cả người xụi lơ.

Nhắc tới xong, hấn xoay người tới tìm sư gia “mượn bút” ghi dấu lại.

Trương Thanh Hiền ngồi trên công đường, sắc mặt không kém bị trúng độc thủ là bao, rốt cuộc hai tổ tông này chui từ đâu ra chứ. Đừng nói là bách tính bị bọn này dọa sợ, ngay cả hấn cũng hoảng đến mức tè ra quần rồi.

Một quan sai ở bên tiến lên phía trước, nhỏ giọng nói: “Đại nhân, hai người này đều có võ công, hay là chúng ta xử qua loa rồi nhanh chóng thả người ta đi.”

Trương Thanh Hiền trừng mắt đẩy hấn: “Sao ngươi không nói sớm!!” Làm hấn tưởng chỉ là phờng vô lại, còn ba ba hô hào kêu bách tính đến xem, giờ thì xấu mặt chưa?

Chỉnh chỉnh lại chiếc mũ cánh chuồn, hấn cọt nhả nói: “Hai vị đứng đó đáp lời đi, đứng đáp lời cũng được. Đương nhiên, ngồi cũng chẳng sao.”

“Bản quan vừa mới tự ngẫm một hồi, thấy hành động của hai vị cũng không nghiêm trọng lắm. Tuy có mắng bản quan vài câu, nhưng mà ý kiến đó rất đúng trọng tâm, là tri huyện một phượng, bản quan vẫn nên lắng nghe phản hồi của dân chúng. Cho nên với hành vi này, bản quan sẽ không truy cứu nữa, cứ, cứ đi đi.”

Mặt mũi giá bao nhiêu tiền? Trương Thanh Hiền xưa nay không hề biết, nhưng mà hấn biết rõ một điều, tính mạng mới là quan trọng nhất.

Ở Vũ Thành này đã nhiều năm, hấn vẫn làm theo hai chữ “Trung dung” đã viết, thấy ngang ngược thì phải nhẹ nhàng, gặp nhẹ nhàng, thì mình càng cứng rắn.

Lưu manh cũng phải xem thời thế.

Ý kiến đó đúng trọng tâm sao?

Thẩm Hành nhìn vị “hào kiệt” kia một cái, không khỏi bật cười: “Người ta vẫn nói gieo vạ sống ngàn năm, ta còn không tin nổi, hóa ra đây chính là co được dân được đẩy sao. Trương đại nhân cam nguyện học theo thần rùa, làm này một con rùa rút đầu rút đuôi đúng là khiến người ta kính phục. Nếu trên lưng vác thêm cái mai nữa thì có khi sống lâu được trăm tuổi ấy.”

Dân chúng chung quanh phì cười.

Trương Thanh Hiền cố gắng giữ mặt mũi nói tiếp: “Nếu sự tình đã rõ, mời hai vị về đi, bản quan còn có nhiều công vụ phải xử lý, bãi đường.”

Nói xong, bàn chân chuyển hướng muốn đi, nhưng không biết vì sao dưới chân đột nhiên tê rần, không động đậy nổi.

“Chúng ta còn chưa nói xong, ông từ từ hẵng đi.”

Tô Nguyệt Cẩm quay quay chiếc lọ trong tay, từ tốn nói:

“Năm Khánh Nguyên thứ hai mươi sáu, trong triều có chỉ định miễn thu thuế, cho các bách tính không có ruộng mỗi nhà trợ cấp ba lượng bạc. Đất Vũ Thành cằn cỗi, lại xảy ra lũ lụt quanh năm, bạc phát vào tay ông là mười bảy triệu hai, dân chúng trong thành lại không nhận được nửa lượng, ta hỏi ông, bạc đi đâu rồi?”

“Năm Khánh nguyên thứ hai mươi chín, người ở Thiểm Nam phản loạn, cần quân nhu. Tri phủ các châu đều quyền ngàn lượng bạc, vì có gì Vũ Thành ông chỉ nộp trăm lượng, trong khi số thu lại vạn lượng có thừa.”

“Nhị đương gia Trương Ngũ đang lẩn trốn. Lúc đó ông vắng mệnh vây quét, tại sao sáu năm sau lại có thể yên lành xuất hiện ở trong thành?”

Tô thiên tuế nói xong lại hững hờ liếc mắt nhìn hấn: “Bản lĩnh đối trên gạt dưới của ông không ít quan kinh thành phải ngưỡng mộ rồi.”

Chuyện ở Vũ Thành trước kia hấn đã sai người điều tra.

Chỉ là căn cơ của người này ở Vũ Thành quá sâu, việc hấn cấu kết với Trương Ngũ ở chợ đêm, vừa che giấu người khiến họ không tìm ra, vừa cương bức bách tính không dám nói nhiều.

Trương Thanh Hiền nghe xong thì cả người đờ đẫn.

Sao có thể biết tường tận đến thế.

“Rốt cục ngươi là ai?”

Tô Nguyệt Cẩm thoáng nghiêng đầu.

“Ta không rảnh nói với ông.”

Trương Thanh Hiền muốn phun ra máu.

Bách tính ở đây vốn đã oán thán người này từ lâu, giờ nghe được chuyện hấn thu vét nhiều bạc như vậy thì không nể nang gì chửi thẳng.

“Đồ cầu quan, trả tiền mồ hôi nước mắt của chúng ta đây.”

“Lũ lụt năm hai mươi sáu, nương ta không có tiền xem bệnh, đến bây giờ vẫn là nỗi hận trong lòng ta. Hóa ra là vì tên súc sinh này cướp bạc, đó là tiền cứu mạng mà, trả lại mạng cho nương ta đây”.

Trương Ngũ rơi đài, tuy rằng không biết vị công tử trước mặt này là ai, nhưng trong lòng hấn lại thấy khá thân nhiên. Sau mấy tiếng hét la, những người còn lại ai ai cũng đều phấn chấn.

Đa số bách tính đều làm nghề đón củi, chỉ vài tên quan sai đã có thể cản được hết rồi, ngay lúc họ sắp ụa vào, đột nhiên cấm vệ quân từ đâu ngăn lại.

Một người mặc áo bào đen, đeo đao bước tới, lớn giọng trách cứ: “Àm ĩ gì đây?”

Hấn mới từ ngoài thành trở về, còn chưa tới hành cung đã nghe tiếng la hét ở đây.

Trương Thanh Hiền nhìn thấy quan gia vừa bước vào thì khá là sửng sốt, hấn chỉ vào Tô Nguyệt Cẩm rồi hét lớn: “Đại nhân tới rồi, hai người này là dư đảng của Trương Ngũ, cố ý chạy tới đây quấy rối. Hạ quan bắt họ không được, kính xin đại nhân hỗ trợ bắt đám điều dân này.”

Dư đảng của Trương Ngũ?

Tham tướng đeo đao mặt mày căng thẳng, hấn xoay người định dặn dò thủ hạ bắt người thì nhìn thấy nam tử đang ngồi vững vàng trên ghế kia, đột nhiên sững lại.

Sao lại quen mặt vậy kia?

Hấn nắm chặt chuôi đao sát vào thêm một bước.

Đợi đến thấy rõ rồi, cả người đờ đẫn như sét đánh.

Hấn xoay người đánh vào gáy Trương Thanh Hiền một cái: “Đồ không có mắt, đó là Thiên tuế gia của chúng ta!! Đúng là mù mắt chó của ngươi rồi!”

Nói xong thì vội vàng quỳ xuống, ôm quyền nói:

“Tham tướng Cẩm vệ quân Triệu Chí Dũng khấu kiến Đao vương điện hạ, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Nhóm cấm vệ thấy tình cảnh này cũng dồn dập quỳ theo, đồng thanh hô thiên tuế.

Tô Nguyệt Cẩm gật đầu.

“Đứng lên đi.”

Hấn không thích người bên ngoài quỳ lạy chính mình.

Nhìn thấy Triệu Chí Dũng, người nào đó đầy hứng thú hỏi: “Ta gặp ngươi ở đâu rồi nhỉ?”

Khóe miệng Tham tướng đại ca giật giật, hai mắt đắm lệ nói:

“Vương gia, lần trước ngài hối lộ cho hạ quan 700 lượng bạc, hạ quan không hề động đến.”

Không hiểu sao đi đâu cũng có thể gặp được vị chủ nhân này, lần trước là ở nghĩa địa, lần này là ở công đường, ai biết lần sau có thể là từ quan tài mò ra không.

Người bên ngoài đã hoảng hốt lắm rồi, vậy mà tiểu tử tông này lại có thể ngồi vững vàng đến vậy.

Mà sao Vương gia lại mặc thành như thế?

Người bị khiếp sợ cũng đâu chỉ mình hấn.

Cả người Trương Thanh Hiền đã sóng soài trên đất.

Người trước mắt này, lại chính là Đao Vương gia?! Con trai trưởng của chính cung Hoàng hậu, diện hạ thập nhất được thánh thượng sủng ái nhất!!

Chỉ riêng tội đại bất kính đã đủ tan nhà, hắn lại còn định trị tội người kia?!!

Trương Thanh Hiền lẫn lộn ôm lấy đùi Tô Nguyệt Cẩm, khóc to gào lớn:

“Vương gia khai ân, tội thần không biết thân phận của ngài cho nên mới phạm vào sau lầm lớn đến vậy, xin Vương gia cho tội thần cơ hội lấy công chuộc tội.”

Tô Nguyệt Cẩm cúi đầu nhìn hắn, nước mắt của người kia đã sắp rửa sạch giày hắn mình rồi.

Hắn nói: “Đền bù cũng không phải không thể.”

“Có điều đã lấy gì của dân thì trả lại cho dân. Chắc ông hiểu ý của ta.”

Hiếu, đương nhiên là hiếu. Ý là muốn hắn giao trả bạc tham ô phải không, nhưng mà...

“Vương gia không giết tội thần ạ?”

Tô Nguyệt Cẩm cau mày.

“Vậy phải ông có đủ bạc nuôi sống bách tính toàn thành hay không đã.”

“Đủ, đương nhiên là đủ.” Trương Thanh Hiền run lập cập đưa chìa khóa ra: “Bạc đều giấu ở Bích Thủy phong uyển sau núi, hết rừng trúc là thấy.”

Bích Thủy phong uyển.

Thẩm Hành nở nụ cười, bên cạnh phần mộ đó, Trương đại nhân quả nhiên đã chọn vị trí này.

Tô Nguyệt Cẩm đưa chìa khóa cho Triệu tham tướng, rồi lại chậm rãi đứng lên đi tới trước đường.

Bách tính vây xem đều ngẩng ngốc nhìn vị vương gia trẻ tuổi của triều Khánh Nguyên này, nghe hắn ôn hòa nói:

“Triều đình có lỗi với mọi người, không phát hiện ra tên tham quan hiếp đáp hương dân này sớm. Đất nước mệnh mông, lại có nơi như vậy. Những năm qua, khổ cho mọi người rồi.”

“Nếu tri huyện một phương không thể bảo vệ bách tính như cha, thì hãy để hắn làm con trai hiếu thuận. Thanh tra tịch thu bạc rồi sẽ phát lại cho mọi người, mỗi người một phần. Mặt khác ta sẽ chi ba mươi vạn lượng bạc nữa, trùng tu đê đập ngoài thành, sau đó mọi người có thể an tâm sinh sống.”

Còn về Trương huyện lệnh.

“Ngày mai thị khẩu quanh phố, buổi trưa xử trảm.”

Đạp lên máu thịt dân chúng mà sống, căn bản không đáng lấy công chuộc tội. Những cô hồn đã chết đói kia, ai sẽ cho họ cơ hội sống nữa đây?

Thẩm Hành chưa từng thấy dân chúng thành tâm lễ bái như thế, trong mắt mỗi người đều ngập đầy nước mắt. Câu khổ cho mọi người rồi ấy đã nói hết chua xót trong lòng họ bao năm, còn từ nào sánh bằng hơn được.

Trương Thanh Hiền nghe được từ xử trảm thì hốt hoảng gào lên: “Sao Vương gia có thể nuốt lời, mới vừa rồi không phải ngài đã nói không xử thần tội chết sao?”

Nếu không phải muốn giữ lại một mạng, hắn đâu có giao vị trí giữ bạc ra?

Tô Nguyệt Cẩm vô tội nhìn hắn: “Ta có nói à?”

Hắn chỉ nói là, phải xem bạc của hắn có đủ nuôi sống cả thành không.

Chỉ thế thôi mà.

29. Chương 29: Hoà Mi Chi Thú

Trương Thanh Hiền bị chém đầu, ngày hành hình đó, không ít bách tính mang rau cải đến đưa tiễn hân đoạn cuối con đường.

Thẩm Hành đứng từ xa nhìn lại, tự nhiên nàng lại thấy, con người ta sống trên đời này, mặc dù không thể khiến tất cả mọi người đều chấp tay tán thưởng, nhưng cũng không được làm tội nhân để phỉ nhổ cả đời.

Một khi chết đi, tiếng xấu để lại khiến con cháu mình đời đời gánh chịu, thế thì mấy năm tháng an nhàn cướp đoạt kia có đáng giá gì đây.

Tiểu thiếp mới cưới của Trương Thanh Hiền khóc đến sắp tắt thở, nhưng không phải là vì hân đã qua đời, mà là đau lòng cho cuộc sống từ vinh hoa sắp quay trở lại điểm xuất phát bắt đầu.

Luôn có những người xem phù hoa còn nặng hơn lương tâm mà sống.

Nàng lắc đầu thở dài: “Dù gì khi chính thất khóc còn kèm thêm mấy tiếng ‘tên Trương Thanh Hiền đáng chém ngàn đao’ kia, còn nàng ta khóc lóc mà mở mồm đóng mồm chỉ toàn là bạc. Thế mới nói, khi chết rồi mới biết ‘cám bã’ còn đáng tin hơn ‘mỹ thiếp’ nhiều.”

“Đúng là chuyện gì cô cũng nghĩ ra được.” Bên tai đột nhiên vang lên một giọng cười rất khế.

Nàng quay đầu lại, đập vào mắt là gương mặt tuần tú của Cố tiểu Hầu gia.

Thẩm Hành nhìn bộ cẩm bào trên người hân.

Bộ áo Tứ Xuyên màu đỏ ám và đường viền hoa văn, lại phối hợp với một đôi ủng màu xanh lục ngắn cổ, vừa phong lưu, lại càng thêm anh khí.

“Xem trò vui sao không gọi ta với?” Hân đến gần oán giận hỏi nàng.

Từ sau khi trở về đây là lần đầu tiên hai người họ chạm mặt nhau, tuy đã cách khá nhiều ngày nhưng Thẩm Hành vẫn thấy giữa hai người thân thiết như thuở trước.

Thực tế mà nói, sau khi trở về, nhìn ai nàng cũng thấy thân thiết lạ lùng cả. Nửa tháng “hoàn toàn tách biệt với thế gian”, nhìn mặt người quen nàng đều thấy vui tươi mừng rỡ.

Cân nhắc một lúc rồi trả lời:

“Một người tới xem là tình cờ hoặc hiếu kỳ. Còn nếu kéo bè kéo cánh đến xem lại là đi gây náo nhiệt.” Ý tứ là, nàng thuộc nhóm đầu tiên. Không gọi Cố Duẩn Chi là vì không muốn ‘kết bè kết cánh’.

Lời khách sáo còn phải nói cho nó đầy học vấn, nhưng thực ra chỉ là vì nàng không muốn bị gán cho cái tiếng thích hóng chuyện mà thôi.

Cố Hầu gia bị trêu chọc thì khẽ nở nụ cười: “Ta không giác ngộ cao như cô, tới đây chỉ để xem trò vui thôi, tình cờ gặp được thì tụ tập lại cũng thêm phần thú vị.”

Hân vẫn luôn cười ôn hòa như vậy, đôi mắt đào hoa xinh đẹp càng có phần lộ liễu, giữa hai hàng lông mày còn hiện lên nét nho nhã phong độ của người trí thức.

Thẩm Hành cười gật đầu.

Nhưng trong đầu lại hiện ra nụ cười của một người khác nữa.

Đó là một khuôn mặt cực kì tuần tú, như vẽ như thêu, lại có vẻ hững hờ mờ mịt dưới một làn hơi nước.

Rõ là người nhạt nhẽo, nhưng khi cười lên lại có vẻ ý nhị lười biếng của công tử bột.

Mà lúc này đây, vị công tử bột đó hiếm khi lại mặc đồ nghiêm túc, trang trang trọng trọng ngồi trên đài cao xem lễ hành hình.

Một bộ triều phục màu tím nhạt, trên ống tay và trước ngực thêu đường viền hoa văn được nạm vàng, bên hông chiếc đai lưng cùng màu khắc lên mười tám viên ngọc to nhỏ đan xen, gương mặt bên dưới ngọc quan cũng bớt đi nét tùy tính ngày thường, càng nhiều hơn vẻ nghiêm nghị trước nay hiếm thấy.

Có thể là do nàng đã quen nhìn hần mặc áo rộng thùng thình, đột nhiên nhìn thấy người này như vậy, nàng có hơi xa lạ.

Cố Duẩn Chi nói tiếp: “Nguyệt Cẩm vẫn nói màu sắc của bộ vương phục không hợp với hần chút nào, già dặn quá, hôm nay hần còn không chịu mặc đấy.”

Nàng buột miệng đáp: “Mặc hay không mặc đâu phải chuyện hần có thể lựa chọn được.”

Lời vừa ra khỏi miệng đã biết mình lỡ rồi, nàng ngượng ngùng nói thêm: “Ý của ta là, hần cứ chọn chọn lựa lựa như thế thì không nên đâu.”

Sao lại thấy mấy câu này quá mức thân mật ấy nhỉ.

Đôi mắt dâm tà của Cố Duẩn Chi lại tà tà liếc về phía nàng, mặt ai kia càng xám xịt như tro, quyết tâm bồi thêm câu nữa”

“Chẳng qua ta chỉ thấy, hôm nay Vương gia mặc như thế đúng là khó coi.”

Nàng thừa nhận mình đã hết lời rồi.

Cũng may Cố tiểu Hầu gia không làm khó dễ nữa, hần nhẹ giọng băng quơ: “Lúc cô nói dối mắt cứ liếc sang chỗ khác, tật xấu này nên sửa lại đi.”

Nàng nắm chặt tay, quyết định sau này không chỉ xa lánh mỗi Tô Nguyệt Cẩm mà “đồng đẳng” của hần cũng phải tránh càng xa càng tốt.

Lúc đầu của Trương Thanh Hiền bị chém đi, có lẽ rất nhiều bách tính bị hần ức hiếp nhiều năm đã thở phào nhẹ nhõm.

Khi mây đen tan đi, áp bức bị che đậy suốt gần ba mươi năm không thấy ánh mặt trời mới có ngày ló rạng.

Không hề có tiếng hoan hô, cũng không vui vẻ điên cuồng và phấn chấn. Ánh mắt những người dân ở đây lại có phần ngơ ngác.

Một ông lão run rẩy nắm chặt bài vị trong tay, nước mắt tuôn rơi nhưng lại không nói được nửa lời.

Bầu không khí đột nhiên đông lạnh.

Tô Nguyệt Cẩm xoay mặt thì thầm mấy câu với Quế Viên công công, không lâu sau có một thị vệ ôm pháo tới.

Chúng bách tính vậy xem không hiểu được tính nết của vị Vương gia này, cho nên chẳng ai đoán được chuyện sắp xảy ra.

Giữa lúc trầm tư, họ thấy cấm vệ hoàng gia chỉnh tề xếp thành một hàng ngang, trên tay mỗi người đều giơ cao chùm pháo đã nhen đầu lửa.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc ùng ùng vang lên, tràn ngập khắp phố phường đông đúc.

Tô thiên tuế ngồi ngay ngắn trên đài, đường hoàng ra dáng nói:

“Khi có tiệc vui không phải vẫn nên đốt pháo sao?”

Pháo tượng trưng cho việc bỏ những thứ cũ đón thứ mới về, bây giờ đám mây đen Trương Thanh Hiền đã tan đi, Vũ Thành có thể đón mừng cuộc sống mới.

Lúc này bách tính mới chợt hiểu ra, hóa ra vị vương gia lạnh lùng này muốn dùng cách đó để nói cho họ hiểu, tất cả đã là quá khứ rồi, giờ có thể an tâm.

Sau khi hiểu ra, toàn dân phấn chấn.

Nô nức tiếng khen, tiếng hoan hô liên tiếp vang lên.

Từng đợt báii lạy thành tâm, cũng chính là sự ủng hộ cao nhất với vị vương gia trẻ tuổi Khánh Nguyên triều.

Tô thiên tuế đứng trên đài cao, cực kì nghiêm túc nói: “Đó là việc ta nên làm, không cần mọi người phải cúi đầu bái lạy. Mọi người chỉ cần nhớ là, pháo này là do ta bỏ bạc ra mua, sau này ta không có tiền ăn cơm thì nhớ làm cơm cho ta ăn nhé.”

Nếu thánh thượng mà biết mấy câu này, có khi sẽ tức điên lên mất.

Con nhà trời lại không có cơm ăn, thế thì ở đâu mới có cơm bây giờ?

Nhưng trong lời đó còn có thâm ý khác, nước đẩy thuyền thì cũng có thể lật thuyền, sự ủng hộ của dân chúng mới là hậu thuẫn kiên cố nhất của quốc gia.

Chỉ là Tô tiểu vương gia muốn dùng cách này diễn đạt lại, vừa khiến cho mọi người được một trận cười đau bụng.

Cố Duẫn Chi đứng dưới đài bất đắc dĩ nói: “Tình tính của Nguyệt Cẩm tuy có hơi tùy hứng, nhưng vẫn khiến người ta vui mừng.”

Thẩm Hành nhìn dáng vẻ của người kia, bất giác mỉm cười.

Một hoàng tử tự xưng là “ta”, một người chưa bao giờ đặt mình ở địa vị cao nhìn xuống thần tử, là Đoan vương điện hạ đấy.

Có lẽ đây cũng là sự hấp dẫn mà chỉ mình hắn có.

Sau khi xử lý xong chuyện ở Vũ Thành, bọn họ đi tới núi Thái Sơn, hiếm thấy ở đây có mấy ngày trời nắng, nghi lễ được tiến hành cực kì thuận lợi.

Tế tự kết thúc, nghi trượng khai hoàn về kinh, suốt dọc đường Thẩm Hành vẫn ngồi yên trong xe ngựa của mình, thỉnh thoảng có chơi cờ với Cố Duẫn Chi, đôi lúc sẽ cãi nhau cùng Lưu Nhã Quân cho vui miệng, phân rõ giới hạn với Tô Tiểu Thiên tuế.

Nàng đã treo cao một lần, kí ức khắc cốt ghi tâm đó cả đời này nàng không muốn lại chịu đựng thêm lần nào nữa.

Vì lẽ đó, trước lúc nàng hoàn toàn rung động, nàng phải tránh người đó thật xa.

Nhưng có lúc, chuyện nhạt như nước ấy cũng cần phải song phương phối hợp, mà vị quân tử cần nhạt ấy lại không chịu nhạt đi chút nào.

“Vương gia, ngài không thấy mình lại đi nhầm xe ngựa nữa sao?” Thẩm Hành nhìn người vừa xốc mình vào đây, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đây đâu phải là lần đầu tiên, trên đường vào kinh không biết hắn đã dùng bao nhiêu lý do để bước vào xe ngựa của nàng. Ngay cả khi nàng và Cố tiểu Hầu gia đang chơi cờ, hắn cũng mang theo một nắm hạt dưa ngồi cạnh xem trò.

Tô Nguyệt Cẩm tiện tay cầm lấy ai cuốn thoại bản nàng để trên xe, vô tội nói: “Xe ngựa của ta hỏng rồi, đang tu sửa.”

Cái cơ này hôm kia ngài đã dùng rồi đấy!

Nàng hít sâu một hơi: “Lần này lại hỏng chỗ nào?”

“Không biết.” Hắn lật xem thoại bản nói thêm: “Quế Viên còn đang suy nghĩ, phải nói là hư chỗ nào thì cô mới cảm thấy cực kì nghiêm trọng, chỗ nào mà khó sửa ấy.”

Hắn – nói – thản – nhiên – quá – đi!!!

“Ngài bớt qua loa lấy lệ với ta đi.”

Hắn liếc mắt nhìn nàng một cái, chất chứa đầy bất mãn.

“Giả vờ phá cũng phiền phức lắm đấy, cô cũng nên thông cảm cho họ.”

Tư thế kia như thể gia chủ đang oán giận thê tử nhà mình hà khắc quá mức vậy.

Rốt cục là ai không thông cảm cho ai đây?!!

Thẩm Hành nhắm mắt lại, nói thẳng một hơi: “Nam nữ thụ thụ bất thân, ta biết ngài tùy tính quen rồi, nhưng tốt xấu gì ta cũng là nữ tử chưa cưới gả. Nếu cứ như thế còn ai dám cưới ta vào nhà nữa.”

Dù nàng không vội gả những cũng không thể cho mặc thanh danh của mình ngày càng tàn tạ được. Cách một hai ngày Lưu Nhã Quân lại tới náo loạn với nàng một trận, không biết đến lúc về nhà rồi nàng có bị người ta trào phúng đến chết hay không.

Tô Nguyệt Cẩm nghe vậy thì bèn thả sách trên tay xuống, nghiêm túc nói: “A Hành, nếu không ai thèm lấy cô thì cũng không phải vì nguyên nhân này đâu.”

Chỉ riêng cái bản tính này thôi đã khó gả lắm rồi.

Một câu đủ khiến Thẩm Hành tức nên mức suýt phun cả máu, không còn quan tâm cái gì mà đoan trang cái gì mà hiền tuệ nữa, nàng dồn khí rống lên:

“Không ai thèm lấy lão nương cũng được, ngài bước ra ngoài cho ta ngay lập tức!!!”

Tô Tiểu Thiên tuế nghiêng người dựa vào bàn trên xe, âm cuối bên môi còn chưa dứt, hần từ tốn nói thêm: “Thế thì gả cho ta đi.”

Chỉ là, lúc đó Thẩm đại tiểu thư vẫn còn đang nổi nóng, căn bản nàng chẳng nghe thấy người kia nói gì, hỏi lại thì hần chỉ khẽ cười một tiếng, đề tài ngừng lại tại đây.

Thực ra, dù có là một nam nhân thông tuệ đến mức nào, trước mặt nữ tử trong lòng mình hần sẽ vẫn ngập ngừng như thế.

Thẩm Hành sợ trèo cao, hần lại lo thân phận hoàng tử của mình sẽ xúc phạm tới nàng.

Lúc xe ngựa dừng lại, nàng vẫn còn đang ngủ. Hần quan sát khuôn mặt này lúc lâu, yên lặng quần tóc nàng lại thành một nhúm, rồi rung rối mù như nhúm mì hay ăn.

Người ta vẫn nói về mây là thú vui chốn khuê phòng, nhưng hần lại thích mái tóc dài của nàng hơn cả, chỉ có điều tay nghề ‘buộc tóc’ thì chẳng ra sao.

Tô Nguyệt Cẩm hối lộ cho Đạo Đạo ba miếng ngọc bội, để nàng ấy có thể vấn cho nàng một kiểu đầu đẹp hơn.

Đối phương lén lút liếc mắt một hồi rồi quả quyết gật đầu như già tở.

“Vương gia, ngài phải cho nô tì thêm một mâm canh giò nữa.”

Chuyện này liên quan đến nguy hiểm tính mệnh đấy.

Hần trầm mặt gật đầu, nha đầu này hình như có phong độ gì đó rất giống với Quế Viên thì phải.

30. Chương 30: Hoa Tiền Nguyệt Hạ

Gần đây Thẩm Hành cảm thấy có gì gì kì lạ.

Bởi vì Đạo Đạo không thích đào sâu nghiên cứu đột nhiên lại bắt đầu học tập vấn tóc, thứ hứng thú này nàng không biết phải nên vui hay buồn.

Là một thị tỳ của tiểu thư nhà quan gia, nàng ấy cực kì không xứng chức. Ngoại trừ kiểu tóc buông đơn giản nhất, hầu như bất cứ kiểu tóc nào nàng ấy cũng không thể nào làm được.

Quả thật, lần này cũng không thông.

Dù người kia đã tìm tòi nghiên cứu thật lâu, mỗi lúc mở mắt ra, nàng cũng không dám soi gương nhìn mình nữa.

“Đạo Đạo, ta thấy con người ta sống thì cứ nên thoải mái. Có những thứ cần thiên phú dù mình chăm cũng không thay đổi được, không nên cố chấp quá làm gì”.

Những lần nói dối như vậy nàng đều phải vắt hết óc ra suy nghĩ, nếu không sẽ rất dễ bị vạch trần.

Luôn có một hai việc như thế đấy, dù cố gắng thế nào cũng sẽ không làm được.

Đạo Đạo đứng bên lo lắng nhìn nàng, nhỏ giọng nói: “Tiểu, tiểu thư không thích sao? Nô tỳ cảm thấy, thỉnh thoảng thử đổi một kiểu đầu mới cũng đâu có gì không tốt đâu.”

Thẩm Hành nghe vậy thì mỉm cười: “Em có thể thử nghiệm trên đầu mình ấy.”

Nhưng làm vậy sẽ không có canh giò để ăn a.

Nàng nuốt nước miếng một cái: “Mình tự luyện thì sẽ không tốt được. Việc này phải ngồi bên tỉ mỉ, tay nô tỳ quá ngắn, không với tới phía sau tóc nữa.”

Thẩm đại tiểu thư nghe xong suýt chút nữa đã lệ nóng lưng trông. Hiếm khi nàng thấy Đạo Đạo lại chăm chỉ như vậy, nàng mà không ủng hộ thì đúng là có lỗi với tình nghĩa chủ tớ bao lâu.

Vừa định nói: “Nếu không em đi làm cho cha ta đi, khả năng tiếp nhận của ông ấy mạnh mẽ lắm” thì màn hình xe ngựa đã bị người xốc lên.

Gò má tuần tú của Tô Tiểu Thiên tuế theo ánh dương chiếu vào.

Hắn đang dặn dò người bên cạnh gì đó, xoay mặt lại đập ngay vào mắt là “trang dung” của nàng lúc này cũng phải ngẩn người ra.

Hắn nói ngay với Quế Viên như thể bản năng: “Mau thả màn hình xuống.”

Thê thảm không cách nào tả hết!

Đạo Đạo nhìn động tác nhanh nhẹn của Quế Viên công công, nàng rất muốn được nói một câu: “Vương gia à, lúc ngài chải đầu làm sao mà xuống tay được vậy?”

“A Hành.”

Cách một lớp màn hình hắn gọi.

“Giờ từ đây chúng ta phải đi bằng đường thủy, cô rửa mặt trước đi, ta đưa cô ra ngoài chơi.”

Thẩm Hành không biết vì sao trong giọng nói của hắn lại có phần hổ thẹn, có lẽ là vì thấy vừa nãy mình có hơi đường đột.

Nàng hào phóng nói: “Chờ chút, tới ngay đây.”

Sau một khoảng thời gian kiên trì “quân tử chi giao” này, nàng đã ý thức được một cách rất sâu sắc, phải biến một tên “tiểu nhân” thành quân tử là chuyện khó khăn đến mức nào.

Vì lẽ đó.

Nàng than nhẹ một tiếng, cứ chờ về kinh đi, đến lúc đó mỗi người đi một ngả.

Có lẽ ngay cả chính bản thân mình nàng cũng không muốn thừa nhận, thực ra là vì nàng không nỡ.

Nơi mà họ tới tên là Diệu Nguyệt Thành, tòa thành giàu có nhất Bắc Thủy Trì Ngạn. Cạnh bên Viễn Sơn, tựa vào Thủy Ngạn, theo tương truyền vừa dựa núi vừa cạnh sông mới là vị trí tốt.

Hồ nước trong veo như kính trời, xanh xanh màu ngọc bích, gió phảng phất nhẹ nhàng, như cuốn hết những mệt nhọc của mấy ngày long đong.

Quế Viên đứng bên nhỏ giọng nói với Tô Nguyệt Cẩm: “Vương gia, nô tài nghe nói gần bên có một khu rừng phong lá đỏ, trong rừng còn có hiên đình được chăm trổ tinh vi, là nơi mà văn nhân mặc khách thường xuyên lui tới. Nơi hành lang uốn khúc phong cảnh hợp lòng người, thích hợp cho các đôi nam nữ trẻ tuổi nói chuyện về trời đất, ngài xem, khả khả...”

Câu nói cuối cùng của hắn nói rất nhỏ nhẹ, cộng thêm một vẻ mặt cực kì gian xảo lưu manh.

Tô thiên tuế ghét bỏ nhìn chéch qua một bên, nói tiếp với Thẩm Hành: “Chúng ta đi Lâm Tương các ăn cua đi, nghe nói gạch cua ở đó rất ngon.” Quan trọng nhất đó là, điểm tâm nơi này cũng vô cùng tuyệt vị.

Hai bên đồng lòng, cả hai đều thoả mãn.

Lúc đi ngang qua bên người Quế Viên, hắn vỗ nhẹ bờ vai của ông, ý vị sâu xa nói: “Mấy chuyện hện hò này chẳng vui về gì đâu.”

A Hành nào có biết được mấy bài thơ cổ, sao mà nhìn phong cảnh hữu tình gì đó được chứ.

Cùng nhau đi được một đoạn chưa xa, hai người đã thấy Cổ Duẩn Chi phát phơ cây quạt giấy.

Hôm nay hắn mặc một bộ thường phục màu lam nhạt thêu vân, trên đầu là cây ngọc trâm màu trắng, phong lưu ngời ngời, ha ha chào đón: “Định đi đâu thế? Sao vui vẻ quá vậy.”

Thẩm Hành cười chỉ vào tửu lâu cách đó không xa: “Đi ăn cua, nghe nói lầu các này vừa bắt cua vừa ăn, lạ lắm.”

Cổ Duẩn Chi cười tùm tùm liếc qua hai người một lượt: “Hóa ra là thế, ta cũng thích ăn cái này, đi cùng không?”

Xưa nay Thẩm Hành vẫn biết quan hệ giữa hắn và Tô Nguyệt Cẩm vô cùng tốt, nghĩ cùng đi cũng chẳng có việc gì.

Cho nên nàng gật mạnh đầu: “Được chứ, thêm một người thì càng náo nhiệt, cùng nhau đi thôi.”

Quế Viên và Đạo Đạo cùng nhìn nhau, trong mắt là bốn chữ ‘Không hiểu phong tình’ cực lớn.

Cổ Duẩn Chi là ai chứ? Là người được xưng Ngọc Diện Nguyên Quân, tuy nhìn thì ôn hòa, nhưng có thể lọt vào mắt hắn chỉ lác đác được mấy người.

Thẩm Hành không nhìn ra ý hắn, nhưng người bên ngoài lại rõ ràng minh bạch.

Khoảng thời gian này vị Cổ Hầu gia kia cứ hay tìm Thẩm tiểu thư chơi cờ, thời gian Thiên Tuế gia ở bên nàng vốn đã không nhiều, hiếm khi mới có một lần dạo chơi, sao có thể đồng ý chen thêm người nữa.

Quế Viên lén nhìn chủ tử mình một cái, quả nhiên trên khuôn mặt lạnh lùng kia đã nhăn như đường áo, nhưng lời nói ra lại không chút ngông cuồng.

“Muốn ăn cua thì tự đi đi, ta muốn đi riêng với A Hành.”

Một câu đủ khiến mọi người ở đây thêm sững sốt.

Thẩm Hành đẩy hắn một cái rồi cũng không biết phải nói gì mới hay.

Cổ Duẩn Chi trừng mắt lại, như thể cũng sớm đoán được tính tình người kia, chỉ có điều vẫn hơi hơi oán giận: “Sao hẹp hòi quá thế, đi chung không vui à? Từ khi có A Hành ngài không thích đi với ta nữa hả”.

Cách nói tế nhị tránh nặng tìm nhẹ này khiến cho người ta không nổi chối từ.

Tô Nguyệt Cẩm trầm mặc, nói năng vẫn đầy ý vị: “Nếu thành thân cũng phải ở bên hoa tiền nguyệt hạ*, chờ A Hành sinh em bé rồi ta mới có thời gian đi với đệ.”

*Bên hoa, dưới trăng.

Dứt lời thì lói Thẩm Hành đi thẳng. Để lại mấy người đang hóa đá bên kia, một lúc vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Thực ra Thẩm đại tiểu thư kỳ cũng không biết mình đang đi đâu, cả người mờ mờ mịt mịt, cũng không biết ý của hắn có phải giống cách mà nàng đang hiểu.

Há mồm hết lần này tới lần khác lại thấy không nên hỏi việc riêng nhà người ta.

Trong lúc đó Cổ Hầu gia vẫn còn đang ngơ ngẩn, đáng vẻ oán giận sau khi bị vứt bỏ quá rõ ràng. Hóa ra, người mà Hầu gia thích, là Tô tiểu vương gia sao? Vì để cho người kia biết nhầm đường mà quay lại, Tô Nguyệt Cẩm mới kéo nàng sang làm cớ.

Hai người này đã hơn hai mươi mà chưa cưới vợ, hóa ra là vì còn chút tình cảm nan giải này, đúng là khổ cho bọn họ.

Tô Tiểu Thiên tuế vốn đã thông minh, nhưng cũng không ngờ rằng nàng lại có cách giải thích độc đáo đến vậy, nhìn dáng vẻ mặt tập trung của nàng hẳn còn nghĩ là vì Cố Duẩn Chi không cùng đi.

Ai kia bực bội chột chột vào đĩa điểm tâm trên bàn nói: “Duẩn Chi mà ăn của người sẽ bị nổi đỏ”.

Chẳng qua tên đó đi theo để xem trò vui thôi, tưởng hẳn không biết chắc.

Thẩm Hành suýt nữa không cầm chắc cái thìa trong tay, rưng rưng nói: “Ngài thật biết quan tâm.”

Không hiểu sao gương mặt đó lại mang theo vẻ khoan dung ngầm hiểu, khiến cho Tô Nguyệt Cẩm phát tởm một hồi, bất giác múc một muỗng cua trong bát nàng ăn thử.

Mùi vị vừa vặn, không có độc mà.

Hắn gõ lên cái bát của Thẩm Hành một cái: “Ăn đi, lúc về phải uống một bát thuốc thanh nhiệt đấy.”

Lần này họ đến đây không làm kinh động đến quan chức Diêu Nguyệt Thành, quần áo cũng chỉ dùng trang phục thương nhân bình thường, vì không muốn quấy nhiễu dân cư bách tính.

Sau khi ăn xong hai người thuê một chiếc thuyền nhỏ, đi thuyền ra hồ, ngắm nhìn ý cảnh.

Chỉ có điều số thuyền hoa trên hồ cũng dần dần tăng lên.

Thực ra cái gọi là thuyền hoa trong lòng hầu hết các công tử đều hiểu rõ, một nghề nghiệp không ra gì.

Đánh đàn rồi ca hát, thỉnh thoảng lọt vào mắt công tử nào sẽ được mời tới thuyền người kia gảy thêm một khúc, nhã trí hơn yên hoa liễu dạng thêm một chút.

Thẩm Hành không rõ chiếc thuyền này đã thu được bao nhiêu chiếc khăn tay của các cô nương, nàng vừa nhìn vừa ngẫm, hay là lấy về vài cái nhí, để cho Đạo Đạo lấy chùi bàn.

Tô tiểu vương gia vẫn thản nhiên ngồi trên mũi thuyền, thỉnh thoảng lại cho cá ăn vài miếng.

Có một chiếc thuyền lớn màu đỏ chậm rãi tiến gần bên, Thẩm Hành nhìn người kia đang còn cầm cùi nuôi cá. Một cô nương mặc quần dài màu đỏ vung vẩy khăn tay đầy hương phấn, cười quyến rũ nói: “Này công tử và nha hoàn ngồi trên mũi thuyền ới, có muốn lên thuyền chúng ta giải sầu không đấy”.

Nói xong nàng đã kéo tấm lụa mỏng trên thuyền xuống.

Thẩm Hành nhìn sang, một đồng các cô nương đang ngồi bên trong, mập béo ốm gầy, muôn hình vạn trạng.

Nàng trêu ghẹo nhìn Tô Nguyệt Cẩm, cười ha ha nói: “Gia có muốn qua không?”

Hắn nghiêng đầu nhìn nàng: “Lát nữa nàng mà ghen ta lại càng xui xẻo.” Hắn thích tự chuốc lấy phiền thế à?

Bên trong thuyền đột nhiên vang ra một giai điệu lạ.

Nghe biết là âm thanh của nhạc cụ gì, vừa giống đàn cầm vừa giống đàn tranh, mấy âm tiết vội vàng dồn dập, nhưng là cực kì dễ nghe. Như thể lòng người kia đang lo lắng, hoặc có nhiều tâm sự ngổn ngang.

Thẩm Hành không hiểu âm luật, nhưng nhìn thấy Tô Nguyệt Cẩm nghe xong thì cả người đờ đẫn, còn ngạc nhiên đưa mắt nhìn về phía kia.

Nàng chưa từng thấy hắn thất thố như thế, một lúc lâu sau hắn khẽ nói ba chữ:

“Là A Dạng.”

31. Chương 31: Bé Gái Mệnh Thủy Ngự Ban

Tô Dạng được Tô Nguyệt Cẩm lôi về từ một ngọn núi tuyết lớn.

Sở dĩ chỉ dùng một từ ngữ đơn giản mà còn hơi bị thô thiển thế này là bởi vì lúc đó Tô Thiên Tuế chỉ mới có bốn tuổi mà thôi, A Dạng đang hôn mê lại là đứa bé đã sáu tuổi.

Một đứa bé bốn tuổi vác về một bao hoa quả nhỏ đã phải gọi là vất vả thôi rồi, huống chi là kéo về một đứa bé choai choai còn cao hơn mình cả nửa cái đầu.

Lúc Tô Dạng được lôi về, trên gáy u lên một cục bằng cả cái trứng chim, Hoàng hậu nương nương lúc ấy cũng không sao hiểu nổi, đứa bé này vốn chỉ vì đói quá mà ngất xỉu, sao lại mọc đầu ra cái trứng chim này thế.

Tô Thiên Tuế thông minh đang ngồi ở đầu giường ăn điểm tâm, vô cùng thần nhiên nói: “Đường trên núi tuyết gồ ghề quá, nương nhanh cho người đi sửa chữa đi.”

Một lời nói toạc thiên cơ, đứa bé kia vì sao lại thành ra như vậy, rõ ràng là dọc đường đi bị va đập mà thành. Hoàng hậu nương nương tin Phật, thấy con nhà mình tạo nghiệt như vậy thì trong lòng cũng thấy bất an. Đúng ngày ngày hôm sau, Thiên Tuế gia liền sốt cao không giảm, dư độc đột nhiên phát tác.

Lúc đó mẹ con hai người còn đang ở trên núi Phụng Vu, thần y thối râu tóc bạc phơ trên núi lắc lư đầu bảo, hoàng tử điện hạ mệnh cách không tốt, chỉ bằng tìm một cô bé mệnh thủy kết hôn xung hỷ, bảy ngày sau vừa hay là ngày tốt.

Thực ra, lời này chẳng qua là ăn không nói có mà thôi. Ai mà chưa từng bị phong hàn, bệnh này cũng chẳng phải đại sự gì cho cam, tùy tiện uống vài bát thuốc thì bảy ngày cũng có thể khỏi hẳn. Nhưng mà lão đầu này ngày ngày bị Hoàng hậu nương nương nhìn chòng chọc đến phiền, cho nên mới thuận miệng nói bậy như thế.

Đứa nhỏ nhà trời tất nhiên là vô cùng quý giá, từ lúc thăng bé bước chân vào ngọn núi này, cứ nhìn từng nhóm to nhóm nhỏ người đang bày binh bố trận xung quanh nó mà xem, với một kẻ cả đời canh sông cơm nhạt như lão mà nói, sao không thấy phiền hà cho được. Một tí bệnh thương hàn bé xíu mà bị truyền gọi liên tục năm lần bảy lượt, đương nhiên ông phải nghĩ ra cách nào đó cho mình được thanh nhàn.

Giờ đúng là lão đã được ngồi một bên thanh nhàn lắm thật, đó là vì đến lượt Hoàng Thượng và Nương Nương lo lắng. Lần này họ đi quá vội vàng, sao có thể mang một đứa bé gái theo được chứ. Cân trái nhắc phải một hồi, họ mới nhớ đến đứa nhỏ nhất được thời gian trước.

Nó có phải mệnh thủy không nhỉ? Tuy bát tự còn chưa xem, nhưng nếu nhất được từ trên núi tuyết, còn chỗ nào có thể nhiều nước hơn nơi đó được? Rồi lại lo ngũ hành của đứa bé này không hợp, cho nên ông ban thưởng một chữ “Dạng” làm tên.

Vì thế, chuyện được giải quyết vô cùng dứt khoát, bé gái mệnh thủy được ngự ban cho cái tên “Tô Dạng”, vào buổi tối thứ hai còn đang lúc hôn mê, cô bé đã bị đưa lên “long sàng” làm con dâu nuôi từ bé của Tô tiểu thiên tuế.

Lúc Tô Dạng tỉnh lại, đầu óc vẫn mông lung mờ mịt, sau khi vui tươi hơn hử gặm xong ba cái bánh bao thịt, nghe nói mình đã bị gả đi như vậy rồi, bé cứ thế gào lên khóc.

Tô thiên tuế vừa tao nhã lau nước mũi xong, lại tiện thể dùng luôn cái khăn kia giúp cô bé lau lau nước mắt.

“Việc này cũng không ai thương lượng với ta, chờ muối trưởng thành rồi, tới lúc thích hợp thì trèo tường đi đi.”

Tô Dạng rưng rưng nước mắt nhìn vách tường cao vút trong viện, cuối cùng đành phải thỏa hiệp mà thôi.

Quả thật hành động này có mấy phần bất chính, vài phần “cường đoạt dân nữ”, nhưng mà người cường đoạt kia lại là hoàng đế của Khánh Nguyên triều, thử hỏi ai dám làm gì được.

Tô Dạng là đứa bé bị bọn buôn người bắt cóc, bé chỉ nhớ lúc bị lừa được cho ăn ba cái bánh bao thịt, tới lúc khôn ra thì đã sớm không biết nhà mình ở đâu.

Vào nhằm Phụng Vu Sơn là vì nghe trộm được mình sẽ bị bán đến một nơi xa xôi hẻo lánh, cho nên bé mới chạy trốn tới nơi này. Tô Tiểu Thiên Tuế nhìn bộ dạng mím môi ngốc nghếch của đứa bé kia, nhìn thế nào cũng thấy mình lỗ vốn. Một đứa bé bốn, năm tuổi, sao biết thế nào là tình yêu được, Tô Nguyệt Cẩm điều dưỡng trong núi bảy năm, Tô Dạng cũng ở trong núi cùng hẩn bảy năm. Nghe bảo hai đứa bé này là thanh mai trúc mã, hồn nhiên vô tư, nhưng thực chất giữa bọn nhỏ có ý gì không thì cũng khó mà nói được.

Thầy dạy võ cho Tô Nguyệt Cẩm là một đạo sĩ trên núi Phụng Vu hay vân du tứ hải, tính cách vô cùng kì lạ, tuy có võ công xuất thần nhập hóa, nhưng cả đời lại chỉ nhận đúng một đệ tử. Võ công của Tô Dạng đều là do Tô Nguyệt Cẩm dạy lại cho nàng sau khi mình học xong, bảo đó là quan hệ thầy trò cũng không sai chút nào. Tô Tiểu Thiên Tuế không học được khinh công, nhưng cũng học phương pháp, sau này bài đầu tiên hẩn dạy cho Tô Dạng đó là cách trèo tường.

Sự thật chứng minh, đứa bé gái bị ba cái bánh bao thịt lừa đi này cũng có chút ít ngộ tính, nhưng lại thiếu khả năng giữ gìn bốn phận, công phu trèo tường học được rất nhanh đã thành tài.

Lúc Tô Thiên Tuế nhàm chán vẫn thường thích lôi băng ghế nhỏ ra sân viện ngồi xem nàng trèo leo. Và rồi leo leo trèo trèo, cuối cùng lại trèo được càng lúc càng xa. Lúc mới đầu cách hai ngày thì về một lần, sau thì một tháng về một lần, sau nữa thì một năm cũng không về được hai lần. Hơn nữa điều kì lạ nhất là, từ năm mười ba tuổi vị chủ tử xung hỉ này đã không thể mở miệng ra nói chuyện được nữa. Rất nhiều người suy đoán, có lẽ ở bên ngoài nàng đã gặp phải chuyện gì không may, nhưng cũng không thấy nhóm chủ tử trong cung gọi thái y xem bệnh, cứ bỏ qua như thế.

Năm ba năm nàng mới trở về một lần.

Dần dà, rất nhiều người cũng không nhớ rõ, Tô tiểu vương gia ban đầu còn có một cô dâu nuôi từ bé.

“Nói là xung hỉ, thực ra chỉ có thấp nền đỏ cả đêm. Từ khi Tô Dạng trưởng thành cũng chưa từng làm thêm nghi thức gì nữa cả, thân phận cũng xem như bình thiếp, tính tình nàng lại hết sức dịu dàng, ở chung với người hầu kẻ hạ cũng rất tốt.”

Cố Duẩn Chi nói xong, hẩn liếc nhìn Thẩm Hành một cách đầy kì lạ. Sau khi nha đầu kia trở về nàng cứ ngồi trước đại sảnh khách điểm không nói lấy một câu, hỏi nàng cái gì nàng cũng chỉ lắc đầu, rất lâu sau mới nói được một câu: “A Dạng là ai?”

Hẩn cứ tưởng là Tô Nguyệt Cẩm đã nói với nàng, tuy có hơi kinh ngạc vì chuyện hẩn nhắc tới, nhưng nhìn dáng vẻ đáng thương của Thẩm Hành, hẩn cũng không nở đành lòng.

“Ôn Uyển, nàng đã gặp A Dạng à?”

Nghe nói Nguyệt Cẩm dẫn một nữ tử về đây nhưng hẩn vẫn chưa nhìn thấy được, cũng không biết có phải tin vịt hay không. Thẩm Hành cúi đầu vịn vẹo tay: “Ta không nhìn rõ dáng vẻ của nàng ấy.”

Thực ra, nàng chỉ nhìn được đôi bàn tay xanh đen của cô nương kia, cả cái trán đầm đìa mồ hôi, và vạt áo trước cũng ướt đầm, rõ ràng là trúng độc.

Lúc đó nàng không biết quan hệ của nàng ấy và Tô Nguyệt Cẩm, chỉ nghĩ hai người là chỗ quen biết cũ, sau khi trở về khách điểm còn muốn giúp đỡ thay quần áo. Nhưng rồi...

“A Hành, cô đi ra ngoài đi.”

Lúc đó hẩn nói như vậy nhỉ? Trên mặt là vẻ nghiêm túc hiem khi nhìn thấy, hẩn không muốn nàng xía vào chuyện này, ngay cả Quế Viên muốn vào cũng bị người ta ngăn cản. Nước sạch được bưng vào hết chậu này đến chậu khác, nàng đứng trên hành lang gấp khúc, giống như kẻ ngốc nhìn chằm chằm vào cánh cửa sổ kia. Thỉnh thoảng nghe được vài tiếng rên rầm rì, cũng thấy hẩn dịu dàng chưa từng có.

Hóa ra, hẩn cũng sẽ chăm sóc người khác. Làm bạn ngày bé, tình nghĩa thầy trò, hơn mười năm tình cảm qua lại với nhau, sao nàng có thể so sánh được. Cố Duẩn Chi khuyên nàng trở về nghỉ ngơi sớm, nàng cũng vội vã gật đầu. Không biết mình muốn làm gì, nàng chỉ thấy cả người nóng nẩy cực kì khó chịu.

Khi Tô Nguyệt Cẩm đi từ trên lầu xuống, đúng lúc thấy Thẩm Hành đang mắt hôn mắt vĩa đi lên lầu. Nàng nhìn thấy hắn thì nhẹ nhàng nhích người qua, cứ vậy tiếp tục đi lên.

“A Hành.”

Hắn giữ chặt nàng, giống như một đứa bé đầy bất lực. Thẩm Hành ngược mắt đối diện với hắn, khuôn mặt tỉnh tể trước giờ vẫn luôn luôn rực rỡ, vậy mà giờ đây nó lại nhuộm một lớp u sầu không ai hiểu nguyên nhân. Tay hắn đặt trên cổ tay nàng, cùng với làn gió lạnh giữa đêm, lần đầu tiên lại khiến nàng thấy rung mình như vậy. Nàng quay lại cúi người, nghiêm túc gọi:

“Doan Vương gia.”

“Không biết ngài có gì sai bảo?”

Ánh mắt hắn lướt qua nét buồn bã nặng nề, Thẩm Hành cũng không còn dũng khí nên đành nhìn xuống đất, vội vàng nâng váy chạy lên lầu.

Giờ đây hắn không còn giữ chặt nàng lại nữa, chỉ ngần ngợ đứng đó nhìn bàn tay bị nàng hất lại, rất lâu sau vẫn chưa thấy hoàn hồn.

Thẩm Hành được chính thức nhìn thấy Tô Dạng giữa khung cảnh lá rơi rực rỡ sau giờ Ngọ, nhân lúc phong cảnh bên hồ đang rất đẹp, mọi người liền chuyển bữa trưa ra ngoài kia bày biện.

Khi ấy nàng và cha đang tranh đấu giành giật một con cua, Tô Dạng lắc lư vòng eo nhỏ uốn éo đi tới đó, giật lấy con cua vàng kia rồi ăn mất.

Ngày ấy trên thuyền hoa, trên mặt nàng có che một tầng lụa mỏng, cho nên Thẩm Hành vẫn chưa được chiêm ngưỡng gương mặt xinh đẹp đến cực điểm kia. Trước đó nàng cũng thử tưởng tượng diện mạo của Tô Dạng, có lẽ là nghiêm nghị khó gần, có thể là nhỏ bé trong sáng, thậm chí là thành thạo đoan trang, bởi vì đó là tiêu chuẩn lựa chọn nàng dâu của hoàng thất. Xinh đẹp, vĩnh viễn không phải là một lời ca ngợi. Mấu chốt nhất là nàng ấy lại đang ăn con cua béo ngậy nhất ở đây a.

Đây là ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu nàng.

Dưới ánh nhìn chăm chăm của nhiều người như vậy, trên mặt Tô Dạng chẳng hiện ra nửa chút ngượng ngùng, nàng vừa liếm liếm ngón tay đầy gạch cua vừa cười rất sâu xa.

Hồn nhiên cũng không thể khiến người ta ghét bỏ. Nàng ấy tự bẽ cái ghế dựa tới, thản nhiên chen vào chỗ giữa Cố Duẫn Chi và Thẩm Hành đang ngồi, còn nâng cằm nghiêm túc đánh giá nàng.

Cả đời này Thẩm Đại tiểu thư chưa bao giờ gặp ai càn rỡ đến vậy, thật không hiểu nổi mấy lời khen ngợi dịu dàng mà Cố Hầu gia dành tặng nàng ta vài ngày trước thể hiện ở nơi nao.

Dáng người Tô Dạng rất cao, so với Cố Duẫn Chi cũng không thấp hơn là bao, Thẩm Hành vừa định xê ra một chút, thì nàng ấy lại cười ha hả kéo về.

Con cua tươi ngon được người kia đưa lên trước mặt. Đây là, muốn mời nàng ăn sao?

Nhưng mà nàng nhớ, vừa rồi lúc lột con cua kia, nàng ấy dùng răng để cắn mà. Nàng, không muốn ăn nước miếng của nàng ấy đâu

32. Chương 32: Đại Khí Chính Thất Phu Nhân

Giữa lúc tình thế đang khó xử thì Tô thiên tuế trong bộ trường bào màu xanh nhạt nhàn nhàn đi tới.

Có vẻ hắn vừa mới tắm rửa xong, trên người thoang thoảng hương thơm như lan như xạ, dáng vẻ vẫn tùy tiện thoải mái như lần đầu tiên hai người gặp gỡ, bên hông là thắt lưng bằng bạc, lắc lư lủng lẳng bên eo, lưỡi biêng xuất trần.

Nhìn thấy ba người đang chen chúc ở đây với dáng vẻ vô cùng kì lạ, hắn đưa tay kéo cổ Tô Dạng xách nàng lên.

“Mới tới đã ầm ĩ.”

Hắn lại nhíu mi, ánh mắt trách cứ như nhìn một con vật nhỏ không chịu nghe lời.

Tô Dạng chớp chớp đôi mắt phượng, nghiêng đầu mỉm cười nhìn Thẩm Hành.

Lần đầu tiên Thẩm đại tiểu thư được một nữ tử quan tâm như vậy, tất nhiên cũng phải đáp lại đối phương một nụ cười.

Chỉ là nụ cười đó vô cùng gượng gạo, cho nên càng nhìn càng thấy quá ngu si.

Tô thiên tuế gia buồn cười liếc nàng một cái, giọng điệu đầy vẻ bất đắc dĩ: “A Dạng rất tò mò về cô đấy, cô cứ kể nàng là được.”

Thẩm Hành nhìn ánh mắt đầy ý chiều chuộng kia, đột nhiên lại thấy mấy món ăn hôm nay chẳng dễ ăn chút nào, nàng ghen đáp: “Đâu có, phu nhân rất tốt, rất... nhiệt tình.”

Sau đó liền xoay mặt tiếp tục ăn cơm.

Cả quá trình đều nhạt như nước ốc, sau đó Tô Dạng lại xách băng ghế nhỏ đi tới bên cạnh Tô Nguyệt Cẩm, đưa tay giúp hắn gấp rau.

Thẩm Hành vẫn yên lặng bới cơm, tiện đường bẻ một cái càng cua vàng rộm.

Đang gỡ được một nửa thì một bàn tay khớp xương rõ ràng đưa sang cầm lấy, Cố Duẩn Chi chân thành hỏi: “Cái này ăn ngon lắm à?”

Thẩm Hành sững sờ nhìn cái thứ tàn tạ không ra hình thù kia, chậm chậm đáp: “Mùi vị chủ yếu là trong gạch của nó, tuy ít nhưng mà ăn rất ngon.”

Vừa mới nói xong, hắn đã cầm cái “móng vuốt” kia cho vào miệng mút mút, còn thật lòng khen ngợi: “Đúng rồi.”

Thẩm Hành cứng đờ người, nàng thừa nhận, dù trên mặt Cố tiểu Hầu gia hơi ngượng ngùng xúc động, nhưng động tác ăn cua cũng hết đổi mê người.

Thế nhưng...

Nàng không thể không nói, việc bị ép ăn thịt người với cảnh nhìn thấy người khác ngậm nước miếng của mình đều kinh sợ như nhau.

Nàng bắt giác ngắt thêm vài cái càng cua bỏ vào trong bát hắn, chân thành nói: “Hầu gia, ở đây còn rất nhiều này.”

Ý tứ là, ngài đừng gặm đồ thừa của ta như thế nữa.

Tầm mắt lạnh lùng của Tô Nguyệt Cẩm chậm rãi đảo qua mặt hai người, hắn lấy một bát cháo nếp táo đỏ đẩy tới trước mặt Thẩm Hành, nhàn nhạt nói:

“Gần đây không phải cô tới tháng à? Ăn ít đồ có tính hàn thôi.”

Dứt lời, ông tay áo vẩy thêm một cái, kéo thẳng Tô Dạng còn đang muốn ngó tròng vui nghênh ngang rời đi.

Thẩm Quát vừa nhai cơm vừa hỏi: “Ai tới thế?”

Thẩm Hành nhìn dáng vẻ quan tâm săn sóc của cha mình, cố gắng kìm nén ý định nhét hết càng cua vào lỗ mũi người kia, nàng cắn răng nghiêng lợi nói: “Không ai tới hết!!”

Chỉ có em gái của nương nàng tới thôi!!

Lần trước ở trong núi, nàng cũng đã tới một lần, còn bắt hạnh dính lên nệm giường nữa.

Sau khi rời giường bản thân nàng cũng không hề phát hiện ra, đúng lúc Tô Nguyệt Cẩm tràn đầy phấn khởi đi vào phòng nhìn được, hắn xoay mặt đi thẳng qua nhà sát vách, nói toạc hết ra.

Hắn nói là: “Tam nương, quỳ thủy của nương tử ta đến, bà có chút phân tro nào cho nàng dùng được không?”

Còn nhớ lúc hắn mang thứ kia về, trên mặt vẫn hết sức thản nhiên, lòng Thắm Hành xúc động đến muốn rơi cả lệ.

Nàng khiêm tốn thỉnh giáo: “Một nam tử như ngài sao lại biết đồ nữ nhân hay dùng vậy?”

Không phải người ta vẫn nói chuyện này xúi quẩy lắm sao?

Hắn kì lạ nhìn nàng “Nương ta cũng là nữ nhân mà.”

Hắn không nói cho nàng biết, lúc nương nàng tới tháng, đều là do cha hắn tự tay nhét phân tro.

Hoàng đế Khánh Nguyên anh minh thần võ vẫn hay chăm sóc cho nhu cầu nương tử, tay nghề đã luyện thành thần công, chuyện này, đúng là không nên truyền ra ngoài chút nào.

Lúc Thắm Hành trở về, trời đã bắt đầu sẩm tối. Nàng chạy quanh thành hết một vòng, vốn là định mua một bó rau cần thiết to nhét vào dưới gối Tô Nguyệt Cẩm.

Hắn ghét nhất là mùi của rau cần, mỗi lần trong đồ ăn có nó, hắn sẽ gấp từng miếng từng miếng một cho vào bát của nàng. Giờ đi khắp chợ rồi lại không tìm thấy chỗ mua, đành phải bức bối quay về lại.

Nàng nghĩ, hình như nàng đã quen ỷ vào Tô Nguyệt Cẩm quá rồi, bởi vì mỗi lần đi ra ngoài, hắn vẫn luôn đi trước dẫn đường cho mình cả.

Đây chẳng phải là thói quen tốt gì.

Lúc đi tới trước cửa, nàng nhìn thấy trong nhà đang sáng đèn. Cứ nghĩ là Đạo Đạo ngồi bên trong, nàng lăm lăm liệ liệ đẩy cửa lao vào, kéo kéo cổ áo nói:

“Khát quá khát quá, nhanh rót cho ta chén trà nào.”

Người trong phòng cũng rất biết nghe lời, đưa chén trà sang cho nàng uống, sau đó, bốn mắt nhìn nhau.

Lại sau đó nữa,

Tất cả mọi âm thanh đều im bật.

Khuôn mặt nhỏ phong tình vạn chủng của Tô Dạng dưới ánh nến chập chờn càng thêm xinh đẹp, nàng ấy sẵn sốc lấy khăn tay lau vết nước dưới cằm nàng:

Đưa một tờ giấy nhỏ viết “Nàng đã về rồi.”

Rốt cuộc, chuyện này là sao vậy?

Tô Dạng lúi cúi nàng đang chờ dẫn ngồi vào chỗ của mình, lấy bút lông viết lên tờ giấy trắng: “Ta chờ nàng rất lâu.”

Thắm Hành chợt nhận ra, hôm nay nàng ấy còn mang theo một xấp giấy trắng, cả một chiếc gối mềm, rõ ràng có ý vừa nằm vừa trò chuyện.

Nhưng mà câu tiếp theo không còn khách sáo quá nhiều nữa, nàng nói thẳng:

“Nàng thích hắn, ta nhìn ra mà, cũng nhiều năm rồi ta chưa từng thấy hắn để tâm tới một nữ tử như vậy. Nam tử vẫn muốn cưới thêm thê thiếp. Nếu nàng làm muội muội của ta, ta cũng rất vui mừng.”

Thắm Hành hoàn toàn không biết phải bày ra vẻ mặt ra sao.

Mím cười à? Nàng thừa nhận mình thật sự không cười nổi.

Khóc sao? Càng không đến mức đó nữa.

Dáng vẻ lúc này của Tô Dạng giống hệt như ngày nọ rong chơi ở ven hồ, hào quang chính thất soi sáng là thế, hiển lẫm đến mức khiến cho “hồ ly tinh chen ngang giữa đường” như nàng cũng phải thấy thẹn thùng.

Há miệng ra, nàng thực sự rất muốn nói.

Ta và Thiên tuế gia, nhiều lắm cũng chỉ có tình cảm một lần nắm tay mà thôi.

Nụ hoa tình ái yếu ớt còn chưa kịp nảy mầm đã bị ngài dội thẳng một thùng nước vào mặt, giờ đã sáng suốt hơn nhiều rồi, thực sự không cần phải chinh ta như thế a.

Nhưng mà nói như thế nàng lại thấy mình khó chịu, sững sờ một lúc nàng làm động tác như thể chỉ thiên.

“Phu nhân cả nghĩ quá rồi, ta thật không ý đó.”

Nói nàng kiêu căng tự mãn cũng được, nói nàng không biết tự lượng sức mình cũng được. Ở thế gian thê thiếp thành đàn này, nàng chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ làm thiếp cho người ta, cũng không muốn chăm sóc nam tử cùng người khác.

Câu này đúng là có chút ngông cuồng, nhưng lại là ý nghĩ chân thật nhất trong lòng nàng lúc đó.

Có lẽ Tô Dạng cũng không ngờ nàng sẽ trả lời như vậy, nhìn kỹ hồi lâu mới viết tiếp:

“Nàng không thích ta à? Thường ngày ta ít khi ở trong phủ, sẽ không thường chạm mặt nhau đâu. Hơn nữa nàng phải biết, Nguyệt Cẩm sớm muộn gì cũng làm hoàng đế, dù thánh thượng yêu chiều nường nường nhưng cũng không thể trống vắng hậu cung.”

Đương nhiên nàng hiểu.

Thẩm Hành cúi đầu, đưa tay gầy gầy vẩy nén trên mặt bàn.

“Ta chưa từng nghĩ như vậy thật. Phu nhân và Vương gia kiêm điệp tình thâm, có thể có khí độ như vậy cũng khiến người người khâm phục, Tuy Thẩm Hành thân phận thấp kém, nhưng tự biết mình không đủ sắc đẹp để đi làm thiếp thất.”

Từ xưa tới nay thê không bằng thiếp, làm thiếp tất nhiên phải xinh đẹp dịu dàng, xoay trái xoay phải.

Tính tình nàng như vậy, sao mà làm được.

Tô Dạng nghe vậy thì cười, viết một hàng chữ nhỏ rồi đưa tới trước mặt nàng.

Nét chữ rõ ràng như vậy đấy, vừa đẹp dễ lại dịu dàng.

“Nếu như lời này là do Nguyệt Cẩm bảo ta tới hỏi nàng thì sao?”

Về mặt nàng ấy như cười như không, không rõ là thật hay là giả, cứ nhìn nàng như vậy.

“Hắn không biết.”

Một lúc lâu, Thẩm Hành mới nói ba chữ này. Giọng điệu không cao lắm, nhưng lại cực kì chắc chắn.

Đáy mắt Tô Dạng lướt qua vẻ kinh hoàng, cửa ngoài phòng cũng được đẩy ra.

Lưu Nhã Quân mặc bộ váy phấn hồng mang theo nha hoàn đi tới, nhìn thấy Tô Dạng bên trong thì sợ hết cả hồn, nhanh chóng chuyển thành nhiệt tình bước sang.

“Tô tỷ tỷ cũng đây à? Đang nói chuyện gì với Thẩm tỷ tỷ thế, lại không gọi muội qua.”

Thẩm Hành nhìn hai nha hoàn bên cạnh nàng, thân thể dung mạo còn cường tráng hơn cả Đạo Đạo nhà mình, rõ ràng là có người rảnh rỗi sinh nông nổi quá muốn đến tìm nàng gây sự.

Không biết là vô tình hay cố ý, Tô Dạng cũng không cất tờ giấy trắng kia đi, nàng bưng chén trà trong tay nhấp một ngụm.

Chậm rãi viết: “Lưu tiểu thư đến rồi?”

Lưu Nhã Quân không mù, mấy chữ đen rõ ràng trên mặt giấy kia sao nhìn mà không hiểu.

Chỉ là trong chuyện này, một người ngoài như nàng cũng không tiện xen vào, thứ hai, cũng không biết có phải Tô Dạng đang thăm dò Thẩm Hành hay không, nàng nhìn lướt qua rồi cười đáp:

“Rảnh rồi nên muội tìm đến Thẩm tỷ tỷ tán gẫu, phu nhân cũng vậy sao?”

Tô Dạng không tính là chính phi vương phủ, lại càng không phải là tiểu thiếp, thân phận đó đúng là có mấy phần lúng túng. Tô vương gia vẫn không đón dâu, cho nên mới gọi một tiếng phu nhân.

Lưu Nhã Quân tìm đến Thẩm Hành, vốn là là muốn nhân chuyện của Tô Dạng cười nhạo nàng một phen, không ngờ đối phương lại hữu tâm lung lạc, muốn đưa nàng vào phủ làm thiếp thất.

Trong tiềm thức, nàng vốn không muốn kết bạn cùng một người sơn dã tiểu môn tiểu hộ như thế này, tuy bất bình là vậy nhưng trên mặt cũng chỉ có thể bày ra vẻ làm thân.

Tô Dạng thể hiện hảo cảm với Thẩm Hành chẳng chút e dè, nàng chậm rãi viết tiếp: “Tính tình A Hành rất tốt, ta rất thích. Vương gia cũng có ý như vậy.”

Lần này không cần giải thích thêm làm gì nữa, Thẩm Hành đã trực tiếp ngồi vững trên danh phận thiếp thị rồi.

Thẩm đại tiểu thư lạnh nhạt nhìn qua, không ngờ lại thấy vẻ mặt Lưu Nhã Quân lúng ta lúng túng như bàn đá bị sét đánh tan bành.

Sau đó, ba nữ nhân mỗi người một tâm tư lại hàn huyên thêm lúc nữa, rồi từng người mới dần tản đi.

Đạo Đạo bưng bát canh đường táo đỏ tới, vẻ mặt quái dị nói với nàng: “Tiểu thư, vị Tô phu nhân kia tìm đến tiểu thư là có ý gì vậy?”

Nào có nữ tử nào lại lộng hành như vậy, huống hồ các nàng cũng chẳng có giao tình gì, thế mà đi vào trong phòng lại ngang nhiên như nhà mình vậy, thản nhiên vô cùng.

Thẩm Hành nghiêng người dựa vào chiếc giường nhỏ xoa huyết thái dương, mệt mỏi đáp:

“Không có ý gì.”

Vị Tô phu nhân này đơn thuần đến kì lạ.

Trong suốt hành trình Thái sơn, các đại gia khuê tú đi theo hai lòng bàn tay cũng không đếm hết, hầu hết đều là nữ quyến xuất hành kèm theo.

Nguyên nhân không cần nói cũng biết, họ đều là chạy tới vì Tô tiểu vương gia cả. Những đại gia các tiểu thư này ngày thường không ra khỏi cửa lớn quá hai bước, nhưng giờ lại có đủ lý do không nói kể hết được để đi theo cha để nhà mình, thể diện truyền thống hiếu đạo của triều Khánh Nguyên.

Dù có thể ngồi lên vị trí chính thất, tiểu thiếp, hay bình thiếp hay không, các nàng đều phải nỗ lực hết mình. Bây giờ lại bị Thẩm Hành chiếm mất cơ hội quý, đương nhiên chẳng ai muốn hòa nhã với người này.

Sáng sớm ngày kế, chưa kịp dùng đồ ăn sáng, nàng đã ngênh đón lượt khách mời báỉ phóng đầu tiên.

33. Chương 33: Tâm Tư Nữ Nhân

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

“Tỷ tỷ mau nhìn xem, đoạn gấm thiên thanh thêu liên châu này dễ nhìn thật nhỉ? Còn cả hoa văn cây kim ngân này nữa, màu sắc cũng rất đẹp, cuộn màu thủy lam kia cũng tuyệt vời, tỷ tỷ thích cái nào?”

Thẩm Hành ngáp dài, nhìn vị đại tiểu thư đối diện từ lúc bước vào đã bắt đầu điên cuồng lựa chọn, nàng nhẹ giọng nói: “Lục tiểu thư thấy cái nào tốt thì giữ cái đó lại đi.”

Cũng đã hơn nửa canh giờ, nàng vừa mới rời giường đã bị người này chặn ngay trên giường chọn vải, gở mắt vẫn còn trên mặt đây này.

Lục Nguyệt Nga trộm nhìn thần sắc của Thẩm Hành, không rõ lời này có phải ý phiến chán hay không, nàng ta lặng lẽ rút một cuộn gấm mai hồng điểm hoa văn ra.

“Nếu không, tỷ thấy cuộn này thế nào?”

Không phải từ lúc mới bắt đầu đến giờ nàng ta đã cầm cuộn vải này trong tay rồi hả? Thẩm Hành xoa xoa mắt, nghiêm mặt nói: “Đúng là mắt nhìn của Lục tiểu thư thật tốt, cuộn vải này ta rất thích.” Nhìn cũng vui thật đấy, tiểu thiếp vào cửa không được mặc đồ đỏ thẫm, bộ này còn dùng mai hồng màu đỏ tươi làm chính, điểm xuyết mấy nhành hoa và đôi loại chim muông, ngụ ý của mấy hoa văn này cũng tốt. Nàng nhớ, vị Tam di nương mới nạp của cha Lục Nguyệt Nga khi vào cửa cũng bộ mặc phục sức như vậy.

Quanh qua quanh lại như thế, đúng là đã làm khó nàng ta phải tốn nhiều tâm tư. Thẩm Đại tiểu thư đáp lời vô cùng thoải mái, lại khiến cho Lục Nguyệt Nga không biết phải làm sao. Tối qua, lúc vừa nhận được tin tức đó, cả người nàng ta như lọt giữa sương mù. Tin tức này là do Lưu Nhã Quân truyền tới, có trước có sau, nhưng lại không biết thật giả thế nào, cho nên mới sáng sớm này ra nàng ta đã phải ôm đống vải vốc chạy đến đây dò thử.

Không ngờ suốt buổi Thẩm Hành vẫn luôn trả lời một kiểu, thế nào cũng được. Để lại một đống đồ thế kia mà người nọ cũng chẳng tỏ ý vui mừng. “Thẩm tỷ tỷ thích là tốt rồi.” Nàng cúi đầu mỉm cười, đưa tay vuốt nhẹ lên mặt vải, “Cũng là mai hồng, không biết tỷ tỷ thích thêu uyên ương hay nhành hoa, tiểu muội thấy hai loại hoa văn này không tệ chút nào.” Thẩm Hành cầm khăn ẩm lau mặt, rất nghiêm túc đáp lời: “Phàm là vải thứ nào hiếm lạ ta đều thích. Nếu Lục tiểu thư thấy cái nào cũng tốt thì giữ lại cả hai đi.”

Nàng vừa nói vừa đứng lên định thay quần áo. Lục Nguyệt Nga còn chưa chịu từ bỏ ý định, cố gắng hỏi dò tiếp: “Chẳng lẽ tỷ không đặc biệt yêu thích cái nào à?”

“Từ trước tới nay ta không nghiên cứu chuyện quần áo gì nhiều, làm phiền Lục tiểu thư nhắc nhở, sau này ta sẽ chú ý nhiều hơn. Canh giờ còn sớm, ta còn chưa kịp dùng đồ ăn sáng, không tiện giữ muội muội lại lâu.”

Nói xong, nàng khoác áo lên rồi đi rửa mặt. Bữa sáng có cháo trắng và thêm hai cái bánh rán. Chưa bao giờ Thẩm Hành cảm thấy được ăn cơm no lại là niềm hạnh phúc lớn lao đến vậy.

Đạo Đạo cạnh bên thần thần bí bí nói với nàng: “Không phải chức quan của cha vị Lục tiểu thư này còn thấp hơn cả lão gia nhà mình sao? Nô tỳ nhìn dáng vẻ cẩn cẩn thận thận của nàng ta mà chẳng thấy phóng khoáng chút nào.”

Rõ ràng là một kẻ gió chiều nào che chiều ấy, đến nha hoàn tầm nhìn hạn hẹp nhà mình cũng còn nhìn ra được. Thẩm Đại tiểu thư cắn bánh rán rồi nhìn Đạo Đạo với vẻ đầy tán dương, “Tay nghề của em thì vẫn rất bình thường, nhưng bộ dạng điệu nô* thì lại học được mười phần mười rồi đấy.”

*điệu nô: nô tài ghê gớm

“Cha nàng ấy chỉ là một quan Chiêu Lục lục phẩm, lần này phụ trách ghi chép và tế phẩm phóng sinh, thuộc vào bộ Lễ, xem như là cấp dưới của cha ta, cho nên lời nói cử chỉ của nàng ấy mới phải thu liễm đi đôi chút.”

Nghe nói trước khi xuất hành, vị Lục đại nhân này đã phải giày vò đau khổ cân nhắc cả đêm làm sao cho tàn phế. Cuối cùng phu nhân ngài ấy phải lấy đá đập giúp ngón tay, lúc đó Lục Nguyệt Nga mới được đến nơi này thay mình ghi chép. Quả đúng là chịu khổ chịu tội mới xứng là bề trên mẫu mực.

“Nhưng mà em đừng xem thường vị Lục tiểu thư này, nàng ta vốn là do thị thiếp Tử Uyển của Lục đại nhân sinh ra, lại có được sự xem trọng của chính thất phu nhân, đồng ý cho nàng ta đi theo bên người. Lục phu nhân không sinh được con, Lục gia có sáu vị tiểu thư thứ xuất, nhưng chỉ có nàng ta là được đối đãi như con gái thân sinh, vì thế cũng không đơn giản như chúng ta nhìn thấy.”

Đạo Đạo nghe vậy thì ngẩn người. “Vậy mẫu thân thân sinh của nàng ta không khó chịu hay sao? Hay là, đã mất rồi?” Mẫu thân thân sinh?

“Ở thời đại này, thân phận địa vị có giá trị hơn nhiều quan hệ huyết thống. Cháo lạnh rồi, dọn đi thôi.”

Nàng không nói cho Đạo Đạo biết, sau này bà Tử Uyển nổi điên, cũng chính vì thế, thân thể đáng thương của Lục Nguyệt Nga mới có thể lọt vào mắt Lục phu nhân.

Một chính thất phu nhân không con không cái có thể bị thiếp thị uy hiếp địa vị, một khuê nữ tứ cố vô thân không nơi nương tựa, rốt cuộc là ai lợi dụng ai, một hai câu khó mà nói rõ. Phân tranh nơi hậu trạch luôn

khác xa với vẻ đơn giản bề ngoài. Trước giữa trưa, Thẩm đại tiểu thư lại “tiếp kiến” thêm vài vị thiên kim thân phận không tính là cao, ngoài thăm dò lẫn nhau thì chẳng có gì hơn cả, cũng có người trực tiếp bộc lộ suy nghĩ của mình.

Ý nàng ta là muốn tiến cử mình lên.

Nàng vô tội mở to cả mắt, cười ha hả như phật Di Lặc, dùng bốn lạng đẩy lùi ngàn cân. Nhưng mà đẩy lâu, đương nhiên cũng có lúc không thể nào đẩy nổi. “Thường nghe người ta nói Thẩm muội muội là một mỹ nhân có tiếng, ta đã muốn đến thăm hỏi từ lâu. Có điều ngày thường phải theo nhóm hoàng tử đến thái học viện đọc sách, tan học lại phải đi theo tiên sinh học cầm kỳ thi họa, chẳng bao giờ có thời gian rảnh rỗi, cho nên mới không tiện xuất môn. Nếu có thể nhàn rỗi vô sự như muội muội đây thì thật quá tốt luôn rồi.”

Người nói chuyện mặc một bộ gấm hoa hoàng kim thêu mẫu đơn, từ vạt áo đến làn váy đều đính tơ vàng, trên đầu vai là một dải tơ tằm mềm mại, nhẹ đưa theo mỗi động tác nâng tay áo mỉm cười của nàng ta, đẹp dễ quý giá dị thường. Khuôn mặt hình trứng lớn bằng lòng bàn tay, thái độ có vài phần ung dung bình thản, có điều ánh mắt kia vẫn mang dáng vẻ cao ngạo từ trên cao nhìn xuống, không có chút thân thiết hài hòa. Thẩm Hành nhìn nàng ta mỉm cười, đưa một chung trà hương chuyển qua.

“Có công chúa nhan sắc thiên tiên ở đây, phận bề tôi như ta đâu đáng được nhắc tới. Vốn nên là ta tới thăm tỷ mới đúng, nhưng lại nghĩ tỷ bận trăm công nghìn việc, cho nên mới không dám quấy rầy.”

Vị này là Mạc Hàn quận chúa, con gái của Quảng An Hầu Mạc Hồng Giang Mạc đại tướng quân. Năm Khánh Nguyên thứ mười sáu, ngoại tộc xâm chiếm ba tòa thành trì Phong Nguyên, Ích Đô, Dụ Uyển, vị tướng quân này đã dẫn ba mươi vạn thiết kỵ anh dũng xông pha.

Mười năm chiến hỏa, lúc trở về, ngoài tám thiệp báo tin mừng chiến thắng, ngài cũng chỉ còn một bộ hài cốt lạnh băng. Thánh thượng vô cùng đau thương, ôm Mạc Hàn vào cung nuôi nấng, phong hào Triều Hoa. Thân phận dĩ nhiên là hiển hách, nhưng phụ thân qua đời, gia tộc mẫu thân không có thế lực, cho nên với vẻ hào nhoáng bề ngoài, có lẽ cũng chỉ là chiếc thùng rỗng bên trong.

Bằng không, cho dù có nâng nàng lên làm thiếp thị, thân phận quận chúa đường đường chính chính như thế, sao lại phải hạ mình đến tìm nàng?

“Thẩm muội muội đúng là khéo ăn khéo nói, gì mà mặt như thiên tiên chứ, chẳng qua cũng chỉ là lớp da mà cha mẹ ban cho.” Nàng ta đưa tay nâng chén trà lên ngửi ngửi, nhún mày nói: “Đây là loại trà gì thế, sao lại có mùi là lạ?”

Thẩm Hành rũ mắt: “Đây là Bích Loa Xuân mới hái năm nay, đều được chọn từ những búp trà non nhất.” Lúc cha nàng tặng lễ vẫn hay dùng loại trà này mang đi. Mạc Hàn nghe xong không khỏi tỏ vẻ khinh thường, nàng ta dùng khăn tay đẩy chén trà ra: “Trước giờ ta không quen uống loại trà này, ở trong cung, trà này chỉ được dùng để súc miệng sau khi dùng bữa xong thôi.” Nàng nói xong lại tỏ vẻ xin lỗi liếc Thẩm Hành một cái.

“Muội muội đừng trách ta, tại ta có khá nhiều tật xấu. Nhưng mà nói thật, muội cũng nên sửa chữa thói quen cửa nhỏ nhà nghèo này đi, bằng không đến lúc đó vào vương phủ, điệu bộ cử chỉ này không khỏi khiến người ta chê cười.”

Sửa như thế nào? Dùng Bích Loa Xuân ngâm chân sao? Thẩm Hành kỳ quái ngẩng đầu, “Quận chúa nói lời này, thứ cho muội muội không hiểu rõ lắm.”

Mạc quận chúa hừ lạnh, “Người đừng ở đó mà giả ngây giả ngô với ta, nếu đã đến đây rồi, tất nhiên là vì ta có được nguồn tin chính xác. Nói thẳng ra, lần này tới đây chẳng qua là muốn cho người đi theo ma ma giáo dưỡng học thêm vài quy củ, ngày sau lúc ta và người cùng ở chung, cũng bớt đi phiền toái.”

Thần thái lúc nàng ta nói chuyện đúng y kiểu chính thất buồn phiền vì phải giải quyết việc vặt vãnh trong nhà, gắng gượng hạ thấp thân phận của mình mà thỏa hiệp. Thẩm Hành không đành lòng nhìn lại, nàng hết sức chân thành đáp: “Không biết tỷ tỷ có được tin tức bằng cách nào, nhưng đây đúng là chuyện không thể nào xảy ra. Trước không nói tới thân phận của ta, nếu chỉ tính diện mạo, so với các quan gia tiểu thư không được coi là trưởng thành này, sao Vương gia có thể để mắt đến ta được chứ.”

“Củ cải rau xanh đều có chỗ để yêu thương, ăn nhiều sơn hào hải vị quá rồi cũng muốn thay đổi khẩu vị, người không cần xem nhẹ mình như vậy.”

Chuyện nàng và Thiên Tuế gia ở cùng nhau trong núi nhiều ngày không phải là bí mật, trong lòng mọi người ai ai cũng đều có cân nhắc.

Quan hệ giữa Mạc Hàn và Thư Thái Phi không hề tệ, thời gian trước bà ấy cũng từng nói chuyện này với Hoàng Hậu nương nương. Người sáng suốt đều hiểu rõ, sớm muộn gì Tô Nguyệt Cẩm cũng trở thành Hoàng Trữ (người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), vị trí chính thất đương nhiên phải để lại cho nữ nhi của quan viên trong triều có thực lực giúp đỡ hần.

Với thân phận của hần, làm chính thất đúng là mơ tưởng hảo huyền, nhưng làm tiểu thiếp lại là chuyện chắc như đinh đóng cột. Dùng người không chỉ nhìn hiện tại, nếu không tranh thủ lúc này tìm một kẻ có thể “vo tròn bóp méo” để làm “người một nhà”, chẳng lẽ phải đợi đến lúc đó mới bắt đầu tính toán hay sao?

34. Chương 34: “vợ Cả” Giả Vờ

Vỗ lòng bàn tay hai cái, nàng mang theo bốn vị ma ma giáo dưỡng hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đứng trước mặt Thẩm Hành.

Mạc Hàn chỉ vào một đại nương mặt cứng như mâm trong số đó rồi nói:

“Đây là Trương ma ma phụ trách hoàng thất lễ nghi, tất cả các quy tắc trong cung bà đều thuộc nằm lòng, là nô tài đắc lực nhất bên cạnh Thư Thái phi.

“Vị này, là phụ trách ngự phẩm đồ ăn, chỉ bằng mắt thôi cũng có thể phân đồ ăn ra ba bảy loại, học làm mấy loại bánh ngọt với bà chắc chắn sẽ có thời gian dùng tới”.

“Còn vị này...”

Đột nhiên nàng lại kéo Thẩm Hành vào trong góc, thì thầm nhỏ giọng bên tai: “Đây là phụ trách giáo dục chuyện phòng the, đừng thấy người này tuổi nhỏ, trò gì nàng ấy cũng biết hết đấy, sẽ có lợi với nàng”.

Thẩm đại tiểu thư mắt hạnh tròng tròng, nàng cảm thấy ngôn ngữ bây giờ đã không thể diễn tả hết chán động trong lòng mình được nữa.

“Công chúa mang nhiều màu sắc tới như vậy, thực sự khiến Thẩm Hành thẹn thùng. Chỉ tiếc là muội muội ngu dốt, khó có thể đảm đương được chức trách lớn thế này.”

“Không nghiêm trọng vậy đâu, nàng chỉ cần chăm chú học tập là được rồi.”

Sau khi để lại một nụ cười bí ẩn mờ ám, Mạc Hàn nhanh chóng đi ra ngoài, còn Thẩm Hành đang bị hai bác gái mạnh mẽ lôi đi, kéo vào nội thất.

Lần này nàng đã bỏ ra vốn lớn, nhất định phải biến đóa hoa đại Thẩm Hành vào giữa cả doanh trận vườn hoa.

So với những náo loạn bên này, thực ra còn có một căn phòng cũng không yên tĩnh được bao nhiêu.

Chỉ có điều bầu không khí trong phòng lại đông lạnh đi rất nhiều.

“Rảnh rồi không chuyện gì thì đi tìm Quế Viên đi, đừng tới trêu chọc A Hành nữa.”

Tô tiểu vương gia thưởng thức chiếc nhẫn trong tay, bình lặng nói.

Tô Dạng ở chung với hần nhiều năm như vậy, đương nhiên nàng cũng biết đây là dáng vẻ lúc hần không ưa.

Cúi đầu nhìn móng tay được sơn màu đỏ tươi, nàng cả lơ phất phơ đáp: “Ta chỉ muốn nhìn thử một chút, xem rốt cuộc nàng ấy có gì đáng cho ngài xem trọng.”

Chim sẽ muốn bay lên đầu cành đâu có dễ dàng vậy chứ, chẳng qua nàng chỉ cho nàng ấy thêm chút phiền phức mà thôi. Chút ấy so với những thủ đoạn trong cung chẳng khác nào ngồi cắn hạt dưa ngày thường.

Cho người ta thêm hiểu biết.

Nếu lúc này trong phòng có thêm người, chắc chắn họ sẽ thấy ngạc nhiên cực kỳ.

Bởi vì người đang nghiêng mình dựa vào chiếc ghế quý phi kia, một phu nhân xinh đẹp quần dài chấm đất, lại có thể mở miệng nói ra như thế.

Mẫu chốt nhất chính là, tuy giọng nói kia không tính là trầm thấp, nhưng rõ ràng là một giọng nam hàng thật giá thật!!

“Lúc mới về nghe kể mấy chuyện ngu si của huynh với người này, nhưng mà dù sao cũng cùng chung một lần hoạn nạn. Thẩm Hành đó nhìn thì dịu ngoan, nhưng tính tình lại hết sức quật cường. Tướng mạo cũng xem như thanh tú, chỉ có điều nhìn khắp triều Khánh Nguyên, nữ tử mập gầy tròn thẳng bao nhiêu chẳng có, sao người này lại lọt vào mắt huynh thế? Kiểu không khéo đưa đẩy này sao có thể xứng đáng với huynh đây?”

Tô thiên tuế gia đặt nhẫn lên mặt bàn.

Dưới ánh nắng mặt trời, dương chi ngọc thạch lại tỏa ra thứ ánh sáng dịu dịu nhẹ nhàng, không trong suốt, nhưng lại là vẻ ý nhị có một không hai.

Là đáng vẽ mà hẳn yêu thích nhất.

Hắn nhìn một lúc rồi từ từ mở miệng:

“Mẫu đơn ung dung, nhưng không kiều diễm được như lan. Trúc xanh thanh nhã, nhưng không thể xanh mãi như tùng bách. Như chiếc nhẫn bạch ngọc này vậy, tuy không quý bằng bích tỷ, nhưng ta lại thích vẻ khờ khạo ngây ngô của nó. Chuyện tình yêu trên thế gian này đâu có bàn đến chữ xứng hay không, tất cả chỉ dựa vào hai từ thích hợp.”

“Thích hợp?” Đuôi lông mày Tô Dạng hất lên, khuôn mặt xinh đẹp không tô son điểm phấn lại có thêm vẻ anh khí ngời ngời.

“Cái gì là thích hợp chứ? Ta thừa nhận nàng không kịch cỡm giống như những nữ tử quan gia bình thường, cũng không có mấy tâm tư mưu mô kì dị, nhưng những điều này có cho thấy hai người hợp nhau đâu. Thân phận của huynh như vậy, chính thất sau này tất nhiên cũng không thể quá ngây ngô, huynh tin là Thẩm Hành có thể tự bảo vệ mình được sao?”

Thánh thượng nâng Hoàng hậu nương nương trong lòng bàn tay, nhưng rồi Mẫn Phi cũng tìm ra sơ hở. Một thân đầy bệnh tật của hắn không phải là minh chứng tốt nhất đó sao?

Tô “phu nhân” nói một tràng bao nhiêu là tâm huyết, lúc ngược mắt sang thì suýt chút bị làm cho tức chết.

Không biết Tô Nguyệt Cẩm lấy đâu ra một cái cuốc nhỏ, đang chăm chú cẩn thận đào xới đất cho chậu lan trong phòng.

“Rốt cuộc huynh có nghe không đấy?” Nếu là chuyện của người ngoài, hắn cũng không thèm quan tâm nhiều thế đâu.

Tô thiên tuế gia lạnh lùng liếc mắt nhìn qua, không mặn không nhạt đáp một tiếng:

“Ừm.”

Tô “Phu nhân” tưởng như sắp tức giận đến điên, thì lại nghe người đang tỉa hoa tỉa lá kia chợt nói: “Đệ không cần nói những vấn đề này đâu.”

Đây là ý gì? Tô Dạng khiếp sợ nhìn về phía hắn: “Ý huynh là...”

Hắn vội vã nhảy xuống giường, làn váy dài tạo thành một độ cong đẹp đẽ trên mặt đất, thật là vui tai vui mắt.

Tô Tiểu Thiên tuế nhìn thấy thì thật lòng khuyên nhủ: “Đệ làm nữ nhân quá lâu rồi, so với A Hành còn giống nữ nhân hơn nữa đây.”

Cả khuôn mặt Tô Dạng đều đen thui, cái này không phải vì hấn sao?!!

Nhắc tới việc này hấn lại thấy cực kì tức giận.

Tô Dạng Tô tiểu công tử từ khi còn bé đã đẹp dễ dàng yêu, lúc chạy nạn thì nhặt được một bộ xiêm y của cô nương béo mập nào đó mặc vào người, cho nên người ta cũng tưởng là tiểu cô nương. Đáng tiếc khi đó tuổi hấn còn nhỏ, đâu có biết giữa nam nữ khác biệt nhau, mãi đến khi bị một bà tử kéo tới dạy chuyện phòng the mới bị phát hiện ra.

Nếu như bị người ngoài biết được chuyện thánh thượng mất mớ chân chậm, đi khâm điểm một nam tử cho con trai mình làm phu nhân, cái này không phải chỉ là chuyện cười đơn giản thế thôi đâu, còn là toàn bộ thể diện hoàng thất nữa đấy.

“Huynh còn không thấy ngại dầm vào nỗi đau của ta, tới giờ lão tử vẫn thấy mình oan ức. Đường đường một nam tử như ta, sao lại bị cha huynh bôi đen đến vậy, miễn cưỡng giả vờ nhiều năm thì thôi đi, huynh thì tốt rồi, không cảm thấy hổ thẹn chút nào hết nhì.”

“Có gì phải hổ thẹn chứ?” Tô Nguyệt Cẩm lạ lùng nhìn hấn: “Mỗi lần trang điểm xong, không phải đệ cũng phần khởi bừng bừng chỉ đạo nha hoàn nên cài trâm này trâm kia hay sao?”

“Đó là do ta cố hết sức.” Tô Dạng đưa tay hình hoa lan chỉ trừng hấn.

“Huynh chưa từng thấy bóng lưng cô đơn âm thầm rơi lệ của ta sau những vẻ ngoài đoan trang quyền rũ, cho nên làm sao huynh hiểu được cảm giác ta như bị dao cứa vào tim”.

Tầm mắt của Tô Tiểu Thiên tuế dừng lại trên móng tay đỏ rực mà hấn vừa bôi xong.

Cảm nhận sao? Chờ lúc nào có thời gian, nhất định hấn sẽ cẩn thận phân tích một lần.

Chỉ là trước mắt có một chuyện đang cần giải quyết.

“Nói xong rồi thì đi đi. Từ trước đến giờ đệ vẫn không thích gò bó, không nên theo ta hồi cung làm gì. Nhớ ít đi trêu chọc sư tỷ thôi, lần nào cũng toàn là đệ phải chịu thiệt.”

Đây là lần duy nhất hấn hạ lệnh trực khách, Tô Dạng cũng suýt quên chuyện ở thuyền hoa hơn nửa tháng.

“Vì Thẩm Hành mà huynh đuổi ta đi?” Vì chút phiền toái nhỏ xíu mà hấn gây cho nàng à?

“Đúng đấy.” Tô thiên tuế thừa nhận cực kì thẳng thắn: “Tâm tư của đệ sao ta không biết được. Chuyện trên triều ngổn ngang, ta không rảnh mà quan tâm tới đệ.”

Tính tình của người này, hấn là người hiểu rõ nhất. Quạt gió thổi lửa xem trò vui, chính là việc mà hấn cực thích làm.

“Nữ tử kia có gì tốt chứ, sao huynh lại hành xử không chút nhân tính như vậy được? Tốt xấu gì ta cũng là ‘Vợ cả’ của huynh, huynh đối xử với ta thế à?”

Hấn còn muốn hồi cung ăn ngự thiện, thuận tiện kiếm thêm chút lộ phí lên đường.

Tô Tiểu Thiên tuế đưa khuỷu tay chống đầu, xem đó như chuyện đương nhiên:

“Đệ đã hoa tàn ít bướm, A Hành trẻ tuổi hơn, đương nhiên ta sẽ thích nàng ấy nhiều hơn chút. Muốn bạc thì ta có thể bảo Quế Viên đưa cho, nhớ đi xa chút mới tốt.”

Quả nhiên vợ thì quan trọng hơn huynh đệ.

Tô “Phu nhân” oán giận nhìn qua, vừa muốn mở miệng nói, ít hơn ba ngàn lạng thì đừng nghĩ tới chuyện đuổi ta, không ngờ cửa lớn lại có người từ bên ngoài đẩy tới.

Thẩm Hành nhắc váy xông qua, vội la lên: “Vì sao lại muốn để Tô Dạng đi?”

Không phải nàng có ý nghe trộm, nhưng mà bị quấy nhiễu đến phiền cho nên mới đi sang đòi Tô phu nhân một lời giải thích.

Không ngờ lại nghe được câu nói kia của Tô Nguyệt Cẩm, “lời thoại thay lòng” cho bạc đuổi đi.

Tô Dạng theo bản năng nhỏ ra hai giọt nước mắt, vội vàng lấy tờ giấy ra viết xuống một hàng chữ nhỏ: “Nam nhân không ai tránh khỏi có mối nợ cũ. Hẳn oán ta gây phiền phức cho nàng. Nàng chớ trách hần, tất cả đều do ta tự tìm lấy thôi.” Sau đó biến đi như làn gió.

Hần phải nhanh đi tìm Quế Viên lấy bạc, chứ không để tên kia đổi ý, một chút lợi lộc mình cũng không kiếm được

Tô Tiểu Thiên tuế cẩn thận đến mấy cũng có lần sơ sót, không ngờ cuối cùng vẫn bị tên kia đánh cho một cái, hần sững sờ nhìn Thẩm Hành đối diện.

“A Dạng, hần....”

Chưa kịp nghe hần giải thích, Thẩm Hành đã xoay người chạy đi.

Tô Nguyệt Cẩm nhìn góc áo từ từ biến mất bên góc cửa, yên lặng khép mi.

Lần này Tô Dạng giả vờ, đúng là triệt để rồi...

35. Chương 35: Bàn Luận Xem Mất Dựa Vào Giới Thiệu

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Trên đường ngồi thuyền trở về, tất cả như thể lại quay về xuất phát.

Thẩm Hành và Tô Thiên Tuế bất ngờ xảy ra chiến tranh lạnh, tựa như bầu trời đang quang đãng đột nhiên phủ mây mù dày đặc, làm cho mọi người mơ hồ không hiểu làm sao.

Mới vài ngày trước hai người này vẫn còn hòa hòa hảo hảo, tin tức Vương gia muốn nạp Thẩm cô nương làm thiếp tràn lan. Sao chỉ qua một đêm, Tô phu nhân đột nhiên rời đi, hai người này lại ồn ào thành ra như vậy?

Hay là chuyện nạp thiếp vốn chỉ là ý của một mình Tô phu nhân, Vương gia căn bản không hề định cho Thẩm Hành danh phận, cho nên mọi chuyện mới nháo loạn bẽ tắc như thế? Hoặc là Thẩm Đại tiểu thư tâm cao khí ngạo, không cam lòng làm bình thiếp mà muốn thành trắc phi, chọc cho Vương gia phiền chán? Dù kết quả là kiểu suy đoán nào, lúc này không nên thân thiết với Thẩm Hành mới là biện pháp ổn thỏa nhất. Mới hôm trước các tiểu thư quan gia còn vội vàng đến cửa lấy lòng, qua một đêm như thể gió bắc thổi qua, quét bay tất cả mấy thứ tâm tư chìm nổi.

Đúng là Đạo Đạo không thể không bội phục tầm nhìn xa trông rộng của tiểu thư nhà mình. Bởi vì tiểu thư đã dặn dò mang hết mấy đồ vật này kia mà nhóm khuê tú đưa tới cất vào trong rương, làm cho người ta cũng ngại đến đòi về. Theo lời tiểu thư đã nói thì là: “Dù sao lúc các nàng mang tặng, trong lòng cũng nghĩ ta sẽ treo cành cao, sau này hối hận rồi lại càng bất mãn vì ta không leo được tới cành. Trái phải trước sau gì cũng đầu nhìn ta vừa mắt, cần gì phải giả vờ thanh cao không cần nổi làm gì. Sau khi về thì mang đi đổi bạc, còn có thể giúp mấy đứa bé trong miếu được ăn vài bữa cơm ngon, mặc mấy bộ quần áo tốt nữa đó.

Thẩm Hành bên này đóng cửa từ chối tiếp khách, Tô Nguyệt Cẩm vẫn thần sắc như thường ăn ngon ngủ ngon. Nhưng nô tài kẻ cận người nào cũng biết, Thiên Tuế gia đang rất không vui. Bởi vì ngài ấy luôn ngồi một mình ở đầu thuyền đùa nghịch gì đó, đến cả Thẩm Trúc dâng trà ngài cũng không hỏi lại, hần có phải mới tới hay không.

Tình hình quỷ dị này vẫn tiếp tục cho tới tận lúc hồi kinh, vào một ngày mùa thu xơ xác tiêu điều, đoàn người tách ra ai về phủ này. Lúc tách ra Tiểu Vương gia còn cất tiếng gọi “A Hành”, tiếc là Thẩm tiểu thư đi quá mức vội vàng, cuối cùng lại không hề nghe thấy. Quế Viên ở bên nhỏ giọng nói: “Vương gia, người đã đi xa mất rồi.” Tô Nguyệt Cẩm không nói gì, chỉ yên lặng nhìn chằm chằm bóng dáng xa xa kia. Hần không biết đáng vẻ hiện tại của mình cô đơn đến mức nào, mới khiến cho Quế Viên không nhìn được nói

thêm: “Nếu ngài muốn thì cũng nên giải thích sớm đi.” Cả một đường khó chịu, đến nơi mới nghĩ gọi người ta lại, làm sao còn kịp nữa.

Tuy rằng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hẳn xác định Thẩm cô nương không phải người thích kiếm chuyện vô duyên vô cớ. Tô Nguyệt Cẩm xoay mặt sang nhìn ông, vô cùng nghiêm túc đính đạc nói: “Ta cũng phải sĩ diện chứ.”

Mỗi khi hắn muốn bắt chuyện cùng nàng, nàng lại như kiêu chim sợ cành cong trốn trốn tránh tránh. Sau vài lần như thế, hắn cũng rất có thiện chí không đi “dọa” nàng nữa.

Hậu trạch Thẩm phủ, sau khi lặn lội vài vòng trên giường lớn mềm mại, Thẩm Hành xúc động muốn khóc luôn rồi. Rốt cuộc đã về rồi, chuyến đi lần này so ra, nàng còn vất vả hơn cha mình gấp mấy lần. Tiêu diệt sơn tặc, ngủ giữa đất hoang, bắt sống lợn rừng, cái gì cũng thử qua hết cả. Nếu không phải triều Khánh Nguyên không có tiền lệ cho nữ làm bộ khoái, nàng còn muốn đến nha môn kiếm cơm nữa kia. Đạo Đạo ở bên vừa nhai chân giò muối vừa hỏi: “Tiểu thư, cô và Đoan Vương gia làm sao thế?” Không phải quan hệ giữa hai người tốt lắm sao, sao trên đường về ngay cả một câu cũng không buồn nói với nhau thế vậy? Một câu này thôi cũng đủ khiến cho Thẩm Hành khắc trước đang vui tươi rộn rã lập tức không còn vui vẻ nổi. “Cái gì mà làm sao, chúng ta vốn cũng chẳng thân thiết gì.”

“Còn không thân thiết?” Nàng ấy ngạc nhiên nói: “Không phải tiểu thư và Vương Gia cũng đã ngủ cùng nhau rồi mà?” Thẩm Hành hoảng hốt bật dậy thét lên, suýt nữa thì cắn phải hàm dưới: “Ai nói lung tung với em thế hả, làm gì có.”

“Là chính Vương Gia nói mà.” Đạo Đạo chớp chớp mắt, nhưng mà nguyên văn câu nói của Vương Gia là: “Buổi tối tướng ngủ A Hành không tốt lắm, người nhớ để ý đắp chăn cho nàng.”

Câu này Vương Gia đã nói với nàng trên đường về. Nàng cũng không biết vì sao Vương Gia tới rồi còn không đi vào cửa, ngơ ngác hỏi thêm: “Ngài tối thăm tiểu thư nhà ta sao? Tiểu thư còn chưa ngủ đâu ạ.”

Khi ấy ngài còn kiên định lắc đầu: “Lúc A Hành tức giận hung dữ lắm.” Hắn không muốn tới chọc nàng để gặp xui xẻo thêm đâu. Nghĩ tới đây, nàng hỏi tiếp một câu: “Rốt cuộc là chuyện khủng khiếp gì đã khiến tiểu thư hững hờ với Vương Gia thế vậy. Chẳng lẽ người nhớ thương trong lòng ngài lại là Cố Hầu gia? Sao ngài có thể thủy tính dương hoa thế chứ!”

Lại nói tiếp, có khi nào không phải tiểu thư nhà nàng mới nảy nở tâm tư, mà hai người này đã qua lại từ lâu trước đó?! Nhưng mà nàng không muốn tới Hầu Phủ làm nha hoàn hồi môn đâu, thức ăn ở nơi đó chắc chắn không thể ngon bằng ngự thiện của Vương Phủ rồi.

Thẩm Hành nhìn chằm chằm lỗ mũi nha hoàn sắp trưng to đến nỗi, nàng đính đạc dịu dàng nói: “Nếu không muốn bị gả cho con nhà bán chân giò muối thì em mau cầm miệng lại đi.”

Đạo Đạo nhìn trộm nàng: “Tiểu thư, lúc tiểu thư mạnh miệng cực kì giống lão gia nha.” Bắt đầu từ năm năm tuổi, nàng đã đi theo tiểu thư rồi, sao có thể không biết tính tình của tiểu thư được chứ. Khi gặp phải chuyện gì có thể khiến mình khổ sở, tiểu thư sẽ lại bày ra dáng vẻ bất cần đời như thế.

Thẩm Hành ngẩng đầu nhìn chuối tua rua ngọc bị gió thổi tung, nhẹ giọng: “Giống cha ta thì có gì phải ngạc nhiên, ta là con ruột của cha ta mà. Trời lạnh rồi, đóng cửa sổ lại đi.”

Từ sâu trong tiềm thức, nàng không muốn nhắc đến chuyện này thêm nữa. Không phải vì cảm thấy truyện này có gì quá phận, mà chỉ là thấy thất vọng mà thôi.

Tô Nguyệt Cẩm – một nam tử không màng thế tục, nàng vẫn tưởng rằng hắn không phải người như thế, ít nhất là khác xa mấy tên công tử hay ra vẻ đạo mạo ngoài kia. Nhưng có gì chắc chắn những thứ nàng nghĩ nhất định phải là sự thật? Con cháu thị tộc vốn tính tình phong lưu, người ta vẫn nói, chỉ nghe người mới cười, nhưng nào ai biết người mới có thể cười được bao lâu? Chuyện của Tô Dạng cũng không đến lượt nàng thương cảm. Nàng chỉ muốn thờ dài, hóa ra hắn lại bạc tình đến vậy.

Ngày trở về kinh thành, mọi thứ vẫn tựa như lúc rời đi, đường phố vẫn náo nhiệt phồn hoa như ngày trước, hoàng thành vẫn mang dáng vẻ xa hoa trang trọng nhất nghênh đón người về đây.

Giờ lên triều sớm, công tích của hành trình Thái Sơn khiến Thánh Thượng vô cùng vui vẻ, không ngớt lời ca ngợi đứa con mà mình sủng ái nhất, quan viên lớn nhỏ đi theo cũng được phong thưởng tương ứng. Thẩm Quát được đề bạt lên một bậc, ngay cả Thẩm Hành, nhờ có công bảo vệ Hoàng Tử, cũng được ban thưởng một đôi ngọc bích Như Ý xanh biếc và một chiếc thanh quạt Bát Bảo Lưu Kim.

Cha nàng mặc triều phục tam phẩm, khi ông giả vờ kiêu cách hồi phủ cũng là lúc Thẩm Hành đang đối diện với tiếng khóc than của hạ nhân. Cũng sắp tới cuối tháng, bổng lộc của cha nàng hơn phân nửa đã dùng để mua đặc sản địa phương, không biết có còn dư đồng bạc các nào mà phát tiền công không nữa.

Thẩm Quát nghênh ngang tiêu sái đi tới, khí thế vung triều phục: “Ngân lượng cứ phát như lệ thường, ngoài ra trưa nay mỗi người sẽ được thêm phần thịt.” Nhất thời tiếng hoan hô ủng hộ ngập tràn. Mỗi giai tầng đều có quỹ đạo cuộc sống riêng của nó, giống như ở Thẩm phủ vậy thôi, lâu lâu được thêm một phần đồ ăn, hoặc là thỉnh thoảng được ban cho đôi phần thưởng, đó đã là một chuyện đáng ăn mừng.

Đúng như suy nghĩ trước đó của Thẩm Hành, quả nhiên nàng và Tô Nguyệt Cẩm không hề gặp lại. Ngoại trừ buổi tối ra ngoài đi dạo một vòng, đại đa số thời gian nàng đều thành thành thật thật ở lại trong phủ, thỉnh thoảng ngâm hai câu thơ đau buồn, thêu hai con chim sẻ, lấy việc duy trì hình tượng khuê tú đoan trang làm mục tiêu cuộc sống.

Sau khi hồi kinh không lâu, Thẩm phủ tiếp đón một bà mối Lư lanh mồm lẹ miệng tới giới thiệu vài mối hôn nhân.

Tuổi của nàng không nhỏ, cuối cùng cũng phải tìm một nam tử an phận thủ thường mà sống.

“Hôm nay giới thiệu với tiểu thư vị này, là một phú hộ có tiếng ở kinh thành chúng ta, công tử của Trương Bách Vạn Trương viên ngoại là một người thật thà phúc hậu, giữa đầu mày còn hiển lộ sự phú quý giàu sang. Thẩm tiểu thư nhìn thấy chắc chắn sẽ hết sức vừa lòng.”

Thẩm Hành đã không còn nhớ nổi đây là lần thứ mấy mình đi xem mắt, dù sao lần nào cũng vậy, bà mối Lư này vẫn sẽ ca tụng đối phương đến rức rờ chói lòa, nhưng sau khi kiểm nghiệm, chung quy lại nàng vẫn bị thương tổn tinh thần khó tránh.

Vài ngày trước bà có giới thiệu một thư sinh, nói là tiến sĩ Khánh Nguyên năm ba mươi hai, học vấn cực kỳ uyên bác, bộ dáng cũng tuấn tú rạng ngời.

Đầu gối vừa mới thấy, người nọ đứng lên còn không cao bằng nàng khi ngồi xuống. Thẩm Hành tâm tính thuần phác thiện lương đã nói thẳng câu: “Ngài có thể ngồi lên ghế dựa được không? Có cần ta tìm người ôm ngài lên không?”

Kết quả là hán ta cứ thế phẩy tay áo bỏ đi, chẳng có chút phong độ nào cả. Còn thêm lần nữa, người được giới thiệu là một giáo đầu võ quán, nghe nói là hán tử cường tráng có thể chân giẫm mãnh hổ. Ai nhìn qua cũng biết, chân giẫm mãnh hổ là chỉ lúc người ta chưa què mà thôi. Nàng còn nhớ lúc nhìn thấy hán chống gậy bước vào, trong tay là cái bát sứ men xanh thật lớn định dùng làm lễ gặp mặt cho nàng, nàng gần như đã vận dụng hết hơi sức toàn thân mới nhận được cảm giác xúc động muốn thả một đồng tiền vào đó.

Thẩm Hành từng bị thối hôn, lại còn là chuyện sau khi chiếc kiệu hoa đã ồn ào náo nhiệt khiêng qua nửa tòa thành, xong lại được nâng nguyên xi về chỗ cũ. Hôn sự của con trai trưởng thừa tướng, phạm là ai có thể diện trong triều đều sẽ tới tham gia, cũng đều chứng kiến đáng vẻ mặt sạch hết tôn nghiêm của nàng. Một nữ tử bị thối hôn như vậy, quan viên có thân phận thì không ai muốn cưới, quan viên không có thân phận thì lại không dám cưới.

Cô nương hơn hai mươi tuổi đầu, dù không tìm tới con cháu nhà quan cũng khó mà tìm được đối tượng tốt mà gả gắm.

Công tử nhà giàu lần này quả nhiên cũng không khiến nàng thất vọng. Khuôn mặt lộ liễu đầy “phú quý” không chỗ nào không thịt, trập trùng nổi tiếp, ngũ quan tròn vo thể này đúng là biểu trưng của vận tài như nước, tung hoành đại sát tứ phương.

Sau khi ngồi xuống, hán ta nhìn nàng từ trên xuống dưới, cười tủm tỉm nói:

“Nghe nói nàng hai mươi hai? Ta thấy không giống lắm ấy nhỉ, còn sáng láng hơn cả nha đầu mười sáu tuổi mà cha ta mới nạp ba phần đó.”

Thẩm Hành mỉm cười gật đầu, chuyện xem mắt này đúng là chẳng giống bản giới thiệu chút nào.

36. Chương 36: Cái Gọi Là “người Trong Phòng”

“Bà Lư nói ba tuổi nàng có thể học văn, năm tuổi đã có thể múa hát, còn có tay thêu thùa nữ công nữa.”

Trương Phú Quý đưa tay vuốt vuốt mái đầu nhờn bóng mấy ngày chưa gội rửa.”Ta rất thích những người hiểu chữ nghĩa như nàng, có dịch thú.”

Ba tuổi có thể học văn sao?

Thẩm Hành nháy mắt một cái, Tam tự kinh đúng là có khá nhiều chữ. Thế nhưng chắc bà mồi Lư không nói cho hẳn biết, đến giờ nàng còn chưa học xong, chỉ được mỗi quyển này.

Năm tuổi có thể múa?

Nếu như xách vẩy xoay quanh cũng xem là vậy, thì nàng múa rất đẹp nữa đó.

Cho tới nữ công.

Nàng lấy chiếc khăn tay trên eo tối hôm qua mới thêu xong, chân thành nói:

“Trương công tử thấy nữ công này được không?”

Trương Phú Quý trừng mắt nhìn mấy đường may chẳng chít không phân biệt nổi, vô cùng kính nể chấp tay:

“Quả nhiên Thẩm tiểu thư không phải nữ tử bình thường, thêu một con công cũng có thể nổi bật đến vậy, tại hạ đúng là mở mang tầm mắt.”

Thẩm Hành học theo hẳn cũng chấp tay lên.

“Công tử thật biết nói đùa, ta thêu một con linh xà mà.”

Tối hôm qua sau khi nàng thêu xong, Đạo Đạo còn khen ngợi một lúc lâu. Nữ công của chủ tớ hai người này kẻ tám lạng người nửa cân, thật khó nói ai hơn ai một bậc.

Mấy chuyện nữ công trong nhà bình thường đều do mẫu thân dạy cho con gái. Nhưng mà nương Thẩm Hành lại chỉ ngân châm ám khí, căn bản bà còn chẳng biết kim thêu phải xuyên chỉ thế nào, cho nên đến năm mười sáu tuổi Thẩm đại tiểu thư mới biết được tác dụng của vật này.

Có thể luyện được bản lĩnh thêu thùa như hiện tại cũng xem như trong vô hạnh có vạn hạnh rồi.

“A, ha ha ha ha ha.” Trương công tử lúng ta lúng túng cười khan một tràng, tiếp tục lý giải: “Linh xà cũng được, cũng tốt. Kỳ thực nữ tử ấy mà, cũng không cần phải có tài năng gì cả, xinh đẹp là chuyện quan trọng nhất. Thẩm tiểu thư thanh tú tựa thủy linh, sau đó có sinh hài tử chắc chắn cũng không hề kém.”

Hài tử có đẹp được hay không hình như người cha cũng quan trọng lắm mà?

Thẩm Hành nhìn khuôn mặt bóng loáng đầy dầu hấn đến xuất thần, cố gắng tìm ra một điểm để nhìn trên khuôn mặt kia.

Nhưng nàng lại nhanh chóng bỏ qua ý tưởng này, bởi vì như vậy, đúng là làm khó chính mình quá đi.

Chỗ họ đang ngồi là Lâm Phong các, là trà lâu từ quán văn nhã nhất kinh thành, đứng bên cửa sổ có thể nhìn được những phong cảnh tuyệt đẹp nhất.

Ngày mùa thu lá phong đỏ rực, từng chiếc lá dập chờn theo gió, rực lên một loáng hồng.

Trương công tử cạnh bên nói: “Lá phong này đẹp thật, giống hệt như được đổ lên một xô máu chó. Nếu nàng thích, chờ chúng ta kết hôn rồi, ta sẽ trồng một vườn trong sân, nhìn cũng thấy vui.”

Thẩm Hành nghe xong thì hài lòng gật đầu, nàng thấy hai chữ máu chó này rất hợp với ý nàng.

Dưới lầu vang lên một chuỗi tiếng bước chân, lại có khách người đến rồi.

Khâu chương quý chủ Lâm Phong các tự mình dẫn đường mời người kia lên, eo cong lại như con tôm hùm luộc chín.

Lúc ngược mắt nhìn thấy mấy đại nhân mặc thường phục lên lầu, Thẩm Hành nảy ra phản ứng “quan dân một nhà” vô cùng hài hòa vui vẻ.

Lúc phát hiện Lưu Nhã Quân một đầu đầy châu ngọc cũng chen chúc ở trong đó, mà chỉ chút nữa thôi nàng ta cũng sẽ phát hiện ra mình. Trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh miệng lưỡi giao tranh vô cùng nóng nhiệt.

Chờ đến khi nhìn thấy đám người kia khom lưng chào đón một công tử áo dài nhàn nhã lên lầu, thì ai kia tự thấy mình không thể ngồi thêm được nữa.

Bộ trưởng bào dài màu xanh lơ đó, ngoại trừ người kia ra, còn ai có thể tạo nên dáng vẻ lười biếng xuất trần đến vậy.

Có lẽ Tô Nguyệt Cẩm cũng không ngờ sẽ nhìn thấy Thẩm Hành ở đây, đáy mắt trong suốt lóe lên một nét sững sờ. Nhưng mà khi chuyển sang nhìn thấy “một đồng thịt mỡ” thì lại chuyển thành mê man.

Cái thứ kia, là cái gì vậy?

Lưu Nhã Quân vốn nghe nói phụ thân muốn cùng Doan Vương gia thương nghị chính sự trong triều, cho nên nàng mới mặt dày mày dạn theo tới châm trà, giả vờ làm người quen, không ngờ Thẩm Hành cũng ở ngay đây. Vừa rồi nhìn thấy bà mối Lưu ngồi dưới lầu dùng trà, trong lòng nàng cũng đoán được đôi phần.

Hắng giọng một cái, nàng đi lên phía trước, giả vờ kinh ngạc nói: “Thẩm tỷ tỷ đang làm gì ở đây vậy? Ôi, vị công tử này mặt mày phú quý quá, chẳng lẽ hai người là...” Nàng vội đưa tay lên che miệng.”Xem mắt sao?”

Trương Phú Quý không nghe được ý tứ phú quý trong lời nói kia, hần cười ha ha đáp: “Đúng đấy đúng đấy. Vị cô nương này thật có mắt nhìn, tại hạ chuyên kinh doanh thịt heo, lớn nhất thượng kinh, từ phố nhỏ đến thị trấn mọi người đều dùng thịt heo của trang chúng ta. Ngay cả đồ trong cung cũng là do chúng ta đưa tới.”

Lưu Nhã Quân không ngờ đối phương lại đáp lời như vậy, nàng phì cười tươi tắn như hoa: “Hóa ra là nuôi heo, chẳng trách ta thấy công tử lại mặc đồ như vậy. Thường ngày Thẩm tỷ tỷ thích ăn thịt heo nhất, giả tới nhà công tử đúng là hợp ý.”

“Thẩm cô nương thích ăn thịt heo sao?”

“Chẳng lẽ không phải.” Lưu Nhã Quân xoa xoa vòng tay mạ vàng trên cổ tay.

“Thẩm đại nhân làm quan nhưng sinh hoạt trong nhà vẫn cực kì túng quẫn. Ngoại trừ có chút tặng lễ được tặng ra thì trong nhà cũng không có bao nhiêu bạc. Có thể ăn được một bữa thịt heo cũng là chuyện hài lòng nhất trong năm rồi. Giống như bây giờ vậy, mặc bộ đồ thêu hoa tới đây đúng là chuyện không dễ dàng.”

Thẩm Hành vốn đang muốn đi, nghe thấy Lưu Nhã Quân chế nhạo một hồi nàng lại đổi ý ngồi thẳng xuống.

Hai mắt Trương Phú Quý đầm lệ nói: “Thẩm cô nương, ta cứ nghĩ cha nàng làm quan trên triều, cuộc sống của nàng chắc cũng không hề tệ, không ngờ mọi chuyện lại là như vậy, đúng là khổ cho nàng.”

Thẩm đại tiểu thư đưa chiếc khăn “linh xà” cho hần lau nước mắt, vừa than thở một hơi: “Người làm quan nhưng lại là thanh liêm hiếm thấy. Năm đó cha ta và cha Lưu tiểu thư cũng là láng giềng sống cạnh nhau, lúc Lưu tiểu thư chảy nước mũi thông lòng thấy nhà ta ăn thịt còn nuốt không ít nước miếng đấy. Giờ cha nàng giàu có rồi, áo quần cũng toàn đồ hảo hạng, công tử không cần phải sầu não quá nhiều.”

Mấy câu này là muốn kéo cả Lưu Nhã Quân cùng nhau xuống nước.

Khi còn bé đúng là nhà nàng ở cạnh nhà Thẩm Hành, đây cũng là chuyện mà nàng không muốn nhắc tới nhất, nhưng nói đến việc chảy nước miếng thì làm sao có thể.

“Ta thèm thịt heo khi nào? Cô không được nói bậy, ta lúc nào...”

“Muội muội hà tất phải kích động như vậy.” Thẩm Hành nhàn nhã ngắt lời nàng.”Toàn là chuyện xưa hết mà, dù là thật cũng có làm sao đâu.”

Trương Phú Quý cũng hiểu ý phụ họa theo: “Thẩm cô nương nói đúng lắm, mỗi nhà đều có nỗi khổ riêng. Tuy không hay lắm, nhưng kể ra cũng là một chuyện cười hiếm thấy.”

Không hay lắm? Chuyện cười?!!

Lưu Nhã Quân suýt nữa bị hai người này một xướng một họa làm hộc máu tức chết, nàng chưa biết nói gì thêm, thì đã thấy Tô tiểu vương gia tản bộ bước tới.

Mùi hương nhẹ nhàng che ngợp cả bầu trời quen thuộc phảng phất theo sau, khiến thất lưng Thẩm Hành cũng cứng đờ hết cả. Hắn ngồi xuống bên cạnh nàng, vô cùng thân nhiên nói với chúng quan lại:

“Giờ ta đang có chuyện quan trọng phải quan tâm, mọi người cứ tới nhà các chờ ta trước.”

Tầm mắt Thiên tuế gia yên lặng nhìn về phía kia, nói xong còn bưng chén trà nhấp thêm một ngụm, thực sự không nhìn ra hắn đang bận việc gì.

Chỉ là câu này ai dám nói? Mọi người vội vã gật đầu đồng ý, nhanh nhẩu đi vào các trong.

Thẩm Hành vẫn ngồi ngay ngắn nhìn thẳng một bên, nhưng Tô Nguyệt Cẩm tùy tiện thành quen lại đưa tay cầm lấy chiếc đĩa của nàng gấp điểm tâm lên ăn.

Lưu Nhã Quân đứng cạnh tức giận đến run người, cảm tức chuyện Thẩm Hành vô duyên quấy rầy chuyện “hẹn hò” của nàng và Vương gia.

Nàng nhỏ giọng nhắc nhở: “Vương gia, Thẩm tỷ tỷ đang xem mắt ở đây, ngài ngồi như vậy không thích hợp thì phải?”

Tô Nguyệt Cẩm kỳ lạ nhìn nàng: “Có gì không thích hợp sao? Ở đây không cần người hầu hạ, cô đi xuống đi.”

Vị gia này xem nàng là nô tài sao...

Thẩm Hành nhìn theo bóng lưng Lưu Nhã Quân ôm uất hận rời đi, vừa định đứng lên gọi nàng lại, nếu không cô ở lại đi, ta giúp cô châm trà cũng được, nhưng mà Trương Phú Quý trước mặt đã khiêm tốn thỉnh giáo hỏi:

“Không biết vị công tử này có quan hệ gì với Thẩm cô nương vậy?” Vì sao hai người lại dùng chung đôi đĩa.

Tô Nguyệt Cẩm chọn một viên lạc bọc đường trong đĩa.

“Nàng là nội nhân của ta.”

Cả khuôn mặt Thẩm Hành đều rơi vào trạng thái co giật không cách nào tự kiềm chế được, vô vô ngực hai lần mới khiến không khí thuận lợi lưu thông.

“Không phải, công tử đừng nghe hắn nói mò, người này hay đùa giỡn vậy đấy.”

Nếu câu này truyền đi, nàng đừng mong gả đi được nữa. Thấy Tô Nguyệt Cẩm còn đang định há mồm, nàng vội cuống quýt đưa tay che miệng hắn lại.

“Đây là ca ta, ca ca ruột.”

Trương Phú Quý nghe xong thì rất đổi ngạc nhiên, sau đó lại vô trán một cái, hóa ra từ “nội nhân” có ý là người trong nhà. Đúng là do hắn đọc sách ít quá, suýt nữa hiểu lầm rồi.

Cúi đầu khom lưng rút chén trà nhỏ rồi đưa lên, hắn nghiêm mặt nói:

“Hóa ra là Thẩm gia ca ca, thất kính thất kính rồi. Người giới thiệu cũng không nói sẽ có người trong nhà tới, nếu có thất lễ mong được ca ca lượng thứ.”

37. Chương 37: Ngốc Cũng Có Khí Phách

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Thẩm Hành nghe câu Thẩm gia ca ca mà khó chịu cả người. Nàng miễn cưỡng cười cười, chuyển chung trà qua cho “ca ca”.

Tô Nguyệt Cẩm chớp mắt, chậm rì rì nói:

“A Hành, nàng như vậy làm sao ta uống được.”

Tay nàng đang còn bịt trên mặt hấn, cánh môi mềm mại như có như không lướt lại lướt qua, cứ thoải mái trêu chọc lòng bàn tay của nàng như vậy, thiêu đốt nóng bỏng, làm tim nàng loạn nhịp không thôi.

“Ngài, ngài uống đi.”

Thẩm Hành nhanh chóng rút tay về, cố gắng lờ đi cảm giác rung động thoáng qua lúc vừa rồi. Nhưng bàn tay dưới ống tay áo lại như được khắc lên ấn ký. không cách nào bỏ qua cho được.

Tâm tình Trương Phú Quý bên kia đang cực kì phấn khởi xoa tay.

“Không biết ca ca nhận chức ở đâu, sao ta lại không nghe bà mối Lư nhắc tới?”

Hấn muốn kết hôn với Thẩm Hành, cũng là vì nghe nói cha nàng là quan tam phẩm. Tuy không có thực quyền gì cho cam, nhưng ít nhiều cũng đứng trước mặt vua, hấn ta còn tính toán sau khi kết thân, cha nàng có thể giúp đỡ mình cung ứng thêm chút thịt vào trong cung nữa đó.

Vị “đại ca” này của Thẩm Hành nhìn qua đã biết là người đọc sách, không chừng cũng có thể giúp ích ít nhiều. “Ta không đảm nhiệm chức vụ gì cả.” Tô Thiên Tuế nhấp một ngụm trà, nghiêm túc đáp.

“Ca ca thật biết nói đùa, lệnh tôn là quan viên tam phẩm, sao có thể không xin được cho ngài một vị trí tốt kia chứ?” Bộ phục trang trên người hấn nhìn thì tưởng như phổ biến, nhưng thực ra tơ lụa Thiên Tâm này chỉ có bộ tộc Miêu Cương mới có thể làm ra, giá cả trên trời. Mặc dù hấn là người thô tục nhưng cũng biết giá cả thị trường.

“Lừa người làm cái gì? Ngày thường ta chỉ giúp đỡ cha ta xử lý ít việc nhà, thời gian còn lại toàn đi chơi bởi lêu lổng hết.”

Lời của hấn là thật mà.

Trương Phú Quý nghe xong nhiệt tình trên mặt cũng lạnh đi ngay lập tức. “Việc nhà à, không phải đều do nữ nhân quản lý sao, ngài đã từng này tuổi cũng nên làm vài chuyện đúng đắn đi thôi.” Thẩm Đại tiểu thư nhìn sắc mặt của Trương tiểu gia, lặng lẽ lắc đầu. Việc nhà của Tô Nguyệt Cẩm nữ nhân sao mà quản được, bởi vì nhà hấn là cả Khánh Nguyên triều. Một khoảng thời gian rất dài sau đó đều là do một mình Trương Phú Quý thao thao bất tuyệt, Thẩm Hành không yên lòng ngồi nghe, Tô Thiên Tuế thì lại ăn chẳng coi ai ra gì. Sau khi ăn hơn nửa phần điểm tâm, hấn xoay mặt sang hỏi nàng: “Ta ăn no rồi, đi chưa?”

Sau khi hạ triều còn chưa dùng bữa sáng, hấn đói bụng thật. Thẩm Hành vốn định đáp là, ta không đi, ngài có việc thì cứ nhanh đi xử lý đi. Nhưng mà khóe mắt vừa hay lướt qua “mập mập” ở bên kia, cuối cùng cũng ngồi không nổi nữa, nàng gật đầu đáp lại: “Vây đi thôi.”

Lúc trả tiền, Trương công tử hóa ra lại vô cùng sĩ diện, phong độ ngút ngàn, hấn khăng khái lấy ra ba mươi lượng bạc, phong độ như thể vạn lượng đại gia.

“Chẳng qua chỉ là ba mươi lượng bạc, nàng đừng quá để ý. Nhà ta có tiền, còn để ý đến ba mươi lượng bạc này sao? Nàng về cứ cân nhắc kỹ chuyện này, ta thấy hai ta cực kì thích hợp.”

Thẩm Hành nhìn khuôn mặt nhiệt huyết bùng bùng của vị Trương tiểu gia kia thì chân thành cáo biệt: “Không dám không dám, Trương công tử hào phóng như thế, sau khi trở về đương nhiên ta phải cẩn thận cân nhắc đề nghị của ngài rồi.” Trong đầu nàng lại đang suy nghĩ, khi về thể nào cũng phải dặn dò bà mối Lư, lần sau mà giới thiệu thì nhất quyết không được tìm một người “có tiền” như vậy nữa. Bởi vì loại người này, tự mình tiêu bạc thì không nỡ, cho người khác tiêu thì đau lòng, nàng nhìn mà mắt cũng thấy đau. Từ trong các đi ra, bước chân của Thẩm Hành càng mau lẹ.

Nàng vốn chỉ định muốn mượn lời của Tô Nguyệt Cẩm làm cớ thoát thân, không nghĩ hấn lại đi ra cùng mình, cứ không nhanh không chậm đi theo phía sau nàng như thế.

Nàng không nói lời nào, hấn cũng không để ý. Nàng dừng lại, hấn liền tùy ý tìm một chỗ để ngồi, suốt dọc đường cũng không ai nói chuyện. Lâm Phong Các cách Thẩm phủ không xa, qua hai con ngõ nhỏ là tới. Suốt dọc đường Thẩm Hành nghe tiếng bước chân kia, đến trước cửa nhà mình rồi, lúc mở cửa nàng lại không tìm được quay đầu nhìn qua. Bóng dáng đẹp đẽ cao quý đó đứng cách nàng không xa, yên lặng nhìn nàng đến xuất thần. Mới vừa rồi ở trong các nàng không chú ý thấy, dường như hấn gầy đi rất nhiều, trường bào bị gió thổi bay lại càng thùng thình rộng rãi. Thẩm Hành mở miệng, chần chừ hỏi: “Ngài không đi sao?”

Đứng ngốc đón gió ở đó làm gì, thân mình vốn đã nhiều bệnh lắm rồi.

Tô Nguyệt Cẩm gật đầu, nhưng lại không có ý rời đi. Nàng nhìn gương mặt gầy gò kia, trong lòng cũng không rõ là cảm xúc thế nào, cố gắng đè nén tâm tình rồi dứt khoát đẩy cửa bước vào. Cách một tấm cửa lớn sơn son, nàng ngược mắt nhìn trời, lỗ tai bắt giác vểnh lên nghe tiếng động bên ngoài.

Hôm nay gió thu thật lớn, hấn ăn mặc phong phanh như vậy,... Nếu lại bị gương mặt gầy gò vô hại kia lừa gạt, nàng còn ngu hơn cả Đạo Đạo nữa kia. Có một bóng người nhỏ bé từ đáy lòng đột nhiên nhảy ra nghiêm trang dạy dỗ. Ta không có, ta chỉ muốn nhìn xem hấn đã đi chưa, không có ý gì khác thật mà. Một bóng người nhỏ bé yếu đuối khác cãi lại.

Nhìn hấn làm gì? Hấn có bị ốm thì cũng có quan hệ gì với người? Hấn là người hoàng gia, là người kế thừa để vị, người muốn một đời một thể cùng nhau với hấn, hấn cũng không cho người được. Hơn nữa người đừng quên, hấn đã có phu nhân rồi, ngày ấy hấn có thể đối xử với Tô Dạng như vậy, cuối cùng cũng có một ngày hấn đối với người như vậy mà thôi.

Bóng người nhỏ bé chính nghĩa này đáp lời vừa bằng vừa có, sau đó, hai người nhỏ bé trong đầu nàng lại giao chiến không ngừng. Nhưng rồi, người nhỏ bé chính nghĩa bị người nhỏ bé yếu đuối làm tức đến nghẹn lời. Thẩm Hành cực kì không có tiền đồ đẩy một khe cửa ló đầu ra, đối diện với đôi mắt trong trẻo của Tô Nguyệt Cẩm. Hấn vẫn đứng ở đó, như thể chỉ để chờ một cái liếc mắt của nàng mà thôi. Hấn nở nụ cười, ánh mắt mang theo nét vui mừng thuần khiết như đứa trẻ.

Thẩm Đại tiểu thư suýt chút nữa bị cửa đập vỡ đầu.

Khụ khụ một tiếng, nàng nhìn phía xa xa rồi cao giọng nói: “Đạo Đạo đi mua gì mà sao chưa về nhỉ? Ta đang đứng chờ nàng, ta chỉ xem thử nàng đã về chưa thôi.”

Sau đó lại vội vàng đóng cửa, cả khuôn mặt đỏ bừng như tôm luộc.

Hoàng cung Cẩn Chính điện.

Lâm triều là chuyện triều đại nào cũng có, dưới đại điện trang nghiêm, nhìn chúng quần thần run rẩy bấm tấu lại với mình, đây cũng là việc mà hoàng đế bề hạ thích nhất lúc lên triều.

Các quan viên ngũ phẩm trở nên đều phải lên triều sớm, hoàng tử Đoan Vương điện hạ tất nhiên cũng phải cùng tham dự. Chỉ có điều vị Thiên Tuế gia này lại rất ít khi vào triều, về đối ngoại, hấn tuyên bố với mọi người là vì thân thể mình không khỏe, về đối nội thì nói thẳng với nương mình, hấn không thích dậy sớm.

Qua một thời gian dài, ngay cả Thánh Thượng cũng quen với việc trước giữa trưa sẽ không nhìn thấy hấn. Nhưng mà hôm nay, Thiên Tuế gia lại dậy sớm lạ thường. Lúc Thánh thượng nhìn thấy khuôn mặt đang ngáp dài kia thiếu chút nữa còn tưởng mình mờ mắt dù chưa quá năm mươi. Sau khi ngài ngồi xuống long ỷ, thái giám kể bên theo thường lệ hỏi xuống một câu, có việc gì khởi tấu hay không? Bắc Tĩnh Đế nghiêm

túc nhìn về phía con mình, ông cảm thấy thẳng nhóc không có lợi không dậy sớm nổi này chắc chắn có chính sự nên mới phải tới đây. Nào ngờ nổi ngay cả mí mắt người ta cũng không thêm nhấc.

“Nguyệt Cẩm có gì bẩm tấu không?” Ngài thừa nhận, ngài thật sự tò mò. Tô Tiểu Thiên Tuế còn ngái ngủ nhìn về phía cha mình: “Không có.”

Rõ ràng là còn chưa tỉnh ngủ. Bắc Tĩnh Đế không cam lòng, lại hỏi thêm câu nữa: “Lần này quan giám thị khoa cử, trầm dự định bổ nhiệm Thẩm Quát, con cảm thấy người này như thế nào?”

Thật ra việc này cũng là do Thẩm Quát tự mình tiến cử. Hắn xuất thân là tiến sĩ Khánh Nguyên năm thứ mười hai, luận lý lịch, luận chức quan, trách nhiệm giám thị khoa cử này cũng vô cùng thích hợp.

Khoa cử được phân thành thi hương, thi hội, và thi đình. Cứ ba năm một lần, đầu tiên, các châu phủ sẽ cử hành thi hương vào mùa thu, tiếp đó mùa xuân năm thứ hai là tiến hành thi hội, còn gọi là thi mùa xuân. Nhưng mà lần thi hương này lại xảy ra sơ suất vô cùng lớn. Quan viên địa phương gan lớn hơn trời, tham ô nhận hối lộ, rối loạn kỷ cương, còn dính dáng đến bè cánh của vài tên chủ khảo thi hội trong triều. Hoàng đế hạ lệnh tra xét nghiêm ngặt, cách chức liên tục vài vị đại quan. Thẩm Quát thuộc vào Lễ bộ, làm quan thanh liêm, luôn giữ bốn phận, ngài nhìn cũng thấy hợp ý mình. Thẩm Quát sao?

Tô Tiểu Thiên Tuế quay đầu nhìn về phía nam tử trung niên mặc bộ triều phục màu tím ở trong góc.

“Ông muốn làm quan giám thị lần này à?”

Đúng là khiến hắn hơi bất ngờ. Hắn nhớ rõ, tính tình của ông trước nay vẫn không thích sa chân vào nước đục, sao lần này lại tự mình nhảy ra.

“Hồi bẩm điện hạ, đúng ạ. Hạ quan làm quan nhiều năm nhưng vẫn chưa làm nên đại sự giúp triều đình phân ưu. Lần thi hội này, nếu có thể đảm nhiệm chức giám thị, nhất định sẽ không làm Thánh Thượng và Điện Hạ thất vọng.”

Tô Thiên Tuế nhìn dáng vẻ cúc cung tận tụy của ông thì gật gật đầu, hắn thấy nếu lúc này A Hành nhìn thấy cha của mình, có khi sẽ đắc chí cha nàng cũng vô cùng khí phách.

“Việc này rất phiền toái, ông đã suy nghĩ kỹ chưa?” Với sự việc lần này, hắn cũng đã chọn được người thích hợp. Quan giám thị không chỉ cần thanh liêm, mà còn phải hiểu được cách lựa gió bẻ măng thế nào.

“Thần đã suy nghĩ kỹ, thỉnh Thánh Thượng và Điện Hạ yên lòng, cho thần cơ hội.” Tô Nguyệt Cẩm đang định nói tiếp đã bị cha mình ngăn cản. Tâm rồng vui vẻ vung tay:

“Chuẩn!”

“....”

38. Chương 38: Vương Gia Muốn “thỏ”

Cả đời Thẩm Quát cũng chưa từng được làm chim đầu đàn, lần này phải đưa cổ ra vậy, đúng là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ trong lòng.

Trước ngày nhận lấy phụng ấn của quan giám khảo một ngày, ông còn ngu ngơ ngây thơ cho rằng, chuyện giám thị này nhiều lắm là đi dạo vài vòng ở trường thi vào kỳ thi mùa xuân. Dù sao người bên ngoài cũng không cách nào biết được, vậy là xong.

Nhưng ông nào biết được, ngày thứ hai sau khi nhậm chức đã bị gọi tới một gian nhỏ trong bộ Lễ, theo một đám người mắt mờ chân chậm cùng nhau đối chiếu danh sách thi cử, và dòng dõi bối cảnh thí sinh.

Người trong này đều là các ông lão đã qua tuổi năm mươi, làm quan trong triều dù không có nhiều hiên hách nhưng đều là lão thần từ lúc khai quốc đến nay.

Chuyện xảy ra thời gian trước kì thi Hương làm thánh thượng hết sức bực mình, bởi vậy mới lôi hết những lão già chỉ còn thêm nửa bước nữa là vào quan tài ra ngoài như vậy.

Mà Thẩm Quát lại là “thanh niên tuần kiệt” trong đám người kia, lần thăm viếng thăm tra này lại trở thành chân chạy việc.

Cuối cùng hẳn cũng rõ ràng rồi, rõ ràng là đầu xuân năm thứ hai mới bắt đầu thi hội, vì sao thánh thượng lại muốn chuẩn bị sớm thế này, vì sao ngày ấy ánh mắt Tô Tiểu Thiên tuế nhìn hẳn lại ưu thương đến vậy.

Tra hết danh sách các tỉnh ngoại thành, ông lại tra tiếp các tên tuổi trong kinh.

Kỳ thực ban đầu ông vẫn nghĩ, cử nhân thi hội cũng không cần phải phiền toái đến vậy. Đều là sĩ tử vất vả học hành, làm sao có thể có chuyện gì không hay được chứ.

Nhưng mà vừa mới bắt đầu ra tay, vấn đề lại lũ lượt kéo đến.

“Nên ta mới nói, Thẩm đại nhân cũng không nên quá mức cẩn thận. Kiểm tra mà, cứ làm theo phép tắc là được, qua loa một chút là xong thôi.”

“Đúng vậy mà, thi Hương là chuyện đại sự trọng yếu, chỉ có ai không cần đầu mới dám treo đầu dê bán thịt chó tìm người thi thế thôi?”

Mấy câu này là lời Thẩm Quát bị người ta nài ép lôi kéo vào từ quán nghe được thời gian trước.

Mấy đại nhân trong triều hiểm khi tận tình khuyên nhủ, khiến ông cảm thụ sâu sắc tình cảm đồng liêu ẩm áp tựa gió xuân.

Nhưng mà lúc đó ông không hiểu a, Thẩm Quát còn giơ ba ngón tay lên, chỉ trời rồi nói: “Người ta vẫn nói một ngày hòa thượng một ngày gõ chuông, tuy Thẩm Quát người nhỏ, lời nhẹ, nhưng làm việc vẫn phải có lương tâm, không có lỗi thánh thượng. Tâm ý của các đại nhân Thẩm Quát ta chân thành ghi nhớ, nhưng chuyển kiểm ta này vẫn cần phải coi trọng.”

Một lời nói vô cùng thật lòng thật ý.

Nhưng trong đầu mấy người ‘trong lòng có quỷ’ lại là, ta muốn bạc a.

Trong mấy ngày sau, túi liên của ông bị nhét đến căng phồng. Mấy người kia lại thay đổi lời giải thích, nói là Thẩm đại nhân vì thánh thượng phân ưu, chúng ta không giúp đỡ được gì. Cho nên đưa chút bạc lại đây, để đại nhân cầm mua ít đồ ăn bồi bổ thân thể.

Thẩm Quát cảm động ướt nhòa hai mắt.

Nhưng mà khi mở hầu bao kia ra nhìn, suýt chút nữa hẳn bị ánh sáng lóe lên làm mù mắt. Ông ước chừng tính toán, nếu như số bạc này được dùng để mua gà mái hầm canh, hầm đến mức khi chui vào quan tài rồi ông cũng không uống hết.

Vì lẽ đó, ông vừa cảm niệm ân tình của họ, vừa lấy câu thánh thượng không thích phô trương lãng phí ra làm lí do, thẳng thắn đưa trả về.

Vì thế, những người kia lại ngộ ra, đúng là thứ khó chơi a, còn khách khí làm gì?

Ám sát à?

Giờ đang vào lúc nguy cấp.

Đầu độc sao?

Lại sợ xảy ra chuyện gì sơ suất.

Cuối cùng sau khi thương lượng họ rút ra kết quả là, dọa – giã.

Không biết bao nhiêu xô máu chó, bao nhiêu con chuột chết được vất đi, bọn họ đã ngầm ý tỏ rõ với ông.

“Mấy ngày gần đây Thẩm đại nhân có ổn không thế? Bôn ba lao碌 vì thánh thượng nhưng cũng phải chú ý tới thân thể nữa. Dù sao cũng lớn tuổi rồi, nhớ ngày nào đó đi đường mà đoạn khí cũng không ai biết được.”

“Trong nhà vợ con đều còn trẻ, ta nhớ tới ngài còn một khuê nữ chưa xuất giá nhỉ? Nên ít để nàng ấy ra ngoài thôi, thói đời bây giờ loạn lắm.”

Lần này Thẩm Quát mới hiểu rõ, ra cửa vô duyên vô cớ bị giới mấy xô máu chó không phải vì sợ hấn phải tà, đó là muốn chọc cho hấn phải tức lên. Mấy con vật nhỏ được Hành Hành cứu sống cũng không phải bị mèo làm thương tích đầy mình, mà là do có người cố tình hành động.

Ông sợ đến hoảng hồn, không ngờ làm giám thị mà còn phải chịu đựng một áp lực đến vậy. Ông không lo lắng họ sẽ ra tay với vợ con của mình, mà ông chỉ sợ vợ con ông biết chuyện thì nổi điên, sẽ xuống tay với họ.

Mưu hại mệnh quan triều đình cũng là tội lớn, hấn không muốn một phần tổ tông nhà mình sẽ bị ghi lại dấu ấn như thế.

Việc này, nhất định phải nhanh chóng giải quyết.

Sau một ngày suy nghĩ, vất vả lắm ông mới gặp được Thiên Tuế gia trong triều. Ông vội vàng đuổi theo gọi bước, kể hết mấy chuyện vài ngày nay gặp phải cho ngài nghe.

Tô Nguyệt Cẩm nghiêng người tựa vào con rồng trên thềm đá gập đầu, nhưng lại hỏi một câu không đầu vào đâu:

“Ta nghe nói, ông thường tặng lễ cho người ta?”

Thẩm Quát không hiểu rõ, nhưng vẫn đành hoàng đáp: “Đúng là thần có đưa một vài thứ, đa số là các đồng liêu có giúp đỡ quý phủ, không có ý gì khác cả.”

Tô Tiểu Thiên tuổi nghiêng đầu.

“Vậy ta không tính là đồng liêu của ông sao?”

Thẩm Quát nhất thời dờ người tại chỗ, như người lạc bước giữa sương mù, mờ mịt gập đầu.

“Đương, đương nhiên là tính.” Chỉ có điều so với đồng liêu thông thường, thân phận vị này hiển hách hơn nhiều chút.

“Vậy vì sao ông không gửi lễ cho ta?”

Trên mặt hấn vẫn thản nhiên như cũ, không có ý trách cứ gì, chỉ cực kì chăm chú nhìn người kia.

Đáng thương cho Thẩm đại nhân cao tuổi, lần đầu tiên gặp người chủ động yêu cầu tặng lễ, ông lắp ba lắp bắp nói:

“Lễ cho điện hạ không phải là thần không muốn đưa, mà là không biết phải đưa cái gì.”

Tặng lễ vật là để vui lòng người ta. Đoan thân vương là hoàng tử cao quý, tùy tiện mua một cái bình hoa bằng sứ, sao có thể đưa lên tặng được?

Không phải Thẩm Quát không muốn đưa, mà thực sự là không đưa được.

Tô Nguyệt Cẩm nghe vậy thì cau mày suy nghĩ một hồi.

“Ta thích thô, càng mập càng tốt.”

Thực ra hấn đâu có khó “chiều” như vậy.

“Thỏ, thỏ?”

Thẩm Quát trợn to hai mắt.

“Đúng, con vật động đấy, mắt đỏ, ngày mai ông để A Hành đưa vài con tới đây.”

Có lẽ là sợ ông không thể lĩnh ngộ được chân lý này, thiên tuế gia đi xa rồi còn vang vọng lại câu này.

Thẩm Quát nhìn bóng người bỗng bẽnh rời đi, nhưng vẫn cực kì áp lực.

Sân sau Thẩm phủ.

Lúc Thẩm đại tiểu thư đang nhai đùi gà từ trong phòng đi ra, cha nàng còn đang ngồi trong sân đội vòng hoa cho đám thổ nhĩ nhảy nhót tưng bừng.

Vòng hoa phù dung màu hồng nhạt được quần lên lỗ tai mập mạp của bọn nó. Thoang thoang mùi hương thanh đạm độc nhất vô nhị, lan tràn khắp viện khắp sân.

Nàng bước về phía trước, kỳ lạ nói:

“Cha định mang thổ đi xem mắt à?” Trau chuốt xinh đẹp như vậy làm gì thế?

Thẩm Quát bận đến sát đầu mẻ trán, cũng không buồn ngẩng đầu lên nói: “Tặng lễ.”

Tặng lễ?

Thẩm Hành tiện tay nhắc một con lên: “Không phải mọi ngày cha đều đưa tranh chữ mà? Vị đại nhân nào lại thích thứ này được chứ, quá lệch mắt rồi?”

“Lòng của cấp trên sao chúng ta biết được, con nhanh thả nó xuống, không hoa lại rơi mất bây giờ”.

Tuy người kia nói muốn đơn giản, nhưng dù sao cũng phải trang điểm một chút chứ nhỉ?

“Cấp trên?” Thẩm Hành nhíu mày, trong lòng mơ hồ nảy sinh một dự cảm vô cùng xấu.

Quả nhiên, lời kia vừa dứt, cha nàng đã trịnh trọng tiếp lời.

“Là Doan Vương gia muốn. Hơn nữa ngài còn chỉ tên bảo con đưa tới, chờ ta buộc mấy con thổ này lại với nhau rồi con mang đi đi”.

Tô Nguyệt Cẩm mười sáu tuổi được phong vương, mười bảy tuổi chuyển ra Doan cung ở.

Vào năm Khánh Nguyên thứ hai mươi bốn, Bắc Tĩnh đế chỉ thị cho các thợ thủ công tiến hành xây dựng tòa nhà trang nghiêm đại khí này cho Doan vương gia suốt ba năm, tỉ mỉ tạo thành. Nói là một tòa hành cung xa hoa cũng không ngoa.

Vị trí vương phủ cũng nằm trong khu vực phồn hoa nhất kinh thành, tiện cho Tô Nguyệt Cẩm đi lại thuận tiện, cũng là nơi có nhiều triều thần tới nhất sau khi vào triều.

Tay Thẩm Hành cầm sợi dây màu đỏ, vội vàng xách một đám thổ mập ồm ào chạy tới nơi đây.

Sau khi một nhóm người mặc triều phục biểu lộ chức quyền nhìn thấy cảnh tượng “long trọng” đó, họ không khỏi giật mình kinh ngạc.

“Đây là thiên kim nhà Thẩm đại nhân đúng không, sao lại ở chỗ này, định đi đâu vậy?”

Mấy vị quan có giao hảo với cha nàng thân thiết tiến lên chào hỏi.

Thẩm Hành cố gắng để nụ cười trên mặt tự nhiên hơn một chút, kéo kéo khóe miệng nói:

“Gia phụ bảo tiểu nữ đến đưa mấy con thổ cho Doan Vương gia.”

Một câu nói mang tới thêm càng nhiều kinh ngạc.

“Đưa thổ cho Vương gia?” Lễ vật này cũng quá tùy ý nhỉ?

“Vâng, đúng vậy.”

Thẩm Hành vờ về góc áo không lấy làm dễ chịu.

“Nếu mấy vị đại nhân không có chuyện gì, tiểu nữ đi vào đưa trước, không để cho Thiên tuế gia chờ quá lâu.”

Nếu như có thể, nàng cũng không muốn giữa ban ngày ban mặt mà phải vội vàng xách một đồng thổ chạy trên phố như vậy. Nhưng mà cha nàng nói, Vương gia không cho dùng xe kéo, bảo là lo thổ sẽ bị... say xe!!

Mấy người kia cũng gật đầu đồng ý, chỉ là trong ánh mắt mỗi người đều kèm theo một chút suy tư.

39. Chương 39: Cây Muôn Lặng, Gió Chăng Ngừng

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

“Tiểu Hành?” Một giọng nói vui vẻ đột nhiên vang lên giữa đám đông, âm thanh đó không phải quá lớn, nhưng lại khiến cho Thẩm Hành thoáng sửng người. Bởi vì giọng nói này, nàng vô cùng quen thuộc. Quen thuộc đến mức, nó gần như đã chiếm hết mỗi tình đầu thời thiếu nữ của nàng.

“Đúng là nàng rồi.” Hắn ta đến gần, dung mạo tuấn tú qua nhiều năm bươn chải, từ lâu đã mất đi những nét ngây ngô thuở ban đầu, thay vào đó là vài phần từng trải lão luyện chốn quan trường.

Thẩm Hành nhìn người mặc bộ triều phục màu tím thêu chim hạc ngậm linh chi trước mặt, siết chặt tay, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên mỉm cười. “Lâm đại nhân, đã lâu không gặp.” Sao nàng lại quên được chứ, đã đến giờ bãi triều, khó tránh khỏi gặp phải vài người không nên gặp, cũng không muốn gặp. Mà người trước mặt này lại chính là một người như thế.

Bây giờ hắn đã đứng hàng quan viên tam phẩm, Thái Bộc tự Thiếu Khanh, Lâm Hi Hòa. “Mới rồi nhìn thấy bóng lưng thì cảm thấy giống nàng, cho nên ta mới vòng qua xem thử, nàng làm gì ở đây vậy?” Bao năm không thấy, giờ vẫn có thể tự nhiên bắt chuyện một cách quen thuộc như xưa, Thẩm Hành không thể không thừa nhận, phong thái của Lâm đại công tử đã tiến bộ không ít.

“Như đại nhân thấy đấy, Thẩm Hành đang giúp đỡ dọn nhà sang đây.” Nàng chỉ vào mấy con đang nhảy nhót tung bồng trên mặt đất rồi nói.

“Dọn nhà?” Hắn ta nhướn mày. “Chuyện như vậy để hạ nhân làm là được rồi, một tiểu thư gia giáo như nàng sao lại tùy tiện xuất đầu lộ diện như thế.” Lâm Hi Hòa có một vẻ ngoài nho nhã, dù là khi thuyết giáo, cái khí chất nho sinh kia vẫn ôn hòa như vậy.

Năm đó nàng cực kì thích nghe tiếng hắn cười nhảm, đáng vẻ như ông cụ non, khuôn mặt lại trẻ trung sáng láng. Cưng chiều và mang theo cả dáng vẻ như không biết phải làm sao.

Nhưng mà giờ này ngày nay, nàng lại đặc biệt không muốn nhìn thấy vẻ mặt của hắn ta như vậy.

“Hạ nhân trong nhà đều đang bận rộn, chỉ có ta đây là không có phận sự gì, cho nên mới ra ngoài làm chân chạy vặt. Nếu Lâm đại nhân không còn dặn dò gì nữa, Thẩm Hành xin cáo từ.”

Nàng nói xong định xoay người đi thẳng. Chuyện tình cảm ấy mà, dù kết quả thế nào đi nữa, đó vẫn luôn là chuyện của một người thì đánh, một người chịu đánh. Mặc dù chuyện tình yêu kia không đem hoa kết quả, nhưng nó cũng không ảnh hưởng được đến sự lạc quan với cuộc sống của nàng. Thế nhưng điều đó không có nghĩa là, khi gặp mặt, nàng có thể tiếp nhận việc hắn ta tán phỉếm thân nhiên cùng mình như vậy. Điều này làm cho nàng cảm thấy, mọi thứ đã qua như thể một trò cười.

“Ta đưa nàng đi.” Hắn tiến lên một bước kéo nàng lại, đáng vẻ hết sức chân thành. Nàng cau mày nhìn bàn tay kia. Nàng đã từng rất ý lại vào độ ấm của đôi tay này, nhưng bây giờ thì...: “Đường không xa, thực sự không cần phiền phức vậy đâu.” ...Nàng không cần nữa.

Nhưng mà đối phương hoàn toàn không có ý buông tay, trái lại bàn tay kia càng thêm nắm chặt. Thẩm Hành không biết sau khi chia tay những người khác sẽ rơi vào hoàn cảnh thế nào, nhưng với nàng, nàng không có ý định bày ra dáng vẻ vờ như không có chuyện gì như vậy. “Lâm đại nhân.” Nàng mạnh mẽ rút tay ra.

“Mặc dù tiểu nữ không phải là danh môn khuê tú gì, nhưng cũng vẫn là hoàng hoa khuê nữ, ngại quấy rầy như vậy, không biết rốt cuộc là có ý định gì?” Dường như hắn cũng không ngờ nàng sẽ không khách khí với mình như vậy, vẻ ôn hòa trên mặt Lâm Hi Hòa hiện lên vết rạn. Trong trí nhớ của hắn, người kia vẫn luôn là cô gái nhỏ cười híp mắt đứng sau lưng mình, thậm chí chưa bao giờ nói với hắn một chữ “không”.

“Tại sao lại tỏ ra xa lạ như vậy, chẳng qua ta chỉ muốn đưa nàng một đoạn đường. Tiểu Hành, chuyện năm đó đã qua, nàng còn muốn oán hận ta đến khi nào?”

Các vị đại nhân ở đây, mười người thì có tới chín người đều biết chuyện xảy ra năm đó. Lâm đại công tử rộng lượng như vậy, hóa ra Thẩm Hành lại thành kẻ hẹp hòi.

Nàng đứng yên tại chỗ, khẽ bật cười.

“Năm đó? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Nếu hẳn tưởng hơn ba ngàn lượng bạc mà mẫu thân hẳn từng đưa tới là trả hết công bằng cho nàng rồi, vậy chuyện này quả là đã qua.

Số bạc đó nàng đã nhận. Đó là tiền cứu mạng cha của nàng.

Lúc đó, ngoại trừ một bộ giá y trên người nàng ra, Thẩm gia thậm chí không có nổi một đồ vật ra hồn có thể mang đi cầm cố.

Không có nữ nhi nào không thương xót phụ thân mình, đến bây giờ nàng vẫn nhớ rõ, ngày đó cha mình bị họ đánh gãy cả chân vất ra ngoài ra sao.

Lâm đại công tử khẳng khái cử hành hôn lễ theo ý mình, cuối cùng náo động đến thừa tướng đại nhân cũng phải đích thân ra mặt, mang theo một đám thân vệ ra tay đánh người. Nếu không phải cha nàng sống chết kéo nàng giữ lại, thật không biết ngày ấy sẽ xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Hành, chuyện năm đó giữa chúng ta dù là ai ra tay trước, nhưng không phải phụ thân ta cũng bị nàng làm bị thương rồi sao? Có nhiều chuyện khó có thể phân định đúng sai, Lâm gia cũng đã bù đắp, nàng...”

“Lâm đại nhân.”

Nàng lên tiếng cắt ngang lời hẳn.

“Thẩm Hành thấy chuyện xưa xưa xưa xưa kia là chuyện chỉ có mấy phụ nhân khuê phòng mới thích lôi ra nhắc lại, ngài lải nhải không ngừng như thế không cảm thấy mất thể diện lắm sao?”

Nàng không thừa nhận nài để đứng đây cùng hẳn ôn chuyện cũ, nhưng Lâm Hi Hòa hôm nay lại nhất thiết muốn xé nát mặt mày. “Dù thế nào đi nữa cũng là lỗi của mình ta, nàng hận ta, ta cũng không còn gì để nói. Thời gian trước nghe nói Thẩm bá phụ thăng chức, ta cũng thật tâm vui vẻ thay nàng, chỉ là nàng không muốn gặp ta, ta cũng không dám mặt dày đến nhà chúc mừng.”

Triều thần vây quanh cũng bắt đầu xì xào bàn tán. Chuyện năm đó dù náo động khắp nơi, nhưng những người ở đây chỉ biết, hôn lễ đó là do Lâm Hi Hòa thừa dịp Lâm Phương Tri đi công cán ở Tương Đô nên lên lút cử hành.

Sau đó không biết vì sao Lâm thừa tướng nhận được tin tức, hai nhà giải quyết mọi chuyện ra sao, đó chính là chuyện đóng cửa bảo nhau.

Những người ở đây, có nhiều người đổ mắt vì Thẩm Quát nhậm chức quan giám thị. Thậm chí, gần đây còn có vài người vì chuyện khoa cử bị tra xét mà bất mãn đã lâu, nay bắt được cái cớ này, họ rối rít nhỏ giọng luận bàn:

“Vậy hóa ra là Thẩm gia đã nhận bạc của Lâm gia sao?”

“Chẳng trách chuyện lúc đó khó xử như vậy, cuối cùng lại không thấy tăm hơi gì cả.”

“Nói đến Lâm đại công tử cũng không có gì sai a, chẳng qua là còn trẻ quá, hơn nữa nghe lời vừa rồi, hẳn là Thẩm gia cũng có động thủ nhỉ? Quả nhiên một số chuyện không thể chỉ nhìn vẻ bên ngoài, Lâm gia cũng coi như hết tình hết nghĩa.”

Thẩm Hành lẳng lặng mỉm cười lắng nghe. Nàng không phải là người hay quan tâm ngôn luận. Nếu quả thật để ý tới những điều này, từ ba năm trước, nàng đã chuyển ra khỏi kinh thành từ lâu.

Chỉ là Lâm Hi Hòa này cũng không phải người tùy tiện hạ thấp bản thân, nếu như có lòng áy náy như hẳn nói, sao ba năm trước lại không nghe không hỏi chuyện Thẩm gia chút nào. Thậm chí hẳn chưa tới hỏi một câu: “Cha nàng đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Tầm mắt lướt một vòng xung quanh, thấy thiếu nữ mặc y phục xa hoa đứng cách đó không xa, khuôn mặt nhỏ nhắn trong trẻo, ánh mắt như nước chảy long lanh. Chiếc khăn tay thêu mẫu đơn bị nàng nắm trong tay thành một cục, đang căng thẳng nhìn về phía bên này.

Đó là nữ nhi được thánh thượng sủng ái nhất, Thất công chúa Khánh Nguyên triều Tô Nguyệt Hoa. Thắm Hành hiểu rõ.

Hóa ra tuồng vui này vốn là để người ngoài nhìn xem.

Lâm Hi Hòa chưa lập chính thê, nhưng vì chuyện của nàng, danh tiếng bên ngoài cũng cực kỳ không tốt. Bây giờ lại làm trò ồn ào như vậy, xem như cũng có thể khiến vị Thất công chúa kia nhìn hắt hủi một con mắt mới.

Từ trước tới giờ nam tử trọng tình trọng nghĩa vẫn luôn được hoan nghênh. Hôm nay, nếu không phải tình cờ gặp nàng, chỉ sợ sớm muộn gì hắt hủi ta cũng nghĩ ra trò khác. Quả đúng là biết “tận dụng triệt để”.

Thắm Hành chấp tay “kính nể”.

“Lâm đại nhân nói quá lời rồi, năm đó đuổi hai cha con ta khỏi phủ Thừa tướng cũng đâu phải là ngài, sao ta dám nói hai từ oán hận. Trung hiếu khó toàn, ngày đó ngài khoanh tay đứng nhìn, đương nhiên ta có thể hiểu ra.”

“Chỉ là phiền ngài thay ta hỏi thăm Thừa Tướng phu nhân một tiếng, nếu không có ngân lượng bà đưa tới ngày ấy, chỉ sợ chân của cha ta cũng khó mà qua khỏi.”

Nàng từng ngu ngốc tưởng rằng mình đã tìm được người có thể phó thác chung thân đại sự, không quan tâm chuyện thừa tướng phu nhân có đồng ý hôn sự giữa hai nhà hay không, cũng không chịu nghe ai mở lời khuyên bảo. Mãi đến tận cuối cùng, nàng mới biết mình sai lầm hoang đường biết bao nhiêu.

“Mấy ngày trước nghe nói Uyển Quân lại sắp sinh, dù sao ta và nàng cũng từng là tỷ muội, hi vọng trước khi ngài có nẩy ra tâm tư gì, hãy bận tâm tới thê nhi trong nhà một chút. Nàng ấy cam tâm làm thiếp như vậy cũng thấy được nàng rất yêu ngài.”

Luôn có một kiểu si nam oán nữ như vậy đấy, muốn người kia cũng phải sống ngọt ngào cùng mình. Nàng không phải oán nữ, nhưng nếu hắt hủi muốn lập miếu thờ cũng phải xem nàng có hứng thú giúp hắt hủi hay không.

Thấy sự tình lại chuyển chữa lợn lành thành lợn què, Thất công chúa thay đổi sắc mặt, Lâm Hi Hòa cuống quýt bước lên kéo nàng.

“Chuyện này có chút hiểu lầm, chúng ta tới nơi khác nói chuyện.” Chỉ có điều đầu ngón tay còn chưa chạm tới vạt áo, hắt hủi đã thấy đau nhức râm ran.

Tô Nguyệt Cẩm đi tới cùng Quế Viên, ông quay lại nói với chủ nhân nhà mình: “Châm này ngài vung ra tàn nhẫn quá, Lâm đại công tử cũng biến sắc luôn kìa.” Tô Thiên Tuế lại không hề lên tiếng, nhưng lúc đi ngang qua Lâm Hi Hòa, hắt hủi tay rút chiếc châm kia ra. “Đau không?”

Lâm Hi Hòa vẫn không thăm dò được bản tính của vị gia này, càng không biết tại sao người này lại ra tay với mình như vậy, chỉ có thể cố nén đau đớn trên mặt mà đáp lại: “Hồi bấm điện hạ, không đau.”

40. Chương 40: Vốn Chẩn Phải “thiện Nam Tín Nữ”

“Vậy thì vẫn nhẹ.”

Tô thiên tuế tự nhắc một câu, cũng không buồn nhìn phản ứng của người kia nữa, hắt hủi xoay lại đối mặt với Thắm Hành:

“Đồ còn chưa nấu xong, sao đã tới ăn cơm rồi?”

Thắm đại tiểu thư không nghĩ hắt hủi sẽ hỏi nàng, cho nên cứ buột miệng đáp lại.

“Giờ dùng bữa tối vẫn còn sớm.”

Nhìn đáng vẻ ngu si này đúng là nói khờ cũng đúng.

Tô Nguyệt Cẩm buồn cười vuốt vuốt mái tóc dài của nàng.

“Nàng cũng biết còn sớm à? Không phải đã nói muộn một chút rồi tối sao?”

Chuyện của nàng hẳn cũng có nghe qua, vì lo gặp phải tình huống như hôm nay nên hẳn mới bảo nàng trễ một chút rồi hẵng tới.

Thẩm Hành cúi đầu vâng vâng ổng tay áo.

Tô Nguyệt Cẩm nói hoàng hôn rồi tối, nhưng nàng không muốn người ta nhìn thấy lại đồn đại không hay, cho nên mới tới sớm hơn một chút. Nào ngờ nơi hẳn ở lại gần cổng Đông Trực của hoàng cung đến vậy.

“Đi thôi, chờ lát nữa ăn hạc đào nhiều hơn một chút là được.”

Đầu óc chậm chạp như thế, vẫn nên bồi bổ thêm nhiều.

Mãi đến khi hai người cùng với đám thỏ và Quế Viên công công đồng loạt rời đi, mấy triều thần ở kia mới đột nhiên tỉnh ngộ.

Đây là Đoan vương điện hạ cảnh cáo Lâm đại nhân vì đã xông tới ra tay với Thẩm cô nương à. Hơn nữa mấy lời thoại vừa rồi, hình như là cố ý để lại cớ chờ nàng.

Mà lúc đó Thẩm Hành và điện hạ... hai người đối mặt nhìn nhau.

Chẳng trách Thẩm Quát lần này dám nhận một chức vụ đứng trên đầu sóng ngọn gió như vậy, cũng khó trách người ta tặng lễ lại tùy ý như thế.

Hóa ra quan hệ hai nhà lại thân mật như thế, đừng nói là mấy con thỏ, chỉ sợ đi tới tay không, điện hạ cũng thấy vui mừng.

Buồn cười là bọn họ còn tưởng rằng Thẩm Quát đứng trong triều không quyền không thế cũng không còn chỗ dựa, nào ngờ người ta lại là thân tín của Đoan Vương gia.

Nghĩ tới những ngày qua họ cưỡng bức dụ dỗ ông làm một đồng chuyện hồ đồ, còn nói mát không biết bao nhiêu câu, sống lưng cũng bị mồ hôi ướt đẫm.

Mà Lâm Hi Hòa cũng không tốt hơn họ là bao.

Những ngày qua để khiến Thất công chúa vui vẻ, hẳn đã hao hết cả tâm tư.

Một nô tài hẳn mua chuộc được có âm thầm báo lại, nghe nói công chúa và Thẩm gia tiểu thư có qua lại với nhau, hẳn còn không tin tưởng.

Hôm nay ngẫu nhiên gặp lại Thẩm Hành, vốn định chỉ tùy tiện diễn trò một hồi. Nào ngờ mấy năm không gặp, hàm răng của nha đầu kia lại mài sắc bén như thế.

Đoan vương coi trọng Thẩm Hành?

Hắn cười gằn.

Chắc là mới mẻ nhất thời nhĩ.

Một cô nương như Thẩm Hành, tính tình thẳng thắn hiểm có, năm đó hẳn cũng thích nhất điểm ấy, chỉ tiếc nha đầu kia quá mức kiêu căng tự mãn.

Người như vậy, nhà giàu còn không cần, cung đình sẽ càng không cho phép.

Bàn tay còn đang chảy máu đột nhiên được một chiếc khăn trắng như tuyết bao bọc lại.

Hắn ngẩn ra, cứ nghĩ là Thất công chúa quay về, nhưng mà....

Cau mày nhìn nữ tử với cái bụng lớn đang đứng trước mặt mình:

“Không phải đã nói với nàng rồi, mang thai mà còn muốn đi loanh quanh làm gì?” Nếu như bị Thất công chúa nhìn thấy, không phải là muốn đổ dầu vào lửa sao.

Mặt Trương Văn Quân thoảng cứng đờ, sau đó nàng lại khẽ cười nói:

“Thiếp thân chỉ muốn đi ra ngoài một chút, vừa vặn nhìn thấy phu quân ở đây nên tới xem, nói chuyện một lát rồi đi.”

Lâm Hi Hòa nhìn khuôn mặt dịu dàng kia, tâm tình bất mãn cũng hòa hoãn hơn một chút.

Vừa nãy nàng vẫn đứng trong góc nhỏ, nàng biết chuyện hắc muốn cưới Tô Nguyệt Hoa, nhưng cũng chưa bao giờ hỏi hắc chuyện gì.

Lúc trước hắc đã bỏ qua Thẩm Hành để lựa chọn nàng, đó là vì nàng đủ thông minh, cũng đủ ngoan ngoãn.

Sự thực chứng minh, hắc đâu có chọn sai. Mặc dù đã sinh hai đứa trẻ, năm tháng không thể khiến nàng trở nên điên loạn như những phụ nhân khuê phòng khác.

“Nàng đi về trước đi, ta còn có một số việc phải xử lý.”

Hắc vỗ vỗ tay nàng, dịu giọng nói.

Xử lý sự tình sao?

Trương Văn Quân dịu ngoan gật đầu, cúi người nhìn theo bước chân hắc nhanh chóng bước vào cung, làm tròn bổn phận của thiếp thân.

Nha hoàn bên cạnh lo lắng nói.

“Tiểu thư, người vừa nói chuyện với đại nhân có phải là Thẩm đại tiểu thư không? Bọn họ có thể...”

“Không biết.”

Nàng ngắt lời nàng ta, khóe môi cong lên ẩn hiện nét cười sâu xa.

Không có ai hiểu tính khí Thẩm Hành rõ hơn nàng, đó là người dù có chết đói cũng không ăn đồ thừa của người khác.

Bây giờ nàng còn giá trị lợi dụng, chỉ có thể để hắc thuận lợi cưới Thất công chúa mà thôi.

Mà chuyện nàng muốn làm, chính là trợ giúp Lâm Hi Hòa ngồi vững vàng trên vị trí Phò mã.

Cúi đầu khẽ vuốt phần bụng gồ lên.

“Náo nhiệt cũng xem rồi, về thôi. Có thời gian thì chúng ta cũng nên đi bái phỏng Thẩm đại tiểu thư một chút”.

Lại nói đến Thẩm Hành bên này.

Mơ mơ màng màng được Tô Nguyệt Cẩm kéo về vương phủ, vốn tâm tình nàng không tốt nhưng cũng bị những kỳ sơn dị thủy trong phủ làm kinh sợ hết hồn.

Chưa bao giờ nàng được bước vào đây, nhưng danh tiếng của Đoan vương phủ nàng cũng từng nghe thấy.

Cái khác thì tạm thời không nói, chỉ riêng hòn giả sơn được điêu khắc bằng ngọc thạch chính là thứ người dân tận mắt nhìn thấy được người khiêng vào đây.

Ngói hoàn toàn bằng lưu ly, cây cối kì trân dị bảo thì nhiều vô số kể, là hành cung xa hoa nhất chỉ kém mỗi Hoàng Thành.

Nhưng có ai có thể nói với nàng không, tại sao nơi này lại bị “chà đạp” thành dáng vẻ bây giờ vậy.

Đình đài bị đập phá hết bảy, tám cái thì thôi đi, ít nhất cũng phải long lanh óng ánh, nhưng giờ nó lại bị đóng cây um tùm che kín không sao nhìn thấy được.

Nếu những Ngự tượng phương vẫn vẫn còn sống sót, có lẽ họ sẽ khóc chết trong vương phủ này mất.

“Chỗ ngài không có hoa tượng chuyên chăm sóc cây cối sao?”

Phung phí của trời cũng không cần phải diễn chứ?

Quế Viên bên cạnh cười ha ha đưa lên một tách trà thơm, nói tiếp: “Vương gia chúng ta nói rồi, cây cỏ thể gian đều có gốc rễ, nhưng lại bị người ta uốn nắn thành hình thù mình thích. Vạn sự chỉ cần thuận theo tự nhiên, quá mức cẩn thận lại mất đi thú vị của riêng mình.”

Thẩm Hành ngược mắt nhìn rừng cây um tùm phủ đầy cả viện gập gù, nàng thấy phong cách của lãnh cung chắc cũng giống vậy đây.

Rõ ràng là kiểu “thả rộng”, không ai trông nom chăm sóc.

“Ta không thích những thứ quá mức xa hoa.”

Điều này khiến nàng nghĩ đến lúc còn bé hắt hủi ở Phụng Vu sơn một thời gian dài.

Nghe nói đó là nơi thần tiên đến ở, nước xanh muôn nẻo, chim hót trùng kêu. Hài tử lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, cũng khó trách sẽ không ưa hào quang phú quý.

Gò má tuấn tú như thể nắm giữ hết những tinh xảo hoàn mỹ nhất thế gian, rồi lại trở nên bừa bãi tùy ý như không tồn tại trên thế gian này.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy tên này ăn khói lửa nhân gian, có khi nàng sẽ cho rằng đây là “Trích Tiên” hạ phạm vượt kiếp.

Lúc này Tô Nguyệt Cẩm đang ôm một con thỏ vào trong lòng khẽ vuốt.

Dáng vẻ tĩnh lặng, lông mi thoáng rung theo từng hơi thở, giữa một màu xanh biếc yên tĩnh, hắt lại càng kỳ ảo xuất trần.

Cứ ngồi thế thôi cũng giống một bức tranh.

Nhưng mà “mộng đẹp” hiếm khi có được.

Ngay lúc nàng còn đang chìm đắm trong những suy đoán về Thiên nhân trên chín tầng mây, “Trích Tiên” đại nhân đột nhiên ngược mắt, hỏi một câu cực kì triết lý:

“Cô thấy con thỏ này nên kho hay nên hấp?”

Lúc hắt nói lời này, đôi mắt ươn mở to hết sức chân thành nhìn lại, như thể đây là một chủ đề đáng để bàn bạc cỡ nào.

Khóe miệng Thẩm Hành co giật nhìn về phía con vật mắt to tai dài kia.

“Nướng đi. Nếu không mỡ quá, ăn sẽ ngán.”

Xong, hai người đều thoả mãn.

Nàng thừa nhận, hắt và nàng vốn chẳng phải “Thiện nam tín nữ” hay thành tiên gì đó, cứ thôi đi vậy.

Sau khi dùng xong bữa tối, hai người song song ngồi trên mái hiên đất giá.

Tô Nguyệt Cẩm không phải người hay nói, trên thực tế, nhiều lúc hai người ở chung, một người thì lẳng lặng chờ ra, một người khác cũng chờ ra bên cạnh.

Thẩm Hành lẳng lặng nhìn “Cỏ mọc én bay” trong viện, bên kia là mặt trời đang dần khuất núi.

Nhìn theo ánh tà dương cuối cùng biến mất dưới chân trời, nàng xoay mặt nói với Tô Nguyệt Cẩm:

“Ta kể cho ngài nghe chuyện của ta và Lâm Hi Hòa chưa nhỉ?”

41. Chương 41: Từng Là Hai Đứa Trẻ Vô Tư

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Năm ấy khi quen biết Lâm Hi Hòa, Thẩm Hành mới chỉ mười một tuổi, vừa tới kinh thành không lâu, không hề biết đến cái gì gọi là đoàn trang hiền thực.

Đương nhiên, nàng cũng hoàn toàn không biết con cái nhà cao cửa rộng nghĩa là gì, càng không có ý thức về thân phận và địa vị. Trên thực tế, ở sơn trang Văn Hạ nơi nàng ở, với địa vị con gái tôn chủ đầy tôn quý, nàng vẫn luôn rất được tôn trọng mà. Vậy nên, nàng mới không sao hiểu nổi, sau khi tới kinh thành rồi, tại sao cứ phải ngày ngày ân cần hư tình giả ý như thế chứ. Lần đầu tiên nàng phải chịu đựng sự khinh thường của hạ nhân, là lúc cha mang theo nàng tới phủ Thừa Tướng thăm hỏi. Khi đó nàng cảm thấy cực kỳ mới mẻ, bởi vì cái loại khinh thường này, nàng nghĩ rằng chỉ nhìn thấy ở mấy ông thầy đoán mệnh ra vẻ cao nhân. Cho nên, Thẩm Hành còn vô cùng vui sướng lật lật mí mắt đối phương: “Người lộn lại đi cho ta nhìn một chút.” Có lẽ người hầu kia cảm thấy hành vi như vậy của nàng đã mạo phạm đến hân, nhảy lên nói: “Người chờ đó, ta gọi chủ nhân ta đến làm chủ.” Đó cũng là lần đầu tiên nàng gặp Lâm Hi Hòa. Người được mời tới chủ trì chính nghĩa Lâm đại công tử mặc một chiếc trường bào cẩm tú, cánh tay nhỏ nhất nhất đoàn chính để yên phía trước, rất có khí thế.

Nàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú kia, tán thưởng ngợi khen: “Chủ nhân người nhìn thật nhân mô cầu dạng*, hơi bị có khí chất đấy.”

*Không bằng súc vật

Xin tha thứ cho vốn từ vựng bần cùng của nàng khi đó, bởi có một người mẹ ruột chỉ nhìn hiểu bìa Tam Tự Kinh, đứa bé bên cạnh bà đương nhiên cũng chỉ có thể tiếp bước mà thôi. Nàng nói được câu thành ngữ bốn chữ “nhân mô cầu dạng” này cũng được xem là một bước nhảy vọt rồi.

Còn nhớ lúc đó, trong nháy mắt Lâm Hi Hòa kinh ngạc đến đứng hình. Có lẽ suốt mười ba năm trong cuộc đời này, chưa bao giờ hắn gặp phải người con gái nào lại to gan đến vậy, nhất thời đứng choáng váng giữa sân. Người hầu nhỏ bên cạnh vĩnh miệng mắng: “Người thật to gan, dám sỉ nhục công tử nhà ta thế à.” Nàng trợn to mắt: “Hóa ra câu này là để mắng người hả?” Lúc đó nàng đi ngang qua một tửu quán, bà chủ có nói như vậy mà. Nguyên văn câu nói của bà ta là: “Để ý cẩn thận mấy vị công tử ăn mặc nhân mô cầu dạng trong kia, đều là kẻ có tiền cả đấy, đưa thêm nhiều thức ăn ngon vào.”

Lâm Hi Hòa không phải công tử có tiền sao?

Mà nói lại, lời này phải đổi thành, nhi tử của người nhân mô cầu dạng mới gọi là chuẩn xác.

Sau khi về nhà, nàng trích lại nguyên văn câu nói kia nói với cha mình, dọa cho người cha thư sinh yếu đuối nhất gan của nàng khóc suốt hồi lâu.

Khi đó Thẩm Quát chỉ là một Điện Nghi Lục phẩm, bởi vì tài viết văn đã từng nhắc qua kia mà được Lâm Phương Tri coi trọng, gọi ông đến làm thầy dạy học cho muội muội Lâm Hi Hòa Lâm Uyển Thanh.

Ai ngờ mới vừa làm chưa được bao lâu, Thẩm Hành đã chọc giận trưởng tử nhà thừa tướng. Nàng đầy trượng nghĩa vỗ vỗ vai cha, thề son sắt nói: “Cha yên tâm, dù có xảy ra chuyện gì con cũng sẽ chịu trách nhiệm hết mà.” Một quãng thời gian rất dài sau đó, nàng đều đối đãi đối phương đến trả thù. Trong trí nhớ rất không tốt của nàng, “Quan nhị gia môn” kiêng kỵ nhất là đụng phải loại “dã nha đầu quê mùa” như mình vậy. Lúc trước nhi tử của Lưu đại nhân bị nàng đánh rơi mất hai cái răng cửa cũng là ví dụ tốt nhất đó thôi. Chỉ là, rất lâu sau đó, nàng cũng không nhận được mấy thứ như kiểu gà chết, vịt chết, ném đá công kích các kiểu. Hờ hững bình tĩnh như vậy càng khiến cho nàng cảm thấy lòng bất an. Thế là, sau giờ Ngọ một ngày mùa đông, nàng lặng lẽ đi vào thư phòng Lâm Hi Hòa. Ngày đó ánh mặt trời hết sức dịu êm, từng cơn gió nhẹ thổi khẽ trước mặt bàn, người thiếu niên uốn thẳng sống lưng kia đang chấp bút vẽ tranh.

Nhìn thấy nàng đi vào, khuôn mặt hiện lên vẻ bất ngờ. Nàng xua tay ra hiệu: “Ta, ta không phải tới quấy rối. Chuyện lần trước là do ta không đúng, ta đến xin lỗi người.” Chuyện nhận lỗi như này cũng là lần đầu tiên làm thử, cho nên khuôn mặt nàng vẫn có chút ngại ngùng. “Ta biết chữ không nhiều, không biết cái từ kia ý xấu, người đừng trách ta.” Thẩm Hành nói xong, một lát sau cũng không nghe thấy hồi âm, nàng chỉ

cho là hắn không kiên nhẫn trò chuyện với người như mình, trong lòng cũng không để ý nhiều, liền đi thẳng ra cửa.

“Người vừa mới nói, người không biết chữ?” Giọng nói của hắn đột ngột vang lên từ phía sau, nhẹ nhàng trong trẻo, vô cùng êm tai. Đó là lần đầu tiên nàng nghe thấy hắn mở lời, cũng sờ gật đầu một cái. “Cũng không phải không biết, chỉ là biết không nhiều mà thôi.”

Có lẽ người kia cũng không ngờ được, đường đường là con gái tiến sĩ lại không hề biết chữ, trên khuôn mặt Lâm Hi Hòa lại xuất hiện sự kinh ngạc như lần đầu gặp gỡ. Tiếp đó, hắn lại nở nụ cười.

“Vậy để ta dạy cho muội đi.”

Tình bạn thuở thiếu thời vẫn luôn đơn thuần như vậy, mặc dù lúc đầu có xảy ra ít chuyện nhỏ không vui, nhưng rất nhanh sau đó bọn trẻ đều vứt hết sau đầu. Cha Thẩm Hành ở trong phủ làm thầy cho Lâm tiểu thư, mà ca ca Lâm tiểu thư lại âm thầm trở thành thầy giáo nhỏ cho Thẩm Hành. Sau khi Thẩm Quát biết được chuyện này, ông còn hơi ghen tị bảo: “Cha dạy con học chữ thì nhất quyết cũng không chịu, sao Lâm tiểu công tử vừa nói, con đã vội vàng đồng ý thế chứ?” Thẩm Hành cười tươi như hoa, lúc lắc đầu: “Không giống nhau mà, trong sách có câu đẹp tươi như ngọc, dung nhan của cha đâu có được như khối ngọc Hi Hòa, đương nhiên con sẽ nguyện ý nghe lời hắn.” Một cô bé mười một tuổi, một thiếu niên mười ba tuổi, cho dù người hai nhà cũng từng lo lắng hai người sẽ nảy sinh tình cảm, nhưng nhìn dáng vẻ vô tư của hai đứa nhỏ, hơn nữa cũng liền cười cười bỏ qua.

Bây giờ nghĩ lại, nếu như khi đó người lớn hai bên có thể nghĩ tới tính chất nghiêm trọng của câu chuyện sau này, có lẽ dù bằng cách nào đi nữa họ cũng sẽ không để mặc hai người như vậy.

Lâm Hi Hòa là công tử thế gia, cũng không có quá nhiều thời gian nhàn rỗi. Có lúc Thẩm Hành đến, cũng chỉ ngồi vùi đầu trong thư phòng của hắn, nghe hắn đọc vài bài thơ. Nhắc tới cũng kỳ, những câu thơ thường ngày làm cho nàng cảm thấy nhức đầu kia, vang lên từ miệng Lâm Hi Hòa lại trở nên vô cùng êm tai. Thời gian thấm thoắt, đảo mắt đã qua ba năm.

Từ một con nhóc không màng thế sự Thẩm Hành từ từ trở nên duyên dáng yêu kiều, mà Lâm Hi Hòa cũng dần dần trưởng thành thành một thiếu niên nho nhã và tuấn lãng.

Thừa tướng đại nhân vận dụng quan hệ ở Thái Học Viện, giúp hắn được học tập cùng các hoàng tử. Trước khi tiến cung, Thẩm Hành lẫn trong một đồng nha hoàn bà tử đến tiễn hắn, chiếc mũi lạnh cóng đỏ bừng. Hai người nhìn nhau một lúc lâu cũng không biết mở miệng nói gì. Cuối cùng, Thẩm Hành mở miệng nói trước: “Vài ngày trước muội đọc thơ của Tần Quan, trong đó nói, lương nhân yếu thị trường cửu thì, bắt tại hồ triều cửu văn vũ.”

Lâm Hi Hòa nhìn nàng cười lớn: “Là lương tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triều triều mộ mộ.” Thế nhưng hắn cười xong lại trầm ngâm một lúc. Ánh mắt nhu tình nhìn nàng hỏi: “Vậy muội có hiểu câu thơ này có ý nghĩa gì không?” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, thản nhiên đáp lại.

“Đại khái là, hai người sắp chia ly, nhưng trong lòng vẫn còn tình nghĩa, vì thế cho dù không thường gặp nhau, khi gặp lại vẫn có thể như lúc ban đầu. Sau khi huynh đi muội sẽ không chơi với người khác, huynh cũng phải vậy đó.”

Lâm Hi Hòa không nhịn được vuốt ve đỉnh đầu nàng. “Được, ta cũng không chơi với người khác. Tiểu Hành của ta đáng yêu như vậy, sao ta có thể để ý đến người khác được đây.” Xưa nay Thẩm Hành chưa từng thấy hắn nghiêm túc như ngày đó, không biết sao liền đỏ mặt, đưa tay đẩy hắn ra: “Huynh đi vào đi, muội đi trước.” Sau đó cũng không ở lại lâu, nàng xoay người chạy vội.

Dưới ánh tà dương, thiếu niên áo gấm cầm quyển sách trong tay, ngây ngốc nhìn bóng lưng cô gái rời đi, lâu thật lâu vẫn chưa thể hồi thần. Như thế có gì đó đã bắt đầu đổi thay.

42. Chương 42: Phủ Thêm Giá Y

Trường thái học là nơi đọc sách của con cháu hoàng gia, Lâm Hi Hòa là cháu ruột Ngọc quý phi, cũng xem như dựa hơi vào danh vị của cô mình.

Sau khi vào trường, hoàn cảnh ở đó còn phức tạp hơn hẳn tưởng. Mỗi ngày ngoại trừ phải chuẩn bị đủ thứ, còn bận bịu hơn cả hoàn thành các bài học Phu tử đã giao.

Ở nhà là con trai trưởng, đột nhiên đi tới đây rồi dù cha mình là quan nhất phẩm đương triều, hẳn vẫn phải cúi mình khom lưng, đương nhiên sẽ khó mà thích ứng.

Lúc mới bắt đầu vẫn còn khá nhàn hạ, hẳn còn đưa mấy phong thơ cho cận thị mang ra ngoài gửi tới Thẩm Hành.

Sau rồi bận bịu đến mức, ba mươi, năm mươi ngày mới viết được chút ít.

Đến cuối cùng, hẳn sai người đưa cho nha đầu kia mấy món đồ linh tinh, lúc nào cần thì nhìn tới, rồi cũng quên bống nàng luôn.

Lâm Hi Hòa vẫn tin, những gì mà Thẩm Hành quý trọng, dù dài hay ngắn, thứ gì tốt nàng cũng cất vào hộp gỗ.

Đó là hộp gấm trang sức mà cha nàng mua cho, bằng gỗ tử đàn, được chạm khắc vô cùng tinh xảo.

Nàng muốn cất hết những thứ trân quý của hai người vào trong.

Nhưng rồi dần dần, số lượng càng ngày càng giảm thiểu. Viết đủ thứ linh tinh qua loa, ngay cả người không có học thức gì như nàng cũng nhận ra.

Chắc là hẳn bạn quá rồi.

Nàng vẫn luôn tự an ủi mình như vậy.

Ngày sau đó, nàng cũng từng hỏi cha mình, bài thơ Tồn Quan kia có ý nghĩa gì vậy.

Thẩm Quát kỳ lạ nhìn nàng, rồi lại thở dài một tiếng: “Tuổi con còn nhỏ, khi nào lớn hơn cha sẽ nói cho nghe.”

Có thể nàng cũng hiểu được sơ sơ ý nghĩa trong bài đó. Ánh mắt nóng rực mà Lâm Hi Hòa nhìn mình ngày ấy rốt cục có ý nghĩa gì.

Thiếu nữ mới biết yêu đều có những ảo tưởng mà người bên ngoài không thể nào hiểu được.

Lâm Hi Hòa không hồi âm, nàng lại mang những thứ hẳn gửi ngày ngày lật xem. Thỉnh thoảng lại cười khúc khích, đôi lúc xuất thần, sau đó mỗi ngày lại viết mấy chuyện lí thú của bản thân kể lại cho hẳn, như một đứa bé nóng lòng muốn kể.

Đến khi nhận được hồi âm của hẳn là lúc nào, Thẩm Hành cũng không nhớ rõ nữa, chỉ biết là nét chữ cứng cáp trên tờ giấy đã tinh tế hơn xưa.

Nàng vui mừng nhảy lên đỉnh mái hiên, giẫm đạp làm rơi xuống không biết bao nhiêu vụn đá.

Sau khi nhận thư, nàng lại càng viết nhiều hơn.

Thậm chí có hôm buổi trưa mới viết, đến lúc mặt trời lặn nàng đã nhận được hồi âm của hẳn

Quãng thời gian đó đúng là hồi ức khó quên nhất trong đời nàng. Mấy câu nói ngày ấy chẳng qua là những câu chữ tình cảm ngô nghê, xinh đẹp và thuần túy.

Lúc sắp hết năm, Lâm Hi Hòa từ trong cung trở về.

Nàng mặc một bộ đồ mới đứng trước cửa chờ mong hẳn, cười nhẹ đoan trang.

Trên mặt hẳn có mấy phần kinh ngạc, dường như không ngờ một nha đầu chuyên gây chuyện thị phi cũng có lúc yên tĩnh như thiếu nữ như lúc này.

Hắn cởi chiếc áo choàng lông cừu ra khoác lên người nàng, khẽ cười nói: “Hay là uống được loại thuốc gì trị bướng bỉnh rồi? Sao lại ngoan ngoãn vậy chứ?”

Nàng cười to đưa xấp giấy viết thư trong tay áo.

“Không phải huynh nói, cô nương gia thỉnh thoảng không tốt là ngây thơ, còn quá không tốt sẽ trở thành khóc lóc om sòm mà? Muội đang học theo lời huynh nói, học cách tỉnh lặng vừa phải, huynh viết mà cũng quên à?”

Hắn nhìn bức thư kia hồi lâu, một lát sau mới nói câu: “Làm sao mà quên được, ta ở trong cung, vẫn luôn nhớ tới nàng.”

Lúc đó nhìn dáng vẻ sững sờ rất lạ lùng, nàng cũng không hỏi thêm gì nữa, lại tiếp tục vui mừng trở lại

Qua năm nay Lâm Hi Hòa đã mười bảy, bên người con cháu thị tộc đều có người thông phòng.

Hắn kéo Thẩm Hành hỏi nàng, có muốn gả cho hắn làm thiếp hay không.

Trong thâm căn cố đế của hắn, xuất thân của Thẩm Hành như vậy làm thiếp cũng đã là cất nhắc cho Thẩm gia rồi.

Nàng kiên định lắc đầu, câu nói này thực sự đã khiến cho lòng nàng khổ sở.

Cha của nàng cả đời chỉ có một mình nương, cưới hỏi đành hoãn.

Nàng đã gặp mấy di nương trong phủ thừa tướng đại nhân, mặc dù cười tươi như hoa, nhưng khóe miệng vẫn cong lên đầy cay đắng.

Nàng cảm thấy lòng mình đè nén, Lâm Hi Hòa cũng vì chuyện nàng “không biết cân nhắc” mà sầu não uất ức khá lâu.

Có lẽ đó là trận chiến tranh lạnh đầu tiên kể từ khi họ biết.

Nàng ở kinh thành không có mấy bạn thân, người giao thiệp duy nhất là muội muội của Đô úy Trương Trung Viễn, Trương Văn Quân.

Nàng ôm một mối tâm sự đến gặp nàng ta tố khổ, cũng thử hỏi dò xem, mình làm vậy có phải quá quả đoán không.

Trương Văn Quân luôn hiền lành ngoan ngoãn, hiếm khi lại nói với nàng như chém đinh chặt sắt:

“Có một số việc có thể thỏa hiệp, nhưng một số chuyện thì không được nhượng bộ. Nếu Lâm đại công tử thật sự yêu nàng thì nhất định sẽ để nàng làm chính thất”.

Thẩm Hành lắc đầu, cái nàng quan tâm không phải là danh phận, nàng chỉ muốn làm thê tử đường đường chính chính của hắn mà thôi.

Sau khi náo loạn một hồi, Lâm Hi Hòa tới cửa tìm nàng.

Nàng nhớ rõ hôm đó là một đêm tuyết đẹp, hắn mặc một bộ nhu bào màu lam nhạt đứng ngoài cửa nhà nàng.

Tuyết phát phơ trên mái đầu của hắn, như một pho tượng vừa lặn từ trong tuyết chui ra.

Hắn có uống ít rượu, mùa hoa quế nồng đậm phảng phất giữa hai người.

Hắn nói với nàng: “Thẩm Hành, chúng ta kết hôn đi.”

Cho đến ngày hôm nay, nàng vẫn nhớ sự kích động lan tràn trong cơ thể.

Nàng run rẩy hỏi hắn: “Có thật không huynh?”

Hắn gật đầu, nhưng lại nói một câu khiến cho nàng như hiểu như không.

“Nếu như đây là điều nàng muốn, vậy ta sẽ cho nàng.”

Trước đại hôn một ngày, nàng tự tay cầm viết thiệp mời đi tìm Trương Văn Quân, cảm ơn chuyện nàng đã ở bên hòa giải, cũng mời ngày đại hôn đó nhớ đến uống chén rượu mừng.

Lúc đó hai người trao đổi tin tức đều phải nhờ nàng ấy, nàng cứ nghĩ rằng việc vui này, Văn Quân mới đúng là bà mối.

Nhưng hình như nàng ấy lại không vui như vậy, chỉ là khi ấy Thẩm Hành vui vẻ quá, cũng không để tâm đến khuôn mặt trắng bệch tức thời của người kia.

Ngày hôn lễ, cha nàng ngồi trong phòng lặng lặng nhìn nàng khoác giá y, mấy lần há mồm cuối cùng lại hóa thành tiếng thở dài.

Ý ông muốn nói, nàng hiểu.

Thế nhưng người đang đắm chìm trong tình yêu thì không bận lòng đến những sót ruột của người làm phụ thân.

Nàng vẫn cố chấp cho rằng, hôn nhân là một chuyện rất đơn giản. Chẳng liên quan gì đến thân phận hay dòng dõi.

Ngày kết hôn, trọng thần trong triều đến hơn phân nửa, đồn dập tặng lễ chúc mừng.

Nhưng thực ra họ chỉ đưa có vài tấm thiệp mời.

Thẩm Hành cho rằng đó là chủ ý của Lâm Hi Hòa, mà hắn, lại chỉ nhú lại lông mày nhìn nàng mà thôi.

Lúc khấu lạy trời đất, nàng không có cao đường để bái.

Phụ thân Lâm Hi Hòa đã tới Tương Đô, mẹ của hắn cũng không muốn tới dự hôn lễ này

Tới lúc phu thê giao bái thì lại có một loạt tiếng bước chân dồn dập vang lên. Thừa tướng đại nhân mà nàng nên gọi “ba chồng” không biết đã nghe tin từ đâu, mặt mày tái nhợt kéo nàng lại, la lối chất vấn hỏi rốt cục nàng đã cho con trai ông ăn phải thuốc gì, khiến hắn hồ đồ đến vậy.

Nàng muốn nói, không có, hai người chỉ yêu nhau thôi, nên muốn ở gần nhau.

Đối phương lại hoàn toàn không cho nàng cơ hội cãi lại, ông sai người gỡ hết vải đỏ trước mặt mọi người

Lấy chân giẫm đạp lên chiếc khăn voan màu đỏ, lạnh lùng nói với nàng:

“Chim sẽ muốn bay lên đầu cành làm phượng hoàng hỉ, cũng phải nhìn xem ổ của con phượng hoàng này có có xứng được ở hay không.”

Tân khách bị ngăn cách bởi một cánh cửa chính, Lâm thừa tướng đóng cửa thả “chó”, để một đám thân vệ mang gậy gộc tới thăm hỏi người nàng.

Nàng cắn chặt hàm răng, kiên cường ngẩng đầu nhìn Lâm Hi Hòa trong góc nhỏ.

Sắc mặt hắn vẫn trắng xám như vậy, thấy nàng nhìn sang mới không kìm lòng được bước về trước một bước.

Lâm Phương Tri nói với hắn:

“Nếu mày chịu từ bỏ địa vị ở Lâm phủ, thân phận con trai trưởng thừa tướng, thì mày có thể lấy nàng ta”.

Nàng nhìn thấy đôi mắt kia đang giãy giụa, cũng nhìn được sự đau lòng khổ tâm. Thế nhưng nàng còn nhìn được, sau câu nói đó, đôi giày đỏ không di chuyển thêm một bước.

Tất cả đều trở nên không còn ý nghĩa.

Nàng từ bỏ phản kháng, đau đớn đến mức cơ thể cũng mất đi cảm giác.

Lúc cha nàng xông từ ngoài cửa vào.

Nàng không biết cơ thể yếu ớt thư sinh của ông làm sao có thể ngăn được mấy thủ vệ cường tráng đó, nàng chỉ biết ông lấy thân mình bảo vệ nàng rất chặt. Dù ai kéo ai đẩy cũng không suy chuyển nửa phần.

Nàng nghe tiếng ông run rẩy cầu xin: “Là thần không biết dạy con, tất cả mọi chuyện, Thảm Quát đều đồng ý tự mình gánh chịu. Xin thừa tướng đại nhân khai ân, buông tha cho con gái của ta.”

43. Chương 43: Nàng Là Phần Thưởng Hậu Hĩnh Trời Ban

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Từ khi ra đời Thảm Hành không chảy nước mắt được mấy lần, ngày ấy, nàng lại khóc đến gần như muốn ngất. Không vì gì khác, chỉ là vì sự trẻ người non dạ của mình mà liên lụy đến cha. Lời cầu xin đó như đánh vào nơi sâu nhất trong đáy lòng nàng, đau, đau đến tê tâm liệt phế. Lâm Phương Tri hơi cúi người, từ trên cao nhìn xuống nói: “Chỉ một câu không biết cách dạy con đã muốn chối bỏ tất cả trách nhiệm à? Thảm Quát, ông nghĩ Lâm phủ ta là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?”

Với thân phận tôn quý của ông, trò cười này cũng là sự sỉ nhục lớn nhất. Ông thản nhiên nhìn mấy kẻ thuộc hạ kia.

“Còn thất thần làm gì? Không nghe Thảm đại nhân nói một mình gánh chịu hả? Ta cũng muốn nhìn xem xem, xương cốt hẳn cứng chắc đến mức nào, có thể chịu đựng được bao nhiêu.”

Đứng trước mặt Thừa Tướng quyền khuynh thiên hạ, một tên quan lục phẩm nho nhỏ chẳng khác nào con kiến. Lâm Phương Tri cảm thấy, xem như lão cũng nhớ chút tình cảm cũ xưa, ít nhất mình còn chưa đòi mạng của Thảm Quát.

Thân vệ Lâm phủ đều là kẻ thức thời, đương nhiên họ cũng hiểu được ý tứ trong lời người kia nói. Liếc mắt nhìn nhau, bọn chúng đồng loạt chuyển sang gậy gộc thô to, bước tới.

Thảm Hành đã không còn nhớ rõ những chuyện hỗn loạn trong ngày ấy, nàng chỉ nhớ, khi một gậy kia hung hãn đánh vào đùi phụ thân, nàng đã chẳng còn quan tâm đến điều gì hơn nữa.

Nàng như phát điên giãy thoát khỏi tất cả kiềm chế, như phát điên chém đứt cổ tên thân vệ kia. Mọi người đều sửng sốt, bởi vì ngay cả Lâm Hi Hòa cũng không hề biết rằng, Thảm Hành biết võ. Trường kiếm bên hông là nường nàng tặng cho, nó vốn là của hồi môn của nàng, ngày ấy, nó lại trở thành vũ khí chặt đứt hết thấy mọi hạnh phúc.

Thảm Hành giết đến đổ cả mắt, không biết có bao nhiêu người ngã xuống, cũng không biết có bao nhiêu kẻ tiến lên. Khi bóp chặt yết hầu của Lâm Phương Tri, nàng nghe thấy tiếng cha mình gọi. Người nam nhân ấy dồn hết hơi sức lết tới, dùng đôi tay run rẩy ôm chặt lấy nàng.

“Hành Hành, không thể.” Lâm Hi Hòa ở bên lo lắng nhìn nàng: “Tiểu Hành, nàng thả cha ta ra, ta cam đoan hai người có thể toàn vẹn quay về.” Nàng nở nụ cười, cười đến toàn thân run rẩy. Nàng nói: “Lâm Đại công tử, vậy thì, Thảm Hành đứng là phải phải đa tạ ngài rồi.”

Một năm đó, nàng mới chỉ mười lăm tuổi, một bộ giá y đỏ rực đứng trong vũng máu, lần đầu tiên nàng biết đau lòng là sao. Nam nhân này, nàng dốc hết tất cả để yêu, nhưng trong lòng hẳn nàng vẫn không bằng địa vị và quyền thế. Nàng đỡ tay phụ thân lên vai, chậm chậm bước ra khỏi đại môn Lâm phủ.

Nàng mỉm cười với tất cả tân khách bên ngoài, sau đó thẳng lưng ra ngoài. Mặc dù nhỏ bé, nhưng họ cũng phải kiêu ngạo mà sống tiếp.

Lâm phủ cũng không hề dễ dàng buông tha cho họ như lời đã nói, thậm chí người kia còn vận dụng quyền thế không cho y quán chữa trị cho phụ thân nàng.

Khi khắp nơi đóng cửa không tiếp, đột nhiên có một gã người hầu đến, giao cho Thảm Quát một tờ giấy. Nàng không biết tờ giấy kia có viết thứ gì, tóm lại, từ ngày đó trở đi, họ không còn bị hiếp bức như trước nữa. Lâm phu nhân lệnh cho nha hoàn cầm ngân phiếu ba nghìn lượng bạc đến đưa cho nàng, đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ như in, vẻ khinh thường trào phúng của nha hoàn đó.

Nàng tưởng như có thể vò nát cả tờ ngân phiếu ấy, nhưng cuối cùng lại chỉ nói một câu: “Thay ta tạ ơn phu nhân.”

Nàng rất cần số bạc kia, không có tự tôn thì đã sao, nàng chỉ muốn phụ thân được bình an thôi mà. Kể từ ngày ấy trở đi Lâm Hi Hòa không còn xuất hiện thêm một lần nào nữa, như thể trong sinh mệnh của nàng không hề tồn tại một thiếu niên như vậy. Lâm phủ phong tỏa tất cả tin tức, nàng không muốn thừa nhận cũng không được, cái gọi là quyền quý quả thật có thể khiến người ta bất lực. Sau đó nữa, nàng nghe được tin Lâm Hi Hòa và Trương Văn Quân thành thân.

Nàng ta làm thiệp cho hần, nhưng như vậy cũng rất nở mày nở mặt. Y theo cách nói của họ, đại khái là, nữ tử có xuất thân như thế mà vẫn được nhập phủ một cách khá phô trương, vậy cũng xem như vinh hạnh lớn lao lắm rồi.

Nhà Trương Văn Quân cách nhà nàng không xa, khi ấy tiếng pháo rung trời náo động khắp ngã tư đường phố. Cha nàng cố ý bỏ một số tiền lớn mời mấy gia đình đến trông nàng, nàng lại tâm tình rất tốt cảm một chậu than ra, vất từng phong từng phong thư Lâm Hi Hòa viết cho nàng từ từ thiêu hủy.

Nhìn khói bụi nghi ngút bay lên, nàng nghĩ, đây coi như nàng đang làm lễ tế cho chút tình cảm cuối cùng.

“Ta tin ước nguyện ban đầu của mỗi tình yêu đều vô cùng tốt đẹp, dù kết thúc vội vàng như thế, dù hần nhanh chóng cưới người khác, nhưng nam nhân lúc trước từng xúc động chạy đến trước cửa nhà ta cầu thân ấy, ta vẫn tin thời khắc đó hần đã rất chân thành.”

Lúc đó chẳng có ai bức bách, một nam nhân chạy tới cầu thân với nữ tử, không phải Lâm Hi Hòa không thương, chẳng qua hần càng thương chính bản thân mình hơn thôi mà. Thẩm Hành nói xong, nàng xoay mặt nhìn Tô Nguyệt Cẩm bên cạnh.

“Đây là chuyện cũ của ta và hần. Chẳng rung động tâm can, cũng không cầu huyết như trên phố đồn đại, thật ra chỉ là một tình yêu yếu ớt không thể sống sót nổi trước hiện thực cuộc sống mà thôi. Mà sở dĩ ta kể chuyện cũ này...”

Nàng trừng mắt nhìn.

“Cho tới bây giờ ngài vẫn chưa từng nói thích ta, cho nên những gì ta nói sau đây, nếu là hiểu sai ý, ngài cứ xem như ta nói điên, nghe rồi quên đi nhé. Còn nếu ta nói đúng rồi, vậy xin ngài hãy nghe hết lời ta nói.”

Nhìn về phía chân trời đen như mực, nàng nhấn từng chữ từng chữ một.

“Quyền thế, địa vị, thân phận là ba từ ta ghét cay ghét đắng. Nó buồn cười vậy đấy, ta căm ghét nó đến tận xương tận tủy, nhưng trước sau gì vẫn phải luôn cam chịu, chỉ cần là người sống trên thế tục phạm trần, ai cũng khó tránh vì ba từ đó mà hoàn toàn thay đổi. Quen biết với ngài, ta căm kích trời xanh, đây là phần thưởng hậu hĩnh nhất mà ta được nhận. Ta thích ngài, không biết bắt đầu từ khi nào. Nhưng nếu có thể, ta hy vọng chúng ta có thể duy trì trong phạm vi bằng hữu. Chúng ta có thể không có gì giấu nhau, cũng có thể cùng ngồi dưới mái hiên nói chuyện phiếm. Nhưng chuyện tình yêu...”

Nàng mỉm cười nhìn hần.

“Ta đã không còn là cô nương mười lăm tuổi, đã qua cái tuổi khờ dại ấy từ lâu, ta chỉ muốn một cuộc sống yên ổn, lập gia đình, giúp chồng dạy con. Cánh cửa Đoan Vương phủ quá cao, bước chân Thẩm Hành dù rất lớn cũng sợ sẽ có lúc nhỡ bước mà vạ kiếp bất phục.” Dù có kiên cường hơn nữa, nàng cũng chỉ là một nữ tử mà thôi. Mũi tên khắc cốt xuyên tim đến vậy, nàng thật sự không có dũng khí mà tiếp nhận thêm lần nữa.

Thẩm Hành đi rồi, Tô Nguyệt Cẩm một mình tới thư phòng. Ở vị trí hần ngồi có thể chạm đến một hộp gỗ bọc bằng vải gấm. Không phải chất gỗ gì quý báu, thậm chí hoa văn khắc trên lớp mặt cũng đã hơi cũ nát, vào một năm nào đó trộm xuất cung, hần đã mua món đồ này trên đường phố. Khi đó hần nghĩ, hần nhất định phải cất hết những thứ mình quý trọng vào chiếc hòm này đây. Và trên thực tế, quả thực hần đã làm như vậy. Đây cả hộp là xấp thư tăng tăng lớp lớp, cũng là bí mật hần giấu kín trong hộp gấm, và từng là niềm an ủi lớn nhất trong những tháng ngày hần phải nằm trên giường bệnh khi còn trẻ. Hần nhắm mắt, ngơ ngác nhìn thấy những con chữ tiểu triện quen thuộc kia.

“Hi Hòa:

Thấy thư bình an. Thời gian trước huynh nói cơ thể không thoải mái, muội có xem một sổ sách thuốc, thấy có một phương thuốc có lợi cho chứng bệnh của huynh này, lần này nhân tiện gửi người ta mang vào luôn.

Hi Hòa: muội không am hiểu y thuật nhiều lắm, nhưng cũng biết hoàng liên cực đắng gì gì đó. Nhưng huynh là nam tử mà, phải kiên cường lên chứ, nếu mà sợ đắng, huynh ăn thêm ít điểm tâm ngọt nữa, hữu dụng lắm đó.

Hi Hòa:

.... Hắn không biết phải giải thích với Thẩm Hành ra sao, rằng nam tử lúc trước nàng từng vô cùng quý trọng đó, đã tùy tiện vứt lại thư nàng trên mặt cỏ. Hắn cũng không biết nên nói với nàng sao đây, lúc hắn nhận được thư, lúc đầu chỉ là vì nhàm chán mới trả lời lại nó. Nhưng rồi dần dần, viết thư dường như trở thành một thói quen, thậm chí hắn còn bắt đầu phiền chán mỗi khi nhìn thấy ba chữ “Lâm Hi Hòa” trên lạc khoản.

Tô Tiểu Vương Gia tự cho mình là siêu phàm, thế mà cũng có lúc làm một kẻ trả lời thay buồn cười như thế. Về chuyện hôn lễ của Lâm phủ, không phải hắn không nghe đồn thổi, chỉ là lúc ấy đột nhiên bệnh cũ tái phát, phải trở về Phụng Vu Sơn.

Lúc quay về đã là chuyện của ba năm sau đó. Quế Viên ở bên thử dài nói lại:

“Vương Gia, sao ngài không nói thẳng với Thẩm tiểu thư, năm đó người mà tiểu thư thư từ qua lại, thực ra chính là ngài?”

Hắn đưa tay đặt lên tờ giấy. “Nói hay không nói thì có gì khác nhau sao?” Hắn đã bỏ lỡ nàng một lần, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai.

44. Chương 44: Ăn CƠM Rau Dưa

Tiếng la hét trên phố thương kinh.

Một nam tử trung niên mặc áo tang vải thô, đầu đội nón tre lạng lẽ đi bộ dọc theo bức tường.

Vóc người của hắn khá thon gầy, lẫn trong đám người cũng chẳng ai phát hiện. Cả khuôn mặt đều bị bao trùm trong bóng tối, không nhìn ra rõ ràng.

Mưa phùn tới tấp, mặc trang phục đứng bên đường đất quả là không hề bắt mắt chút nào.

Nhưng mà dù như vậy, vẫn không ít người liếc mắt nhìn theo.

“Nhìn kia, tấm lưng kia giống Thẩm đại nhân chưa kia?”

“Đúng là giống đến mấy phần, không bằng chúng ta tới hỏi thử xem?”

Vài đại nhân mặc triều phục xì xào bàn tán, giọng điệu không quá lớn, nhưng đủ để khiến nam tử đội nón tre kia cứng đờ cả người, bước chân bất giác nhanh hơn.

Từng bước chao đảo loạn choạng, càng khiến cho người ta thêm phỏng đoán nghi ngờ.

“Vị phía trước ơi, chờ một chút đã.”

“Là Thẩm đại nhân phải không? Thẩm đại nhân!!”

Mặc đồ như vậy rồi mà còn nhận ra được? Chẳng lẽ bảo hắn lần sau phải mang thêm bát sứ mới tránh được một kiếp à?

Thẩm Quát nghe mấy giọng nói kia thì nhúc nhúc đầu nể ợc.

Không phải hấn chỉ muốn yên lặng về nhà ăn một bữa cơm thôi sao? Những người này cứ nhất quyết không chịu bỏ qua cho hấn?

Tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, một đại nhân vội vàng chạy tới nhắc cái nón tre trên đầu hấn xuống, cười rạng rỡ chấp tay.

“Quả nhiên là Thảm đại nhân, đi phía sau không nhận ra ngài, hóa ra là thay một bộ quần áo khác.”

“Đúng đấy đúng đấy, Thảm đại nhân đi nhanh quá. Mấy người chúng ta theo sau mà không sao đuổi kịp.”

Không đuổi kịp? Vậy sao mà hấn bị cản lại được chứ.

Thảm Quát nhìn nếp nhăn còn đậm hơn cả gót chân chim trên mặt Ngô đại nhân, nghĩ mãi cũng không ra cái chân ngắn cùn này sao lại bước xa đến vậy.

Trong lòng ông đã khóc một dòng sông đầy oan ức và thảm thiết, nhưng trên mặt vẫn cười cợt cứng đờ

“Thảm gia nhà ta có việc gấp, cho nên phải đi vội, nếu chư vị đại nhân không có việc gì thì ta đi trước một bước nhé.”

Hấn nói xong định nhắc chân rời đi, nhưng lại bị mấy người tay mắt lạnh lẽo này ngăn lại.

“Ai, Thảm đại nhân chớ vội đi mà.”

Người lục tục đuổi tới cũng cùng cười theo.

“Cùng làm quan trong triều cũng nên giao lưu một chút. Nếu gặp phải cũng phải ăn một bữa rau dưa.”

Cơm rau dưa?

Thảm Quát xoa huyết thái dương đang nhảy lên thành thịch.

Bữa cơm rau dưa này ông đã ăn hơn nửa tháng, mặc dù chức quan của ông không cao, nhưng cũng chưa đến mức độ phải ăn quýt cơm người khác.

Từ lần trước sau khi để Thảm Hành mang thổ tới cho Đoan Vương gia, mấy người trong triều gần như phát điên bắt đầu nịnh bợ hấn. Nài ép lôi kéo tranh nhau mời khách không nói, mỗi lần lúc ăn cơm, họ đều thay nhau nói một câu “thay ta thăm hỏi Thiên tuế gia với nhé.”

Dù rằng ông đã chỉ tay lên trời mà thề, hai mắt rưng rưng thành thật, ông và Thiên tuế gia thực sự chẳng phải quá thân quen.

Nhưng trên mặt đối phương vẫn mang theo ý cười vô cùng mờ ám. Cái vẻ ngăm hiều che giấu kia làm cho ông có cảm giác mờ ảo như cười gió đập mây.

“Cơm rau dưa thì thôi vậy.” Ông đưa tay vỗ vỗ ngực mình.

“Gần đây sức khỏe ta không tốt, muốn nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi. Ngày khác khỏi bệnh rồi ta sẽ cùng chư vị đại nhân gặp nhau một buổi.”

Còn ở lại nữa không chừng tâm can tỳ phổi thận của hấn cũng không dùng được mất.

Không ngờ mấy vị đại nhân nghe xong, trên mặt ai cũng đầy vẻ thân thiết lạ thường.

Bộ Lễ Trương đại nhân nói:

“Thảm đại nhân bị bệnh? Vậy cũng nên khám chữa đàng hoàng, Trương mỗ có biết một vị danh y, y thuật không tầm thường chút nào. Không bằng tới quý phủ ta ngồi nghỉ một chút, ta sai người mời hấn tới xem.”

Lưu đại nhân bên kia nghe xong lại lắc đầu liên tục.

“Ta biết một thầy thuốc có tiếng hơn kia, hay là tới chỗ ta đi.”

Vương đại nhân càng kéo tay Thảm Quát mạnh hơn:

“Chắc Thảm đại nhân không biết, Đan ngự y trong cung là đệ đệ của phu nhân ta, ngài theo ta về đi, đảm bảo cao tay hơn đại phu trên phố nhiều lần.”

Người trong triều có mấy ai không mượn gió bẻ măng. Thấy Thảm Hành được tiếp đãi như vậy, con đường sau này của Thảm Quát chắc chắn cũng dễ đi hơn người ngoài.

Nếu như không nhân cơ hội này mà kết giao tình khăng khít, đến khi người ta lên cao rồi làm gì cũng chậm chân.

Thảm Quát không ngờ một câu từ chối của mình lại tạo thành một “tiếng vọng” lớn đến vậy.

Đáng thương cho tấm xương già yếu đuối, bị người ta kéo trái kéo phải một hồi, từ không bệnh cũng trở thành đau ốm.

“Mấy người đang làm gì?”

Một giọng nói ôn hòa thỉnh thoảng vang lên từ phía sau, chặn đứng tiếng la hét phía bên này lại.

Nam tử đó khoác trên mình bộ trường bào màu trúc xanh đang chậm rãi tản bộ đi sang, khuôn mặt tinh xảo còn có vẻ hiền kỳ.

Bộ trang phục rộng rãi càng tô điểm vẻ tao nhã xuất trần, nhất thời không biết bao nhiêu người phải nhìn đến sững sờ ngậm ngẩn

“Thần, chúng thần, khấu kiến Đoan vương điện hạ.”

Tô Tiểu Thiên tuế tùy tính đã thành quen.

Là người đến ứng mao* với số lần ít nhất, lúc nghị sự thì đến muộn nhất, chuyện chính sự cũng không phải làm nhiều, nhưng người ta vẫn tin phục hoàng tử này, triều thần cũng vô cùng kính nể.

*đến cho có mặt (ngày xưa trong triều đến giờ mao hàng ngày – từ 5 giờ đến 7 giờ sáng – sẽ tiến hành điểm danh, ai đến thì lên tiếng đáp, gọi là ứng mao)

Ai mà không biết, thường ngày vị điện hạ này rất ít khi ra ngoài. Giờ đột nhiên lại gặp hần ở đây, ai cũng phải sững sờ hoảng hốt.

Người được bề hạ chọn làm thái tử chắc chắn sẽ là vị này thôi, bao nhiêu người âm thầm muốn lấy lòng hần, nhưng mà đến cửa của Đoan vương phủ họ cũng không vào được, chứ đừng nói là gặp được đúng người.

Đối với vị Thiên tuế gia cả ngày ngồi ở “đàn thần” kia, họ vẫn luôn phải cẩn thận cân nhắc từng tí một.

Có người yên lặng nhìn biến đổi, khéo đưa đẩy trả lời một câu:

“Tâu điện hạ, vừa mới hạ triều, chúng thần hàn huyền với Thảm đại nhân đôi câu.”

Nói xong cũng không dám ngẩng đầu, vẫn quy củ quỳ trên mặt đất.

Về mặt Tô Nguyệt Cẩm có lẽ không thích lắm, hần chăm chú đánh giá bộ trường bào mặc trên người mình.

“Hôm nay ta đang cải trang, mấy người không nên làm ảnh hưởng đến sự hăng hái của ta, đứng lên hết đi.”

Đám người phía dưới không đoán được tính nết của vị gia này, thế nhưng Vương gia đã nói vậy rồi, ai còn dám quỳ yên trên mặt đất, chỉ có thể ngượng ngừng đứng lên.

Tô thiên tuế gia cũng không nói thêm gì nữa, hần đi tới bên cạnh Thảm Quát, vươn tay vuốt ve chất vải thô trên người ông hai cái.

“Y phục này mua ở đâu vậy? Rất đẹp.”

Mỗi lần nhìn thấy vị gia này, da đầu Thảm Quát lại có cảm giác tê rần rần lên được. Dù ông có nhanh trí đến đâu cũng không biết phải ứng phó thế nào, cho nên mới khiến lòng hoảng hốt.

Hơn nữa câu này bảo ông phải đáp làm sao?

Nói: Nếu ngài thích, ngày khác ta sẽ mua một bộ đưa tới cho ngài?

Hay là: Ngài thật quá tinh mắt, ta cũng cảm thấy mặc bộ này rất hay?

Hắn làm quan đã hơn ba mươi năm, tự thấy mình không phải vụng về, nhưng vẫn không thể nào nghĩ ra lời thoại. Gương mặt mắc kẹt giữa khóc và cười càng thêm dị thường quái lạ.

Tô Tiểu Thiên tuế mắt ngược mắt nhìn mây bay trên trời, cũng cảm thấy đông đầy phiền muộn.

Câu mở đầu này của hắn hình như hơi lạnh rồi nhỉ.

Hắn cũng không rành nói mấy câu kiểu xã giao như thế.

Quế Viên vẫn nói, “nhờ người ta làm việc” thì phải nói nhiều lời khách sáo, cũng không cần câu nệ điều gì, chỉ cần khen hai câu là được.

Nhưng sự thực chứng minh, kết quả của khen cũng không ổn chút nào.

“Ông theo ta lại đây, ta có việc phải thương lượng với ông.”

Hắn nghĩ mãi một hồi, cuối cùng lại quyết định dùng cách thức của riêng mình.

Nét mặt già nua của Thẩm Quát lại run lên, nhưng tốt xấu gì lời này ông vẫn còn đáp được.

Ông gật đầu liên tục nói: “Vâng, nghe Vương gia dặn dò.”

Thế là, Tô thiên tuế gia thoả mãn dẫn đường đi ra con hẻm đầu kia.

Thẩm Quát một đường ngoan ngoãn đi theo, hình như không phải đường về Đoan vương phủ, tâm trạng ông cũng không chắc chắn lắm.

Mở to miệng mấy lần rốt cuộc vẫn không tìm được hỏi dò một câu.

“Không biết Vương gia muốn đi đâu vậy?”

Nếu làm chuyện chính sự gì đó, vậy bộ quần áo của ông...

“Không phải đại sự gì đâu.” Tô Vạn tuế gia dừng bước lại nhìn ông.

“Chỉ muốn xin ông một bữa cơm rau dưa thôi.”

Lại là cơm rau dưa?!!

45. Chương 45: Ta Muốn Cưới Thẩm Hành

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Thẩm Quát ngẫm nghĩ, là một hoàng tử ăn ngự thiện từ nhỏ để lớn lên, chắc chắn khẩu vị của Tô Nguyệt Cẩm sẽ cực kì xoi mói, không những vậy, khung cảnh xung quanh nhất định phải vô cùng tao nhã, xa hoa.

Chỉ có thể mới xứng được với thân phận hết sức tôn quý của ngài ấy. Ôm sáu mươi lượng bạc bổng lộc vừa được cấp, trong lòng ông thấp thỏm không yên, chỉ lo không trả nổi tiền cơm. Đương nhiên, làm sao ông dám để Đoan Vương gia ăn một bữa cơm rau dưa được chứ, dù người ta đã nói là mời khách, bạc này vẫn ông phải giành mà trả. Khi đứng trước kinh thành đệ nhất lâu, ánh mắt lướt tới ba chữ Ngọc Cẩm Hiên, cả người Thẩm Quát đều run rẩy. Ăn xong bữa cơm này, đừng nói là bổng lộc của ông, có lẽ tiền tiết kiệm, tiền tặng quà cũng phải dùng sạch bách. Ông há miệng chần chờ, muốn nói: “Điện hạ, nghe nói nơi này đổi đầu bếp rồi, hay là chúng ta tới nơi khác thử xem.” Ngờ đâu Tô tiểu thiên tuế không hề có ý định đi vào tòa nhà kia, mà lại vòng qua tửu lâu, đi vào ngõ nhỏ.

Đó là nơi rất nhiều dân thường tới dùng cơm, bên trong có đủ các loại quầy ăn bình dân, tiếng thét gào không ngừng vang vọng bên tai. Đừng nói là nhà các, ngay cả cái bàn cũng vô cùng cũ nát.

Nam nhân cường tráng mặc bộ quần áo ngắn cũn trên người, thỉnh thoảng bưng bát qua lại bên cạnh họ. Mùi thức ăn nồng đậm thơm lừng tràn ngập trong ngõ hẻm, mang theo không khí nóng nực chỉ có ở phố phường. Thẩm Quát cứ tưởng Tô Nguyệt Cẩm chỉ đi ngang qua nơi này mà thôi, nhưng ngài ấy lại ngửa

quen đường cũ đi tới trước một gian hàng cơm thịt kho. Chủ sạp là một phụ nhân trung niên hơn ba mươi tuổi, người mặc áo vải lam nhạt màu sạch sẽ, nhìn thấy họ đi tới thì vui vẻ vẫy chào, hẳn là quen biết.

“Tô tướng công đến rồi à, lâu rồi không gặp, nhanh vào trong ngồi đi.” Bà thu dọn lại bàn tận cùng bên trong, cầm khăn lau cẩn thận. “Hôm nay vẫn như trước nhé, thêm một phần canh rau xanh?”

“Ừm.” Tô Thiên Tuế hiền hòa gật đầu, “Thêm một phần móng giò, cho nhiều tương chút, hầm lửa nhỏ, lát nữa ta muốn mang về.”

Đây là khẩu vị của Thẩm Hành. Thẩm Quát ngu ngơ đứng trước cửa sạp hàng, nhiều lần day day huyết thái dương mới khẳng định lại với bản thân Thiên Tuế gia quả thật đang định “Dùng Thiện” ở nơi này.

Lần này chắc là đủ bạc rồi, nhưng mà, hẳn cúi đầu nhìn trang phục trên người mình.

Chẳng lẽ Đaoan Vương gia chú ý đến trang phục của ông, lo ông đến tửu lâu sẽ không thoải mái, cho nên mới đi tới nơi này? Ông có thể quay về thay đồ mà, sao lại khiến Vương Gia phải ăn ở sạp hàng bên ngoài được. Như thế biết ông đang suy nghĩ điều gì, Tô Nguyệt Cẩm ung dung nhìn ông nói: “Cơm ở đây ngon hơn trong cung nhiều, chờ ăn xong khanh sẽ biết.”

Bà chủ mang cơm lên rất nhanh, hai bát cơm tẻ nóng hổi bốc khói nghi ngút được rưới một lớp tương thịt đầy, mùi tương thơm nức mũi, khiến cho người ta phải thèm nhỏ dãi.

Bát canh rau xanh hết sức bình thường, xanh biếc trong veo, thêm vài giọt dầu vừng, mùi thơm dậy khắp nơi.

“Ném thử xem thế nào.” Tô Nguyệt Cẩm cầm đũa lên, ăn rất tự nhiên, làm cho Thẩm Quát cũng bỏ hết vẻ cầu nệ của mình.

Một tô cơm nhà đơn giản, không xa xỉ, không tinh xảo, nhưng lại là bữa cơm thơm ngon nhất Thẩm Quát được ăn trong suốt mấy ngày nay.

Tô Nguyệt Cẩm nói:

“Lâm nhị gia đã mở sạp hàng này ở kinh thành được mấy chục năm, hai người cũng có chút ít bạc, nhưng họ không muốn đổi sạp hàng thành cửa hàng. Họ không thích hầu hạ quan to hiển quý, chỉ thích ở trong ngõ hẻm không có gì đặc biệt này thôi. Thỉnh thoảng đùa vui cùng láng giềng, nói chuyện thoải mái tự nhiên. Không cần nịnh bợ ai, cũng không cần phải cố sức lấy lòng ai. Cuộc sống như thế, rất thực tế, ta thích nơi này.”

Thẩm Quát vẫn hằng tưởng Đaoan Vương điện hạ là một người không đáng tin cậy. Mặc dù ngài ấy có tài năng, sách lược xử lý triều chính cũng rất khiến người ta bái phục, nhưng những điều đó cũng không thể che đi sự bốc đồng trong con người ngài ấy. Con cháu Hoàng thất luôn tùy tiện, điều này vốn bắt nguồn từ thân phận quý giá ưu việt của chính họ mà thôi. Bao nhiêu người ngoài mặt khen nhau, trong lòng vẫn lặng lẽ thêm một câu rằng, “Nếu như hẳn không phải nhi tử của thánh thượng...”

Nhưng hôm nay Thẩm Quát lại cảm thấy, nếu như Tô Nguyệt Cẩm không phải là nhi tử của thánh thượng, ngài ấy cũng vẫn sẽ sống tùy tính như lúc này, ngài ấy chỉ là, có thói quen tự làm chủ cuộc sống của mình mà thôi.

“Thật ra ta là người rất dễ chung sống.” Đột nhiên Tô Thiên Tuế nhìn ông rồi nói. Thẩm Quát tán đồng gật đầu. Đúng là Vương gia hiền hòa hơn so với ông tưởng tượng. “Hơn nữa, ta cũng rất biết chăm sóc người khác.” Thẩm Quát lại gật đầu.

“Vì thế nếu A Hành gả cho ta, ngày tháng trôi qua đương nhiên sẽ vô cùng thư thái.” Đầu Thẩm Quát theo quán tính lại gật xuống. Tâm tình của Tô Tiểu Thiên Tuế cực kỳ phấn khởi nhìn ông.

“Gần đây ta đang định thổ lộ, nhưng A Hành cứ không muốn gặp ta, cho nên ta mới tính sử dụng ít thủ đoạn nhỏ, cần khanh phối hợp.”

Ngài có thể nói chuyện tự nhiên hơn chút nữa không? Nước mắt Thẩm Quát lã chã nhìn Đaoan Vương điện hạ đối diện: “Cái này, việc này...”

“Việc này không khó.” Hấn cười như tranh, “Ông chỉ cần thuyết phục A Hành đến quý phủ của ta làm cơm là được.” Hấn chỉ cần thời gian để làm cho nàng cảm động mà thôi.

Thẩm Quát không biết phụ thân nhà người ta có phải trải qua những việc này hay không, nhưng ông thật sự quá phục rồi. Nào có phụ thân nhà ai lại liên hợp với “người ngoài” đi tính kế nữ nhi của mình.

Hơn nữa, ông nghiêm mặt nói: “Điện hạ, trước đây A Hành từng có hôn sự với con nhà thừa tướng, chắc ngài đã từng nghe qua. Tuy Thẩm Quát chỉ là một lễ quan nho nhỏ, nhưng thần không hề có lòng dạ trêu cao. Tính tình Hành Hành lỗ mãng, không biết cách xử sự khôn khéo, để nó làm thiệp sẽ gây ra rất nhiều phiền toái cho ngài.”

Thật lòng ông chẳng muốn vào một ngày nào đó, mình nhận được tin tức rằng, trong cơn tức giận khuê nữ nhà mình đã đánh chính phi, hoặc là đốt luôn hậu viện vương phủ.

Ông cũng đã hơn năm mươi tuổi rồi, không chịu nổi những dằn vặt như vậy nữa. Đường như đã sớm đoán được lý do này, Tô Thiên Tuế chống cằm, rất thản nhiên đáp lại: “Đúng là A Hành không thể làm thiệp được, cho nên ta muốn nàng làm thê tử của ta.” Thẩm Quát nghĩ, có lẽ ông lớn tuổi quá rồi, tai điếc luôn rồi, nên trở về uống thuốc thôi. Cái này là chuyện không thể nào.

Tô Thiên Tuế đưa tay lên giúp ông lau mồ hôi trên thái dương, không khuyên tiếp mà lại kể với ông một câu chuyện khác. Giữa hẻm nhỏ ồn ào, không ai nghe được công tử tuần tú với vẻ mặt dịu dàng kia đang nói điều chi, họ chỉ biết người đàn ông trung niên gầy yếu kia khiếp sợ nhìn lại hấn, một lúc lâu vẫn chưa bình tĩnh lại.

Thẩm Quát mang theo một suất cơm thịt heo về nhà, Thẩm Hành đang ngồi xếp bằng dưới tàng cây thoải mái nhai đậu phộng. Nhìn thấy ông tới gần thì nghiêm mặt hỏi: “Cha lại đi ăn cơm rau dưa à? Sao quay về sớm thế? Có gói đồ ngon mang về không cha?” Thẩm Quát nhìn đậu phộng chưa kịp lau sạch trên mặt khuê nữ nhà mình, gật gật đầu, mặt mày quái dị nói: “Có mang, không phải con thích ăn cơm móng giò nhất à?”

“Cơm móng giò à!!!” Nàng vui vẻ reo lên, nhảy tới, thỏa mãn nói: “Con thích ăn cái này nhất, sao cha biết cho thêm nước tương thế?”

Ông không biết, là một người khác biết. Hình như ông cũng chưa từng chú ý xem nữ nhi mình thích điều gì. Thẩm Quát suy tư nhìn Thẩm Hành.

“Con thích là tốt rồi.”

“Trưa ngày mai, con tới Đoan Vương phủ một chuyến đi, Vương Gia muốn con qua làm cơm.”

Làm, làm cơm?! Thẩm Đại tiểu thư khó khăn nuốt miếng cơm xuống cổ, suýt nữa thì nghẹn chết...

46. Chương 46: Ném Thử Trước

Chuyện đồn đại bên ngoài rất nhiều.

Cái gì mà sau khi nữ nhi nhà Thẩm Quát leo trèo cành cao nhà Thừa tướng đại nhân, bây giờ lại dây dưa với Đoan Tiểu vương gia nữa.

Rồi chuyện Lâm đại công tử kết hôn ngày đó, thực ra là do Thẩm Hành nắm được nhược điểm của Lâm gia, buộc đối phương phải cưới nàng.

Tuy rằng cuối cùng lại náo loạn thành chuyện như thế, nhưng Thẩm gia cũng nhận được không ít bạc bồi thường. Mục đích cuối cùng của Thẩm Hành cũng là khoản bạc này thôi.

Lời đồn bên ngoài cũng phóng đại không biết bao nhiêu lần, lúc trước nàng nhận được hơn ba ngàn lượng bạc, giờ lại nhảy thành ba mươi triệu.

Ngày ấy ngẫu nhiên gặp gỡ Lâm Hi Hòa ở cổng Đông Trục, nói với nhau có vài câu đã biến Thẩm Hành từ một cô nương tốt phải chịu nhiều uất ức thành một hám nữ nay Tần mai Sở.

Bách tính trên phố không ai dám gan to bàn chuyện nhà quan gia, nhưng gia quyến của mấy vị đại nhân trong triều mấy lại xem đó là chuyện phiếm lúc trà dư tửu hậu.

Vì sao chuyện đó được truyền đi, sao lại được đẩy cao đến vậy, chỉ sợ bên trong còn có người xấu xa thúc đẩy.

Trong triều chia làm hai phái.

Một bên ủng hộ phía thừa tướng, xem thường Thẩm Hành, cũng khịt mũi coi thường Thẩm Quát.

Nhóm khác lại muốn thừa dịp Thẩm Hành đang dựa thế Tô thiên tuế gia, nhân cơ hội này mà nịnh bợ.

Nhưng dù thế nào đi nữa, với mối “lương duyên” này, ai cũng hứng khởi một lòng muốn hóng hớt chuyện vui.

Xưa nay Thẩm Hành cũng không muốn tham gia mấy buổi tụ hội khuê các gì gì đó, bởi vậy cũng không biết ngoài kia đang theo dõi câu chuyện này đến mức độ nào rồi, càng không biết cha mình trong triều đang chịu nhiều oan uổng.

Thẩm Quát bảo nàng tới Đoan vương phủ làm cơm, tuy nàng không muốn đi, nhưng cũng không chịu được tiết mục vừa khóc vừa nháo của cha mình.

Rốt cục Tô Nguyệt Cẩm bám lấy nàng để làm gì, nàng cũng muốn được biết.

Tại sao cha để mình cẩn thận nghiêm túc là thế lại tự tay đẩy nàng vào “miệng hổ”.

Lúc mang theo một mớ bông bong tới cửa, nàng hùng hổ nói với Quế Viên: “Chủ nhân nhà mấy người đâu?”

Nếu hôm nay không có một lời giải thích hợp lý, nàng sẽ nấu hán luôn, nhưng mà Quế Viên công công chỉ cười ha ha trực tiếp đưa nàng vào nhà bếp.

“Thực đơn là do Vương gia tự mình viết ra, ngài nói không cần câu nệ chuyện gì, muốn xào muốn nấu gì tùy cô. Món ăn không cần nhiều, tinh xảo một chút là được.”

Tinh xảo?

Người bên ngoài không biết tài nấu nướng của nàng, nhưng mà Tô Nguyệt Cẩm lại không biết sao? Lúc hai người ở lại thôn Bắc Cổ cũng vì thế mà suýt thì chết đói đó.

Thẩm Hành đen mặt, vừa định nói thôi thì xào rau đi, trước tiên ông cứ dẫn ta đi gặp hán, ta có lời muốn nói, chưa kịp mở miệng cửa phòng bếp đã rắc rắc khóa lại.

Có lẽ là lo nàng sẽ dùng nội công phá cửa, Quế Viên công công có lòng nhìn qua khe cửa thành khẩn nói với nàng:

“Trầm đại cô nương nên kiềm chế, cái cửa này là thay nghề của ngự tượng Mục Lâm, thánh thượng thích nhất là hình chạm trổ này đây.”

Ý tứ là, thánh thượng thích cái này, cho nên nó cũng tỏa ra kim quang như tượng phật trong chùa miếu, phá rồi thì phải chịu.

Từ sau khi gặp tên Tô Nguyệt Cẩm nàng liên tục gặp xui xẻo!!

Hít sâu một hơi, cố gắng hết sức phải nghe theo mệnh trời, Thẩm Hành quyết định nấu món xào trước đi, nàng muốn về nhà sớm.

Nguyên liệu nấu ăn trên kệ bếp rất nhiều, tất cả được nàng mang ra cắt tỉa gọn gàng.

Đúng là không dám ngợi khen.

Miếng khoai tây được đâm chém dày đặc kết hợp với một đồng sợi gừng, sau đó lại dùng súp lơ tách lá và rau cần phối lại.

Nói chung, Tô thiên tuế gia ghét cái gì nhất, nàng sẽ xào cái đó. Tất cả các món ăn đều đen sì sì và ‘mùi thơm’ ám lạ, nàng còn rót cả một chai muối ăn vào bát canh cà rốt đậu xanh rong biển nữa.

Cửa được mở ra.

Quế Viên công công cười ha hả để nha hoàn đi vào bưng thức ăn.

Thẩm Hành liếc nhìn bát canh kia: “Để ta bưng cho.”

Bát canh này món ăn duy nhất nhìn giống đồ có thể ăn, dần vặt hơn nửa ngày, nàng nghĩ ít nhất cũng phải cho hắn cái gì đó nuốt được.

Vương phủ rất lớn, đi theo sau nha hoàn lâu đến mức cánh tay bưng bát của nàng sắp đứt rời cả đi.

Quế Viên công công phía sau dường như muốn nói điều gì, nhưng nàng lại chẳng có hứng thú để nghe.

Ai biết họ lại nghĩ ra cái ý định gì quái quỷ.

Lúc đi tới trước cánh cửa gỗ tử đàn màu đỏ, nàng vốn định dùng chân đá văng rồi vào. Nhưng suy nghĩ một chút, nàng lại sợ vật này cũng là một món “tùng khai quang”, cho nên đành phải nói với nha hoàn:

“Làm phiền mấy người mở cửa ra giúp ra, ta bưng chén canh không rảnh tay.”

Người trong Vương phủ đều đã gặp Thẩm Hành. Khi nàng tới đều là do Quế Viên công công tự mình ra nghênh đón, dĩ nhiên họ cũng xem nàng như một nửa chủ nhân.

Khom mình hành lễ, tám nha hoàn cùng mở cửa mời vào.

Thẩm đại tiểu thư chưa bao giờ được hưởng thụ đãi ngộ thế này, cũng cảm thấy cực kỳ mới mẻ.

Nàng nghĩ, nếu mình không tỏ ra khí thế mạnh mẽ ngay lúc này thì thực có lỗi với trận chiến này quá đổi, cho nên lúc cửa vừa hé mở, nàng đã cao giọng rống lên:

“Không phải chỉ ăn một bữa cơm thôi à, ngài nháo thành như thế...”

Sau khi nhìn thấy tình hình trong phòng khách, tất cả mọi thứ đều bị kẹt lại yết hầu.

Nếu như có thể, nàng thật sự hi vọng mình sẽ không nói gì, cứ lặng lẽ đi tới đó mà thôi.

Ngồi quanh phòng ăn có khoảng hai mươi viên quan mặc triều phục, nhìn thấy nàng đi vào, mặt họ đều như thể giữa ngày thấy ma.

Nàng không biết nhiều quan lại triều đình, nhưng nàng lại biết, màu tím sẫm như thế chỉ có quan nhị phẩm, tam phẩm trở lên mới được mặc.

Đây là... đang nghị sự sao?

Khuôn mặt Thẩm đại tiểu thư thoáng cứng đờ, nàng giả vờ ngu ngơ nói: “Chắc là đi nhầm cửa rồi, ta sang phía cửa đông xem thử đã.”

Tô thiên tuế ngồi trên ghế chủ vị đang đưa tay chống cằm, từ tốn nói:

“A Hành, sao không có lễ phép vậy chứ, lại đây ngồi nào.”

Lại đây ngồi?!! Ngồi chỗ nào?

Thiếu chút nữa Thẩm Hành đã giơ chân lên mắng.

Mấy người ngồi ở đây có ai không cao chức hơn cha nàng? Nàng ngồi xuống thì chuyện gì sẽ xảy ra.

“Không, không cần đâu. Cái kia, Vương gia có việc thì cứ làm trước đi, ta về đã.”

“Ta rảnh rồi mà.”

Nghĩ cũng biết, Tô Nguyệt Cẩm sẽ không để cho Thẩm Hành rời đi như thế.

Các triều thần trên bàn sững sờ nhìn qua, hắn kéo nàng ngồi xuống cạnh bên mình.

Chiếc ghế này đặt đó là chỗ của riêng nàng.

“Bữa cơm hôm nay là do A Hành tự tay làm, không biết có hợp khẩu vị của mọi người không.”

Sau khi ngồi xuống, nàng nghe thấy Tô Nguyệt Cẩm nói thế.

Trong lòng các đại nhân ở đây đều rối loạn từng پہلو.

Ai mà không biết, cửa lớn của Đoan vương phủ không phải ai cũng có thể đi vào. Hôm nay Tô thiên tuế mời họ đến Vương phủ ăn cơm, trên mặt ai mà chẳng không kinh ngạc.

Những người này đều là thân tín của thừa tướng đại nhân, thường ngày cũng chê cười Thẩm Quát không ít lần, các phu nhân trong phủ cũng nói xấu Thẩm Hành không thiếu.

Bây giờ xem ra, vị Thẩm đại tiểu thư này càng lúc càng đường nhập thất.

Vào cửa đã có tám nha hoàn mở đường, nói chuyện với Vương gia cũng không dùng tôn xưng. Lễ nào sắp được đưa vào cửa?

“Tại sao không ai động đũa? Cẩm thấy món ăn không ngon à?”

Tô Vạn tuế gia thần nhiên chỉ vào mấy món ngon trên bàn.

“Nào có, nào có. Từ xa đã ngửi được mùi thơm, không ngờ Thẩm tiểu thư không chỉ dung mạo xinh đẹp mà trù nghệ* cũng tuyệt vời như thế.”

*tài nghệ nấu nướng

“Đúng đấy đúng đấy, chỉ cần nhìn màu sắc thôi cũng đã khiến người ta thèm nhỏ giải rồi.”

Cơm của Vương gia ai dám không ăn?

Thẩm Hành nhìn nhóm triều thần mặt xám như tro tàn ồ ạt và hết đồng đồ ăn đen ngòm kia vào miệng, nàng cũng không biết phải cảm giác thế nào.

Tô thiên tuế từ đầu đến cuối vẫn không nói một lời, thỉnh thoảng hắt lại nâng chén trà lên nhàn nhàn nhâm nhi.

Yến hội quá bán, Quế Viên công công mập mạp đi tới bảo, đồ ăn bên Trúc Uyển đã làm xong, mời Vương gia và Thẩm cô nương đi sang dùng bữa.

Hắn gật đầu, xoay mặt nói với chúng triều thần trên bàn:

“Đồ ăn trên đời này có bách vị hòa nhau, có cái phối hợp thì thích hợp, có cái thì không. Ăn đồ bày nhiều cùng lắm chỉ đau ba mươi năm mươi này chứ mấy, phải biết cẩn thận cái miệng mình mới là điều then chốt.”

“Ta mệt rồi, mọi người ăn xong cứ về. Đồ còn dư nhớ mang về trong phủ, chia cho gia quyến cùng nếm thử.”

Nói xong, cũng không buồn làm bộ nữa, hắn trực tiếp kéo Thẩm Hành rời đi.

Chúng triều ông nhìn ta, ta nhìn ông một lúc, giờ mới hiểu “Hong Môn yến” chân chính có nghĩa là gì.

Đồ thì có thể ăn bày, nhưng lời thì không được nói lung tung.

47. Chương 47: Quế Viên Công Công Uy Vũ

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Giữa rừng trúc tĩnh lặng không có một âm thanh, đình thủy tạ xinh đẹp xưa kia đã bị đồng thực vật tự do sinh trưởng che mờ, không còn nhìn ra vẻ hào hoa phú quý.

Đoan Vương phủ ngày thường có lẽ cũng tự tại như núi rừng u cốc. Thẩm Hành chậm chạp ngồi xuống trước bàn đá, đầu óc còn chưa tỉnh táo lại từ kích thích mới rồi. Bốn mặt một canh, chính xác là ngự thiện tinh xảo. Nàng nhìn lướt qua, toàn là món mà nàng thích ăn, tôm càng lột vỏ phủ nước tương cay nàng thích

nhất, ngay cả hành lá nàng không ăn được cũng được tỉ mỉ nhặt sang một bên. Nếu như Tô Nguyệt Cẩm thật sự muốn lấy lòng ai, có lẽ không người nào có thể từ chối sự săn sóc như lúc này. Múc một bát canh thơm lừng cho nàng, hần nói: “A Hành, ta đói bụng rồi, có lời gì thì chờ ăn xong hăng nói được không?”

Khuôn mặt kia vốn tuần tú đường nét, lại kết hợp với vẻ mặt đầy uất ức. Thẩm Hành khép hai mắt lại. Người này vận dụng “tài sản của bản thân” quá sức nhuần nhuyễn đi mà. Khẽ thở dài, cứ ăn cơm cái đã.

Lúc này đã qua giữa trưa, nàng cũng thấy đói bụng rồi. Bữa cơm này quả nhiên là cực kì ngon miệng.

Lấy khăn lau lau khóe miệng, nàng nói: “Ngài...”

“A Hành, trong thư phòng vẫn còn một số việc chưa xử lý, nàng có thể đi cùng ta một chuyến được không? Chỉ là vài việc lật vặt đơn giản lắm, sẽ xong nhanh thôi.”

Thẩm Hành cứng đờ.

Nhưng Tô Thiên Tuế đâu phải đang trùu cầu ý kiến, hần trực tiếp kéo nàng đi thẳng xuống hành lang. Thánh thượng long thể bất an, nhiều việc chính sự đều giao cho người này phê duyệt. Nhìn chồng tấu chương cao như núi, Thẩm đại tiểu thư thật sự muốn hỏi rằng: Đây chính là việc lật vặt đơn giản mà ngài nói?

Nàng xoay người định đi, nhưng lại bị hần gọi quay lại thêm lần nữa. “A Hành, nàng có thể mài mực giúp ta không, như vậy viết cũng nhanh hơn một chút.”

“Không thể! Gọi nha hoàn của ngài tới ấy.”

Chắc chắn nàng sẽ không thỏa hiệp nữa đâu.

“Nhưng mà hôm nay bọn họ nghỉ hết rồi.” Tô Thiên Tuế mặt không biến sắc đáp lời. Bản lĩnh trợn mắt nói mò của người này quả nhiên càng ngày càng tiến bộ.

Thẩm Hành hung dữ trợn mắt lườm nguýt hần.

“Lúc trưa còn thấy nhiều nha hoàn bưng đồ ăn thế mà, bắt đầu nghỉ từ bao giờ vậy?” Hần cực kì vô tội chỉ chỉ ngoài cửa sổ.

“Vừa mới cho nghỉ.”

Trong sân, Quế Viên công công đang sắp xếp cho tôi tớ rời đi, thấy bọn họ nhìn sang còn cười tít mắt tranh công lãnh thưởng. Sắp xếp đội ngũ chỉnh tề ngăn nắp, thật sự khiến cho nàng phải mở rộng tầm nhìn.

Quả nhiên là, vừa – mới – cho – nghỉ.

“Vậy thì để Quế Viên tới mài đi.” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói. Sao nàng lại quên trình độ vô liêm sỉ của người này được chứ, còn vô lại hơn cả lưu manh trên phố những vài phần.

Quế Viên là nô tài cận thân của người này, tấu chương phê xong còn cần hần chuyển vào trong cung, nàng không tin đến cả ông ta cũng “Nghỉ”.

“Quế Viên à.” Tô Thiên Tuế nhú mày, dường như cũng đang suy nghĩ xem dùng lý do kiểu gì cho thích hợp. Nhưng mà sau khi Quế Viên công công nghe thấy được, bỗng nhiên ông va thẳng vào cây cột bàn thạch bên cạnh mình.

“Chủ nhân, nô tài gãy tay, không mài mực được.”

Quả nhiên là rất khá. Thẩm Hành nhìn chằm chằm cây cột kia nứt ra một đường vân nhỏ, thật lòng bái phục. Thời gian sau đó, Thẩm Hành đều ở trong thư phòng giúp Tô Nguyệt Cẩm mài mực.

Điểm mực nước trong nghiền mực đá xanh theo động tác trên tay càng ngày càng đậm, dậy lên hương mực đầy thư thái. Thư phòng yên tĩnh, chỉ còn tiếng ngòi bút sột soạt trên bề giấy.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Tô Nguyệt Cẩm làm chính sự, hần ngồi ngay ngắn trước bàn, vẫn là bộ nhu bào đó, nhưng mang theo vẻ khí chất của thư sinh. Thỉnh thoảng, giữa chân mày thoáng chút trầm tư, nhưng lại vương vất nét bình tĩnh trầm ổn của người bề trên mà nàng chưa từng thấy.

Người ta vẫn nói lúc nam nhân nghiêm túc là khi hần có mị lực nhất, lúc Tô Nguyệt Cẩm làm chính sự quả thật khiến cho người ta không thể nào rời mắt nổi.

Thẩm Hành cũng không biết tại sao mình không phát áo bỏ đi, hay là ở trong tiềm thức của mình, nàng cũng muốn ở cùng hần lâu thêm một chút.

Sau ngày hôm nay, nhất định nàng sẽ không quay lại. Nàng chỉ muốn nói với hần, đừng đi hù dọa cha nàng như vậy nữa. Dù sao đi nữa hai người họ cũng không cách nào hơn.

Khi trời chiều ngả về tây, Thẩm Hành đốt nến trong phòng lên.

Dưới ánh lửa lập lòe, nổi bật lên gò má góc cạnh của Tô Nguyệt Cẩm. Lông mi hần rất dài, lại có vẻ thanh tú của nữ nhân gia, mặt mày lại tuấn lãng khí khái đến mười phần, như một nho sinh dịu dàng hòa nhã.

Nếu như không phải từng nhìn thấy những mảnh khốe khi xử lý công chuyện của hần, có lẽ nàng sẽ nghĩ đây là một người vô cùng hiền lành và tốt tính. Đột nhiên nàng nghĩ tới lời cha mình từng nói, án Cống Mễ Khánh Nguyên triều năm thứ hai mươi hai là vụ án đầu tiên Tô Nguyệt Cẩm điều tra sau khi lên làm Vương Gia.

Cống Mễ là loại gạo được sản xuất ở huyện Vạn An, Lỗ Nam, bởi vì hạt gạo mượt mà, mùi vị thơm dẻo mà được mang đi ngự cống.

Nếp sống mua quan bán quan trong triều vốn đã vô cùng nghiêm trọng, thánh thượng kiên quyết hạ lệnh cấm tham ô hối lộ. Nhưng để mưu cầu một chức quan trong kinh thành, các quan chức tỉnh ngoài vẫn vắt hết óc cân nhắc và tính toán. Qua mấy năm bình an vô sự, mấy kẻ to gan cũng dần dần ngổ ý lên trên.

Cống Mễ là đồ ăn ngự dụng, khi tiến cung sẽ có người chuyên trách vận chuyển, lúc đó Thượng Thư lệnh cho Vương Nham Linh phụ trách việc cai quản vận chuyển Cống Mễ, quy định số lượng rõ ràng. Nhưng rồi có người phát hiện ra, gạo đưa vào cung lại càng ngày càng nặng. Thậm chí có lúc họ có thể nhìn thấy vết bánh xe rõ ràng hằn sâu trên nền đất vì không chịu nổi trọng lượng đó.

Kết quả điều tra được khiến người người kinh hãi, quan chức tỉnh ngoài gan lớn bằng trời, trộn hai phần ba bụi vàng vào trong gạo.

Mà khi đến cửa khẩu trước lúc tiến cung, những thứ không phải Cống Mễ này sẽ được nhóm người khác lặt lẽ chở hết đi, đưa tới phủ các quan lại kinh thành. Cống Mễ mượt mà, hạt tròn đầy đặn, mấy quan chức kia sẽ lấy sàng rây gạo, từ đó cũng thu được vạn lạng vàng.

Hạt gạo thông thường đột nhiên lại trở nên quý giá, cái gọi là quan hệ đi lại, thuận tiện giàn xếp cũng trở nên dễ như trở bàn tay. Quan lại liên quan không phải ít, thậm chí dính dáng đến cả thân tín của mấy vị nương nương trong cung. Vụ án như vậy nào ai dám nhận. Thế nhưng, Tô Thiên Tuế nhận, mà còn dùng những thủ đoạn cực kỳ xảo quyệt. Sau khi Vương Nham Linh bị bắt, vì e sợ các quan chức hiển hách đầu sỏ phía sau mà không dám khai ra, hần nói năng cực kì thận trọng, chỉ cầu chết nhanh đi một chút.

Nhưng mà Tô Nguyệt Cẩm lại không hề dụng hình, thậm chí còn nuôi người ta trong tù ăn uống đàng hoàng đủ bữa. Ngay lúc mấy người ngoài kia không hề phòng bị, hần bắt hết gia quyến của vài tên quan viên nghi vấn đón vào cung.

Mà những người được đón vào chỉ chọn thiếp thị được cưng chiều và dòng dõi.

Những người này không “ngu trung” như vợ cả, bối cảnh nhà mẹ đẻ lại không quá vững chắc để dựa vào. Nói trắng ra là, cho dù họ chết cũng không ai dám chạy tới kêu oan.

Vàng có thể làm đoạn tràng*, bụi vàng pha gạo khi hấp chín sẽ đông thành một lớp, đừng nói đến một bát, chỉ vài miếng thôi cũng trở thành độc được bọc trứng dạ dày.

*đút ruột

Nhóm thiếp thị ngồi trước bàn cơm, lần đầu tiên nhìn thấy ánh vàng rực rỡ mà sợ đến run rẩy cả người. Hần nói với các nàng: “Đường đi thế nào đều do mình tự chọn. Nếu như đã nghĩ kỹ hết rồi thì lấy giấy bút viết ra, trong cung sẽ đưa cho mấy người ít bạc sống đủ qua ngày. Nếu không nghĩ ra thì ăn cơm trước đã, hầu hạ đại nhân nhà mấy người đi thêm một đoạn đường.”

Vào lúc ấy, rất nhiều quan viên đều bị bắt đến Thận Hình Ty, không ai biết tình huống bên trong rốt cuộc như thế nào. Nhóm thiếp thị sao biết được thông tin chính xác, cứ tưởng rằng bên kia nhận tội. Làm hay không làm, trong lòng ai cũng đã đều cân nhắc. Cân nhắc đến dòng dõi của mình, các nàng cũng không muốn phải cố gắng chống chịu thêm gì nữa.

Ở trong mắt phụ nhân, lão gia là trời, nhưng nhi tử mới là mạng. Kết quả thú nhận nhắm thẳng đến đương triều nhất phẩm Thượng Thư Bộ Lại Đỗ Hiến.

Người này là cháu ruột của Thái Phi Bạc Uyển. Sau khi lão thái phi nhận tin thì vội vàng chống quải trượng đầu rồng tới trước điện kêu oan, muốn cầu xin phúc thẩm.

Khi Tiên Đế còn sống, người ngài sủng ái nhất chính là vị Thái Phi này đây, cho nên đến cả Thánh Thượng cũng giữ cho bà mấy phần mặt mũi. Thế nhưng Tô Tiểu Thiên Tuế lại nhất quyết đưa người kia đi chém. Hắn nói: “Nếu Triều đình không làm chỗ dựa cho bách tính thì làm sao phục chúng? Thân thích trong cung có đến bao nhiêu người, mấy trăm con mắt đều trông lại. Đỗ Hiến quyết không lưu được.”

Án Cống Mễ, từ khi kiểm tra xét nhà đến khi kết án cũng chỉ mất có ba ngày ngắn ngủi. Cũng bởi vì vụ án này, nhóm lão thần trong triều không ai dám khinh thường thủ đoạn của người thiếu niên mười sáu tuổi đã ngồi lên vị trí thân vương này nữa.

Người trên phố đều nói, Tô Thiên Tuế là nam tử tài trí nhanh nhẹn. Thế nhưng Thẩm Hành lại thấy, chỉ là vì người này nhìn lòng người quá rõ ràng mà thôi. Đánh xà đánh bẫy tặc, đạo lý này người người đều hiểu, nhưng không phải ai ai cũng biết đường áp dụng.

Mà Tô Nguyệt Cẩm lại là cái người biết vận dụng hoàn hảo nhất.

48. Chương 48: Ngồi Trong Lòng Mà Vẫn Không Loạn?

Tay mài mực bị cán bút gõ ba cái, Tô Nguyệt Cẩm cười bất đắc dĩ nhìn nàng.

“Nghĩ gì mà xuất thần thế, mực cũng khô rồi.”

Nàng ngượng ngùng thu tay về, định thêm chút nước vào, nhưng lại bị hắn ngăn cản.

“Nghỉ ngơi một chút đi, nên ăn bữa tối rồi.”

Bất giác, nàng đã ở với hắn ròng rã suốt buổi chiều.

Nếu ở lại nữa không biết sẽ chờ đến bao giờ.

Thẩm Hành há miệng, cuối cùng vẫn phải từ chối.

“Cần gì chứ? Ngài biết...”

“Bởi vì ta không muốn từ bỏ.”

Hắn lên tiếng ngắt lời nàng, khuôn mặt trong trăng vẫn dịu dàng như vậy.

“A Hành, tại sao lại không thử một lần? Ta không phải Lâm Hi Hòa, nàng cũng không còn là tiểu cô nương không hiểu thế sự như ngày trước. Có một số việc không phải chỉ dùng mắt để nhìn, mà phải dùng tim cảm nhận. Nhân sinh ngắn ngủi mấy chục năm, từ khi cuộc đời của ta có thêm nàng, ta chưa từng nghĩ sẽ bỏ qua như thế.”

Trong thư phòng yên tĩnh, dưới ánh nến chập chờn, khuôn mặt tuấn tú kia vẫn tinh tế lạnh lùng như thuở trước. Nhưng trên đó lại hết đổi chân thành, cũng cực kì thành khẩn.

Bàn tay hơi lạnh nhẹ nhàng nắm chặt đầu ngón tay của nàng, tiếng tim đập đột nhiên tăng nhanh không biết là của nàng, hay của hắn.

Từ lúc đi ra khỏi Đoan vương phủ, cả người Thẩm Hành đều mờ mịt.

Cũng không phải Tô Nguyệt Cẩm không khiến nàng dao động.

Nếu như hấn không phải là hoàng tử, hoặc nếu hấn chỉ là nhi tử của quan to, nàng sẽ thử đánh bạc lần này. Thế nhưng hấn lại là người cách “vị trí kia” gần nhất, mà ở nơi đó, nhất định không phải chỉ có một người được độc chiếm “hậu viện” thôi đâu.

Ánh sao buổi tối rất sáng, khi nàng đẩy cửa ra đi vào, cha đang ngồi trong hậu viện đọc sách.

Nàng chậm chậm đi tới, nhẹ giọng nói: “Nếu như nhất định đã không có kết quả, còn cần phải cố gắng nữa không cha?”

Thẩm Quát nhìn nàng mỉm cười: “Lúc mới bắt đầu không ai biết trước kết quả của nó cả. Nhưng mà Hành Hành, không phải con đã có kết quả rồi sao?”

Đây là câu nói triết lý nhất mà cha nàng từng nói, trong rất nhiều câu đáp giữa Thẩm Hành và ông, câu nói như vậy đúng là hiếm thấy.

Nàng cúi đầu nhìn đôi hài của mình.

“Thực ra con cũng không biết, chỉ là trong lòng con, con không đành lòng từ chối hấn.”

Nàng cứ nghĩ cha nàng sẽ lại nói vài câu danh ngôn để an ủi mình, nhưng mà lời kế tiếp lại cực kì thông tục dễ hiểu.

Thẩm Quát nói: “Gạo sống nấu không biết có nên nấu thành cơm chín. Mà cơm chín cũng nghi ngờ không biết cái nồi mình xài có thích hợp để sống hết cả đời. Hành Hành, cha không phải là người hủ bại, nếu con thấy muốn bứt ra, cha vẫn sẽ ủng hộ con.”

Ông nói xong câu đó thì đi ngủ, để lại một bóng lưng “Ta rất là văn minh” khiến Thẩm Hành hoàn toàn cứng đờ nguyên chỗ cũ.

Gạo sống nấu thành cơm chín? Nhưng mà cơm của nàng còn chưa có chín mà!!

Cha nàng làm sao....

Tô Nguyệt Cẩm!!!

Sáng sớm ngày thứ hai, Thẩm Hành mặc kệ mọi lời khuyên lao mình tới Đoan vương phủ.

Lúc đó trời đang còn mù sương, mấy nô tài dậy sớm quét tước nhìn thấy nàng leo tường chui vào thì suýt chút hô hoán gọi người tới bắt.

Quê Viên công công mập mập cũng vội vã tới góp mặt, vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Thẩm đại cô nương nghĩ thông suốt rồi? Người đang yêu một ngày không gặp như cách cả trời thu, ngài lo lắng quá nên vội vàng muốn gặp chủ nhân chúng ta hả?”

Trước mặt khuôn mặt này, toàn bộ ngũ quan đều tập trung một chỗ, còn mang theo một nụ cười cực kỳ nịnh nọt.

Nếu như có thể, Thẩm Hành thật sự rất muốn lưu lại gì đó trên khuôn mặt nham nhở đằng kia, nhưng mà giờ nàng không có thời gian làm chuyện đó.

Đề nén khóe miệng đang co giật kịch liệt, nàng cố sức ôn hòa nói:

“Đúng đấy, tìm Vương gia mấy người đây, hấn đang ở đâu vậy?”

“Vương gia chúng ta còn chưa dậy đâu, nhưng nếu ngài đã tới, nhất định ngài ấy cũng sẽ rất vui mừng, nô tài đưa ngài đi.”

Quê Viên nói xong thì hứng thú bưng bưng dẫn đường, nhưng Thẩm Hành lại vội vàng ngăn cản.

“Không cần phiền phức vậy đâu, ông nói vị trí, tự ta đi tìm là được.”

Đánh hấn, bị nhiều người thấy thì không tốt.

Quế Viên công công không rõ chuyện gì, nhưng thấy nàng vội vã tìm Vương gia như thế, thì vui tươi hơn hờ chỉ phương hướng.

Cho đến khi Thẩm Hành đi rồi, ông còn dương dương tự đắc nói với người bên cạnh.

“Nhìn thấy không đó, hai vị chủ nhân này đang định thân mật đấy, xem chừng chẳng bao lâu nữa là sẽ có tiểu chủ nhân rồi.”

Thẩm đại tiểu thư đương nhiên không biết hành vi của mình vô thức đã trở thành đề tài câu chuyện trong Đoan vương phủ. Giờ trong lòng nàng chỉ muốn kéo áo Tô Nguyệt Cẩm mà gào thét một câu, lão nương nấu cơm với ngài lúc nào hử.

Trên thực tế, nàng cũng đã làm như vậy rồi.

Lúc nàng nổi giận dùng dùng đẩy cửa đi vào, người nào đó còn nằm trên giường ngủ ngon lành say sưa, dưới lớp áo ngủ bằng gấm như thể một hài tử bình thường vô hại.

Nhưng ai mà biết đây lại là tên xấu xa vô liêm sỉ cỡ nào.

Kéo ống tay áo lên, Thẩm Hành đưa tay đâm xuống một chưởng.

Nắm đấm cực mạnh còn kéo theo tiếng gió vang vun vút.

Nhưng mà một đấm cực nhanh này lúc sắp tới được khuôn mặt đôi phương lại bị giữ chặt, trở tay kéo một cái, trên cổ là lưỡi dao cực sắc.

Thậm chí ngay cả khi ngủ hử cũng phải cảnh giác đến thế.

“A Hành?”

Tô Nguyệt Cẩm mở đôi mắt buồn ngủ mông lung, khi nhìn thấy người trước mặt là Thẩm Hành thì cũng thoáng bất ngờ.

“Sao lại tới sớm thế?”

Hắn còn tưởng là thích khách nữa đấy.

Thong thả rút đoản kiếm kia đi, hắn ôm chần ngồi dậy, trên mặt vẫn còn nét mơ mơ màng màng buồn ngủ.

Nhưng mà Thẩm Hành đâu có rảnh để bàn chuyện phiếm việc nhà với hắn, lúc đoản kiếm vừa rút đi, lần thứ hai nàng đưa tay lao đến người nào đó.

“Sớm vậy? Ngài ngủ ngon thật nhỉ, ai bảo ngài nói với cha ta chúng ta gào nấu thành cơm hử? Ngài trắng trợn hủy đi danh tiết của ta đấy có biết không?”

Thân thủ của nàng cũng xem như gọn gàng, nhưng phản ứng của Tô thiên tuế gia còn nhanh hơn tưởng tượng.

Vừa liên tục đỡ chiêu, vừa từ tốn gấp dài.

“Sao lại dữ thế, nếu ta không cưới nàng thì còn ai dám lấy.”

“Huống hồ ta cũng không nói gì cả, chỉ nói với cha nàng, giữa chúng ta từng trực tiếp tương trợ lẫn nhau. Ta chỉ nói thật lòng, nhưng mà nhạc phụ đại nhân lại không giải thích đúng đắn.”

Tương trợ trực tiếp? Nhạc phụ đại nhân? Hắn gọi đúng là thuận miệng.

Mặt Thẩm đại tiểu thư lạnh tựa sương, ra tay cũng không nương một chút.

Nhưng mà Tô Tiểu Thiên tuế chỉ xem đó là khoa chân múa tay thôi, hắn đưa tay nắm lấy, kéo nàng ôm siết vào lòng.

“Ngoan chút nào, ta còn chưa tỉnh ngủ đâu.”

Hắn ôm nàng nằm xuống giường, lưỡi biếng nói.

Hơi thở nóng hổi dính sát bên tai, phảng phất lướt khắp toàn thân như một đôi tay nhỏ, nóng bỏng lạ thường.

Thẩm Hành tức giận đến đỏ chín cả mặt, nhấc khuỷu tay lên lại chạm vào ngực hắn, nhưng...

“Muốn ngủ thì ngủ đi, mau thả ta ra.”

Sau khi giây giữa một hồi, trên đầu toát cả mồ hôi, nàng không thể không thừa nhận, tên nam nhân nhìn thì gầy gò hóa ra lại cường tráng quá đi.

Ôm “nhuyễn ngọc ôn hương” trong ngực, nam nhân nào rồi cũng sẽ mỉm cười, Tô tiểu thiên tuế cọ cọ vào cổ nàng, chôn mặt vào cần cổ.

“Nằm một lúc thôi.”

Tiếng nói của hắn có mấy phần lười biếng, giọng nói khàn khàn đục đục lan vào mang tai, trêu chọc người ta đến lạ.

Thẩm Hành hơi nghiêng đầu, đưa nắm quả đấm nhỏ lên uy hiếp.

“Ngài mà không buông ta ra, ta sẽ đánh đấy.”

Dáng vẻ vừa hoảng loạn vừa bướng bỉnh kia lại càng khiến Tô Nguyệt Cẩm buồn cười.

Lòng ngực rung rung càng làm mặt nàng thêm đỏ.

Hắn nói: “A Hành, lúc nàng giả ngốc cứ như một con mèo đụng tường ấy”.

Thẹn quá thành giận, lại còn giương nanh múa vuốt.

Thẩm Hành vốn đã tức giận đầy bụng, giờ nghe hắn còn cười nhạo mình như thế thì xoay mặt lại mắng:

“Ngài mới là mèo, ngài ý thế hiếp người, đùa giỡn cô nãi nãi đáng hoàng.”

Nàng vốn trời sinh thanh tú, vừa rồi còn vật lộn cả buổi, mặt mày cũng hồng hào tròn trịa cả ra. Đôi môi hé mở khẽ nhếch lên, lộ ra hàm răng trắng tề bên dưới, thật là ngon miệng.

Tô thiên tuế nhìn chăm chú “Cô nãi nãi” trước mặt mình, hắn nghĩ cái gì mà ngồi trong lòng cũng không loạn đúng là câu nói bậy.

Hắn cũng không do dự thêm gì nữa, cúi người ngậm lấy đôi môi đỏ mọng kia.

Hắn thừa nhận, xưa nay hắn đã không phải quân tử gì.

Lúc đôi môi chạm vào nhau, mềm mại hết như hắn thường hay đoán, cả hai người đều thoáng rung mình run rẩy.

Thẩm Hành không ngờ hắn sẽ hôn mình như vậy, Tô Nguyệt Cẩm lại không ngờ hương vị này sẽ tuyệt vời đến thế.

Hắn vuốt nhẹ bờ môi nàng, trần trọc nuốt hết ngây ngô, động tình chưa bao giờ xuất hiện.

Cả cơ thể Thẩm Hành đều rơi vào rối loạn, cũng không biết phải khước từ làm sao.

Lúc đầu lưỡi uốn lượn thăm dò cạy mở hàm răng, nàng đã không thể suy nghĩ thêm gì nữa. Đầu lưỡi mơn trớn mỗi một tác góc ngách trong khoang miệng, như thể muốn nuốt nàng ăn luôn vào bụng, hung hăng cướp đoạt toàn bộ hô hấp của mình nàng.

49. Chương 49: Hoàng Hậu Nương Nương Giá Lâm

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Tuy rằng trước kia Thẩm Hành đã từng bàn chuyện cưới gả với Lâm Hi Hòa, nhưng lúc thân mật nhất cũng chỉ giới hạn ngang ôm ấp mà thôi, gần gũi thân mật như bây giờ đúng là chưa từng có. Không biết họ kết thúc ra sao, nàng chỉ nhớ khi Tô Nguyệt Cẩm khẽ ngẩng đầu lên nhìn nàng, nàng đã cực kì không có tiền đồ mà vui đầu rúc vào chăn, chết cũng không chịu lộ ra.

Bên trong chăn gấm là mùi hương thoang thoảng như lan như xạ chỉ có trên người hần, hần ôm cả nàng và chăn vào lòng, hơi thở hơi dồn dập. Hần nói, “A Hành, ban này ta lo đến chết mất.” Lần đầu thân mật, không biết là ai đã chạm tới lòng ai. Dù hần có là người tùy tính đi nữa cũng khó lòng tránh được những rung động chân thật nhất, ngây ngô nhất ẩn sâu nơi đáy lòng.

Mặt Thẩm Hành đang giấu trong chăn đỏ bừng cả lên, nhưng khóe miệng lại vì câu lẩm bẩm khẽ khàng kia mà cong lên rất nhẹ. Sau khi bình tĩnh lại, Tô Thiên Tuế bắt đầu cúi đầu đi “đào” Thẩm Hành. Cái đầu chôn sâu trong chăn cứ như con sâu nhỏ, mỗi khi hần mò được tới đầu nàng, nàng sẽ đều nhanh chóng xoay người qua chỗ khác.

Hần không biết cái này có được tính là thú vui chốn khuê phòng hay không, nhưng quả nhiên tìm kiếm kiểu này cũng khá là vui vẻ. Hai người một trốn, một tìm, mặt mày đều giăng kín ý cười.

Chỉ là đôi khi, người sát phong cảnh cuối cùng lại rất hay đột nhiên xuất hiện. Chẳng hạn như khuôn mặt thình lình xuất hiện ở đầu giường này đây. “Con đang tìm gì thế?” Tấm màn lụa mỏng còn lay động chập chờn theo làn gió, nấp bóng sau tấm lụa mỏng là một nữ tử có khuôn mặt vô cùng tinh tế, chỉ là một bộ váy dài màu tím nhạt đang mặc trên người cùng với vẻ mặt không chút cảm xúc kia khiến cho bà càng có phần quý dị.

Tô Nguyệt Cẩm ngược mắt nhìn lên khuôn mặt có bảy phần tương tự mình kia, chỉ còn biết câm nín lặng thinh, rất thành khẩn chỉ vào khung cửa rồi nói: “Lần sau lúc vào ngài có thể gõ cửa trước được không?”

Cái tật im im thình lình xuất hiện này cũng nên sửa đổi đi thôi chứ. “Tại sao?” Nữ tử cau mày nhìn hần, như thể nghe được chuyện gì không hiểu nổi.

“Đi vào phòng ngủ của con trai mình mà còn phải gõ cửa à?”

Không phải chỉ khi đi vào phòng ngủ của con trai người khác mới cần phải chú ý cái này à.

Tô Thiên Tuế nghiêng người tựa vào thành giường. “Không tại sao cả, đây là vấn đề lễ phép, kể cả có đi vào phòng ngủ của con trai mình cũng phải gõ cửa”.

Trong một bầu không khí vô cùng kỳ dị, hai người họ chăm chú thảo luận vấn đề trước khi đi vào có nên phải gõ cửa hay không. Chỉ khổ cho Thẩm Hành đang nằm úp sấp dưới chăn.

“Phòng ngủ của con trai mình.”

Cả Khánh Nguyên triều này có ai có thể nói lời kia, cho dù có là kẻ ngốc nàng cũng biết người vừa mới xông vào là quốc mẫu Khánh Nguyên triều, Hoàng Hậu nương nương được lưu truyền có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành.

Cái gì gọi là không lưu luyến sống còn, xem như nàng đã cảm nhận sâu sắc được rồi. Nếu như có thể, nàng hy vọng ngay lúc này đây mình có một cái xẻng, nàng có thể đào luôn một cái lỗ trên giường, chôn mình vào đấy.

Sau khi trải qua một hồi thảo luận, nàng nghe thấy Hoàng Hậu nương nương ngang nhiên hỏi lại: “Rốt cuộc trong chăn là cái gì thế hả? Con trộm người sau lưng ta sao?”

Một câu nói thôi cũng đủ khiến nàng và Tô Nguyệt Cẩm rùng mình.

Tô Nguyệt Cẩm nhúc nhích đầu đáp lại: “Dù có sau lưng đi nữa cũng không tính là trộm đâu.”

Mẹ hần là con nhà tướng, đối với chuyện đọc sách trước nay vẫn khịt mũi coi thường, theo trình độ mà nói, học vấn của bà và Thẩm Hành có thể tạm xem là tương đương nhau.

“Hả, vậy con nói xem ai ở đó đó?”

Hoàng Hậu nương nương là một người cực kỳ tò mò, cho nên chuyện gì mình không biết bà vẫn luôn cực kì cố chấp.

Thẩm Hành đang ngây ngốc trong chấn đến mức mồ hôi ướt rượt cả bàn tay, nàng không biết rốt cuộc mình đang sốt sáng điều gì. Thậm chí nàng còn không dám nghe Tô Nguyệt Cẩm sẽ giới thiệu nàng ra sao.

Thị thiếp? Người trong phòng? Hay là...

“Là vợ con, con dâu tương lai của người.” Gần như không hề do dự, nàng nghe thấy giọng nói ôn hòa thản nhiên của hắn.

Chấn đập trên đầu bị một bàn tay mạnh mẽ lật lên, dung nhan tuấn tú kia cứ thế cười tươi nhìn mình, hắn nói với nàng là:

“A Hành, nàng tới gặp mẹ ta một chút.”

Thẩm Hành không biết phải dùng ngôn ngữ gì để hình dung sự chấn động trong thời khắc này đây, nàng chỉ biết là, sự rung động mạnh mẽ trong nháy mắt kia khó có thể diễn tả thành lời.

Có thể vẻ mặt nàng lúc này quá phần ngây ngốc, cho nên Tô Thiên Tuế rất thông hiểu lòng người nói với mẹ hắn một câu: “Tốt nhất mẹ nên ra ngoài trước đi, nàng bị giật mình rồi.”

Thẩm Hành không biết mình đi ra khỏi cửa Đoan Vương phủ cách nào, cũng không có ấn tượng mình đã dùng xong bữa sáng với đôi mẹ con kia ra sao.

Nói chung, vị Hoàng Hậu nương nương xinh đẹp giống như tượng băng kia quả thực đã khiến nàng bất ngờ, bởi vì từ đầu tới cuối bà không hề lộ ra bất kỳ chút kinh ngạc nào.

Chỉ nói rất tự nhiên: “À, vậy các con rửa mặt đi rồi theo ta đi ăn cơm, ta đói.”

Bà cũng xưng là “Ta”, chứ không phải “Bổn cung”. Lúc Thẩm Hành đang suy nghĩ đến thất thần thì vô tình đụng phải người ta. Khi mũi chân giẫm phải một bàn chân đi giày thêu hoa, nàng còn nghĩ, nền đất hôm nay sao lại cần chân thế nhỉ. Thân thể đột nhiên bị người ta đẩy mạnh, một tiếng nói chói tai theo đó réo lên.

“Tên khốn này từ đâu tới đây hử, đi đường không có mắt nhìn à? Cẩn thận đụng phải công chúa của chúng ta.”

Người đang nói là một nha hoàn mặc cung phục, vừa rồi nàng đập phải chân nàng ta. Thẩm Hành xoa xoa lỗ tai bị chấn động đến nhức đau, lướt mắt nhìn nữ tử mặc hoa phục cách mình mười bước chân. Là Thất công chúa Tô Nguyệt Hoa.

Khoảng cách xa như vậy, nàng muốn va vào cũng chẳng dễ dàng gì. Tìm cái cơ này thật không có đầu óc bao nhiêu.

Chỉ là có lúc, gặp phải người cầm tinh con chó thích cắn linh tinh, cho dù muốn giáo huấn cũng cần phải nể mặt chủ nhân của nó. Cho nên nàng đoan trang cúi người: “Vừa rồi đi đứng vội vàng quá, không nhìn thấy Thất công chúa, quả thực là thất lễ.”

“Thất lễ?” Nha hoàn nhú mày: “Làm công chúa kinh sợ, một câu thất lễ thì xong chắc?”

Nàng ta là cung tỳ bên cạnh Thất công chúa, thường ngày các nô tài khác vẫn phải nể mặt nể mũi nàng ta, gọi một tiếng tỷ tỷ. Hơn nữa Thẩm Hành chỉ mặc một bộ trang phục tầm thường, trên đầu cũng không có châu ngọc gì sất, nàng ta cũng xem như bách tính tầm thường.

Thẩm đại tiểu thư nhìn hai tay người kia đang chống ở ngang hông, giả vờ kinh ngạc hỏi lại:

“Không biết vị tỷ tỷ này là thiên kim nhà nào?” Công chúa còn chưa nói chuyện đã vội vàng ra oai, khó trách tuổi tác không nhỏ mà chỉ là nha hoàn nhị đẳng.

Dường như nha hoàn còn chưa kịp hiểu tại sao đột nhiên nàng lại hỏi như thế, nhất thời sững sờ không thể nói thành lời, trái lại, người phía sau dạo bước đi tới nói tiếp.

“Nhìn xem đây là ai nhỉ, ta đã thấy nhìn quen mắt mà, hóa ra là Thẩm đại tiểu thư của chúng ta.”

Thẩm Hành nghiêng đầu nhìn Lưu Nhã Quân cả người leng keng đầy châu ngọc, cùng với nữ tử mặc áo tơ trắng tinh bên cạnh.

Quần voan màu xanh nhạt, trang điểm nhẹ nhàng, dáng dấp vẫn thanh thanh tú tú như ngày trước, đây chính là bạn tốt thuở thiếu thời của nàng, sau đó gả cho Lâm Hi Hòa làm thiếp, Trương Văn Quân.

Hôm nay thật là náo nhiệt, thậm chí ngay cả bụng bự cũng chạy ra lên sàn, phải nói là tình hữu nghị giữa nữ nhân khó có thể tưởng tượng nổi là thế. Thuở thiếu thời, Thẩm Hành từng vì Trương Văn Quân mà ra mặt giáo huấn Lưu thiên kim đang bắt nạt nàng ta. Mà Lưu thiên kim cũng công khai tuyên bố, quyết không làm bạn với những kẻ tiểu môn tiểu hộ.

Bây giờ, Trương Văn Quân đã trở thành con dâu nhà Thừa Tướng, đủ tư cách khiến Lưu thiên kim phải có vài phần kính trọng, nàng có thể hiểu được. Thế nhưng Thất công chúa và Trương Văn Quân lại đi cùng với nhau. Nếu không phải là vì vị công chúa này khá là hào phóng, thì chính là do thủ đoạn của Trương Văn Quân càng ngày càng tiến bộ. Lưu Nhã Quân bên cạnh nhích lại gần vài bước, nhìn Thẩm Hành từ trên xuống dưới.

“Thẩm tỷ tỷ đang tính đi vào à, hay là mới từ Vương phủ đi ra? Bây giờ chỉ vừa mới sáng sớm thôi đó.” Lúc này đây mọi người còn đang dùng bữa sáng. Nếu định vào Vương phủ có nghĩa là vội vã tới bờ đờ Vương gia. Còn nếu là vừa ra khỏi Vương phủ nghĩa là... đáp án không cần nói cũng biết. Thẩm Hành thấy rõ sự xem thường trong mắt Tô Nguyệt Hoa.

Nàng nhếch miệng cười cười: “Là vừa mới đi ra, trong nhà còn có việc gấp, nếu mấy vị không có chuyện gì, Thẩm Hành xin phép đi trước.” Cho dù nàng có trả lời ra sao đi nữa cũng khó tránh khỏi bị giữ lại nghe mấy thứ tầm phào, nàng càng không có hứng thú ở lại xem người ta chế nhạo.

50. Chương 50: Cái Gọi Là Khuê Trung Mật Hữu

Chuyển ngữ: Địa Đản

“Ồ, đừng đi vội mà.” Lưu Nhã Quân bước nhanh về phía trước, ngăn nàng lại rồi nói: “Mấy ngày trước có nghe, gia yến ở phủ Vương gia là do tỷ tự làm? Sao ta lại không biết tỷ còn có tay nghề này vậy nhỉ, nhanh nhanh kể cho bọn ta nghe thử, cái bản lĩnh đó học được từ đâu đấy.”

“Người ta vẫn nói, leo vào quyền quý tốn công tốn sức sao kể hết, nhưng không ngờ Thẩm tỷ tỷ lại cực kì thông thạo. Nếu không ngại thì dạy chúng tiểu muội một hai câu, cho ta đây có thêm đôi ba kiến thức, được không?”

Dù có là đứa ngốc cũng nghe được ý trào phúng rõ ràng trong câu nói đó, đáy mắt mỗi người đều ánh lên ý cười khinh miệt.

Chỉ là con gái của một lễ quan nho nhỏ, từ lúc bắt đầu mưu toan gả cho nhà Thừa tướng đã là chuyện cười trong mắt các nàng rồi. Cho dù vào lúc đó, tôn nghiêm của một nữ tử đã bị chà đạp đến mức không lành lặn, nhưng các nàng lại muốn tin tưởng rằng, chẳng qua là “giấc mộng hoàng lương*” của nàng ấy không được như ý nguyện mà thôi.

*“Hoàng lương” có nghĩa là kẻ vàng. Ngày xưa có Lư Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lư Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nồi kê nhà hàng còn chưa chín. Ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi.

Lưu Nhã Quân hùng hổ kinh người, Thất công chúa sống chết mặc bay, ngay đến nha hoàn bên cạnh cũng làm ra vẻ liếc mắt nhìn nàng. Thẩm Hành cười cười tự giễu, cũng không cảm thấy cần để tâm gì nhiều.

Nhưng ngược lại là, Trương Văn Quân lại ưỡn cái bụng lớn, cau mày đẩy Lưu thiên kim một cái, “Nàng nói mấy chuyện này làm gì, đó là chuyện từ lúc trước rồi mà.”

Nói xong còn dụi dàng đi tới kéo tay Thẩm Hành, “Tính tình Lưu tiểu thư vốn vẫn luôn thẳng thắn, nàng ấy có nói gì nàng cũng đừng để tâm. Sức khỏe ta không tốt, hiếm khi có thời gian tới thăm nàng, nếu hôm nay đã gặp ở đây rồi thì mình tán gẫu nhiều thêm một lúc, cần gì phải vội vã quay về.”

Thân thể không khỏe à? Thẩm Hành mỉm cười, nhìn lướt qua cái bụng đang nhô lên của nàng ta.

“Từ trước đến giờ ta vẫn biết thân thể cô không khỏe.”

Dường như cũng cảm thấy mình “lỡ lời”, Trương Văn Quân vội vàng xoa bụng, mở to đôi mắt vô tội, lắc đầu đáp lại: “Ta, không phải ta có ý này.”

Dáng vẻ dịu ngoan khiến người khác động lòng, giống y hệt trước đây. Nếu như nàng chứng kiến vào nhiều năm trước đó, có lẽ Thẩm Hành đã bị dáng vẻ đáng thương như cỏ con của nàng ta lừa gạt.

Nhưng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, những thiếu sót trong suy nghĩ của nàng cũng đã được bù đắp ít nhiều. Năm đó, cái chân đau của cha mãi không khỏi, nàng cũng từng đến cầu xin Trương Văn Quân giúp đỡ.

Đáng tiếc là, vị Trương tiểu thư vốn xưng tỷ gọi muội với nàng này chỉ sai người hầu cầm mười lạng bạc đi ra, còn tiện thể cho người ta nhấn lại, nói mình đang lâm bệnh nặng, không tiện gặp khách.

Cũng chính vào lúc đó, nàng nhìn thấy một liên kiều đứng cách đó không xa. Vải màn màu xanh đen thêu thêm lá trúc vừa tao nhã mà tinh tế, cứ thế đâm thẳng vào mắt nàng.

Đó là chiếc kiệu của Lâm Hi Hòa.

Lúc đó, nàng đứng sững sờ trước cửa Trương phủ, cảm thấy mình thật quá buồn cười, có khác gì ăn mày đầu cơ chứ. “Lâm phu nhân nói như thế nào thì cứ như thế đi.” Nàng đưa tay hất bàn tay đang nắm cổ tay nàng ra.

“Nhớ lúc đưa con gái đầu lòng của cô đầy tháng cũng đâu có gọi ta, Thẩm Hành cũng xem như cô không muốn gặp. Giờ đã mang thai đứa thứ hai rồi, nhìn cũng biết Lâm đại nhân yêu thương cô bao nhiêu. Phu thê hai người vui vẻ là chuyện tốt, còn cần quan tâm oán hay không oán nữa làm gì?”

Sắc mặt Thất công chúa trở nên khó coi ngay tức khắc.

Nhưng mà Trương Văn Quân đã lão luyện bao lâu, vẻ cứng nhắc ngay lập tức chuyển thành vẻ mặt rung rung, nàng nói: “Nàng vẫn oán ta sao. Chuyện năm đó, chuyện năm đó, thật sự ta nào có biết gì, Hi Hòa cưới ta cũng là vì Lâm lão thái quân bệnh nặng, trước khi chết muốn ôm tôn tử, cho nên mới....”

Vẻ mặt vừa lo lắng, khó chịu lại thêm nét chần chừ, dù là ai cũng chẳng đành lòng mà nói nàng ta không đúng.

Thẩm đại tiểu thư cũng xúc động nhìn nàng. Thực ra nàng rất muốn đáp lại một câu thôi, nhi tử của cô còn chưa ra đời đâu, cô không định tích cho nó ít khẩu đức* hả người?

*đức từ lời, từ miệng

Còn cả vị lão tổ tông kia nữa, lúc Lâm Hi Hòa mới mười ba tuổi bà đã cưới hạc về trời, chẳng lẽ đã báo mộng quay về nói với người nhà họ Lâm muốn được ôm tôn tử?

Người đã chết rồi cũng lấy ra làm mảnh lối, lương tri của nàng ta đã mất hết sạch rồi.

Nhưng mà nàng cũng chẳng muốn vạch trần, bởi vì dù có nói ra, chỉ sợ đối phương cũng có thể chuyển đen thành trắng. Nhưng hình như Lâm phu nhân không định bỏ qua cơ hội tốt thế này, nàng ta chân thành nói tiếp, “Tiểu Hành, đúng là năm đó Hi Hòa yêu cô. Nhưng mà lúc ấy, cô chỉ một lòng muốn ngồi lên chính thất, bỏ quên chân tình mà chàng dành cho cô. Lúc đó cha cô chỉ mới là lục phẩm điện nghi, nếu cưới cô về áp lực sẽ cực lớn.”

“Nếu không phải cô cứ khẳng khái cố chấp phát thiệp mời cho đông đảo triều thần tới tham gia, thì sao có thể chọc giận thừa tướng đại nhân được kia chứ.” Mấy câu này của Trương Văn Quân dĩ nhiên là muốn nói cho Thất công chúa nghe.

Khoảng thời gian trước có một số lời đồn đại lung tung, nhưng sau một bữa Hồng môn yến của Tô tiểu thiên tuế, mọi chuyện lại quay lại bình thường. Sau khi các phu nhân được đóng gói cơm nước trở về nhà, có to gan hơn nữa cũng không ai dám bép xép lung tung.

Để giữ mối hôn sự này, đúng là nàng ta phải nhọc lòng vất vả. Thẩm Hành khẽ cười, nhìn lướt qua Thất công chúa.

Váy áo lụa là, ra chiều bành quang không màng thế sự, nhưng vừa nhìn đã biết là một bông hoa yếu ớt được nuôi trong nhà kính.

Dù nàng ta có gả cho Lâm Hi Hòa đi nữa thì sau này nhất định cũng sẽ bị Trương Văn Quân đè đầu cưỡi cổ.

Chuyện Lâm gia cưới chính thất chỉ ngày một ngày hai, thay vì lấy một chủ mẫu hồng hách thì chỉ bằng đưa bông hoa nhõng nhẽo này vào cửa. Vừa có thể củng cố địa vị trên triều đường cho phu quân, vừa có thể lấy được cái danh thị thiếp hiền lành. Trương Văn Quân tính toán đúng là hay thật.

“Sao Lâm phu nhân lại nói ta cố chấp phát thiệp mời, không biết là nghe ai nói vậy?”

Thẩm Hành vốn chẳng có nhân từ, quan hệ với Tô Nguyệt Hoa cũng chẳng được là bao, còn cả mấy lời kia bị đám người này nhai đi nhai lại nhiều năm qua như thế, nàng cũng ghét lắm rồi.

“Sao phu nhân không nói gì hết vậy? Đồn đại thì phải có bằng chứng, chẳng lẽ lời này là do Lâm đại nhân nói với cô? Vậy nếu hắn đã biết ta lên phát thiệp mời, sao không ngăn cản đi mà còn kết hôn tiếp làm gì? Còn nếu không phải do hắn nói, thì ai có thể rõ ràng mấy chuyện kia như vậy? Ngày hôm đó ta đã ngồi lên kiệu tám người khiêng, cho dù Lâm thừa tướng không đồng ý hôn sự này đi nữa, chuyện cũng đã ván đóng thuyền, ta làm một việc thừa thãi gây xôn xao dư luận như vậy nữa làm gì đây?”

Nàng bước từng bước một đến gần Trương Văn Quân.

“Cô là tỷ muội tốt của ta, thiệp mời cũng chỉ phát cho một mình cô thôi. Thực ra ta cũng rất muốn biết, tại sao những đại nhân quý phủ kia lại nhận được thiệp mừng với nét chữ giống hệt nhau như vậy.”

Chữ của Trương Văn Quân rất đẹp, nhưng lại rất ít người biết nàng ta còn có biệt tài giả chữ.

Nếu lúc trước không phải Thẩm Hành vô ý nhìn thấy tấm thiệp mời rơi xuống đất, có lẽ đến bây giờ nàng cũng không nghĩ chuyện này có liên hệ với người kia.

Tỷ muội tốt nhất của nàng lại giả theo chữ viết của mình để phát gửi thiệp mời, còn khiến cho nam nhân nàng yêu nhất tưởng rằng việc do mình làm ra.

Ngay cả chuyện thừa tướng Lâm Phương đột nhiên nghe tin mà vội vàng hồi phủ, chỉ sợ cũng có công của người này. Lâm Hi Hòa lạnh lùng bỏ mặc nàng như vậy, có lẽ hắn cho rằng, đối xử với một nữ nhân như thế, cho thêm chút bạc đã coi như hết tình hết nghĩa.

Trương Văn Quân và Thẩm Hành là tri kỷ nhiều năm, nàng ta vẫn biết tính nàng hay gây sự, dù người ngoài nói gì nàng cũng sẽ xem thường không giải thích.

Lúc trước nàng ta cũng lợi dụng điểm này, chắc chắn rằng Thẩm Hành sẽ không tìm Lâm Hi Hòa biện minh.

Nhưng nàng không ngờ là, rồi cũng có một ngày nàng ta biện luận lí lẽ một phen. Cách đó không xa, Thất công chúa không biết đang suy nghĩ điều gì, mà Lưu Nhã Quân lại là chẳng có việc gì nàng ta không làm được.

Trương Văn Quân cúi đầu suy nghĩ một lúc, đột nhiên nàng ta kéo Thẩm Hành đi về phía trước thêm hai bước.

“Tiểu Hành, cô nghe ta nói đã.”

Thẩm Hành nào biết nàng ta đang có ý đồ gì, theo bản năng muốn đẩy tay người kia ra.

Không ngờ nàng lại phát hiện ra, không biết từ bao giờ trên cổ tay nàng ta lại có thêm một thanh ám tiễn.

Lúc này hai người đang đứng rất gần nhau, khi mũi tên bắn về phía nàng, nàng bất giác dịch người ra sau, lòng còn đang kinh ngạc, tại sao nàng ta lại ra tay với mình trong tình huống này đây?

Thế nhưng, chỉ chớp mắt sau nàng đã hiểu. Bởi vì khi mũi tên đó vừa bắn ra, Trương Văn Quân cũng đồng thời lùi về sau mấy bước, cho đến khi ngã ngồi xuống đất.

Tầm bắn của ám tiễn rất xa, hơn nữa mũi tên còn khá nhỏ, không dễ gì bị người ta phát hiện. Từ xa nhìn lại sẽ không thấy được gì, có khi còn thấy tưởng nàng then quá thành giận đẩy ngã nàng ta.

Người mang thai không thể dễ bị thương, mà đây một cái như vậy, hậu quả thật khó lường. Cho dù nàng có lòng muốn đến đỡ nàng ta thì cũng không còn kịp nữa.

51. Chương 51: Gọi, Thì Sẽ Làm Sao?

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Thất công chúa và Lưu Nhã Quân đứng phía sau kinh ngạc thốt lên, Thẩm Hành dồn hết sức lao tới trước nhưng vẫn cách xa một bước.

Thấy chiếc bụng tròn kia sắp ngã lăn xuống đất, không ngờ bên tai lại vang lên tiếng gió vút qua.

Làn váy tím nhạt phiêu bồng vẽ thành một đường cong xinh đẹp giữa không trung, ngay lúc Trương Văn Quân sắp ngã sắp xuống đất thì thoáng cái đã có người đón được.

Tất cả mọi người đứng đó đều choáng váng, chờ đợi nhìn nữ tử lạnh lùng vừa đột nhiên xuất hiện. Nàng ấy ôm Trương Văn Quân, khuôn mặt sắc sảo hơi nhũn lại, rồi nói một câu vô cùng khó hiểu.

“Đứng đây tìm chết à?”

Sau khi nhìn rõ nữ nhân kia, Tô Nguyệt Hoa và Lưu Nhã Quân vội vàng quỳ xuống đất, Trương Văn Quân còn sợ sệt đến nửa ngày cũng không nói ra lời.

Nữ tử mặc bộ váy dài màu tím nhạt tao nhã kia, không ai khác, mà chính là người đang dưới một người trên vạn người – Hoàng Hậu nương nương. Trương Văn Quân run khóc môi cầm cập, cố gắng nặn ra mấy giọt nước mắt giả vờ đáng thương.

Ai ngờ Hoàng Hậu nương nương vĩ đại lại chẳng có ý nhìn xem, sau khi đỡ lấy nàng ta thì không chút kiên nhẫn vội buông tay.

Lưu thiên kim bên cạnh thấy thế thì chớp vội thời cơ, lo lo lắng lắng chỉ vào Thẩm Hành bẩm tấu: “Hoàng Hậu nương nương minh giám, mới vừa rồi Thẩm Hành đẩy ngã Lâm phu nhân, mưu toan giết chết đứa bé trong bụng nàng ấy, đúng là làm cho người ta run sợ. Thỉnh cầu Hoàng Hậu nương nương thay Văn Quân phân xử, cho nàng ấy một câu trả lời.”

“Nhi thần cũng có thể làm chứng, là Thẩm Hành đẩy Trương Văn Quân. Đường đường là một tiểu thư quan gia nhưng lòng dạ lại độc ác đến vậy, đến một đứa bé chưa chào đời mà cũng không buông tha.”

“Chúng nô tỳ cũng có thể làm chứng.”

Người ta vẫn nói cây ngã do người đẩy, cái cây Thẩm Hành này vốn gốc rễ chẳng sâu, các nàng cùng nhau đẩy, cũng ung dung nhẹ nhàng.

Ý đồ mưu hại dòng dõi người khác, tội này quả là nghiêm trọng. Nhìn “nhân chứng” quỳ đầy đất, lần đầu tiên Thẩm đại tiểu thư bắt đầu suy nghĩ sâu xa, nhân phẩm của mình sao lại kém đến mức độ này, đến Thất công chúa chưa gặp qua vài lần và mấy nha hoàn lần đầu gặp gỡ cũng đều ghét nàng như vậy.

Miệng đời nung chảy vàng, nàng có trăm cái miệng cũng không thể nào bào chữa.

Thế nhưng, ngoài dự liệu, Hoàng hậu nương nương lại không hề thấy chuyện này có gì to tát.

“Các người muốn làm chứng cái gì? Tự nàng ta không đứng vững, liên quan gì tới Thấm Hành đây?”

Mặc dù bà không nhìn thấy tình hình lúc đó, nhưng lúc đón được nữ nhân kia, rõ ràng bà cảm nhận được, nàng ta theo bản năng đã chếch người về phía bên phải chỗ có ít sỏi đá nhất, có thể giảm bớt thương tổn cho chính mình. Người bị người khác đẩy ngã bất ngờ thì sao có thể dự đoán được phương hướng mà ngã xuống? Cái trò vật vãnh này, bà lăn lộn trong cung bao nhiêu năm còn nhìn thấy ít sao?

Nếu câu này do Thấm Hành tự nói, thì dù nàng có thanh minh mãi cũng khó địch nổi miệng lưỡi nhiều người, nhưng lời kia lại là do Hoàng Hậu nương nương nói đấy, nhất thời tất cả chẳng còn ai dám cãi.

Sắc mặt Trương Văn Quân cứng đờ, nhưng lại vô cùng thông minh khi im lặng, chỉ tỏ vẻ khúm núm liếc mắt lên nhìn Thất công chúa.

Tình cảnh phút chốc đóng băng, Hoàng Hậu nương nương cũng không thèm để ý, bà thông thả đi tới trước mặt Thấm Hành, mặt vô cảm nói:

“Trong cung ta nuôi một con chồn tuyết mắt đỏ, con có muốn qua xem không?”

Chồn tuyết, mắt đỏ?

Đề tài vừa chuyển sang này cũng quá không liên quan ấy nhỉ.

Thấm đại tiểu thư ngơ ngác nhìn bà. “Ngài nói, là Bạch Thánh Huyền sao?”

Cái tên họ kia Tô Nguyệt Cẩm từng nhắc tới, sủng vật khó nuôi?

Trên mặt Hoàng Hậu nương nương vẫn là dáng vẻ trong trẻo lạnh lùng như cũ, chỉ có điều trong ánh mắt lại có thêm chút tâm tình khó hiểu. Có vẻ như là... đặc ý?

“Chính là nó. Ta dẫn con đi xem, nhìn nó trông rất đẹp.”

Bà nuôi nhi tử đúng là chẳng ra sao, nhưng riêng con chồn tuyết này thì nuôi quả không tồi.

Thấm Hành chật vật cất tiếng: “Bây giờ, đi ngay sao ạ?”

Xin ngài, tốt xấu gì cũng nhìn qua mấy thiếu nữ... miệng sắp sùi bọt mép kia chứ?

“Không thì sao chứ?” Bà nhú mày.

Nhưng mà sự thực chứng minh, Hoàng Hậu nương nương vẫn còn chút mắt nhìn, bởi vì trước khi nhắc chân đi, lão nhân gia ngài vẫn rất trịnh trọng nói với các nàng một câu:

“Ta muốn khởi giá, các người cũng nên đi ăn cơm đi.”

Dáng vẻ như thế ta đây rất là bận rộn trăm công nghìn việc, nhưng ai sáng suốt đều hiểu ra, vị nương nương này xưa nay chẳng làm được chuyện gì đứng đắn.

Trương Văn Quân nghe vậy thì yên lặng nâng khăn gạt lệ, dáng vẻ oan ức cực kỳ.

Thất công chúa ở bên nhìn thì đầu thế đành lòng, nàng không cam lòng rê đầu gối lên vài bước.

“Nhưng mà mẫu hậu, vừa rồi rõ ràng nhi thần thấy Thấm Hành đẩy Trương Văn Quân, ngài như vậy...”

Nàng ta không dám nói bà làm vậy là bất công thiên vị, nhưng cũng không muốn cứ như thế mà buông tha Thấm Hành.

Mỗi một kẻ đương nhiệm sẽ đều tự động tưởng tượng người tiền nhiệm thành kẻ địch giả tưởng, Thấm đại tiểu thư quý thôi cũng trúng đạn, nàng càng sâu sắc ý thức được rằng, sau này mình ít đi ra ngoài là tốt nhất.

Hoàng Hậu nương nương sửa sang lại làn váy, ném lại một câu:

“Nhìn thấy cũng không nhất định là sự thật. Nếu mắt đã không tốt thì nên dụng tâm suy nghĩ nhiều hơn một chút, tuổi còn trẻ quá mà, sao lại không có đầu óc như vậy chứ?”

Sau đó, bà cũng chẳng nhìn về mặt đối phương, trực tiếp lôi Thấm Hành ngồi lên phượng giá tiến cung.

Lời nói này kỳ thực còn có thâm ý khác, chỉ tiếc Tô Nguyệt Hoa không thể hiểu được ý tứ kia. Trương Văn Quân siết chặt khăn lụa trong tay, cả người đổ mồ hôi lạnh.

Thẩm đại tiểu thư chưa từng vào cung, ngoại trừ vài lần ăn qua ngự thiện cha nàng mang về, nàng không hề có bất cứ liên quan gì tới cung cấm. Ngồi ở trong phượng liễn to đùng, đột nhiên nàng lại lý giải được, vì sao mỗi lần xuất hành người trong cung lại phải phô trương như thế.

Bởi vì đoạn đường từ khi “Xuất môn” đến khi “Hồi môn” này, không phải xa bình thường. Hoàng Hậu nương nương ngồi xếp bằng trên đệm lót màu vàng kim, hào phóng lấy một quyển thoại bản ra đưa cho nàng.

“Cầm giết thời gian đi, xem xong là đến nơi rồi.”

Nàng cúi đầu nhìn độ dày của quyển sách kia, im lặng nhận lấy. Hai người đều không phải người nói nhiều, dọc đường đi mỗi người đều đọc đến cực kì thích ý.

Trên đường tiến vào Nguyệt Hoa Môn, đột nhiên Hoàng Hậu nương nương lại nghiêm túc hỏi nàng.

“Vừa nãy ta bỏ đi như vậy có phải không giữ mặt mũi cho Tô Nguyệt Hoa không nhỉ?”

Cho dù không phải con ruột của mình, nhưng hình như cũng phải làm cho ra vẻ.

Thái dương Thẩm Hành rần rật lên, nàng thật lòng rất muốn hỏi một câu.

Có phải phản ứng của ngài đã quá chậm rồi không? Thất công chúa cũng đã cách xa tới mức chỉ còn một chấm đen, ngài có định bay sang kiểm lại cho nàng ta chút thể diện không đó?

Nhưng ngoài miệng nàng cũng chỉ có thể cứng ngắc đáp một câu:

“Thần nữ ngu dốt, cũng, cũng không hiểu lắm những thứ này.”

Hoàng Hậu nương nương phút chốc lại xoay chuyển, “Nhưng mà hôm qua mẹ của Tô Nguyệt Hoa mới lấy mấy thứ đồ sứ ở chỗ ta, ta không ưa con gái nàng ta, hình như cũng không có vấn đề gì.”

Thẩm Hành ngẩng mặt nhìn trời, nàng cảm thấy, Tô Thiên Tuế trưởng thành thành đáng vẻ không đáng tin như bây giờ, đúng là không thể không có công lao của Hoàng Hậu nương nương.

Phượng Miên Cung còn sang trọng hơn so với tưởng tượng của nàng, bên ngoài rường cột trạm trở uy nghi không gì nói hết. Nhưng khi đi qua mấy đoạn hành lang, Chính Điện mới thực sự hiển lộ dáng vẻ chân thật nhất của cung điện này.

Cỏ dại rậm rạp, rừng rậm xanh um, che đầy hết châu ngọc xa hoa bên dưới, khiếu thưởng thức đặc biệt này quả nhiên y hệt Tô Thiên Tuế. Chỉ có điều Hoàng Hậu nương nương vẫn cao hơn một bậc, bởi vì ngay cả lá rụng đầy đất ngài ấy cũng không cho người ta quét dọn. Hai người bước trên thảm lá rụng rậm rạp, cảm giác mờ ảo như thể bước trên mây.

Thời điểm Bạch Thánh Huyền lên sàn quả nhiên vô cùng thu hút ánh nhìn của người khác. Một khối tròn vo trắng như tuyết, cười to “khanh khách” lao xuống từ mái hiên, như sấm chớp rạch ngang trời.

Chỉ là, tia chớp này có hơi bị to, cho nên nói nó giống một đám mây to nện xuống mặt đất mới càng thêm chân thực. Trước đây Thẩm Hành chưa từng tiếp xúc với thứ động vật này, cũng không nghĩ tới nó có thể phát ra tiếng cười như người vậy. Nhưng thấy cục tròn trắng như tuyết kia tung tăng cọt cọt lui bên chân Hoàng Hậu nương nương, con mắt đỏ như mã não cũng vô cùng đặc biệt mới mẻ.

Có vẻ tâm tình của Hoàng Hậu nương nương không hề tệ, hình như còn muốn ôm nó lên sờ một cái, chỉ là vừa ôm được một nửa lại vì nặng quá mà không thể không vứt lui xuống đất.

Bụi mù tung bốn phía, Bạch Thánh Huyền ngã chổng vó lên trời, nằm dưới đất ” a a ” bất mãn, ăn vạ dùng móng vuốt khua hết mấy thứ hỗn tạp trên mặt đất đến chân nương nương, chát a chát a, như thể muốn chôn.

Thẩm Hành nhìn thấy thú vị, buột miệng nói một câu: “A Bạch mập mập này, nhìn thật đáng yêu.”

Nàng thật lòng khen ngợi, nhưng vẻ mặt của Hoàng Hậu nương nương dường như hơi quái dị.

“Bạch Thánh Huyền, không thích người khác gọi nó là A Bạch.”

Nó có thể nghe hiểu tiếng người à? Thẩm Hành kỳ lạ nghiêng đầu, “Gọi thì sẽ làm sao ạ?”

Vừa mới nói xong, trong nháy mắt nàng đã bị cục lông tơ tròn vo kia nhảy lên tập kích.

52. Chương 52: Nói Tiếng Người

Nàng chưa từng tưởng tượng ra, một con vật yêu lại có được khả năng phá hoại phi thường đến vậy, dưới lớp lông dài là thân hình mập mạp cường tráng như heo như lợn, làm nàng hoa cả mắt.

“Xì xì”. Âm thanh báo hiệu lúc nó bắt đầu nổi giận, bốn chân ngắn lập tức vung ra những móng vuốt sắc nhọn như câu, kết hợp với đôi hàm răng sắc bén, nó nhanh chóng quắp lấy một đồng cỏ đại ném tới trước mặt nàng.

Ban đầu Thẩm Hành chỉ cảm thấy hơi buồn cười, cái đồ mập mạp này hình như rất yêu thích cỏ đại thì phải. Đồng đôi nhà nàng công phu không hề kém, muốn né tránh quả thực dễ như trở bàn tay, nhưng nàng không ngờ đến là, ném cỏ đại cũng là một chiêu thức của Bạch Thánh Huyền.

Ngay khi nàng lui về phía sau theo bản năng, nó thành linh nhún người nhảy lên cánh tay nàng. Và với cân nặng phi thường đó, chắc chắn là, không cần phí công cũng đủ hất văng Thẩm đại tiểu thư lên mặt đất.

Văng văng bên tai là tiếng cười khanh khách vì “gian kế đã đạt được” của nó, hai móng vuốt ôm lấy cánh tay định há mồm cắn lên. Nếu lúc này nàng vung tay đánh nó hôn mê thì cũng không phải là không được. Chỉ có điều, vừa mới giờ cao tay, cánh cửa chính trong viện đã bị đẩy ra mạnh mẽ.

Một người mặc hoa phục nương nương không đếm xỉa đến sự ngăn cản của đám nô tài, nổi giận ùng ùng xông vào đây. Hôm nay đúng là ngày không nên xuất hành mà. Thẩm đại tiểu thư nhắm mắt, dứt khoát dang cánh tay bé nhỏ của mình lên, để cho Bạch Thánh Huyền dễ dàng cắn tới. Nội tức của người tập võ tất nhiên sẽ không giống với người thường, bởi vậy nàng cũng không nghĩ mình có thể giấu giếm được hoàng hậu. Nhưng nếu để cho người ngoài biết chuyện, khó tránh khỏi mang đến phiền toái không cần thiết. Dù thế nào đòn này cũng không thể ra tay. Nhưng mà, cảm giác đau đớn trong tưởng tượng cũng không hề xảy ra.

Vào thời khắc cuối cùng, Hoàng hậu nương nương đã kịp đưa tay giữ chặt miệng con chồn trắng, ném thẳng nó ra ngoài chân tường. Ngoài bức tường vang lên một tiếng động vô cùng mạnh bạo, Hoàng hậu nương nương thần nhiên ngồi xổm trên mặt đất, đối diện với nàng: “Tính tình của con, không tồi đâu.”

Bà thích những người đơn giản, mà Thẩm Hành lại rất biết giấu mình, cũng hiểu tiến hiểu lùi, ánh mắt của nhi tử nhà mình đúng là quá tốt. Thẩm Hành cứng đờ tại chỗ, sau một lúc lâu cuối cùng cũng hiểu ra.

“Người cố ý dùng Bạch Thánh Huyền đến thử thần thiếp?”

“Đúng vậy” – Người trả lời vô cùng thẳng thắn.

“Thế nếu thần thiếp không gọi nó là A Bạch thì sao?”

“Ta sẽ bảo nó nhào tới cắn con luôn”.

Thẩm đại tiểu thư cảm thấy gân xanh trên trán sắp nổ tung luôn rồi. “Vậy vị nương nương này cũng là do người sắp xếp?”

“Không phải”. Vốn bà có gọi đường muội của mình tới. Còn vị này là...

Hai người đồng thời quay sang, đồng thanh hỏi người đang bước tới: “Cô tiến vào đây làm gì?”

Ta tiến vào làm gì à? Lạc quý nhân đứng yên tại chỗ giận dữ giậm chân, giờ mới biết nàng ta là người sống hả? Nhưng trên mặt nào dám tức giận gì, nàng ta buộc lòng phải hít sâu một hơi rồi đáp: “Thần thiếp tự ý đến thỉnh an hoàng hậu, nhân tiện muốn hỏi nương nương một việc.”

“Ồ, vậy thì hỏi đi.” Hoàng hậu nương nương thoải mái gật đầu, còn bày ra dáng vẻ vô cùng khoan dung rộng rãi. Nhưng Lạc quý nhân lại cảm thấy người này đang xem thường nàng ta. Từ khi nàng ta bước vào cửa, hai người này đã không thèm liếc mắt nhìn mình lấy một cái. Còn người đang ngã trên đất kia rốt cục là ai đây, sao không hành lễ? Có lẽ Hoàng hậu nương nương đang bày mưu đặt kế, không muốn giữ thể diện cho nàng ta.

Gương mặt không khỏi cứng đờ, nàng nói: “Nương nương ít khi hỏi đến việc trong cung, không nghĩ nô tài trong phủ Nội vụ lại càng lúc càng không giữ quy củ như thế này, đưa tới một đám nô tài hầu hạ chẳng ra sao. Còn người là do ma ma nào đưa tới, thấy bản cung mà không lo hành lễ. Ai dạy quy củ cho người thế hả?” Hoàng hậu thì nàng ta đâu thể nói, nhưng đến một nha hoàn trong cung cũng không thể quát tháo được sao?

Ngày thường Thẩm đại tiểu thư vẫn có thói quen ăn vận quần áo tùy ý, bị người ta nhàm tưởng nha hoàn cũng không phải lần đầu tiên, chẳng qua đột nhiên lại xối xả mấy câu đó lên người mình, nàng cũng thoáng ngẩn ngơ.

Lễ tiết ở Khánh Nguyên triều có phần hơi phiền phức, từ phi trở lên thì phải quỳ lạy hành lễ, từ phi trở xuống thì chỉ cúi người. Tuy rằng vị này cả người chỉ toàn châu toàn ngọc, nhưng cung phục lại không ghi rõ phẩm cấp gì. Nàng có chút đắn đo, rốt cuộc nên dùng lễ nghi gì mới hợp. Cũng may bên cạnh có Hoàng hậu nương nương giúp nàng giải vây, vừa kéo nàng đứng dậy, bà vừa nói: “Gật đầu là được.”

Gật đầu? Cái lễ gì vậy? Nhưng nếu do Hoàng hậu nương nương nói ra, Thẩm Hành cũng không thể không nghe, nàng cố gắng trịnh trọng gập cổ, nói: “Thần thiếp có lễ”.

Nàng ta lại dám cúi đầu! Lạc quý nhân vỗ ngực thụt lùi từng bước, suýt chút nữa đã hộc máu mà chết.

“Đây là người đang nhục nhã thần thiếp sao?” Cho dù nàng ta bị giáng từ phi tâu xuống quý nhân, rồi từ quý nhân bị giam đến lãnh cung, nhưng tốt xấu gì cũng từng là chủ tử, bảo nha hoàn tùy tiện gật đầu để tống cổ nàng ta? Có còn thiên lý không nữa thế?

“Thế mà là nhục nhã à?” Hoàng hậu nương nương bình tĩnh ngồi trên ghế đá. “Lúc cô xông tới đây, ngay cả đầu cũng không gật chào bốn cung đầu đấy, bốn cung cũng không thấy sao mà.” Một câu nói nhẹ nhàng băng qướt, thậm chí còn không thèm tăng thêm nhấn nhá, nhưng lại khiến Lạc quý nhân không nói được lời nào. Địa vị của Hoàng hậu cao quý nhất lục cung, nàng chậm trễ như thế thì đúng là phạm thượng. “Thần thiếp vì tình thế cấp bách, lúc này mới...” Ngày thường nàng ta vẫn ứng xử vô cùng khéo léo, giờ nhìn thấy nữ nhi của mình nước mắt như mưa mới quên đi quy củ.

“Không sao cả, ngồi xuống nói chuyện đi.” Lạc quý nhân xấu hổ cúi đầu. “Thần thiếp vẫn nên đứng đáp lời thì hơn.”

Trước giờ Hoàng hậu nương nương vẫn rất hiểu ý người, nàng ta nói phải đứng thì cứ tùy ý vậy.

“Cô tới đây là vì chuyện của Tô Nguyệt Hoa chẳng?”

Năm nha đầu kia mười hai tuổi, Lạc quý nhân bị giáng chức thì đưa cho bà làm con trên danh nghĩa, bên ngoài thì kính trọng bà như mẫu hậu, chỉ khi gặp phải chuyện gì uất ức mới chạy tới lãnh cung khóc lóc kể than. Dù mẹ đẻ không quyền không thế nhưng cũng sẽ vì con mình mà hết lòng ra mặt, nha đầu kia muốn dựa vào điều đó. Nhưng sao nàng không thử nghĩ, nếu vì thế mà chọc mào tai vạ, liên lụy đến mẫu thân của mình thì biết làm sao đây.

“Là như vậy, Nguyệt Hoa nói nó gặp một số chuyện ở ngoài.” Lạc quý nhân thử thăm dò. “Nghe nói lúc ấy nương nương cũng có mặt, nhưng mà có thể vì không rõ đầu đuôi. Khuê nữ nhà Thẩm Quát – Thẩm Hành đấy ngã con dâu của Lâm thừa tướng, người người ở đó đều nhìn thấy, nhưng ngay cả một chút xấu hổ nàng ta cũng không hề có, đúng là quá phận. Lễ vu chi nhân, do tửu chi hữu bích dã*. Quân tử lấy hậu, tiểu nhân lấy mỏng. Cho nên mới nói người không có phép tắc thì không lớn được, làm chuyện bất thành.”

*Khổng Tử nói: Lễ chi vu nhân, do tửu chi hữu bích dã. Ý chỉ: bích là đồ đựng. Lễ phép lịch sự đối xử với người ta, như động tác đổ rượu vào bình, là quy củ, thể thống mà mọi người phải nghe theo.

“Nói tiếng người đi”. Hoàng hậu nương nương hết nhẫn nại ngắt lời.

“Dù gì Tô Nguyệt Hoa cũng là thất công chúa, trên danh nghĩa lại là nữ nhi của người, tốt xấu gì ra ngoài cũng phải giữ mặt mũi cho nó chứ? Giờ thành ra như vậy, ngày sau sao nó có thể sống yên trước mặt các nữ quan gia?”

Quả nhiên làm gì có chính nghĩa nhân gian. Hoàng hậu nương nương ngược mắt nhìn nàng ta. “Có đặt chân cũng được đạp lên người khác. Tô Nguyệt Hoa có muốn gả cho Lâm Hi Hòa hay không là do chính nha đầu đó lựa chọn, nó muốn ra mặt cho thiếp thị người ta, không ngại vất luôn danh dự ở ngoài đường cũng là chuyện của nó. Dù có muốn dựa, thì hoàng gia cũng không thể nâng đỡ nó cả đời.”

“Vậy ngài giúp Thẩm Hành chẳng lẽ không phải vì nhi tử của mình yêu thích nàng ta sao?”

Lạc quý nhân sống qua ngày nơi lãnh cung, từ lâu cũng không còn trông mong điều gì nữa, điều vượng bận duy nhất cũng chỉ là nữ nhi của mình.

“Nói ra không sợ ngài tức giận. Thẩm Hành đó chẳng qua là bần nhão không trát được lên tường. Lúc gả cho Lâm gia chuyện náo loạn biết bao người cười chê. Thôi thì không nói đến bộ dạng thế nào, học vấn ra sao, chỉ riêng đức hạnh của nàng ta thôi đã không đủ tư cách vào cửa chính hoàng gia rồi.”

Thanh danh bên ngoài của Thẩm đại tiểu thư đúng là không tốt, chuyện này nàng đã biết rõ từ lâu, nhưng bị người ta soi xét ngay trước mặt như vậy thì quả là lần đầu. Thấy Lạc quý nhân nói đến nỗi nước miếng bay tung tóe, nàng cố gắng bưng chén trà nhỏ đưa cho nàng ta uống tạm. Hoàng hậu nương nương một tay đỡ đầu lười biếng đáp: “Thế à, chẳng qua là mình ta yêu thích thôi.” Cửa chính Hoàng gia cũng là cửa, nào có gì to tát.

“Vậy cũng không thể để mặc một người tiểu môn tiểu hộ đưa vào trong cung được. Dù thần thiếp chưa gặp nàng ta nhưng nghe tên tự cũng đã biết không có học thức gì. Một cô nương mà lại tên là “Hành”. Hành là cán cân, một khúc gỗ bình thường ngờ nghệch, nghe đã không thấy quý khí.”

Hóa ra tên của nàng còn rất được chú ý à? Thẩm Hành yên lặng gật đầu, vô cùng chiêm nghiệm. Hoàng hậu nương nương cũng gật đầu, bà từ tốn nói với Lạc quý nhân: “Phan Chi Hoa nghe cũng chẳng hay gì cả, vậy mà cô còn làm Lạc phi nhiều năm thế đấy.”

“Nhiều Nhiễm! Ngài, ngài không được gọi thẳng tên ta như thế.” Mọi người đều biết điều kiêng kị nhất của Lạc quý nhân là bị nhắc tới khuê danh quê mùa của mình. Năm đó khi nàng được sắc phong, việc đầu tiên nàng làm là đổi tên Phan Chi Hoa thành Phan Phủ Liễu. Đây cũng là ngọn nguồn của nỗi oán hận Nhiều Nhiễm hoàng hậu kéo dài bao lâu, cũng là do hoàng hậu năm lần bảy lượt nhắc đến tên mình năm đó.

“Tên và diện mạo đều là do cha mẹ cho mình, cần gì phải bận tâm quá nhiều như vậy, theo ta thấy, tên Phan Chi Hoa cũng không có gì không tốt, dễ đọc lại dễ nhớ.”

Cả người Lạc quý nhân đều run lên.

“Ta ít hỏi chuyện Tô Nguyệt Hoa là vì nó đã không còn là đứa bé trẻ người non dạ. Cô ở hậu cung nhiều năm như thế, bản lĩnh tranh quyền đoạt thế cũng không ít, sao lại quên dạy dỗ nữ nhi nhà mình. Có thiếp thị nào mà tầm thường được không, chẳng lẽ cô nghĩ Trương Văn Quân kia lại là người nhu nhược?”

Bà đứng lên vỗ nhẹ vai nàng ta. “Cưng chiều cũng không hẳn là việc tốt, cô nên cho nó học thêm cách nhìn người ra sao.” Cung bào màu tím thoáng phát lên, người kia đã trực tiếp kéo Thẩm Hành đi thẳng, để lại Lạc quý nhân đứng đó sững sờ, nhìn theo bóng lưng kia rất lâu mà không bình tĩnh nổi. Có lẽ bà ta nói đúng.

Người như Nhiều Nhiễm hoàng hậu đúng là chẳng có mấy ai, mặc cho mấy người ở lãnh cung như nàng được tùy ý đi lại, thậm chí thỉnh thoảng có phạm thượng bà cũng không để tâm để ý. Nàng và Tô Nguyệt Hoa đều giống nhau, được bao dung nên vui mừng quá đỗi, thế cho nên mới quên đi những góc khuất âm u không nhìn ra ánh sáng.

53. Chương 53: Vị Thuốc

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Thẩm Hành được Tô Thiên Tuế đón từ trong cung ra. Khi xa giá tới Phượng Miên cung, Hoàng Hậu nương nương vẫn còn đang rất nghiêm túc đem một quyển tự truyện nhét vào tay nàng. “Về xem chút nhé, con sẽ cảm thấy có ích đó.”

Lúc đó nàng cảm giác như mình đã nhặt được chí bảo.

Tự truyện của Hoàng Hậu nương nương đó, không phải loại thoại bản mà những tiên sinh tầm thường có thể viết ra đâu. Cầm lên Thiên Kiều rao bán, ít nhất cũng phải được một vạn tám ngàn lượng.

Mấu chốt nhất là, cái này thể hiện sự coi trọng của lão nhân gia bà đối với nàng, là một loại thưởng thức. Cô nương nhà bình thường muốn xem, cũng không có cơ hội mà xem đâu.

Ngồi ở trong liễn kiệu rộng lớn, nàng thận trọng mở ra, ngay sau đó, thư pháp rồng bay phượng múa bên trong đã mê mẩn nàng đến mức không thể nào kiềm chế. Vừa nhìn đã biết chính là bản gốc viết tay, dù người cầm bút lông chữ viết không đẹp lắm, nhưng nàng vẫn hiểu, những nét phẩy hỗn loạn kia cũng là một thứ bản lĩnh lạ thường.

Bình quân mỗi dòng sẽ xuất hiện vài cái vòng vòng gạch gạch biết bao thần bí, khiến người ta phải nghiêm túc suy nghĩ sâu sắc, khi viết lên những dòng này, rốt cuộc bà muốn bày tỏ điều gì.

Chữ viết xiên xẹo, rất giống với tiêu chuẩn học thức bình thường của nàng, đây quả thực là phương hướng tương lai để nàng cố gắng a. Thẩm Hành dám giơ tay lên trời khăng định, trên đời này hiện nay có thể đọc hiểu chữ viết của Hoàng Hậu nương nương, ngoại trừ Hoàng Thượng và Thiên Tuế, cũng chỉ có mình nàng.

Tô Nguyệt Cẩm nghiêng khỏi đệm lót nói với nàng: “Đừng đọc trên xe, cẩn thận hỏng mắt.” Nàng vô cùng kiên định lắc đầu: “Đây là bản đơn tuyệt thế, nó có một sức hút khiến người ta không thể kháng cự được đâu.”

“Bản đơn sao?”

Tô Thiên Tuế nhìn đồng chữ viết phía trên rồi ho khan một cái, nhưng nhẩn nhện không nói gì.

Trái lại Quế Viên ngó dáo dác nhìn một chút, ngu ngơ nói: “Cái này, nô tài cũng có một quyển. Thẩm đại tiểu thư muốn đọc, có thể cầm về xem cùng, thực sự không cần nóng vội nhất thời.”

Quế Viên cũng có một quyển? Sao mà thế được? Thẩm Hành sững sờ nhìn lão: “Quyển kia của ông cũng là nương nương đích thân viết à?”

Quế Viên lắc đầu liên tục không ngừng.

“Không phải.”

Như thế ít nhiều cũng khiến trong lòng Thẩm Hành thoải mái hơn một chút, nàng đã nói mà, nàng được chăm sóc đặc biệt đó.

“Nhưng quyển trong tay cô nương vốn cũng không phải nương nương tự tay viết. Nương nương không viết chữ đâu, những thứ trong thoại bản đều là do ngài ấy đọc, để cho Bát Bảo cô cô bên cạnh viết giùm”.

Viết giùm? Thẩm Hành cứng đờ người, vẫn không từ bỏ ý định cố hỏi một câu.

“Sao ông biết quyển này là Bát Bảo cô cô viết?” Không biết viết chữ chẳng lẽ lại không luyện tập? Không biết chừng hai năm qua Hoàng Hậu nương nương đã tiến bộ không ngừng, muốn luyện viết văn cũng không phải không thể.

“Bởi vì Bát Bảo cô cô là cô ruột của hần, có phải bà ấy đích thân viết hay không, nhìn qua là biết.” Tô Thiên Tuế có phần bất đắc dĩ nhìn bàn tay nhỏ cầm quyển sách đang khẽ run rẩy của Thẩm Hành.

“Năm đó mỗi cung nhân đều được phát một quyển. Nương ta còn đưa một quyển sách nhỏ, yêu cầu từng cung nhân ghi lại cảm tưởng của mình. Nhưng mà nàng cũng không cần quá khó chịu, mấy năm qua bà ấy không đưa cho ai nữa, có lẽ là thấy nàng hợp ý nên mới đưa cho nàng.”

Thẩm Hành nước mắt lã chã gập đầu, vẫn đem quyển sách kia cất vào trong ngực. Cho dù không phải bản đơn, cũng có thể bán được mười, hai mươi lượng.

Hơn nữa, dáng vẻ Hoàng Hậu nương nương ngồi thẳng trên ghế đá nói chuyện với Lạc quý nhân kia, nàng vẫn rất thường thức. Đoan trang khí khái, không hề có sự ngang ngược của người đứng đầu Đông Cung, nhưng lại khiến người ta một lòng thần phục.

“Chủ mẫu bình tĩnh tự tin ta đã thấy, nhưng có thể không chế tâm tình thỏa đáng như vậy, không hề lộ ra chút tâm trạng nào ra, từ khi ta hiểu chuyện đến nay, Hoàng Hậu nương nương là người đầu tiên có phong phạm như thế, thật sự rất có tu dưỡng.”

Trong thiên hạ, thử hỏi có mấy người có thể có khí khái như vậy.

Tô Thiên Tuế nhìn cô nương nào đó đang kích động, vuốt vuốt mái tóc của nàng.

“A Hành, thực ra nương ta bị liệt mặt, đã chữa nhiều năm nhưng vẫn không khởi sắc. Kể cả khi ngoại công ta tạ thế, về mặt bà cũng vẫn vậy thôi.”

Việc này chẳng sớm thì muộn nàng cũng sẽ được biết, không bằng nói cho nàng sớm một chút.

Khoảng hai năm gần đây mẹ hần còn để lộ tâm trạng của mình qua ánh mắt, chứ lúc hần còn nhỏ, nhiều lúc còn tưởng mẹ mình là một bức tranh cơ.

Nghe vậy, Thẩm đại tiểu thư vốn còn đang mỉm cười, khoe miệng lập tức co rút muốn hôn mê.

Thời gian trôi đi quá vội vàng, chớp mắt, lại một mùa mới tới. Thu đi đông đến, mang theo cái rét cắt da cắt thịt, vạn vật xơ xác tiêu điều, tuyết trắng bay phất phơ, đậu khắp cành cây ngọn cỏ, nhuộm trắng cả kinh thành. Vây quanh chậu than ăn khoai lang nướng, nhân tiện thưởng thức đông mai là thú vui tao nhã lịch sự nhất của Thẩm gia. Mỗi khi tới thời tiết này, đều là lúc nương Thẩm Hành chuẩn bị trở về, áo vải trên người Thẩm Quát cũng sẽ đổi thành áo thêu vải cây nhũ trúc, cành lá đung đưa.

Trong tiểu viện, cha con hai người ngồi ngay ngắn trên băng ghế nhỏ nhìn ra ngoài cửa, họ vẫn coi những khoảnh khắc chờ đợi này là những giây phút hạnh phúc vui vẻ nhất trong năm.

Nhưng mà năm nay, trong tiểu viện lại có thêm một cái ghế, bên cạnh là một chiếc xe lăn được chạm khắc tinh vi. “Ngài không cảm thấy, việc này không liên quan gì với ngài sao?” Thẩm đại tiểu thư nghiêng đầu nhìn Đoan tiểu thiên tuế đang uống nước bên cạnh.

Khoảng thời gian này, hình như người nọ sắp chuyển đến nhà nàng luôn vậy. Một ngày ba bữa đều ăn ở đây không nói, còn đem mấy thứ bản thân hay dùng đặt trong thư phòng, nghiêm nhiên bày ra tư thế trú ngụ lâu dài.

Nhà Thẩm Quát ở ngõ Yến Tử, đầu đường Lục Liễu, thường ngày hiếm khi có người tới nhà, sân cổng tu sửa cũng không được lớn lắm, cỡ kiệu hơi phô trương một chút là khó có thể khiêng vào.

Từ sau khi Tô tiểu vương gia biết chuyện này, ngày ngày hần đều ngồi xe lăn, đi từ Đoan vương phủ, từ từ chậm rãi lăn đến nhà bọn họ.

Người ta vẫn nói, núi không tìm đến ta, ta sẽ đi tìm núi. Tô Nguyệt Cẩm vận dụng đạo lý này phải gọi là vô cùng nhuần nhuyễn. “Không phải đang đợi nhạc mẫu sao, sao lại không liên quan đến ta được?” Hần khó hiểu nhìn Thẩm Hành.

“Nhưng mà nàng đừng lo lắng quá, tuy sau khi nương nàng gặp ta xong nhất định sẽ càng ngày càng thích, nhưng dù gì nàng cũng là con ruột của bà mà, sẽ có ưu thế hơn thôi.”

Lo lắng cái quỷ nhà người ấy. Trước tiên không nói tới chuyện không biết khi nào mẹ nàng mới trở về, chỉ nói riêng đến thân phận này của hần, nàng cũng không biết nên giới thiệu hần thế nào. Thẩm đại tiểu thư liếc mắt nhìn qua, cuối cùng vẫn không nhận được đẩy đẩy hần.

“Ngoài trời lạnh, mau vào nhà đi.”

Thế chất hần không được tốt, cứ đến mùa đông là lại yếu ớt vô cùng, mặc dù trên người đã khoác áo lông cừu vừa dày vừa nặng, nhưng bàn tay ủ trên chậu than vẫn vô cùng lạnh giá.

Nàng dùng đầu ngón tay thăm dò nội tức của hấn, vẫn giống thường ngày như có như không. Nhưng trong cơ thể bỗng nhiên có thêm một luồng khí lạ lùng, khiến người ta không khỏi lo toan.

Sau khi trở về thư phòng, nàng đóng kỹ tất cả các cửa sổ, rồi đi bưng một chén thuốc vừa nấu xong vào. “Mau uống hết chén thuốc này đi, khử hàn.” Nàng không phải đại phu, nhưng cũng biết đây là hiện tượng của khí trệ máu đọng, cần phải chịu khó bồi bổ. Nhưng người nào đó lại rất không nể nang lắc đầu.

“Không uống.”

Hấn rất ghét vị gừng trong đó. “Hôm nay không bỏ nhiều gừng, chàng uống thử xem, dễ uống hơn hai ngày trước nhiều.” Tô Thiên Tuế lười biếng vui mình trên bàn sách. “Hôm qua nàng cũng nói như vậy.”

Nàng không nói thế, hấn chịu uống sao?” Uống xong rồi có mút hoa quả ăn. “Cho dù không uống cũng có thể ăn.”

Trong bếp nhà nàng có bao nhiêu bình mút, cất trong cái tủ nào, hấn đều biết hết. Dù rằng nói như thế, hấn vẫn nhận lấy chén thuốc trong tay Thẩm Hành, uống một hơi cạn sạch.

“Quả nhiên vẫn bỏ rất nhiều gừng.” Vị Thiên Tuế nào đó rậm rì kết luận, trông có vẻ bướng bỉnh trẻ con. Thẩm Hành không nhin được mím môi, “Thực ra cũng đâu có khó uống như vậy, là chàng quá xoi mói thôi.”

“Không khó uống sao?”

Hấn ghé sát vào nàng.

“Vậy nàng ném thử đi.”

Bờ môi mềm mại đột nhiên bị hấn cuốn chặt lấy, trong nháy mắt mùi thuốc đắng chát theo đó mà lãng đãng giữa răng môi hai người. Nàng theo bản năng lùi về sau, lại bị hấn ôm sát vào trong ngực, hôn càng quần quýt.

Những ngón tay rắn rỏi chẳng biết lúc nào đã lùa vào tóc của nàng, khiến cho nàng không thể không hé miệng đón lấy. Môi hấn nhẹ nhàng triền miên lướt qua gò má, vành tai nàng, như một chiếc lông chim mềm mại như tơ mơn trớn trái tim, khiến nó dồn dập luống cuống, chỉ có thể chìm nổi cùng độ ẩm trên môi.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng phác họa đôi môi, liếm nhẹ thăm dò khắp vành tai, rồi bất thành linh mút mạnh, làm cho nàng có ảo giác như mình bị người ta nuốt mất, không tìm hãm được khe khẽ kêu lên.

Hấn ôm chặt nàng trong ngực, khi thì thông thả nhẹ nhàng, khi thì mạnh mẽ như bão táp, muốn khảm nàng vào tận tủy tận xương. Sau một lúc lâu, hấn buông nàng ra, ánh mắt trong veo do chưa kịp hồi thần mà trở nên mập mờ mê ly.

Nàng nghe thấy hấn khẽ lẩm bẩm bên tai.

“A Hành, nếu như vị thuốc là thế này, ngày nào ta cũng muốn uống.”

54. Chương 54: Đâm Chồi Nảy Lộc

Chuyển ngữ: Địa Đản

Mồng một tết là ngày đầu tiên bắt đầu năm mới, cũng là thời điểm tiễn năm cũ đón năm sang, dù là bách tính thường dân hay là triều thần hoàng thất, ai ai cũng coi trọng ngày lễ trọng đại này.

Ngày tết.

Theo lịch nông nghiệp, ngày hai mươi ba tháng chạp đã được coi là ngày bắt đầu năm mới, chuẩn bị đồ tết, cúng ông Táo về trời. Không khí đón tết ở kinh đô Khánh Nguyên triều đương nhiên sẽ náo nhiệt hơn nhiều so với các châu phủ khác. Mua bánh ngọt, làm bánh mật, hạt dẻ chưng đường, nhà nhà đều vội vàng bận

rộn không biết trời đất đâu đâu. Mà ở quý phủ của Thẩm đại nhân lại xảy ra một chuyện rất lạ kỳ, vừa đến tết, tất cả tôi tớ đều được cho về nhà, đây cũng là chuyện hiếm trong những nhà phú quý.

Tết càng đến gần thì càng lúc càng bận rộn.

Sáng sớm đã phải xếp hàng đi giành mua bánh ngọt, sau đó hai cha con luôn tay nhào nặn làm bánh mật, rồi lại lột vỏ hết hạt để chưng đường.

Quan trọng nhất là, vào lúc này Thẩm Quát còn phải chuẩn bị lễ vật mà đem tặng. Vị đại nhân nào thích cái gì, vị đại nhân nào kiêng kị cái gì, ông đều ghi chép rõ ràng trong một quyển sổ tay.

Đối với chuyện này, thực ra hai cha con nhà nàng cũng đã từng hội ý. Bởi vì thực sự Thẩm Hành không sao hiểu nổi, một người mà cho dù tro hương có từ trên bàn thờ rớt xuống cũng phải thu gom cẩn thận, một thanh quan không vơ vét một cây kim sợi chỉ của triều đình, thì rốt cuộc ông có lễ vật gì mà mang tặng họ đây.

Quan trọng hơn là, cha nàng không hề muốn thăng quan tiến chức, càng chẳng có yêu cầu gì cao sang với cuộc sống bản thân, thì không biết tại sao ông lại phải tặng quà một lượt từ quan nhất phẩm cho tới quan thất phẩm?

Thế nhưng, cha nàng lại cho rằng, việc tặng lễ và ý nghĩa của nó chẳng giống nhau. Tặng lễ cho đồng liêu, lễ trọng là thanh cao văn nhã, gọi là trao đổi tình cảm, giao lưu bạn bè. Lễ kém thì lại là mất mặt, chẳng có gì vẻ vang.

Thẩm Hành luôn nghĩ, nếu không phải vì ông là cha đẻ của mình, chắc chắn nàng đã trở mặt từ lâu, làm gì có kiểu im lặng mà chịu đựng như lúc này.

Còn có một chuyện khiến nàng không sao tưởng tượng nổi, vào ngày đi tặng lễ, giá trị của món quà còn được phát huy quả đúng thật kinh người.

Giấy đỏ, bánh mật, hộp gấm, đây là ba thứ mà khi vừa bước chân ra đến cửa cha nàng đã căn dặn cần mua.

Thẩm Quát viết chữ cũng không tồi, lại là người thường xuyên chủ trì lễ tế, lễ khánh thành,... nên các vị đồng liêu đều cảm thấy chữ viết của ông mang phúc khí. Vì vậy mỗi khi gặp mặt, những người này đều xin mấy bức vẽ hay các câu đối chúc xuân của ông, đây cũng là lễ vật mà họ khá là ưa thích.

Còn bánh mật thì tượng trưng cho việc thăng quan liên tục, còn vì sao đến vật tầm thường như vậy họ lại phải chạy đi mua bên ngoài, đó là vì cánh tay hai người sắp đứt lìa tới nơi, cho nên phải cẩn thận chịu đựng mà đi mua ngoài tiệm.

Lúc ra chợ mua hàng, sự phồn hoa của vương triều, sự cường thịnh của quốc gia, và cả vẻ phú quý giàu có của quý tộc hay dân thường, tất cả đều được bộc lộ một cách rõ ràng tỉ mỉ.

Lướt nhìn khắp biển người mênh mông, đúng là chẳng còn chỗ mà đặt chân luôn nữa.

Vị trí này là nơi tiếp giáp giữa kinh thành và huyện thị, đường xa hơn một chút nhưng giá cả cũng mềm hơn, thậm chí còn có những tiểu thương cũng đến đây mua đồ, rồi vào chợ ở kinh thành bán với giá khá cao.

Vừa đến tết, Thẩm phủ lại căng thẳng chuyện ngân lượng, cho nên nàng phải lựa chọn một nơi xa xa mà mua sắm. Thẩm đại tiểu thư miệng ngậm cọng cỏ, ngồi xổm trên tảng đá, yên lặng tìm kiếm một chỗ để đặt chân giữa đám người. “Đợi lát nữa ta mua đồ xong sẽ thả pháo khói làm ám hiệu. Chàng và Quế Viên hỗ trợ tiếp ứng cho ta, giúp ta cầm đồ là được.”

Nàng đã xem xét tình hình ở trong kia, có thể nhảy vào đám đông, nhưng có an toàn trở ra hay không thì chưa biết. Nếu như Tô Nguyệt Cẩm đã đến đây góp vui, có lẽ khả năng thành công của nàng sẽ cao hơn một chút.

“Ta nhìn bao quát hết cả rồi, giấy đỏ bán nhiều ở góc phía đông, ta sẽ đi sang đó trước, sau đó, lúc ta quăng đồ ra chàng nhớ đón lấy đó, còn nữa,” Không kìm được, nàng quay đầu lại nhìn, muốn hỏi hẩn, rốt cuộc chàng có đang nghe ta nói không đấy hả, đây là chuyện quan trọng lắm đó.

Nhưng không ngờ là, trên đất đã có ba món đồ mà nàng cần phải mua. Số lượng rất nhiều chứ không hề ít, chiếc xe ngựa còn thông thả đứng cách đó không xa.

Tô tiểu thiên tuế ngồi ngay ngắn trên xe đẩy, ung dung nhàn nhả chỉ thị Quế Viên, “Ta muốn ăn bánh nếp, còn cái gì đang treo trên cây gậy trúc đó nhỉ, ông mua về đây cho ta xem một chút.”

Từ lúc đi theo đến chỗ này, mặt mũi vị thiên tuế nào đó vẫn tràn đầy hưng phấn. Nhưng vị trí của bánh nếp lại còn xa hơn cả nơi bán giấy đỏ, Quế Viên sao có thể....

“Tất cả- tránh- đường-ra!!”

Tiếng quát to của Quế Viên công công đã trả lời hết nghi vấn trong lòng Thẩm Hành. Dòng người đông đúc trong kia đã bị bóng người mập mạp này đẩy ra tạo thành một con đường nhỏ, tư thế như thể tráng sĩ đang canh giữ nơi biên ải mở ra “con đường máu”, nhưng trông ông lại chẳng tốn sức chút nào. Nếu không phải tiếng ầm ĩ đang vang vọng bên tai, thiếu chút nữa Thẩm Hành đã tưởng, người trước mắt chỉ là ảo ảnh mà thôi, còn Quế Viên công công thì đang đi dạo ở giữa chốn không người.

Cầm trên tay cái bánh nếp nóng hôi hổi, Tô thiên tuế hào phóng dứt cho nàng một miếng, “Còn muốn mua gì nữa? Để Quế Viên đi mua.” Thẩm đại tiểu thư liềm mạng lắc đầu, nhưng ánh mắt của Quế Viên vẫn nhìn nàng chăm chú. Ai nói cao thủ chỉ ở chốn dân gian, đúng là nàng đã xem thường thực lực của vị công công này rồi. Ngày giao thừa, mẹ của Thẩm Hành còn chưa quay về nhà. Cha nàng mặc trường sam đứng chờ đến ngẩn ngơ, gió lạnh táp vào mặt từng hồi ông cũng không buồn để ý.

Nàng và Tô Nguyệt Cẩm nằm trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm giác cha mình như một hòn vọng phụ. “Sao chàng chưa hồi cung, không sao chứ?”

Giao thừa, trong cung sẽ tổ chức gia yến, nếu để cho Thánh thượng lão nhân gia biết con trai của mình đang cùng cha người ta đón tết, nói thế nào cũng chẳng thấy lọt tai.

Lễ đón năm mới chỉ cần vui vẻ và đơn giản, hần không thích nhìn mấy gương mặt a dua nịnh nọt kia. Đền lồng có tinh xảo đến đâu cũng không chân thực bằng hai chiếc đèn lồng đỏ trong tiểu viện yên tĩnh này.

Thẩm Hành không nói gì thêm, nàng khoác áo lông cừu lên người hần. Phàm là những người có thân phận cao quý, ai cũng có khí chất ưu việt hơn người thường. Nàng đã từng cho rằng, dù có là một người tùy tính đi nữa thì cuộc sống của hần cũng sẽ khác của nàng.

Giống như hôm nàng đi mua hàng tết, đúng là nàng rất lo hần sẽ ngăn mình lại, sau đó sai người vào trong cung mang một ít đồ ra. Bởi vì năm đó Lâm Hi Hòa đã từng làm như vậy, giống như bố thí.

Nhưng hóa ra nàng đã nghĩ sai rồi, hần không chỉ đưa nàng đi mua đồ, còn rất thích thú hưởng thụ thú vui trong việc đó. Ngay cả ngày tiễn ông Táo châu trời, hần cũng đường hoàng đứng trước bức tranh cúng và lễ nhải, “Lên trời báo chuyện tốt, hạ giới giữ bình an.”

Hần chân thực như vậy đấy, không giống như hoa trong gương trăng trong nước. Thậm chí nàng còn nghĩ, nếu như gả cho hần, có lẽ đó đúng là chuyện tốt.

Không biết cửa phòng bị đẩy ra từ lúc nào, thằng nhóc béo hàng xóm là Lăng Nguyên thò đầu vào mím cười nhìn họ.

“Thẩm tỷ tỷ, mẹ đệ bảo mang sang cho mọi người ít sủi cảo.” Dáng vẻ thật thà đó giống hệt như em bé trong bức tranh Phúc treo ngày tết. Nàng mím cười nhận lấy, ôm đứa bé mập thêm một cái, “Cảm ơn mẹ đệ giúp tỷ.”

Sau đó buộc một sợi dây đỏ có đồng tiền lên cổ cậu. Tiểu tử rúc trong lòng nàng cười khanh khách.

“Vị ca ca tuần tú này có phải tướng công của tỷ không, còn đẹp hơn cả Trương tú tài ở thôn mình nữa đó.”

Sau đấy, cậu nghịch ngợm chạy đi.

“Thằng bé hay nói bậy.” Nàng lúng túng quay đầu. Nhưng ngay sau đó cơ thể đã rơi vào một vòng ôm ấm áp. Mùi hương thoang thoảng lan theo, hần nói, “A Hành, chờ ta từ Vu Sơn trở về, chúng ta thành thân đi.”

Dư độc trong người hần sẽ phát tác vào xuân, hần không muốn làm nàng sợ. Sau lần này, hần có thể khỏi hết bệnh rồi.

“Ai, ai nói ta sẽ gả cho ngài.” Nàng đỏ bừng má, lườm hắt, hắt lại dịu dàng hôn khẽ xuống khóe môi.

“Nhất định con chúng ta cũng sẽ rất đáng yêu.”

Giờ tý, pháo hoa nổ tung khắp trời, bầu trời đêm rực sáng, lại một năm nữa trôi qua, đông đi xuân tới, dường như có thứ gì đó cũng nảy lộc đâm chồi.

55. Chương 55: Tiểu Nhân Nhiều Thị Phi

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Ngày Tô Nguyệt Cẩm đi, Thẩm Hành mang một hà bao được thêu rất xấu tới tặng hắt. Như lời Đạo Đạo nói: “Dầu gì tiểu thư cũng là nữ tử, tặng mấy món đồ của nữ tử mới là hay nhất.”

Quả thật, chính điều này đã đưa Thẩm Hành trở về chính đạo. Vốn nàng còn muốn mang cây đại đao Cửu Hoàn mẻ lưỡi trong phòng tặng cho Tô Nguyệt Cẩm, nhưng mà nó rỉ sét quá rồi, đem tặng có vẻ không thành tâm cho lắm.

Nhưng mà món đồ trong tay này... Nàng cúi đầu nhìn từng đường may xiên xẹo phía trên, hình như mang nó đi tặng lại càng không thỏa đáng.

Hoàng Hậu nương nương xách cổ Bạch Thánh Huyền ngồi vào trong xe ngựa. Lần này bà và Tô Nguyệt Cẩm cùng nhau đi tới Phụng Vu sơn, nghe nói là dự định tiếp tục chữa trị bệnh liệt mặt của mình.

Con chồn tuyết lông dài nào đó sau khi nhìn thấy nàng thì phấn khích lạ thường, chú chít loạn xạ, lông tơ lông măng dựng đứng hết cả lên. Nàng lạnh lẽo dịch về phía cửa xe, chỉ sợ tên nào đó sẽ đột ngột nhào tới.

Cũng may Hoàng Hậu nương nương vô cùng thấu hiểu lòng người, bà đánh ngất nó luôn, mặt không biểu cảm nói với Thẩm Hành: “Con trai ta ở xe ngựa phía sau, hai con nhanh nhanh đi tình chàng ý thiếp đi.”

Khóe miệng nàng co giật, nàng cảm thấy vị nương nương này đúng là người phóng khoáng nhất tự cổ chí kim. Quê Viên công công vén rèm lên, mặt mày cũng âm muội không kém, nàng còn chưa kịp đứng vững, cả người đã bị ôm chặt vào lồng ngực ấm áp. Hắt ôm nàng, bốc đồng nói:

“Không thì nàng đi cùng ta nhé?” Lò lửa trong xe vẫn còn đang cháy đượm, hơi nóng phả vào mặt làm tai nàng cũng đỏ ửng cả lên. Nàng mất tự nhiên nhích qua nhích lại, lắp bắp nói. “Chỉ hơn một tháng thôi mà, ta chờ chàng trở về.”

Lần này đi theo toàn là người hoàng thất, nàng còn chưa cưới chưa gả, dù thế nào cũng không thể công khai theo hắt như vậy được. Mặc dù nàng chưa bao giờ để ý mấy câu chuyện được đồn đại trên phố, nhưng nàng cũng không muốn Tô Nguyệt Cẩm phải chịu nhiều chê trách.

“Cũng được.” Sau một hồi lâu, hắt nhẹ nhàng trả lời hai chữ. Tay vẫn còn ôm ôn hương nhuyễn ngọc, thỉnh thoảng lại cọ cọ cổ nàng. Thẩm Hành bị dấn về giận dữ như đứa trẻ này của hắt chọc cười, nhưng rồi, làn da đang chạm vào người nàng lại lạnh lạnh thấu xương, nàng càng thêm lo lắng. “Không có chuyện gì thật chứ? Thân thể của chàng...”

Phụng Vụ sơn nằm ở gần Hoài Nam, đường xá xa xôi, thân thể của hắt bây giờ...

“Thân thể của ta làm sao?” Hắt nhướng mày, từ từ ghé sát vào vành tai nàng. “Vẫn có thể nấu chín cơm.”

Cái đồ xấu xa này!!! Thẩm Hành then quá hóa giận, đẩy người nào đó ra, sớm biết hắt không phải kẻ đứng đắn gì mà.

Tô Tiểu Thiên Tuế cũng không buồn ngăn cản, nương theo lực đẩy kia nghiêng người nằm luôn trên đệm lót, hắt thân nhiên đáp: “Là nàng hỏi ta trước.”

Ánh mắt nhạo báng kia làm Thẩm đại tiểu thư phải đỏ bừng cả mặt, nàng xoay người định xuống xe, nhưng bị hắt đưa tay kéo lại. “Nàng còn chưa đưa quà cho ta mà.”

Đồ Đạo Đạo lẩm miệng, bị chân giò muối trong cung mua chuộc, cho nên chuyện Thắm Hành thù hà bao cũng nói luôn cho hắn, giờ đến cơ hội đổi ý nàng cũng không có nữa.

Nàng cúi đầu nhìn giày. “Cái đó, ta thù không được đẹp lắm, chờ chàng trở về ta sẽ đưa cho chàng.” Khuôn mặt hắn tỏ vẻ hiểu ra, hết sức thông cảm gật gật đầu.

“A Hành, về trình độ thù thù của nàng ấy, ta chưa từng nuôi hy vọng gì nhiều, cho nên nàng cũng không cần phải lo lắng làm gì.” Hắn chỉ muốn những lúc không vui sẽ lấy ra ngắm nghía, có lẽ sẽ vui vẻ hơn nhiều. Cả khuôn mặt Thắm Hành được bao phủ trong một màn sương lạnh, nàng có thể tự chê bai mình, nhưng không có nghĩa là muốn nghe người khác chê bai.

“Ai nói ta thù xấu, lần này đã tiến bộ hơn nhiều rồi.” Nàng nổi giận dưng dưng ném hà bao vào người hắn, phía trên có thù một bài thơ nho nhỏ.

“Phục khủng thông thông thuyết bất tận,

Hành nhân lâm phát hựu khai phong.”

(Dịch nghĩa:

Sợ vội vàng nói chẳng hết lời

Người đi sắp cất bước còn mở thư ra lần nữa.)

Là “Thu Tứ” của Trương Tích. Mặc dù thu đã qua, nhưng ý cảnh bên trong vẫn đúng người đúng chuyện.

“Ý ngàn tầng, phục khủng lâm thì bất tận, nàng chọn câu thơ này không tệ.”

Được Tô Tiểu Thiên Tuế tán thưởng khiến Thắm Hành cũng hưởng thụ ít nhiều. Câu thơ này là kết quả suốt ba ngày ròng rã, nàng lật lui lật tới không biết mấy tập thơ.

Vừa định đắc ý một hồi, thành linh hắn lại từ tốn phán một câu.

“Đây là câu thơ năm đó Trương Tích ở Lạc Dương vì nhớ nhà nên viết thư cho trưởng bối, nàng có thể đặt bối phận của ta lên cao như vậy, đúng là khiến ta được quan tâm mà kinh sợ đó.”

Lúc Thắm đại tiểu thư đi ra khỏi xe ngựa, cả người đều chìm đắm trong một thứ bi thương vô hình không cách nào thoát khỏi. Quê Viên đứng cạnh nghi ngờ nói với Tô Nguyệt Cẩm: “Vương Gia, Thắm đại cô nương bị sao vậy?”

Không phải lúc vào vẫn vui vẻ lắm mà? Sao khi đi ra lại như người mất hồn vậy chứ?

Tô Tiểu Thiên Tuế mỉm cười nghịch nghịch hà bao trong tay, vô tội đáp: “A Hành không nỡ xa ta, đương nhiên sẽ buồn phiền như thế.”

Chuyện đùa giỡn nương tử nhà mình, đâu thể tùy tiện cho người khác biết?

Tô Nguyệt Cẩm xuất phát, mang theo “Thư nhà” của Thắm Hành, hài lòng ra đi. Thắm đại tiểu thư tiếp tục ngây ngốc ở trong phủ suốt ngày, quyết tâm phải xem hết giải nghĩa của tất cả tập thơ.

Đạo Đạo cắn chân giò muối ngồi trên băng ghế cùng Thắm Quát nhìn sang, hình ảnh này đúng là kì lạ quá.

Nương Thắm Hành vẫn chưa trở về, qua rằm tháng giêng, Thắm Quát lại bận rộn. Sau đầu xuân sẽ diễn ra kỳ thi xuân quan trọng, ngoài việc đối chiếu danh sách dự thi, kiểm tra lại “sổ phòng” của từng thí sinh cũng không thể bỏ sót. Trước khi thi hội ba ngày, ai là quan chủ khảo mới được quyết định xong, họ phải ở trường thi một mình, trong khoảng thời gian đó, không ai được tới đây thăm viếng hay đưa thêm đồ đạc. Những quy định này là để phòng ngừa có người nhận hối lộ hay tiết lộ đề thi.

Thắm Quát làm giám thị, đương nhiên ông cũng phải đến trường thi từ sớm. Trước khi bước vào, ông nước mắt lã chã căn dặn Thắm Hành, nếu nương con quay về, nhất định phải nói bà ở nhà chờ ông, không được chạy lung tung như trước.

Mặc dù Thắm Hành hơi nghi ngờ vì sao lần này cha mình lại lo lắng đến vậy, nhưng trực giác nàng mách bảo, có lẽ nó liên quan đến lần thi hội lần này.

Vì thế nàng gặt đầu chắc nịch, cùng ngày đó, nàng đi chợ mua một sợi dây thừng to bằng cánh tay, định khi nào nường về sẽ trói bà lên trên cây cho chắc.

Khi phu nhân Lâm thừa tướng đưa Trương Văn Quân đến tìm nàng, nàng còn đang đọc sách dưới tàng cây.

Vừa vặn đọc tới Mạnh Giao,

“Chú kính đồ giám vi, kết giao đồ tương y.

Phàm đồng bất khả chiếu, tiểu nhân đa thị phi.”

Nàng ngheo cổ nhìn cặp mẹ chồng nàng dâu đang đứng ngay ngoài cửa, mỉm cười cúi chào.

“Tiết xuân se lạnh, không biết có khách quý tới thăm, không nghênh đón từ xa được, có lỗi quá.”

Lâm phu nhân cười dịu dàng thân thiết, bà làm như thân quen kéo tay Thẩm Hành. “Cô nương vẫn thanh tú như ngày bé, mấy năm không gặp, đúng là càng ngày càng chín chắn. Đang đọc sách gì vậy?”

Nàng cười cười khép tập thơ này lại. “Đọc bữa thôi mà, tính tình của ta không tốt, nên muốn học thêm ít thơ cổ để học cách khoan thai điềm nhiên.”

“Ồ?”

Lâm phu nhân nhú mày nhìn nàng.

“Không biết cô nương đang đọc đến câu nào?”

Nàng gặt đầu mời hai người vào trong, tự mình bưng hai chung trà nóng đến.

“Thiếu vô thích tục vận, tính bản ái khâu sơn.”

(Dịch nghĩa: Trẻ không hòa thế tục, tính thích núi non chơi)

Trích Quy Điền Viên Cư của Đào Tiềm, dịch thơ Hoàng Tạo

Từ khi còn trẻ nàng đã băng quơ với sự đời, đến bây giờ lại càng chẳng muốn dính líu.

Lúc nhỏ, Lâm phu nhân đã quen đọc đủ thứ thi thư, sao có thể không hiểu thâm ý kia cho được. Lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị câu thơ này chặn họng. Đương nhiên trong lòng bà không thích, nhưng trên mặt vẫn cứ phải mỉm cười.

“Đương nhiên là thơ của Đào công rất hay, nhưng giữa thế tục này, có bao nhiêu người có thể không màng đến. Suy nghĩ của cô nương là tốt, chỉ tiếc, có một số việc khó có thể tùy tâm, Thẩm cô nương nói xem có đúng không nào?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xung-lua-vua-doi>